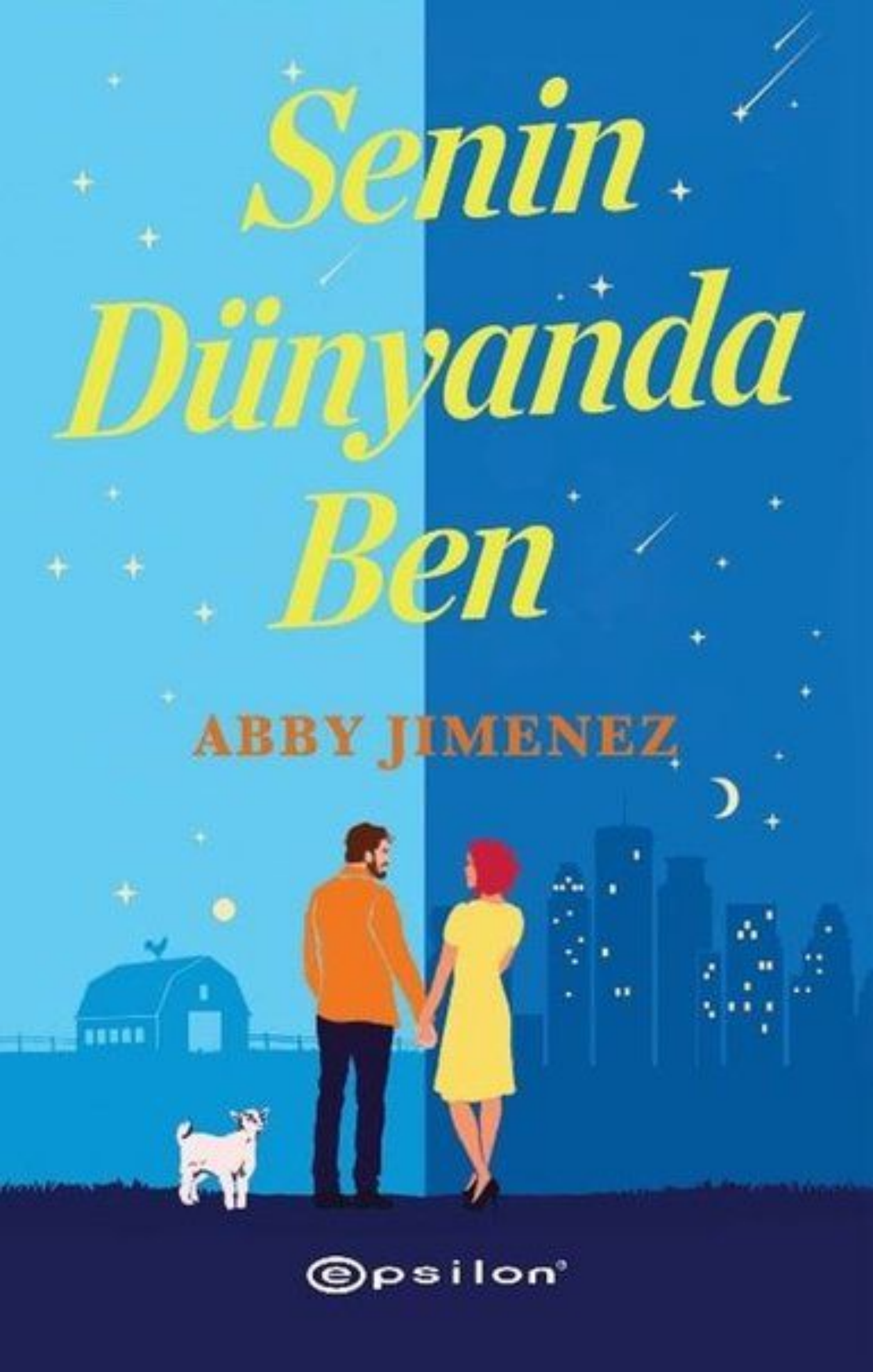
Senin Dünyanda Ben

ABBY JIMENEZ

Epsilon

goodreads Yılın En İyi Aşk Romanı Adayı

Çılgınca bir bahis, gurme kaşarlı tost ve yavru keçiye sarılmak derken Alexis Montgomery'nin dünyası altüst olur. Bu karmaşanın sebebiyse kendinden on yaş küçük, son derece çekici ve Alexis'in sofistike şehirli kız imajının tam tersi olan marangoz Daniel Grant'tir. Fakat aralarındaki çekim de inkâr edilemeyecek kadar güçlüdür.

Zengin ailesi, dünyaca ünlü cerrahlardan oluşan soylarının mirasını devam ettirmesini isterken, Alexis'in şana ya da şöhrete ihtiyacı yoktur. O, "sıradan" bir acil servis doktoru olmaktan mutludur. Ancak Daniel ile birlikte, küçük kasabasının sıcak atmosferinde geçirdiği her an, Alexis'e hayatta asıl önemli olanın ne olduğunu öğretir. Ne var ki ilişkilerini kısa süreli bir kaçamaktan öteye taşımak Alexis için büyük bir bedel anlamına geliyordur: Ailesine karşı gelmek, kariyerini sorgulamak ve binlerce insana yardım etme fırsatından vazgeçmek.

Daniel'ı kendi dünyasına götürmesi imkânsız gibi görünse de onun yanında bulduğu mutluluğu kaybetmeyi göze alamaz. Birbirlerinden bu kadar farklıyken Alexis kendi dünyası ile Daniel'ınki arasında nasıl seçim yapabilir?

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Senin Dünyanda Ben

Ayışığı Kitaplığı

ABBY JIMENEZ

Çeviri
Kübra Tekneci

epsilon®

Jeanette, Terri, Dawn ve Lindsay'e.
Bitmez tükenmez desteğiniz olmasaydı, yaptığım şeylerin yarısını bile yapabileceğimi sanmıyorum.
Bu sizin için.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

BİRİNCİ BÖLÜM
ALEXIS

Hendekteki uzun çimenlerin üzerinde, farlarımın önünde gece kelebekleri uçuşuyordu. Kalbim gümbür gümbür atarken, hâlâ direksiyona tutunuyordum.

Siste bir rakuna çarpmamak için aniden direksiyonu kırınca, yolun kenarındaki sığ bankete düşmüştüm. İyiydim. Sarsılmıştım ama iyiydim.

Arabayı geri vitese almaya çalıştım ama tekerlekler işe yaramaz bir şekilde döndü. Muhtemelen çamura saplanmıştım. *Ah.* Sedan yerine SUV'yi almam gerekirdi.

Motoru kapatıp dörtlüleri yaktım ve yol yardım hizmetlerini aradım. Bana bir saat beklemem gerektiğini söylediler.

Harika. Gerçekten *harikaydı.*

Eve iki saatlik mesafede, Cedar Rapids'teki az önce ayrıldığım cenaze evi ile Minneapolis'teki evim arasındaki ıssız bir yol uzantısında mahsur kalmıştım. Açlıktan ölüyordum, tuvaletim gelmişti ve korse giymiştim. Kısacası, hayatımın en kötü haftasının büyük finali gibiydi.

En yakın arkadaşım Bri'yi aradım. İlk çalışta yanıt verdi. "Ee? Cehennem haftası nasıldı?"

"Sana nasıl bittiğini söyleyebilirim," dedim koltuğumu geriye yatırarak. "Az önce arabamla bir hendeğe saplandım."

"Ah. İyi misin?"

"İyiyim."

"Çekici çağırdın mı?"

"Çağırdım. Bir saat beklemem gerekiyor. Ve üzerimde korse var."

Bri gayet net duyabildiğim bir şekilde, sertçe nefes çekti içine. "Şeytan'ın iç çamaşırı yani? Yola çıkmadan önce üzerini değiştirmedin mi? Kovalanıyormuş gibi oradan kaçmış olmalısın. Neredesin?" diye sordu.

Ön camdan dışarı baktım. "Hiçbir fikrim yok. Kelimenin tam anlamıyla hiçliğin ortasındayım. Sokak lambası bile görmüyorum."

"Arabanı berbat ettin mi?"

"Bilmiyorum," dedim. "İnip kontrol etme fırsatım olmadı. Ama sanmıyorum." Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Bir dakika beklesene, şunu çıkaracağım."

Emniyet kemerini çözüp koltuğu gidebildiği kadar geriye yatırdım. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp yolcu koltuğuna attıktan sonra sırtıma uzanıp fermuarımı indirdim. Kıpırdanarak sutyenimin askılarından kurtuldum ve geriye uzanıp siyah kokteyl elbisemi kalçalarıma kadar çekerek başparmaklarımı korsemin üst kısmına geçirdim.

Burada kimseler yoktu. Yarım saattir bu yolda tek bir araba bile görmemiştim. Ama korseyi indirmekle uğraşırken, arka camıma far ışıkları vurdu... Çünkü bunun tam sırasıydı gerçekten.

"Kahretsin," dedim, daha hızlı hareket ederek.

Zamana karşı yarışarak bütün vücudumu saran bir varis çorabının içinden çıkmaya çalışmak gibiydi. Bir kapının kapandığını duyunca paniğe kapıldım ve direksiyonun altında korsemi dizlerime kadar indirmek için savaş verip tekmeleyerek çıkardığım anda, biri pencereme yaklaştı.

Bir anda beliren kocaman, uzun tüylü köpek bana bakmak için kapıma sıçradı. Sonra yün yakalı kot ceket giymiş, sakallı, beyaz bir adam köpeğin peşinden geldi. "Hunter, in oradan." Köpeği kapımdan uzaklaştırıp parmak eklemiyle camı tıklattı. "Hey, iyi misin?"

Fermuarım yarı açıktı, elbisemi neredeyse iç çamaşırıma kadar çekmiştim. "İyiyim," dedim, elbisemi bacaklarımdan aşağıya çekiştirirken, çıplak sırtımı yolcu tarafına doğru çevirdim. "Rakun."

Adam elini kulağına koydu. "Pardon, seni duyamıyorum."

Pencereyi hafifçe araladım. "Rakuna çarpmamak için direksiyonu kırdım. İyiyim," dedim daha yüksek bir sesle.

Adamın bunu komik bulmuş gibi bir hâli vardı. "Evet, burada onlardan çok olur. Seni çekip çıkarmamı ister misin?"

"Çekici çağırdım. Yine de teşekkürler."

"Çekici çağırdıysan, Carl'ı bekliyorsun demektir," dedi. "Uzun bir süre beklemen gerekebilir." Başıyla yolun ilerisini işaret etti. "VFW'de altıncı birasını deviriyor."

Gözlerimi kapatıp bitkince nefesimi verdim. Gözlerimi açtığımda adam gülümsüyordu. "Bana bir saniye ver, seni çıkarırım."

Yanıt vermemi beklemeden arabamın arkasına yürüdü.

Hemen fermuarımı yukarı çektim. Sonra telefonumu tekrar elime aldım. "Biri beni hendekten çıkaracak," diye fısıldadım Bri'ye.

Adamın plakasını görebilmek için dikiz aynamı çevirdim ama farları gözümü alıyordu. Dışarıdan metalik bir ses duydum. Köpek pencereden bana bakmak için tekrar sıçradı. Kısa kuyruğunu sallayıp havladı.

"Köpek mi var orada?" diye sordu Bri.

"Evet. Adamın köpeği," dedim, başımı iki yana sallayarak köpeğe bakarken. Pencereyi yalıyordu.

"Neden bu kadar nefes nefesesin?"

"Adam geldiğinde, korsemi çıkarmakla meşguldüm," dedim, onu yerden alıp tortop yaptıktan sonra çantama attım. "Penceremin kenarına geldiğinde de yarı çıplaktım."

Bri o kadar büyük bir kahkaha attı ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Komik değil," diye fısıldadım.

"*Senin* için olmayabilir," dedi hâlâ gülerek. "Adamın tipi nasıl? Ürkütücü, yaşlı biri mi?"

"Hayır. Aslına bakarsan tatlı biri," dedim, yan aynadan arkada olan biteni görmeye çalışarak.

"Aahhhhh. Peki *senin* tipin nasıl?"

Kendime şöyle bir baktım. "Saçım ve makyajım düzgün, üzerimde siyah bir cenaze elbisesi..."

"Dolce elbisen mi?"

"Evet."

"O hâlde müthiş görünüyorsundur. Öldürülme ihtimaline karşı hatta kalacağım."

"Ha. Teşekkürler." Koltuğuma yaslandım.

"Cenaze berbat mıydı?" diye sordu Bri.

Derin bir nefes verdim. "Çok kötüydü. Herkes Neil'ın nerede olduğunu sorup durdu."

"Ne dedin peki?"

"Hiçbir şey. Ayrıldığımızı ve bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim. Bu meseleye girmek istemedim. Ayrıca, Derek ortada yoktu."

"Kamboçya'da olmak için harika bir zaman. *Tüm* eğlenceyi kaçırıyor," dedi Bri.

İkiz erkek kardeşim aile dramından kaçınmaya meyilliydi. Büyük teyzemiz Lil'in bakımevinde aniden öleceğini ve ardından üç günlük aile buluşması/cenaze işlerinin tam ortasında kendimi tek başıma bulacağımı bilmesi mümkün

değildi elbette ama bu tam da ondan beklenebilecek bir davranıştı.

Köpeği sevebilmek için pencereyi birkaç santim daha açtım. Yaşlı bir adam gibi gür kaşları ve beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmesine yol açan kocaman, altın rengi gözleri vardı.

"Annem anma konuşmasında çok iyi iş çıkardı," dedim, köpeğin kulağını kaşırken.

"Hiç şaşırmadım."

"Neil da bütün tören boyunca bana mesaj atıp durdu."

"*Buna da* hiç şaşırmadım. Herif çok küstah. Yanıt verdin mi?"

"Ah, *hayır*," dedim.

"Güzel."

Dışarıdan daha fazla metalik ses geliyordu.

"Pekâlâ, dinle," dedi Bri. "Geri döndüğünde çifte randevuya çıkabileceğimizi düşünüyordum."

Homurdandım.

"Dinle ama. O kadar karmaşık değil."

Kesinlikle karmaşık olacaktı.

"İkimiz de Tinder'da bulabildiğimiz en çekici erkeği seçeceğiz. Muhtemelen elinde balıkla poz vermiş biri olacak ama önemli değil. Onları Nick'in her gün on bir buçukta öğle yemeğini yediği ofisinin önündeki kafeye götürebiliriz? Sonra Nick ortaya çıktığında, onu orada gördüğümüze şaşırmış gibi yaparız. Sen düşecekmiş gibi yapıp yanlışlıkla onun gömleğine kırmızı şarabını dökerken, ben de yanımdaki adamla öpüşürüm."

Gülmekten ölecektim neredeyse.

"Yakında eski eşin olacak adamın giysilerini berbat etmene yardım etmeyi çok istesem de," dedim kıkırdayarak, "bir süre kimseyle çıkmayı düşünmüyorum. Şu anda hayatımda bir erkeğe ihtiyacım yok. Hatta hiçbir zaman yok."

Bri alaycı bir şekilde güldü. "Ah, tabii, sabahın üçünde yüksek bir tavanda duman alarmı çalarken, süpürgeyle onu susturacak tek kişi olduğumuzu anlayana kadar hepimiz güçlü kadınlarız."

Kahkaha attım.

"Çok ciddiyim," dedi Bri, "daha önce hiç aynı anda bekâr olmamıştık. Bunu benimsemeliyiz. Ateşli kızlar yazı. Çok eğlenceli olabilir."

"Sanırım *Altın Kızlar* yazı bana daha uygun..."

Bri bunu göz önünde bulundurur gibiydi. "O da olabilir."

Dışarıdan biraz daha tıngırtı duydum ve tampona bir şey takılıyormuş gibi arabanın kıpırdadığını hissettim.

"Yarın bir şeyler içelim mi?" diye sordu Bri.

"Saat kaçta? Pilatesim var."

"Sonrasında."

"Peki, olur."

Yan aynada bir hareket sezdim. Adam geri geliyordu. Köpeği sevmeyi bırakıp neredeyse kapalı olacak şekilde penceremi tekrar kaldırdım.

"Hey," diye Bri'ye fısıldadım. "Adam geliyor. Bekle."

Adam tekrar köpeğini arabamdan uzaklaştırdı ve camın ardından benimle konuşmak için eğildi. "Arabayı boşa alır mısın?" diye sordu iki santimlik boşluktan.

Başımla onayladım.

"Seni dışarı çektiğimde, park moduna al ve ben zincirleri çıkarana kadar motoru kapat."

Yine başımla onayladım ve kamyonetine gitmesini izledim. Kapısı kapandı ve motoru çalıştı. Sonra arabam savruldu ve yavaşça hendekten yola çıkarıldım. Bir fenerle arabanın etrafını dolaşıp çamurluğuma baktı.

Kaportama bir yusufçuk konmuştu. Yusufçuk hareketsizce orada dururken adam tekerlekleri incelemek için

çömeldi. Sonra fenerini kapatıp arabanın arkasına geçti. Daha fazla zincir tıngırtısı duyuldu ve bir dakika sonra tekrar pencereme geldi. "Arabayı inceledim. Bir hasar görünmüyor. Kullanmanda sakınca yok."

"Teşekkür ederim," dedim, penceredeki boşluktan iki tane yirmi dolar uzatarak.

Adam gülümsedi. "Benden olsun. Dikkatli kullan."

Kamyonetine dönüp korna çaldı, sonra siste yanımdan geçip giderken dostça el salladı.

İKİNCİ BÖLÜM

DANIEL

"Onu seninle buradan ayrılmaya ikna edebilirsen, yüz dolar veririm," dedi Doug, bardaki kızılı başıyla işaret ederek.

Yarım saat önce hendekten kurtardığım kadındı. On beş dakika sonra, VFW'ye girmişti.

Nisan ayının bir salı gecesinde saat dokuzdu ve bu tüm kasabanın bara doluştuğu anlamına geliyordu. Kar erimişti ve neredeyse ölü sezon geçiriyorduk. Nehir ısınana kadar Jane'in Restoranı ve bu mekân dışında her yer kapalıydı, Jane de saat sekizde kapanıyordu. Turistler gitmişti, o yüzden her şeyden habersiz bu zavallı kadın göze batmakla kalmıyordu, aynı zamanda bu küçük kasabada bizimle akraba olmayan ya da bizimle büyümemiş birkaç kadından biriydi. Amansızca peşine düşülecekti.

En yakın arkadaşıma kaşlarımı çatarak bakarken, bilardo sopamın ucuna tebeşir sürdüm. "*Ne zamandır* cebinde yüz doların var?"

Brian bar taburesinde güldü. "Peki senin ne zamandır beş doların var? Varsa, onu bana versen iyi olur. Geçen geceki içkiler için bana hâlâ borçlusun."

"O konuda bol şanslar," diye homurdandım.

Doug bize hareket çekti. "Ben hallederim. Ayrıca beş dolarım da var, pislik herif," dedi Brian'a. "Bu arada, tüm bahsi ödemeyeceğim. Kaybedenler ellişer dolar verecek ve kadını kim evine götürmeyi başarırsa, tüm parayı alacak."

"Kadını rahat bırakın," dedim atışımı yaparken. Toplar masanın etrafında sekti ve altı top da köşe ceplere girdi. "O kadın bu bardan kimseyle birlikte eve gitmeyecek. İnanın bana."

Onun gibi kadınların bizim gibi erkeklerle işi olmazdı.

Hendekten çekip çıkardığım araba bir Mercedes'ti. Değeri, muhtemelen hepimizin bir senede kazandığı paradan daha fazla olmalıydı. Kadının bir yattaki kokteyl partisine gidiyormuş gibi giyinmiş olması da cabasıydı. Şık bir elbisesi, kocaman elmas küpeleri, değerli taşlardan oluşan bir bilekliği vardı; kasabadan sadece geçtiği ve geceyi herhangi bir yerde geçirmek gibi bir niyeti olmadığı aşikârdı. Hatta, bir şeyler yemek için kırk beş dakika ilerideki Rochester yerine burada durmasına şaşırmıştım. VFW pek de şık bir restoran sayılmazdı.

Doug şimdiden cüzdanından parasını çıkarmıştı.

"İlgilenmiyorum," dedim, sekiz numaralı topu zahmetsizce yan cebe sokarken. "Başka insanlar üzerine bahse girmekten hoşlanmıyorum. O bir nesne değil."

Doug bana bakıp başını iki yana salladı. "En azından eğlenmeye *çalış*."

"Eğleniyorum zaten."

"Öyle mi? En son ne zaman biriyle takıldın?" diye sordu Doug. "Ne kadar oldu? Megan'dan beri dört ay mı?"

"Takılmalık ilişki peşinde değilim. Yine de teşekkürler."

Benimle bir yere varamayacağını anlayan Doug, dikkatini Brian'a verdi. "Peki ya sen? Yüz dolar."

Brian neredeyse ânında barın arkasında çalışan Liz'e baktı.

Doug gözlerini devirdi. "O evli. *Evli.* Bunu aşmalısın. İyice can sıkıcı oldu bu durum. Bir flört uygulaması ya da o tür bir şeye kaydol." Doug, Sprite bardağını Brian'a doğru eğdi. "Geçen hafta Tinder'da ikizlerle tanıştım. İkizler." Kaşlarını oynattı.

Atışımı yaptım. "Öyle mi? Tek seferde iki kadını mı hayal kırıklığına uğrattın yani?"

Brian güldü.

Doug bana aldırmadı. "Ciddiyim, dostum. Kocasını terk etmeyecek o. Sen kendi yoluna bak."

Brian tekrar Liz'e baktı. Sonra, neredeyse bu ânı bekliyormuş gibi VFW'nin kapısı açıldı ve Jake üzerinde polis üniformasıyla salına salına içeri girdi.

Hepimiz durup bara yürümesini izledik. İnsanların sırtlarına vurup, sırf varlığıyla bizi şereflendirdiğini fark ettiğimizden emin olmak için gereğinden daha yüksek sesle selam vererek ilerledi.

Mekânın sahibiymiş gibi köşeyi dönüp Liz'in yanına gitti ve ona dramatik bir öpücük verdi. Barda tezahüratlar yükselirken, Doug ve ben bakıştık. Ne pislikti ama.

Brian'a baktığım anda, yüzünde incindiğini belirten bir ifade gördüm.

Kahretsin, belki de Doug haklıydı. Çaresinin kadınlar üzerine bahse girmek olduğunu söylemiyordum ama Brian'ın bu saçmalığı bir kenara bırakması gerekiyordu. Liz, Jake'i terk etmeyecekti... gerçi terk etse iyi olurdu.

Mike tuvalete giderken, Doug başıyla onu selamladı. "Selam, Mike! Onu seninle gitmeye ikna edersen, yüz dolar veririm." Barda oturan kadını işaret etti.

Mike durup gözlüğünün üzerinden kadına baktı. Gördüğü şey hoşuna gitmiş olmalıydı ki cüzdanını çıkardı. "Pek adil değil gibi. *Hem* yüz doları *hem de* güzel bir kadını alacağım."

Gülüp saatime baktım. "Gitmeliyim. Çocuğun karnını doyurmam lazım," dedim bilardo sopamı kaldırırken.

Doug homurdandı. "Her seferinde aynı şey." Elini sallayarak beni kovdu. "Pekâlâ. Git hadi öyleyse." Sonra omzumun üzerinden bara bakıp kadını başıyla işaret etti. "Hey, dışarı çıkarken benim hakkımda birkaç güzel söz söyle, olur mu?"

"Ona yalan söylememi mi istiyorsun?" diye sordum, ceketimi giyerken.

Brian ve Mike güldüler.

Doug bana aldırmadan bilardo sopasını masaya koydu. "Gizli silahımı çıkarmanın vakti geldi."

Kıkırdayıp başımı iki yana sallayarak bara doğru ilerledim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ALEXIS

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu barmen, tezgâhı silerken.

Sarışın bir kadındı, bileğinde bir gül dövmesi vardı ve çingenepembesi ruj sürmüştü. Güzeldi. Adı da Liz'di.

Bana verdiği menüye göz attım. "Ne tavsiye edersin?" diye sordum, seçenekler pek hoşuma gitmemişti. Neredeyse her şey kızartmaydı.

"Acı biber ev yapımı," dedi barmen.

Dudaklarımı büzüştürdüm. "Acı sevmem pek."

Sis o kadar yoğunlaşmıştı ki bir şeyler yiyip tuvalete girmeden eve dönemeyeceğimi biliyordum. Kasabadaki tek akaryakıt istasyonu da kapalı olduğu için tuvaletini kullanamazdım ve atıştırmalık bir şeyler alamazdım. Google nazikçe beni seksen kilometrelik alanda açık olan tek yere, Kamyonetli Adam'ın bahsettiği VFW denen yere yönlendirmişti.

Köhne bir mekândı. Ucuz sandalyelerin olduğu masalar birbiriyle uyumsuzdu. Duvarlarda eski görünen, kırık bira tabelaları, çerçevelenmiş madalyalar ve gazilerin siyah-beyaz fotoğrafları vardı. Duvara yaslanmış eski bir müzik kutusunda "Bennie and the Jets" çalıyordu. Barın üzerine monte edilmiş kocaman geyik kafasının boynuzlarına gökkuşağı renginde Noel ışıkları asılmıştı. Şartlar daha farklı olsaydı, böyle bir yerde olmak aklımın ucundan geçmezdi.

Karnı burnunda genç bir kadın, Liz'in yanına gidip elini beline koyarak kasadan bir kart geçirdi.

"Çıkıyor musun, Hannah?" diye sordu Liz, fıçıdan bir IPA doldururken.

"Evet." Hannah suratını ekşitti. "Bebek mesaneme tekme attı."

"Bahşişlerini ofise bırakırım," dedi Liz. Sonra tekrar bana baktı. "Restoran bu gece kapanmadan önce bu taraftan geçmemen kötü olmuş. Yaza kadar seçenekler kısıtlı sayılır, turistler o zaman gelir."

"Turistler mi?" diye sordum.

"Evet. Root Nehri'nin üzerindeyiz. Ayrıca, Twin Cities'ten sadece iki saatlik araba mesafesindeyiz, o yüzden hafta sonları çok ziyaretçimiz olur. Ama şu anda sadece kasabalılar var ve hepsi de burada. *Üç yüz* elli kişilik nüfusumuzun *tamamı*." Liz gülerek tıka basa dolu bara işaret etti.

Taburemde döndüm. Haklıydı. Tek bir boş yer yoktu.

Kalabalığa göz gezdirirken, beni kamyonetiyle çekip banketten çıkaran adamın bilardo masasının yanında olduğunu gördüm.

Gerçekten tatlıydı.

Ceketini çıkardığı için güzel bir fiziği olduğunu görebiliyordum. Haşin oduncu havası vardı. Sakallı, koyu kahverengi saçlı, ela gözlü ve gamzeliydi. Uzun boyluydu. Pazen bir gömlek ile kot pantolon giymişti. Yenlerini kıvırdığı için iki kolundaki renkli dövmeler görünüyordu.

Ona baktığımı fark etmeden başımı çevirdim.

Bir çan çaldı ve Liz başımın üzerinden kapıya doğru baktı. Yüzünde bir anlığına tedirginlik gördüm ama gülümsedi. Bakışlarını takip ettim. Bir polis memuru içeri girmişti, yakışıklıydı. Boyu uzundu; bir seksenden fazla olmalıydı. Kahverengi gözlü ve gür kahverengi saçlıydı. Ten rengi şerif

üniforması kaslı vücuduna oturuyordu. Kalçasındaki kılıfta bir silah duruyordu ve göğsüne altın rengi bir rozet takılıydı. Parmağında da alyans vardı.

"Selam, bebeğim." Polis memuru tezgâhın etrafını dolanırken, Liz ona gülümsedi.

Adam eğilip ona bir öpücük kondurdu. Birkaç kişi ıslık çaldı.

Liz'in çenesini yukarı kaldırdı. "Kazağını getirdim," dedi gözlerinin içine bakarak. Ellerine beyaz bir kumaş yığını tutuşturdu. "Arabada bırakmışsın."

"Çok tatlısın." Liz ona baktı. "Ah, Jake, bu..." Ona ismimi söylemediğimi fark edince duraksadı. Jake bana döndüğünde beni ilk kez fark ediyormuş gibiydi.

"Alexis," dedim. "Memnun oldum."

"Wakan'a hoş geldin." Kelimeyi *vah-kahn* diye telaffuz etmişti. "Gitmeliyim," dedi eşine. "Gece yarısı gelip seni alırım." Jake, Liz'i öptü ve başıyla beni selamladıktan sonra gitti.

Yanaklarımı şişirip menüye tekrar baktım. Bir şey sipariş etmeden gitmeyi düşünüyordum. Seçeneklerin hiçbiri iyi görünmüyordu. "Acı biber dışında, sence ne denemeliyim?" diye sordum.

"Hey," dedi bir erkek Liz'e, arkamdan yaklaşarak. "Hesabımı kapatayım artık."

Başımı kaldırıp baktım. Kamyonetli adamdı.

Liz ona gülümsedi. "Erken mi gidiyorsun?"

"Çocuğun karnını doyurmam lazım da," dedi. Sonra bana dönüp gülümsedi. "Merhaba."

"Merhaba," dedim, ben de ona dönerek. "Tekrar karşılaştık."

"Çok daha iyi şartlar altında," dedi.

Gülümsedim. "Daha öncesi için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Bence zorundaydım." Barın sonundaki adamı başıyla işaret etti; gözleri kızarmış, önünde duran yedi boş bira bardağıyla darmadağınık görünen biriydi. "Çekici aracını kullanan, beklediğin kurtarıcı o."

Nefesimi tuttum. "Bütün gece orada kalırdım."

"Yok ya, birimiz mutlaka dururdu. En fazla beş ya da altı saat beklerdin."

Güldüm, o da bana gülümsedi. "Adım Daniel." Elini uzattı.

"Alexis," dedim elini sıkarken. Avucu sert ve sıcaktı.

"Sanırım seni uyarmalıyım," dedi, elimi bırakıp bara yaslanırken. "Şuradaki adamları görüyor musun?" Bilardo masasının etrafında toplanmış üç adamı işaret etti. "Seni içlerinden biriyle gitmeye ikna etmek için bahse giriyorlar."

Liz kasanın arkasından homurdandı. "Gerçekten pislikler," diye mırıldandı, adamın kartını okuturken. "Brian da mı?" diye sordu.

"Hayır, sadece Mike ve Doug." İşaret etti. "Gözlüklü adamı görüyor musun?" dedi bana.

Adamlara bakmak için taburemde döndüm. "Evet..."

"Şüpheli bir kaşıntı şikâyeti var."

Ben alaycı bir şekilde gülerken, Liz kahkaha attı.

"Carhartt ceketli, uzun boylu beyaz adam da annesinin bodrumunda yaşıyor," diye devam etti. Açık kumral adam bize sırıtıp el salladı. "Beş dakika içinde bir yerlerden gitar bulup çıkaracak." Bana baktı. "Extreme'in 'More Than Words' şarkısını çalacak ve bunu *berbat* bir şekilde yapacak."

Liz hesap özetini ona uzatırken gülüyordu. "Bu doğru. Tanrım, neden doğru ki."

Daniel fişi imzalarken ona göz attım. Sadece on dolardı ama on dolarlık da bahşiş bıraktı. Banknotu ters çevirip bardan kendisini iterek uzaklaştı. "Her neyse, iyi şanslar." Çıkışa doğru ilerledi.

"Bekle," dedim arkasından.

Daniel durup bana baktı.

"Ne kadarına bahse girdiler?"

Omuzlarını silkip anahtarını çıkardı. "Yüz dolar."

"Peki ya sen? Sen girmedin mi?"

Daniel başını iki yana salladı. "Bana göre değil."

"Öyle mi? Peki ya seninle gidersem? Parayı alır mısın?"

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Anlamadım."

"Sanırım zaten gitmek üzereydim. Benimle birlikte dışarı çıkabilir ve bahsi kazabilirsin."

Daniel gülümsedi. "Bunu yapar mısın?"

Omuzlarımı silktim. "Elbette."

Salonun öteki tarafındaki adamlara baktı.

Carhartt ceketli adam bir gitar tutuyordu.

Daniel gözlerini bana çevirirken, dudaklarında bir gülümseme seğirdi. "Bunu yaparsak, parayı bölüşeceğiz."

Liz'e döndüm. "Liz, seri katil ölçeğinde bu adama bir ile on arasında kaç puan verirsin? Onunla birlikte karanlık bir otoparka gidersem, güvende olur muyum?"

Liz gülümsedi. "Bu bardan birlikte ayrılacağım *tek* adam Daniel olurdu."

"Bu konuda nasıl hissettiğimden emin değilim," dedi Daniel. "Kuzenimsin sen."

Liz güldü. "Kesinlikle zararsızdır."

"Peki anlaşmaya sadık kalıp bana paranın yarısını verir mi?" diye sordum.

Bir su bardağını bezle sildi. "O pislikler anlaşmaya sadık kalmayıp ona parayı ödemeseler bile Daniel sana parayı verir. O öyle biridir."

Daniel'a bakarken, omuzlarını silkti. "Pislik değilim. Kendime dair en sevdiğim şey bu."

Gülümsememin gözlerime ulaştığını hissettim. Eğlenceli bir adamdı.

"Pekâlâ," dedim. "Anlaştık." Yanımdaki tabureyi başımla işaret ettim. "Ama önce otur da biraz konuşalım. Aksi takdirde, beni etkilediğine inanmazlar."

Daniel saatine baktı. Sonra biraz vakti olduğuna karar verip yanıma oturdu.

"Bana kendinden bahset," dedim. "Ne iş yapıyorsun?"

"Gayrimenkul yöneticisiyim," dedi.

Liz fıçıdan bira doldurduğu tezgâhın arkasından güldü. "Belediye başkanı kendisi."

Tek kaşımı kaldırdım. "Vay canına, *belediye başkanı* mı?"

Daniel, Liz'e bir bakış attı. "Bu daha ziyade fahri bir unvan. Burası küçük bir kasaba. Görevlerim sınırlı."

Liz başını iki yana salladı. "Alçakgönüllülük ediyor. O burada her şey sayılır. Cumartesi geceleri bingoyu yönetir, itfaiyede gönüllü olur. Hatta Noel Baba bile o." Kasanın üzerindeki çerçeveli gazete makalelerinden birini işaret etti.

Noel Baba Wakan'da.

Makaleye, dizinde küçük bir oğlanın oturduğu tombul bir Noel Baba renkli fotoğrafı eşlik ediyordu.

Gülümseyerek ona bakınca, Daniel konuyu değiştirdi. "Peki sen ne işle meşgulsün?"

Omuzlarımı silktim. "Bahsetmeye değer bir şey değil."

Kişisel bilgilerimi bir yabancıyla paylaşmaktan hoşlanmıyordum.

O da üstelemedi.

"Pekâlâ," dedi. "Seni Wakan'a ne getirdi?"

"Bir cenazeden dönüyorum."

Ciddileşti. "Ah. Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Lil Teyze doksan sekiz yaşındaydı ve çok güzel bir hayatı oldu. Birçok sevgilisi olduğunu söylerdi."

Daniel gülümsedi.

"Minneapolis'te yaşıyorum. Sadece geçiyordum buradan. Hey, burası hep böyle sisli mi?"

"Dışarıda sis mi var?" diye sordu Liz şaşkınlıkla.

Daniel başını iki yana salladı. "Hiç olmaz. Aslına bakarsan tuhaf."

"Hah. Bu arada, çocuğun mu var?" diye sordum.

Daniel tekrar saatine baktı. "Var. Chloe."

"Kaç yaşında?"

"Bir haftalık."

"Ah," dedim, şaşkınlıkla geri çekilerek. "Küçükmüş."

Alyans takmıyordu, gerçi bunun bir anlamı da yoktu. Evlenmeden de çocuk yapmış olabilirdi.

"Kız arkadaşın mı var?" diye sordum.

Daniel başını iki yana salladı. "Kız arkadaşım olsaydı, bu bahse girmezdim."

"Eh, beni *gerçekten* evine götürmeyeceksin sonuçta," diye dikkatini çektim.

"Ama öyle yapacakmış gibi davranıyorum. Hayali kız arkadaşıma saygısızlık etmezdim." Sırıttı.

Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. "Bebeğinin annesiyle birlikte değil misin?"

Daniel epey eğleniyor gibiydi. "Kesinlikle değilim. Onu büyütüyorum."

Liz gülümsedi. "Chloe ço*ook* sevimli. Daniel ona çok iyi babalık yapıyor." Başını ona doğru salladı. "Fotoğrafını göstersene."

Daniel telefonunu çıkarıp ekranı yana kaydırdı. Sonra bana doğru tuttu.

Kahkaha attım. "Bebeğin bir *keçi* mi? Bir de *pijama* mı giyiyor?"

"Aynen öyle. Birkaç haftaya evine gidecek. Doug'un. Gitar çalan adam. Annesinin meme iltihabı var ve Doug gecenin bir yarısı onu beslemekle uğraşamayınca, yardım etmeyi teklif ettim."

"Bakalım doğru anlamış mıyım," dedim bacak bacak üstüne atarak. "'More Than Words'ün berbat bir versiyonuyla beni baştan çıkarmaya çalışacak Doug'un bir yavru *keçisi* mi var? Eğer bir yavru keçin varsa, *her zaman*, 'Bir yavru keçim var,' diye söze başlamalısın."

Daniel kıkır kıkır güldü. "Teknik olarak yavru keçisi olan *benim*."

Liz bardağa buz koydu. "Ona Tinder profiline Chloe'nin bir fotoğrafını koyup adresini yazmasının yeterli olacağını söyleyip duruyorum."

Güldüm.

Daniel da gülümseyip omzunun üzerinden arkasını işaret etti. "Bizi izliyorlar mı?" diye sordu.

Gözlerimi bilardo masasına çevirdim. "Ah, evet." Tekrar ona baktım. "Carhartt Ceketli Doug gitarını akort ediyor. Sence serenada başlamasına ne kadar var?"

"Bir iki dakika daha."

"Pekâlâ." Öne eğildim. "Çok komik bir şey söylemişsin gibi yaptıktan sonra kahkaha atacağım. Sonra bu işi bitirebiliriz."

Daniel elini çenesine koydu. "Ne tür bir kahkaha?"

"Ne *tür* mü?"

"Evet. Teorik olarak, sana söylediğim şey beni beş dakikadır tanıyor olmana rağmen seni benimle eve gitmeye ikna edecek kadar komik olmalı. Oldukça inandırıcı görünmeli. Julia Roberts gibi mesela?"

Bu beni gerçekten *güldürdü* ve ben gülünce o *da* güldü, üstelik çok tatlıydı. Sıcak altınımsı yeşil gözlerinin kenarları kırışırken bütün yüzü aydınlanmıştı.

Tanrım, çok hoş bir gülümsemesi vardı. *Gerçekten* hoştu. Ona dair bir şey beni kalbimin ortasından vurup biraz da nefesimi kesiyordu.

Orada oturup karşılıklı kıkırdarken, kendimi dudağımı hafifçe ısırıp ona doğru eğilirken buldum ve onunla flört ettiğimi anlayınca şok oldum. Rol yapmıyordum, gerçekten flört ediyordum.

Yedi yıldır Neil'la birlikteydim. Onun birlikte olacağım son erkek olduğunu sanıyordum. Sonra ondan ayrıldım ve kendi kendime buraya kadar dedim. Artık hayatımda erkekler olmayacaktı. Birine ihtiyacım yoktu. Uğraşmak istemiyordum. Tekrar biriyle çıkma fikrini tamamen reddettim. Çok iyi bir vibratör almıştım ve otuz yedi yaşında flört havuzundan tamamen emekliye ayrılmıştım. İlgilenmiyordum.

Ama şimdi *flört ediyordum.*

Öldürdüğünüz bir bitkinin canlı ve sadece sulanmaya ihtiyacı olduğunu keşfetmek gibi bir şeydi bu.

"Eyvah, Doug geliyor," diye fısıldadı Liz.

Gözlerimi Daniel'dan ayırdım. Doug elinde gitarıyla yüksek masaların arasında kıvrıla kıvrıla geçerek bara doğru ilerliyordu.

"Gitme vakti," dedi Daniel.

Sonra elimi tutup bar taburesinden inmeme yardım etti ve birlikte dışarı çıktık.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
DANIEL

Elini tuttum. Birlikte rahat görünmeye çalışıyorduk. Rolün bir parçası olduğunu düşündüm. Cesurca ama karakterden çıkmadan.

Alexis elini çekmedi.

Bardan çıktığımız sırada, arkadaşlarım ağızları açık bir şekilde bizi izliyorlardı. Diğer elimi indirip çaktırmadan onlara hareket çektim.

Otoparka geçtiğimizde elini bıraktım. Cüzdanımdan da para çıkarıp ona uzattım.

Alexis parayı alıp saydıktan sonra gömleğimin cebine soktu.

"Ah, anlaşma yarı yarıyaydı," dedim, parayı geri vermek için cebime uzanarak.

"Çekici hizmetinin karşılığını ödüyorum."

"Hayır. Kabul edemem," dedim, banknotları ona geri uzatarak.

Alexis kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Zor olan kısmı sen yaptın," dedim, parayı ona tekrar uzatarak. "Bunu hak ettin."

"Beni oradan çıkarmasaydın, şu an burada olamazdım bile. Sarhoş Carl'a elli dolardan fazlasını ödemem gere-

kirdi. Ayrıca, haksız kazancımla ne yapacağıma ben karar veririm. Haksız kazanç böyle yönetilir." Bana alaycı bir şekilde sırıttı.

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. Pes etmeyeceğini anladığımdan ona fazla karşı koymadım çünkü elli dolar açıkta kalmayacaksam, ertesi gün arkadaşlarımdan para dilenmem gerekmeyecekti. Ölü sezonda herkes maddi olarak sıkışıktı. Zaten sırf eğlenmek için bile buna fazlasıyla değerdi.

"Bunu sık sık yapıyor musun?" diye sordum, parayı tekrar cüzdanıma koyarken. "Söylemem gerekir ki haftamın en güzel ânıydı bu."

Alexis gülümsedi. "Yavaş geçen bir hafta olmalı."

Biraz güldüm ben de.

Hafif bir esinti bir tutam saçını yüzüne uçurunca, parmağıyla onu itti. Tanrı aşkına, çok güzeldi. Kızıl saçlı ve beyaz tenliydi, burnunun üzerinde çilleri vardı. Gözleri koyu kahverengiydi. Atletikti. Arabada üzerini değiştirirken, muhtemelen umduğundan daha fazlasını görmüştüm. Parfümünün kokusunu alabiliyordum şimdi. Ne olduğunu bilmiyordum ama sanırım pahalı bir şeydi.

Benim boyumu öylesine aşan bir kadındı ki komik bile değildi bu durum. Üzerinde o elbise ve ayaklarındaki topuklularla, bu kuş uçmaz kervan geçmez yerdeki asfaltı çatlak otoparkta durması bile inanılmazdı. Bir moda dergisi için yapılan fotoğraf çekiminden çıkıp kaybolmuş bir modele benziyordu.

Bu arada, sis konusunda haklıydı. VFW'nin etrafında görünmez bir güç alanı varmış gibi otoparkın kenarlarını sarıyordu sis. Tuhaftı. Araba sürmek için ideal olmadığı kesindi.

Bir süre öylece durduk. Sonra başıyla arabasını işaret etti. "Gitsem iyi olacak. Çocuğunun karnını doyurmalısın

sen de zaten... hey, yakınlarda yiyecek bir şeyler alabileceğim bir yer var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Maalesef. Wakan'a en yakın şehir Rochester, orası da kırk beş dakika kuzeyde."

Alexis dudaklarını büzdü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Pekâlâ. Seninle birlik olup arkadaşlarınla kafa bulmak eğlenceliydi."

"Evet, bilmukabele."

Alexis bir süre daha bana gülümsedi. Sonra dönüp arabasına doğru ilerlerken, durup onu izledim.

"Hey," diye seslendim.

Arkasını döndü. "Evet?"

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim. Evimde."

"Ne hazırlayacaksın? Çünkü *çok* seçiciyimdir," dedi hemencecik.

Gülümsedim. "Dinozor şeklinde *nugget*'larım yok, öyle bir şey bekliyorsan yani."

Bunun üzerine kahkaha atınca sırıttım.

Buzdolabımdaki şeyleri geçirdim aklımdan. "Kaşarlı tava tostuna ne dersin? Taze domates ve fesleğen eşliğinde?"

Alexis tek kaşını kaldırdı. "Taze domates ve fesleğen mi?"

"Bahçem var da."

"Tek gecelik ilişkiler yaşamam ben."

Güldüm. "Çok *hızlı* gittin ya."

"Ciddiyim. Hiç tek gecelik ilişki yaşamadım ve bunu yapmayacağım. Amacın buysa, hayal kırıklığına uğrarsın."

"Amacım bu değil," dedim dürüstçe, ona gülümseyerek.

Alexis başını onaylar anlamda sallayıp birkaç adım attıktan sonra, karşımda durup bana baktı. "Peki. Ama şok tabancamı yanıma alacağım, haberin olsun."

"Pekâlâ."

"Mecbur kalırsam, kesinlikle kullanırım." Bana sert bir bakış attı.

Ben de ciddi bir ifade takındım. "Kullanmana gerek kalmayacak. Ama sana inanıyorum. Vahşi görünüyorsun."

Gülmemek için kendisini tutsa da ciddiyetini bozmadı. "Kendi arabamla geleceğim. Beni evine götürmeyeceksin."

"Elbette."

"Son bir şey daha." Başını eğdi. "Hayatında seninle ilişkide olduğu izlenimine kapılmış biri var mı?"

Kahkaha attım. "Sadece kaşarlı tost ikram edeceğim, biliyorsun. O kadar ciddi bir mesele değil."

"Ah, biliyorum. Ama biriyle ilişkide olduğumu düşünseydim ve eve döndüğümde onu bir başka kadına kaşarlı tost hazırlarken bulsaydım, bu hiç hoşuma gitmezdi."

"Kız arkadaşım olmadığını söyledim zaten."

"Tamamen farklı bir soru sordum."

"Hayır," dedim gülümseyerek. "Benimle ilişkide olduğu izlenimine kapılmış biri yok. Peki *seninle* ilişkide olduğu izlenimine kapılmış biri var mı?"

Alexis güldü. "Hayır."

"Pekâlâ."

Gülümsedi. "Pekâlâ."

Ertesi sabah saat altıda çırılçıplak ve hayatımın en güzel randevusunu geçirdiğim için mutlu bir şekilde uyandım.

Ama sonra onun çoktan gittiğini fark ettim.

BEŞİNCİ BÖLÜM
ALEXIS

Akşam eve geliş saatini kaçırmış bir ergen gibi kendi evime ışıklarımı açmadan girdim.

Saat sabahın altı buçuğuydu, ayakkabılarımdan biri ayağımdaydı, saçım karmakarışıktı, çamur ve çiftlik hayvanı tüylerine bulanmıştım, üzerimde de dışarı çıkarken çaldığım bir kapüşonlu vardı.

Paniğe kapılmıştım.

Paniğe kapılmış ve o uyurken kaçmıştım.

Hayatımın en iyi seksini yaptıktan sonra kuş uçmaz kervan geçmez bir kasabadaki tozlu bir garajda, yabancı bir adamın yatağında uyanmıştım. Üstelik yirmi sekiz yaşındaydı.

Yirmi *sekiz.*

Tuvalete girmek için kalkınca kapüşonlusunu üzerime geçirmiştim. Ellerimi yıkarken, cüzdanı ehliyetinin görülebileceği şekilde düşüvermişti cebinden.

Benden küçük olduğunu biliyordum. Ama neredeyse on yaş küçük olduğunu fark etmemiştim.

Benden *on yaş* küçük, hiç tanımadığım bir erkekle tek gecelik ilişki yaşamıştım.

Ne *yapıyordum* ben böyle? Bu tür şeyler yapmazdım hiç. Rasgele seks yapan biri değildim. Riskli davranışlar-

da bulunmazdım. Neil'la birlikte olmadan önce onu iki ay bekletmiştim ve nihayet birlikte olduğumuzda, bu çok iyi planlanmış romantik bir Meksika ziyareti esnasındaydı. Giyeceğim iç çamaşırını seçmem bir hafta sürmüştü, ağda ve cilt bakımı yaptırmıştım, yatakta da gül yaprakları vardı. Hayatım boyunca erkek arkadaşım olmayan biriyle seks yapmamıştım. Ama şimdi yeni tanıştığım ve neredeyse Neil'ın oğlu kadar genç bir adam için istisna yapmıştım.

Tamamen paniğe kapılmış hâldeydim.

Üzerimi giyinip gecenin bir yarısı kaçarken köpek dışkısına basmıştım. Belki de domuz dışkısıydı? Ya da keçi? Her neyse, çok fazla yoktu ama ayakkabımı ayağımdan çekip çıkarmıştı ve kendimi kaçarken kuyruğu düşen bir kertenkele gibi hissetmiştim.

Topallayarak karanlık oturma odama girdim ve anahtarlarımı büfeye attım.

"Neredeydin?"

Neil'ın en sevdiği koltuktan gelen erkek sesini duyunca nefesimi tuttum. Sonra bir ışık yandı ve kalbim tekrar atmaya başladı.

"Derek! Aman Tanrım, beni korkudan öldürecektin."

İkiz kardeşim yatar koltuktan bana gülümsedi. "Selam, kardeşim." Sonra beni tepeden tırnağa süzünce, endişeli bir şekilde doğruldu. "İyi misin?"

Dudağımı büküp perişan hâldeki elbiseme ve çıplak ayağıma baktım. "Evet." Nefesimi verdim. "İyiyim. Eve nasıl girdin?"

"Alarm şifren, telefonunun şifresiyle aynı."

"Telefon şifremi mi biliyorsun sen?" Arkama uzanıp tek topuklu ayakkabımı çıkardım.

"Tüm şifrelerini biliyorum. Değiştirdiğinde bile."

Umursamazca güldüm. Kardeşimle aramda telepatik bir bağ vardı. Hep böyle olmuştu.

"Neden döndün?" diye sordum, yalınayak odada ilerleyip kanepeye yığıldım. "Altı hafta daha Kamboçya'da kalacağını sanıyordum."

"Erken döndüm."

"Cedar Rapids'te anne babamızda tek başıma geçirdiğim yarım haftadan beni kurtaracak kadar erken değil," diye ona takıldım.

"Dünya yansa gitmem oraya."

Tekrar güldüm ve başımı kanepeye yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Senin boynun mu *kızarmış*?"

Aniden başımı kaldırdım. "NE!?" Kanepeden fırlayıp büfenin üstündeki aynaya koştuktan sonra boynuma baktım.

"Kahretsin," diye nefesimi verdim, kulağımın dibinde duran çeyreklik boyutundaki morluğu görünce.

"Sence de bu biraz onuncu sınıfa özgü bir şey değil mi, kardeşim? Neil'la barıştığını bana söylemediğin için kızdım biraz bak."

Homurdanıp parmağımla morluğa dokundum. "Barışmadım."

Derek beni süzdü. "O hâlde o morluğu kim..." Kapüşonlumu o anda fark etti. "Ne zamandır kamuflaj desenli şeyler giyiyorsun sen?"

"Giymiyorum," dedim, homurdanarak morluğa bakarken. O kadar büyüktü ki üzerine yara bandı zorundaydım. Kapüşonlunun önünü açıp gözlerimi devirdim. Mememde de bir morluk vardı. Tekrar baktım. İkisinde de vardı.

Derek detaylara girmem için sessizce bekliyordu.

"Biriyle tanıştım. Bitti," dedim, açıklamaktan vazgeçip kanepeye yığıldım ve ellerimle yüzümü ovuşturdum.

"Biriyle mi tanıştın? Ne zaman?"

Başımı çevirip ona baktım. "Yaklaşık on saat önce."

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Pekâlâ. Orta yaş krizi geçiriyorsun. Daha önce de şahit olmuştum buna. Yardım almanı sağlayabiliriz."

Güldüm. Tanrım, muhtemelen gerçekten orta yaş krizi geçiriyordum. Bunu başka türlü nasıl açıklayabilirdim ki?

"Cenaze töreninden dönerken arabam bir yere sıkıştı, adamın biri de beni kamyonetiyle çekip çıkardı. Hoş, tatlı biriydi, kaşarlı tost yemek için evine gittim; aslına bakarsan, gerçekten lezzetliydi. Serasındaki yeşilliklerle hazırladı. Ortalıkta koşturan bir domuz üzerime çamur bulaştırdı..."

"*Domuz* mu?" Derek epey eğleniyor gibiydi.

"Evet. Ağaçların arasından koşarak geldi. Beni çok korkuttu. Yüz elli kilo vardı herhalde. Galiba yakındaki bir çiftlikten kaçmış. Uysaldı. Sevdim biraz. Sonra üzerime bir köpek atladı. Adamın bir de pijamalı yavru keçisi vardı..."

Derek elini kaldırdı. "Daha fazla anlatma, bu her şeyi açıklıyor."

Yorgun bir şekilde güldüm.

"Her neyse, bir yere varacağı yok," diye mırıldandım. "Soyadını bile bilmiyorum."

"Korundun mu?"

"Evet. Elbette. Hâlâ spiralim var, zaten o da prezervatif kullandı."

Aslına bakılırsa, birkaç tane kullanmıştı... düşününce yüzüm kızardı.

"İyi. Eğlenmene ve onun Neil olmamasına sevindim."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Evet, ben de."

"Eşyalarının hâlâ burada olduğunu gördüm." Derek başıyla garajı işaret etti.

Alnımı ovuşturdum. "Hepsini paketledim ama gelip almayı reddediyor."

Derek öne eğilip dirseklerini dizlerine koydu. "O zaman burada olmadığım için üzgünüm," dedi ciddiyetle.

"Sorun değil. Dünyayı kurtarıyordun," dedim bitkinlikle.

Derek altı aydır Sınır Tanımayan Doktorlar'da gönüllü çalışıyordu. Plastik cerrahtı. İşinde de çok iyiydi. Yanık kurbanlarını ve yarık dudakla doğmuş çocukları tedavi ediyordu. Burada olup Neil'a bizzat cehenneme gitmesini söyleyemediği için ona kızgın değildim; gerçi anladığım kadarıyla, uydu telefonu aracılığıyla bunu yapmıştı.

Ona baktım. "Neden döndün? Erken gitmene izin mi verdiler?"

Yavaşça gülümsedi. "Sana söyleyebilirim ama gizlilik sözleşmesi imzalamalısın."

Bunun bir şaka olduğunu düşünüp güldüm ama sandalyenin yanma dayalı omuz çantasına uzanıp bir kâğıt ile kalem çıkardı.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Şaka yapıyorsun."

"Bak şimdi, söz vermemiş olsaydım, senden bunu istemezdim." Sayfayı sehpanın üzerinden bana doğru kaydırdı.

Onu şöyle bir süzdüm. "Kardeşimin ve en yakın sırdaşımın neden oturma odamda olduğunu bana söyleyebilmesi için gizlilik sözleşmesi imzalamamı istiyorsun yani."

Kâğıdı biraz daha itip başparmağıyla imza kısmına hafifçe dokundu.

Başımı iki yana salladım ve kâğıdı alıp göz gezdirdim. "Ne bu?"

Beni susturmak için elini havaya kaldırdı. "Sadece imzala, sonra sana her şeyi anlatabilirim."

İçimi çektim. "Pekâlâ," diye mırıldandım ve noktalı çizgiye ismimi karaladım. Sonra kâğıdı sehpaya bırakıp kalemi de üzerine koydum. "Evrak işlerin tamamlandı. Anlat bakalım."

"Evlendim."

Aniden doğruldum. "NE?!"

Derek gülümsüyordu. "Geçen hafta sonu. Onunla altı aydır birlikteyim."

Ağzım açık bir şekilde ona bakakaldım. "Ve bana *söylemedin* mi?"

"Söyleyemezdim. Söz verdim. Bu onun için önemliydi."

"Ama... ama bana *her şeyi* söylersin," dedim, kulaklarıma inanamayarak.

Derek başıyla onayladı. "Biliyorum. Onun güvenini kazanmanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlamalısın."

Kanepeye iyice yaslandım, gözlerimi sağa sola kaydırarak kucağımı izledim. "Evlendin..." diye nefesimi verdim. Ona baktım. "Kiminle?"

"Adı Nikki. Bir stüdyo sanatçısı. Ünlü biri. Kamboçya'da seks işçiliğinden kurtulan kadınlar için bir ev kurmakla meşguldü."

Mevcut sanatçılara dair kısıtlı bilgi dağarcığımı geçirdim aklımdan. "Nikki... Nikki ne?"

"Sahne adı Lola Simone."

"*Hayır*," dedim.

Derek sırıtıyordu.

"Lola Simone'la evlenmiş olamazsın."

"Evlendim." Cep telefonunu çıkarıp bana verdi.

İkisinin düğünde çekilmiş gibi görünen fotoğraflarına baktım.

Lola Simone büyük bir isimdi, Lady Gaga seviyesinde bir rock yıldızıydı. Ama bu fotoğraflarda magazin gazetelerinde olduğu gibi görünmüyordu. Normal duruyordu. Kahverengi saçları omuz hizasındaydı ve mütevazı, beyaz bir elbise ile çiçek kolyesi vardı. Derek beyaz keten bir takım giymişti ve gülümsüyordu.

"O harika biri Ali. Tanıdığım en inanılmaz kadın."

Gözlerimi ona diktim. "Ve onunla evlendin. Ben olmadan?"

Gülümsemesine gölge düştü. "Menajeri Ernie dışında kimse yoktu. Kendi aramızda olmak zorundaydı," dedi, telefonunu geri alarak. "Gizliliği onun için çok önemli. Nereye giderse gitsin tanınıyor. Özel hayatı yok. Paparazzi peşini hiç bırakmıyor. Orada sessizce evlenmek daha kolaydı."

"Onunla ne zaman tanışacağım? Buraya getirmedin mi?"

"Projesiyle çok meşgul olduğu için oradan ayrılamadı. Ayrıca, buraya gelmekten hoşlanmıyor."

"Eninde sonunda gelmesi gerekecek. Burada yaşıyorsun ve gönüllü işin birkaç hafta içinde sona erecek."

Derek'in gülümsemesine yine gölge düştü. "Ali, geri dönmeyeceğim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "*Ne?* Ne demek geri dönmeyeceksin?"

"Eşimle birlikte olmak için Kamboçya'ya taşınıyorum."

Bu haber karnıma bir yumruk yemiş gibi hissetmeme sebep oldu. "Kamboçya'ya taşınıyorsun..." dedim, hayret dolu bir sesle.

"Kadınlar evinin kurulup hizmete açılması için. Daha fazla gönüllülük yapmak için. Cerrahlara ihtiyaçları var ve orada yapabileceğimiz çok fazla iyilik var."

Kanepeye yaslandım. Sonra söylediklerinin asıl darbesi yüzüme çarptı âdeta. Gözlerimi ona çevirdim. "Hayır. Beni burada onunla bırakamazsın."

Derek hissettiğinden daha üzgün görünüyordu. "Sana bir şey olmayacak."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Hayır, kesinlikle bir şeyler *olacak*. Bunu bana yapamazsın, Derek. Neil'la çalışmaya devam edemem. Yapamam. Bunu denedim. Şimdiden başka hastanelere başvurdum. Onu her gün göremem."

Elini ağzından geçirdi. Bana bir karşılık vermedi. Dikkatle arkamdaki bir yere baktı. Gözlerimin içine bakamıyordu.

Bir Montgomery'ydim ben.

1897'de kurulduğundan beri Royaume Northwestern Hastanesi'nde çalışmış Montgomerylerden biri. On yıllar boyunca tıpta büyük gelişmeler kaydetmiş efsanevi doktorların olduğu bir aileden geliyordum. Royaume'un meşhur programları ve klinik deneylerinin çoğunu mümkün kılan güçlü hayırseverlerdi. Bu ailemin mirasıydı. Biz tıp dünyasının Vanderbiltleri ve Carnegieleriydik. Geçen sene History Channel, Endüstri Titanları serilerinin bir parçası olarak hastaneyle ilgili bir belgesel yapmıştı. Hastanenin yarısı ismini bizden alıyordu. Montgomery Anıt Bahçesi vardı. Montgomery Pediatri *Kanadı*. Neredeyse yüz yirmi beş senedir Royaume'un personeli arasında her zaman bir Montgomery olmuştu. Bu bir gelenekten öte, bir kurumdu.

Annemiz ve babamız orada çalışmışlardı ama mart ayında emekli olmuşlardı. Derek oradaydı, ben de öyle. Ama Derek gidince...

Sadece ben olacaktım. Kalmak zorundaydım.

Bu geleneği bozan Montgomery olamazdım. Seriyi bozamazdım. Tarih kitaplarına geçerdi bu.

Sanki müebbet hapis cezasına çarptırılmıştım. Ve Derek bunu *biliyordu*.

"Dinle," dedi. "Belki de zinciri kırmanın zamanı gelmiştir. Hastane personeli arasında bir Montgomery olmazsa orası yanmaz..."

"Harika. İyi fikir. Neden önce *ben* gitmiyorum ve sen *istifanı* vermiyorsun?" Başımı eğerek ona bakınca, dudaklarını büzüştürdü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Derek gözlerini kaçırdı. "Neil'ın başka bir yere gitme ihtimali var mı?"

"Baş cerrah o. Yirmi senedir Royaume'da. Sanırım ona bir yıldırım çarpması ihtimali, başka bir yere gitme ihtimalinden daha yüksektir."

Derek bana bakıp bir süre sessizce oturdu. "Özür dilerim. Bunun seni nasıl bir duruma soktuğunun farkındayım."

Ona bakarken derin bir umutsuzluğa kapıldım.

"Nasıl olduğunu... Neil'ın beni nasıl paramparça ettiğini bilmiyorsun, Derek. Yine kendimden şüphe etmeme sebep olacak, bana yaptıklarını hak ettiğimi düşündürecek ve kafam o kadar karışacak, kendimi o kadar kırgın ve yorgun hissedeceğim ki sırf bıkkınlıktan tekrar hayatıma girmesine izin vereceğim. Gitmek *zorundayım*, Derek. Kendimi korumamın başka bir yolu yok."

Uzun bir süre duraksadı. "Ben de hayatımı yaşamak zorundayım, Ali. Nikki'yle birlikte, yapmam gereken şeyi yaparak hayatımı yaşayacağım."

Yüzümü ellerimin arasına aldım.

Uzun bir süre sessiz kaldık.

"Nasıl hissetmedim?" diye fısıldadım. "Âşık olduğunu ve bu kadar büyük bir şeye karar verdiğini nasıl anlamadım? Hissetmem gerekirdi. Matrikste bir bozulma gibi olmalıydı."

"Peki ben sen söyleyene kadar Neil'ın seni incittiğini nasıl anlamadım?"

Burnumu çekip ellerimi yüzümden çektim ama ona bakamadım.

"Beni parçalara ayırmak için o kadar yıl harcadı ki," dedim kısık bir sesle. "Parçalarımı birleştirmeye çalışıyorum ve şimdi bunu sensiz yapmak zorundayım. Bir de o sürekli yakınımda olacak."

Derek kanepenin kenarına yaklaştı. "Bunun için yeterince güçlüsün. Tüm arkadaşların Royaume'da. Seni kaçır-

masına izin verme. Orada olmak istiyorsan, orada olmayı hak ediyorsun demektir."

Evet, arkadaşlarım oradaydılar. Jessica, Bri ve Gabby. Ama bu hayatımın geri kalanı boyunca Neil'la birlikte çalışmak kadar ağır basmıyordu... ve gerçekten hayatımın geri kalanı *olacaktı*. Başka kimse yoktu.

Şu anda Neil pişman eski sevgili rolünü oynuyordu. Ama çok sürmeyecekti bu. Beni geri kazanamayacağını anladığı anda, stratejisini değiştirip çirkinleşecekti.

Her zaman çirkinleşmişti.

Yüzümü ellerimin arasına aldım tekrar. "Neden Montgomery yetiştirme programını bozan kişi *benim*? Sanki bu acımasız bir şaka gibi."

Annem ve babam sırf soyu devam ettirmek için beni ve Derek'i dünyaya getirmişlerdi. Yetiştirildim, şekillendirildim, bakıldım ve küçük yaştan itibaren bana kaderimde Royaume Northwestern'de çalışmak olduğu, evlenirsem de asla kocamın soyadını almamam söylendi. Ama tüm gözlerin üzerinde olması gereken kişi ben olmamalıydım. *Derek* olmalıydı.

Kolumda bir el hissettim. "Yaşayacağın hayata onların karar vermesine izin verme. Sadece bir kez yaşayacaksın."

Kelimeler aramızda asılı kaldı. Ama onları dikkate alamayacak kadar zayıf düşmüş hâldeydim.

Derek gerçeği biliyordu. Artık bu konuda seçim yapma şansım yoktu.

Asla paçayı kurtaramayacaktım.

Ayışığı Kitaplığı

ALTINCI BÖLÜM
ALEXIS

Altı gün sonra, Royaume Northwestern'in acil servis departmanındaki hemşire istasyonunda Bri'yle oturuyordum. Geçen hafta onu görmemiştim çünkü ortak vardiyamız yoktu ve kardeşimle çok meşgul olduğum için telefonda konuşmaya ya da planladığımız gibi içki içmeye vaktim olmamıştı. Derek anne babamıza temelli gittiğini söyledikten sonra cumartesi günü yeni eşinin yanına dönmüştü.

Beklenildiği gibi babam kendini tamamen kaybetti.

Bunu dile getirmedi, çünkü Derek'in gizlilik sözleşmesi ve evliliğini duyurmasının karışıklığı içinde düşüncelerini toplama fırsatı olmamıştı ama yüce Montgomery/Royaume mirası için geriye sadece benim kaldığımı ve her şeyi kaybetmek üzere olduklarını anlıyormuş gibi hayal kırıklığının üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum.

Derek her zaman gözdeleri olmuştu, o yüzden başarılarım konusunda biraz hayal kırıklığı yaratmamın önemi yoktu. Onun gibi tıp dergilerinde makalelerimin yayımlanmasını ya da konferanslara katılmak istemiyordum. İlgi odağı olmaktan nefret ederdim. Sadece insanlara yardım etmek istiyordum ben.

Ama şimdi, personel arasındaki tek Montgomery olarak, mutlak mesleki hâkimiyet dışındaki her şey prestijli so-

yum için bir utanç kaynağı olarak görülecekti ve şimdiden kötü bir başlangıç yapmıştım. Cerrah değildim, hiçbir tıbbi gelişmeye öncülük etmiyordum, yüzüm dergilere kapak olmayacaktı. Babam sanki en işe yaramaz prensesin tahta oturduğunu fark ediyordu.

Bri yanımda bilgisayarına bir şeyler yazıyordu. Hastalarının verilerini sisteme girmekle meşguldü. Saçını gevşek bir topuz yapmıştı ve stetoskopu boynuna asılıydı. Pinterest'te "güzel doktor" arama sonuçlarına benziyordu.

Briana Ortiz de benim gibi bir acil servis doktoruydu. Tıp fakültesinde tanışmıştık. Otuz dört yaşındaydı, Salvadorluydu ve işinde çok iyiydi.

"Ee," dedi Bri, "bana neler olduğunu anlatacak mısın? Dedikodu kazanında Derek'in istifası kaynıyor." Son bir tuşa bastıktan sonra bana döndü.

Okuma gözlüğümün üzerinden ona baktım. "Dedikodu değil o."

"Ayrıca, bir alyans taktığını söylüyorlar." Bir kaşını kaldırarak bana baktı.

"*Bu* konuda konuşamam," dedim, klavyeme son kez dokunurken. "Gizlilik sözleşmesi imzaladım."

"Öz kardeşin sana bir gizlilik sözleşmesi mi imzalattırdı?" diyerek şaşkın şaşkın baktı.

"Evet. İlklerle dolu bir hafta oldu."

Dört numaralı odadan bir hemşire çıktı. "Mınçıka Adam burada. Yine."

Homurdandım.

"Bilgisayarlı tomografiye gönder," dedik aynı anda. Bri bana baktı. "Peki bütün hafta ne yaptın?"

İçimi çektim. "Derek ve ailemle vakit geçirdim. Cuma günü Wayzata'daki yeni restorana gittik ve annem Neil'ın tarafını tuttuğunu, onunla çift terapisine gitmem gerektiğini belirten konuşmayı yapmanın tam sırası olduğuna karar

verdi. İkinci bir şansı hak ettiğini söyledi. Galiba Derek insanlardan benimle konuşmalarını istemiş, öyle geldi bana. Bu hafta ikinci kez başıma geliyor."

"Herif bir anestezi uzmanıyla düzüştü. Birlikte çalışmak zorunda olduğun biriyle. Ailenin anlamadığı kısım ne tam olarak?"

Yorgun bir şekilde şakağımı ovuşturdum. Mesele sadece Neil'ın aldatması değildi. Bri ve Derek dışında ona neden ikinci şans vermek istemediğimi bilen yoktu. Neil'ın bana son birkaç senede yaşattıklarından sonra Bri öleceğini bilse ona bir kap su vermezdi.

Peki diğerleri mi? Herkes Neil'a *bayılırdı*. Annem, babam, arkadaşlarımız. O etrafına neşe saçardı, herkesin dostuydu.

"Yani ilk başta yeterince anlayışlıydılar," diye mırıldandım. "*Nasıl yapar? Umarım kıçına bir tekme atmışsındır.* Vesaire vesaire. Ama sonra Jessica'nın doğum günü geldi ve herkes göl evine gitti, Neil ile ben orada değildik ve sanırım herkes son yedi senedir alıştıkları hayatın bittiğini anladı. Sonra aniden, Çift terapisine gitmeyi düşündünüz mü? Sadece bir kadındı, bir hata yaptı ve bunun farkında gibi bahanelere dönüştü. Sanırım Cam'in evinde bir Japon şiltesinde yatıyor," diye ekledim bitkince.

Bri tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Adam cerrah. Yirmi iki yaşındaki oğlunun şiltesinde mi yatmak zorunda kaldı yani? Kahrolası bir daire kiralayamıyor mu?"

"Bence bunu yaptığı anda ayrılığın gerçeklik kazanacağını biliyor."

"Güzel. Umarım penisi kuruyup düşer. Gerçekten." Buzlu kahvesini aldı. "Baban bu konuda ne söyledi?" diye sordu, pipetin etrafından konuşarak.

"Seni çok sinirlendirecek," diye uyardım.

"Söyle."

"Neil'ın çok zeki olduğunu ve bazen zeki insanların sıradan hatalar yaptıklarını söyledi."

Bri dudak büktü. "Evet, sen de zekisin ama anestezi uzmanlarıyla birlikte olduğunu görmüyorum."

"Ayrıca, yaz tatili yaklaştığı için bir an önce aklımı başıma almamı umduğunu söyledi."

"Bunu söylemiş *olamaz.*" Bri nefesini tuttu.

"Ah, evet. Böyle söyledi. Ve Derek beni üç gün boyunca Cedar Rapids'te *bununla* bir başıma bıraktı."

"Tüm ailene kafes dövüşü yaptırmak istiyorum."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Evet, ben de."

"Neden babana cehenneme gitmesini söylemedin?"

Kahkaham bundan daha komik bir şaka içindi.

"Doktor Cecil Montgomery'ye cehenneme gitmesini *söyleyemezsin.*"

Kimse söylememişti.

Efsanevi babama neredeyse tanrı gibi hürmet edilecek şekilde yetiştirilmiştim; ona saygı duymayan birini tanımıyordum. Onunla tartışamaz, ona karşı gelemez ve ona kesinlikle cehenneme gitmesini söyleyemezdiniz.

Babamın istediği üniversiteye gitmiştim. Onun istediği kariyerin peşinden koşmuştum. Açıkçası, sadece bir kez, cerrahlık yerine acil servisi seçtiğimde babamın isteğini görmezden gelmiştim. Ailenin favorisi Derek olduğu için buna aldırmamıştı, o yüzden önemi yoktu.

Ama bu geri tepti işte.

Bri pipetiyle buzları dürttü. "Baban beni korkutuyor. Eskiden acil servise geldiğinde, herkes hamamböcekleri gibi kaçışırdı. Sonra annen tüm tatlılığıyla omurilik konsültasyonu yapmak için onun peşinden gelir ve hemşirelerin gözyaşlarını silerdi. Neden her zaman bir tane tatlı, bir tane de huysuz oluyor?"

"Çünkü dünyada zor ve kolay olmak üzere iki tip insan var ve birbirleriyle evleniyorlar."

"Ha."

Bri bir süre durup beni süzdü. "Pekâlâ. Bana boynundaki morluktan bahset. Herkese saç maşasıyla kendini yaktığını söylüyorsun. Pardon da onuncu sınıfta mıyız?"

Güldüm."Neil'la nefret seksi mi yaptın?"

Dehşet içinde irkildim. "Hayır! Neden böyle bir şey sordun?"

"Çünkü benimle konuşmaktan kaçınıyorsun, o yüzden morluğun nasıl oluştuğunu bana anlatmak istemediğini düşündüm. Ve seni sadece Neil'la seks yaparsan yargılayacağımı biliyorsun."

Derin bir nefes verdim. "Neil'la birlikte olmadım."

Bri bekledi. "Ee?"

Onunla uzun bir süreliğine göz teması kurdum ve bana eliyle anlat diye işaret etti.

"Geçen hafta biriyle tanıştım."

Geri çekildi. "Öyle mi? Ne zaman? Nerede? Hangi uygulamayı kullanıyorsun?"

"Uygulamadan değil. Beni banketten çekip çıkaran adamı hatırlıyor musun?"

"Hiçliğin ortasındaki adam mı?"

"Ta kendisi. Onunla evine gittim."

Bri gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Bunu yapmış *olamazsın*..." dedi yavaşça.

"Yaptım. Sonra sabahın dört buçuğunda onu uyandırmadan kaçtım." Başımı eğip ona baktım.

"Neden böyle bir şey yaptın? Bir sorunu mu vardı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Kesinlikle bir sorunu *yoktu*. Çok hoş ve tatlıydı..." Ona baktım. "Ve yirmi *sekiz* yaşındaydı."

Bri sırıttı. "Vaaay canına! Aferin kız sana!"

"Şişşt," dedim, onu susturmaya çalışırken etrafa bakarak. "Yirmi sekiz yaşındaki biriyle çıkamam, Bri," diye fısıldadım. "O daha bebek."

"*Senin* bebeğin değil ama."

"Cam yirmi iki yaşında," dedim.

"Evet, ama Cam senin çocuğun değil ve eski sevgilinin yirmi iki yaşında bir oğlu olmasının tek sebebi kendinden on yaş büyük bir erkekle çıkmandı."

Başımı iki yana salladım. "Yirmi sekiz yaşındayken bile yirmi sekiz yaşındakilerle çıkmazdım."

"Çok şey kaçırmışsın o zaman. Sinir bozucu olmayacak kadar büyükler ve cinsel enerjileri yüksek. Üstelik onları eğitebilirsin. O yaşta yavru köpekler gibi öğrenmeye çok hevesli oluyorlar." Gözümün içine bakmak için başını eğdi. "Arkadaşı var mı?"

Güldüm.

Enerjisi yüksekti gerçekten... Düşününce bile yanaklarım kızardı.

"Bu sene otuz sekiz yaşına gireceğim," dedim. "O kadar genç bir adamla çıkamam."

"Kim demiş? Sen yirmi sekiz yaşında olsaydın ve o otuz yedi yaşında olsaydı, kimsenin umurunda olmazdı. Neil'la çıktığında kimse tepki vermedi, kaldı ki vermeleri gerekirdi; adam tam bir pislikti."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Dinle," diye devam etti Bri. "Otuzlu yaşlarında bekâr olmak konusunda yenisin, o yüzden dışarının ne hâlde olduğunu bilmiyorsun; sana söylüyorum, hiç iyi görünmüyor. Bir çöp yığını arasında en az iğrenç şeyi bulmaya çalışmak gibi. Geçen hafta bir adam bana cenaze çiçeği getirdi. Buketin içinde bir haç ve ölmüş adamın fotoğrafı vardı."

Kahkaha attım.

"Ben belirtene kadar fark ettiğini sanmıyorum," dedi. "Ah, pornocu bıyıkları ve bir sürü kedisi olan, sürekli eski eşine benzediğimi söyleyen Hawaii gömlekli adamı hatırlıyor musun? Bunu söylediğine inanabiliyor musun? Bu adamlar için mi idrar yolu enfeksiyonu geçirmemiz gerekiyor? Hoşuna giden birini bulduysan, onunla çık. Güven bana."

Hâlâ cenaze çiçeklerine gülüyordum. "Numarasını bile almadım," dedim.

"Adını biliyor musun?"

"Evet. İlk ismini biliyorum."

Bri omuzlarını silkti. "O zaman git ve onu bul. Kasabanın küçük olduğunu söyledin. Ne kadar zor olabilir?"

Ona yanıt vermedim.

"Seks iyi miydi?" diye sordu.

Dudak büktüm. "Seks inanılmazdı. İ-*na-nıl-maz-dı*. Beni kaldırıp duvara yasladı," diye fısıldadım. "Üç kez yaptık. İki dakika geçmeden tekrar hazırdı. Ondan önce *ben* yoruldum, üstelik her şeyi o yapıyordu."

"Gördün mü bak, bu yirmi sekiz yaşında bir erkeğin yapabileceği bir şey işte. Konyak içen, saç çizgisi iyice geriye gitmiş, ellilerine merdiven dayamış yaşlı bir adamla akrobatik seks yapabileceğini mi sanıyorsun? Mümkün değil. Golf oynarken sırtını incitir öylesi."

O kadar güldüm ki hastalardan birini sedyeyle odasına iten bir hemşire durup bana baktı.

Hâlâ kıkırdıyordum. "Pekâlâ, ama ciddiyim. Yapamam. Demek istediğim, ne halt ediyorum ki ben? Arkadaşlarımla ne ortak noktası var? Ailemle?"

Bri gözlerimin içine baktı. "Onunla sadece seks yapabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Nefesimi tuttum.

"Ciddiyim. Bu adamla evlenmek zorunda değilsin. Onu sadece seks için kullanabilirsin. Bu seçeneğin farkındasın, değil mi?"

"Tabii ki bu seçeneğin farkındayım," diye fısıldadım. "Ama öyle bir şey değildi. Ondan hoşlandım. Çekiciydi."

"Tek gecelik ilişki yaşadığın bu adamı ne kadar süredir tanıyordun?"

Bri bekledi.

"Evet?"

Ona baktım. "Üç saattir."

Başını aşağı yukarı salladı. "Üç saat. Ve öyle değil miydi yani?" Saçmalıyorsun, der gibi baktı. "Gelişigüzel seks yapabilirsin gayet, inan bana."

Dudaklarımın arasından nefesimi verdim.

"Peki tipi nasıl?" diye sordu.

Alaycı bir şekilde güldüm. "*Seninle Bir Ömür*'deki Scott Eastwood'a benziyor, sadece onun sakallısı. Ah, bir de pijamalı bir yavru keçisi vardı."

"Hayır, *olamaz*."

"Evet, vardı."

Bri'nin gözleri kocaman oldu. "Pijamalı yavru keçisi olan bir palyaçonun bile peşinden kanalizasyona inebilirim."

"Elleri sertti," dedim, biraz dalgın bir şekilde. "Tuhaf olduğunu biliyorum ama *gerçekten* hoşuma gitti. Güzel de kokuyordu. Kapüşonlusunu çaldım."

Bri tek kaşını kaldırdı. "Adamın kapüşonlusunu mu çaldın? Bu ciddi bir suç."

"Cehenneme gideceğim, biliyorum."

Onu giymeden duramıyordum. Daniel gibi kokuyordu ve kokusu *harikaydı.*

Arkadaşım Gabby bir keresinde, Labradorunu aldığı hayvan yetiştiricisine yavru köpek eve gelmeden önce koku-

suna alışabilsin diye bir battaniye gönderdiğini söylemişti. Aynen böyle olduğunu düşünüyordum. Kapüşonlusundaki feromonlar sayesinde Daniel'a alışıyordum ve yanımda bile değildi.

Azalmaya başlayan kokusunun, yanına gidip gerçeğini koklamayı istememe sebep olmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum...

Bir de seksi düşünmeden duramıyordum. Üzerinden neredeyse bir hafta geçmişken, onu ertesi gün düşündüğümden daha fazla düşünüyordum, sanki şimdiden ona alışmıştım ve onu arzuluyordum.

"Genç erkek avcısı olmak için kaç yaşında olmak gerekiyor?" diye sordum.

Bri güldü. "Çok daha yaşlı olman gerekiyor."

"Tek gecelik bir ilişki yaşadığıma inanamıyorum," diye fısıldadım. "*Kimim* ben?"

"Biliyor musun, oraya gidip tekrar onunla birlikte olursan, tek gecelik ilişki olmaktan çıkar."

Ben kahkahamı bastırmak zorunda kalırken Bri güldü.

"Ne? Gayet doğru," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bu tür bir çekimin bilimsel bir açıklaması olması lazım," dedim kısık bir sesle. "Genlerle ilgili bir şey."

"O kadar iyiydi demek?"

"O kadar iyiydi," dedim dönüp ona bakarak. "Ve son derece *karşılıklıydı.*"

Uzun zamandır kendimi karşı koyulmaz hissetmemiştim. Düşününce, daha önce hiç böyle hissettiğimi sanmıyordum.

Neil'a karşı hiçbir zaman bu kadar azgın olmamıştım. En azından sebepsiz yere. Cinsel ilişkimizin her zaman planlı olması gerekiyordu. Ön sevişme ve ziyafet. Ama Daniel'la...

Onunla tanıştıktan bir saat sonra onu çıplak görmek istememem de dikkatimden kaçmamıştı.

Dün gece vibratörümü çıkarmıştım yerinden. Bir hafta öncesine kadar gerçek bir seks hayatının yerine kullanmaktan son derece memnun olduğum vibratörümü. O küçük, pembe alete bakmış ve erkeklerle çıkmaktan vazgeçme sebebimin, peşine düşecek kadar iyi bir cinsellik deneyimlememem olduğunu anlamıştım. Ama şimdi böyle bir şey tecrübe *ettikten* sonra vibratör artık yeterli gelmiyordu.

Bir bakıma, saf gibi her şeyden habersiz olmayı isterdim.

"Eve nasıl döndüğümü görmeliydin," diye fısıldadım. "Oradayken çiftlikten kaçmış bir domuz yanıma yaklaştı... hiç sorma. Elbisem çamur içindeydi. Tam kıçımda bir burun izi vardı ve üzerime keçi tüyü bulaşmıştı. Sonra ayağımda siyah Manolo'larım varken köpek dışkısına bastım. Harekete duyarlı ışıklar açılınca da paniğe kapıldım ve koşup kaçarken ayakkabım orada kaldı."

"Sol ayakkabın," dedi ciddiyetle. "Kül Kedisi gibi."

"Evet. Öyle. Ve giydiğim kapüşonlu da kamuflaj desenliydi."

"Eve iki bin dolarlık çamurlu bir elbise, ayağında tek ayakkabı ve üzerinde seks arkadaşının kapüşonlusuyla döndün yani."

Başımla onayladım. "Aynen öyle."

"Old MacDonald Utanç Yürüyüşü gibi. Saçında saman da var mıydı?"

Gülmeye başladım. "Kapa çeneni."

Aslına bakılırsa, saçımda talaş vardı ama ona bunu söylemeyecektim.

"Güvenlik kamerandan alacağın eve dönüş ânının görüntüsü karşılığında, o elbiseyi yenisiyle değiştiririm."

"Doğum günün de yaklaşıyor aslında, o yüzden..."

Biz kıkırdamaya devam ederken, hastane turuna çıkmış küçük bir stajyer grubu koridorda ilerlerken donup kocaman gözlerle bana baktı.

"Aman Tanrım," diye homurdandı Bri. "Evet, o bir Montgomery," diye seslendi. "Arada sırada onlarla karşılaşacaksınız, bu sizin icapçı doktorunuz, babası olmadığı için sevinin. Şimdi lütfen ilerlemeye devam edin." Eliyle onları kovar gibi bir hareket yapınca dağıldılar. Gözlerini devirdi.

"Hiç bundan sıkıldığın oluyor mu?" diye sordu bana dönerek.

"Artık fark etmiyorum bile."

Bri arkasına yaslandı. "Tanrım, kraliyet ailesi gibisiniz. Peki bu konuda ne yapacaksın? Derek gitti, hâliyle artık 'Seçilmiş Kişi' sensin, değil mi? Bebekleri öpüp pediatri kanadını vaftiz etmen mi gerekiyor?"

Gözlerimi sıkıca yumdum. "Bundan nefret ediyorum." Ona baktım. "Geçen gün beni *Star Tribune* gazetesinden aradılar. 'Meşale artık yeni nesle geçtiğinden', yüz yirmi beşinci yıldönümü için ne planladığımı bilmek istediler." Parmaklarımla tırnak işareti yapmıştım. "Anlaşılan, eylüldeki yüz yirmi beşinci yıl galasında açılış konuşması yapmam gerekiyor."

Bri suratını ekşitti. "Kahretsin. Yapmasan olmaz mı? Reddetsen?"

Omuzlarımı silktim. "Tabii. Ama o zaman hastane, kanser araştırması için bağışlanacak bir milyon doları kaybeder ve Montgomery burs programı iptal edilir, düşük gelirli ailelere yardım sağlayan girişimlerin yarısının kaynağı kesilir, yeni kök hücre merkezinin yapımı durur ve Montgomery ailesinin utanç kaynağı olurum."

"Vay canına. Üzerinde hiç baskı yokmuş gerçekten."

"Hiç sorma. Annem katılımcılar arasında bir Montgomery yoksa, uluslararası bağışçıların galalara gelmeyeceği-

ni bana hatırlatmayı da ihmal etmedi. O yüzden, bugünden itibaren seçkinlerle gevezelik etmek için her yardım toplama gecesine katılmam bekleniyor."

"Derek seçkinlerle gevezelik etmeye *bayılır*."

"Eh, şu anda Derek çok daha önemli bir şeye bayılmakla meşgul." İçimi çektim. "İşimizi seviyorum ama şatafattan nefret ediyorum. Sanki bu eşsiz, dipsiz bir iyilik aracı ve onu kullanmayı bilen son kişi benim. Keşke ben olmasaydım."

"Büyük güç büyük sorumluluk getirir."

Sırıttım ama Bri haksız değildi.

"Bir bakıma havalı bir şey. Kokteyl elbisesiyle ortalıkta dolaşıp insanların hayatlarını kurtarabilirsin. Hey, *Forbes*'un sizden son Amerikan hanedanı diye bahsettiğini ve sonra Taylor Swift'in bunu bir şarkı ismi olarak kullandığını hatırlıyor musun?"

"KES ŞUNU."

"Ne?! Bence çok komikti. Havalısın. Seninle gurur duyuyorum. Ayrıca, benim için birkaç not kâğıdına imza atar mısın? Onları ilk senelerindeki stajyer doktorlara satacağım. Öğrenci kredisi borcum var da."

Ona bir kalem fırlattım ve ikimiz de güldük.

Sonra Neil köşeyi döndü.

Onu gördüğümüz anda neşemiz kaçtı.

Gök mavisi doktor önlüğüyle hemşire istasyonuna doğru ilerledi.

Kırk yedi yaşındaki Neil'ın saçları tamamen kırlaşmıştı, güçlü bir çene kemiği ve çenesinde gamzesi vardı. Sinir bozucu bir şekilde yakışıklıydı, en kötüsü de bunun farkında olmasıydı.

Onu neredeyse çalıştığım her gün görüyordum. Cerrahi bölümün şefiydi, o yüzden ona sık sık hasta gönderiyordum. Ama bugün ameliyat olacak hastamız yoktu, o yüzden bu muhtemelen şahsi bir ziyaretti. Yaşasın.

Neil yaklaşırken, Bri kollarını kavuşturdu. "Doktor Rasmussen. Sizin için ne yapabiliriz?" diye sordu duygusuzca.

Neil ona aldırmadan bana baktı. "Alexis, seninle konuşmak istiyorum."

"Ne söylemek istiyorsan benim yanımda söyleyebilirsin, Oyunbozan Ralph," dedi Bri. "Zaten bana her şeyi anlatacak. Böylece o adi aksanını taklit etmesine gerek kalmaz."

Neil'ın yüzünde sinirlendiğini gösteren belli belirsiz bir ifade gördüm ama bunu bastırdı.

Ben de kollarımı kavuşturdum. "Ne istiyorsun, Neil?"

Önce Bri'ye, sonra bana baktı. "Baş başa konuşmamız daha iyi olur."

"Kim için daha iyi olur?" diye sordu Bri. "Senin için mi?"

Neil'ın çenesi seğirdi. "Evi konuşmalıyız."

Ev. Aslına bakılırsa, ev hakkında konuşmamız gerekiyordu gerçekten.

Evli değildik ama evi beş sene önce birlikte satın almıştık. Tapuda ikimizin de adı vardı. İki aydır ev kredisinin kendi payına düşen kısmını ödüyordu ama orada yaşamadığı için bunu yapmaya devam etmesini beklemek doğru olmazdı. Gerçi bana kalırsa, en azından bu kadarını yapmalıydı.

"Payını satın almak istiyorum," dedi.

Kollarımı indirdim. "*Ne?*"

"Payını satın almak istiyorum. Evi istiyorum."

Gözlerime inanamayarak baktım ona. "Evimi satmayacağım sana."

"Senin evin değil orası. *Bizim* evimiz. Arkadaşlarım orada, nöbetim olduğunda işime yakın, hoşuma giden koşu patikaları var..."

Bri hoşnutsuzca dudaklarını birbirine bastırdı. "Hıı hı. Şu taraftaki İsmi Lazım Değil'i becermeden önce düşünecektin onu." Belli belirsiz bir hareketle çıkışa doğru işaret etti.

"Evi almayacaksın," dedim. "Ben *senin* payını satın alacağım, sen de gidip başka bir yer alabilirsin."

Neil gözlerini kıstı. "O eve ihtiyacın yok. Senin için fazla büyük."

"Ama senin için fazla büyük değil, öyle mi?" Sesim biraz yüksek çıkmıştı. "Siktir git, Neil."

Bri'nin sandalyesinde irkilip yüzümün yan tarafına baktığını hissettim.

Etrafta üçümüzden başka kimse yoktu. Hâliyle duyan olmadı. Ama daha önce Neil'a karşı çıkmamıştım hiç. Bu bir anlık cesaret patlamasını neyin tetiklediğini de bilmiyordum.

Hayır, neyin tetiklediğini *çok iyi* biliyordum. Aylarca süren terapinin getirdiği aydınlanmaydı. Onun manipülatif, duygusal olarak istismarcı bir pislik olduğunu fark etmiştim.

Bir şey daha vardı.

Neil'ın bana en son orgazm yaşatan erkek olmadığını bilmek de cesaretimi güçlendirmişti. Sanırım diğerlerinden ziyade sırf bunu bilmek bile bu durum için etkili olmuştu. Neil'ın beni inandırmak için elinden geleni yaptığı her şeye rağmen geçen gece çekici ve arzulanabilir olduğumun kanıtıydı.

Bri sırıttı ve birlik olup ona dik dik baktık.

Neil dişlerini sıktı. "Evle nasıl ilgileneceğini bilmiyorsun. Havuzun yazın açılması gerekiyor, fıskiyeler kapalı ve tıkanmış, çatının üstüne düşmeden önce kesilmesi gereken çürümüş bir ağaç var, su yumuşatıcısına tuz koymalısın..."

"Bunların hiçbirini sen de yapmıyorsun," diye çıkıştım. "Yapması için birini tutuyorsun."

"Birini tutmak da evi idare etmenin bir parçasıdır. Orada ilgilendiğim ama haberinin bile olmadığı bir sürü şey var. O boyutta bir mülkü idare edebilecek yapıda değilsin."

"Yanıtım hayır," dedim. "Hayatımı altüst etmene izin vermeyeceğim." Öne eğildim. "Hem zaten, evi alsan bile

kokudan nasıl kurtulacaksın?" Başımı eğip darbeyi karşılamasını izledim. Sadece ikimizin bildiği bir şeydi ve hedefini bulmuştu.

Neil'ın dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Sonra dönüp uzaklaştı.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı Bri, Neil onu duyamayacak kadar uzaklaşınca. "Vay canına, seni *hiç* ona bu şekilde siktir çekerken görmemiştim."

"Ne oldu?" diye homurdandım. "Gözüm karardı da."

Neil'ın çift kanatlı kapıyı itip gözden kaybolmasını izledik.

Bri sırıtarak başını iki yana salladı. "Şu koca bebeğe bak. Klitoriste sekiz bin sinir var ama yine de istediğini elde edemeyen bir beyaz adam kadar hassas değil." Bana gülümsedi. "Bu yeni hâlin *hoşuma gitti.*"

"Terapistim ancak istikrarlı olursam onun gibi birinin hakkından gelebileceğimi söylüyor. Neye izin verirsen onu öğretiyormuşsun. Net sınırlar belirleyip onları zorla kabul ettirmeliyim."

"Bunun oldukça net olduğunu söylemeliyim. Tanrım, herif çok sinir bozucu. Orada olduğunu hissettiğin ama kolunun arkasında olduğu için bir türlü kurtulamadığın bluzuna yapışan bir saç teli gibi."

Güldüm. "O evi ona *asla* vermeyeceğim."

"Vermemelisin zaten."

"Vermeyeceğim. Döşemek için koca bir yıl harcadım. O patikalarda ondan daha fazla koşuyorum ve benim de arkadaşlarım orada yaşıyorlar. O kahrolası ev *benim.*"

Sonra bir süre sessizce oturduk.

Bri'ye döndüm. "Sanırım o adamı aramalıyım."

"Bence de."

"Demek istediğim, kapüşonlusunu geri vermeliyim, değil mi? Böylesi doğru olur. Ya manevi değeri falan varsa?"

Bri'nin keyfi pek bir yerindeydi.

"Ne?"

"Önce açıkça bir adını koyalım. Araman, seks daveti olacak. İçinde bulunduğun durumun üstesinden gelmelisin. Sana kendini güvende ve güzel hissettirecek, son yedi senedir kaçırdığın sağlam seksi yapabileceğin birine ihtiyacın var. O adam da bu iş için uygun görünüyor. İşine burnunu sokmayacak kadar uzakta hem. Bir ilişki istemeyecek kadar da genç."

"Ayrıca ortak noktamız yok, o yüzden birbirimize bağlanma ihtimalimiz de yok," diye ekledim.

Bri başıyla onayladı. "Öyle bir şey mümkün bile değil."

YEDİNCİ BÖLÜM
DANIEL

VFW'de yüksek bir masaya oturup ısınmış biramı yavaş yavaş içtim. Doug sinir bozucu davranıyordu. Bu da anksiyetesinin yükseldiği anlamına geliyordu. Buna alışıktım ama bu hafta sabrım her zamankinden daha çabuk taşıyordu.

Nisan en sevdiğim aylardan biriydi. Turistler olmadığı için kiralık evi kapatıp tüm vaktimi marangozluğa ayırmıştım. Hava ısınmaya başlıyordu, yaprakların çıkması da hoşuma gidiyordu. Ama keyifsizdim.

O kadını düşünmeden duramıyordum. Neden gittiğini. Bir daha asla göremeyeceğim güzel bir canlıyı ürkütüp kaçırmış gibi hissediyordum.

Geceyi birçok kez aklımdan geçirip durdum; o kadar çok saçma şey olmuştu ki kaçmasına hangisinin sebep olduğunu bilemiyordum. Domuz muydu? Çatı katım mı?

Ben miydim?

Ne *olmadığını* biliyordum. Gitmesinin sebebi seks değildi. O kısım harikaydı. İkimiz için de. En azından o kadarı aşikârdı.

Elleri çok yumuşaktı. Üzerindeyken parmaklarımı onunkilere kenetlemiştim ama o anda ellerimin onun için fazla sert olup olmadığını merak etmiştim. Nasırları fark

edip etmediğini ve onlardan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordum. Belki de Hunter'ın kapımın önüne hediye diye bıraktığı –Alexis'in de üzerine bastığı– kocaman köpek dışkısıydı mesele. Ayakkabısını orada bıraktığı için bastığını biliyordum.

Onu temizlemiştim. Almak için dönmesini beklemiyordum ama. Bir hafta olmuştu.

Wakan'da yaşamayı hiç sorun etmemiştim. Yazın açık tek bir pizzacımızın olması ya da Walmart'a veya Home Depot'ya gitmek için kırk beş dakika araba kullanmak zorunda kalmak beni rahatsız etmemişti hiç. Ama burada birileriyle çıkmak zordu. Küçük kasabada bekârlar için bir mekân yoktu ve turistlerle yatmak da asla bir yere varmıyordu. Tinder ya da Doug'ın son günlerde kullandığı uygulama her neyse, onlarla ilgilenmiyordum. Bir süre Rochester'dan Megan adında bir kızla çıkmıştım ama aramızda o kıvılcım hiç olmamıştı. En sonunda başka biriyle görüştüğünü söyleyip benden ayrılmıştı. Hayal kırıklığına uğrayacak kadar umursamamıştım bile.

Ama Alexis... Ona dair hayal kırıklığına uğramıştım işte.

Başka ne beklediğimi bilmiyordum. Bütün gece kalsaydı bile büyük ihtimalle ertesi sabah gidecek ve onu bir daha asla görmeyecektim. Yine de bundan nefret ediyordum.

Ona dair her şey çekmişti kendine beni. Kişiliği, espri anlayışı. Vücudunun kıvrımları, saçının kokusu...

Bunu düşünmeyi bırakmalıydım. Özellikle de yapabileceğim hiçbir şey olmadığından.

"Selam," dedi Doug. "Hadi çek-aç oynayalım."

"Ben sanırım eve gideceğim," diye homurdandım, biramı masaya bırakarak.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Dostum, neyin var? Hâlâ o kız için mi ağlıyorsun?"

"Bak ne diyeceğim? Siktir git. Belki domuzun kaçıp bahçemde koşturmasaydı..."

"Hey, yetersizliğin yüzünden beni suçlama." Kola bardağına doğru güldü. "İşi bağlayamamış olman benim suçum değil."

Kimseye yattığımızı söylememiştim. Benimle eve geldiğini, ona yiyecek bir şeyler hazırladığımı ve sonra gittiğini söylemiştim. Onu Doug'ın şakalarına malzeme ederek birlikte geçirdiğimiz zamanı değersizleştirmek istemiyordum. Açıkçası, *sadece* seks yapmış olmamıza rağmen daha fazlası varmış gibiydi. Bir tür bağ kurmuştuk.

En azından, ben öyle olduğunu *düşünmüştüm.*

Muhtemelen kafamda kurmuştum. Öyle yapmış olmalıyım, değil mi? Aksi takdirde, bana numarasını vermeden gitmezdi.

Kalkıp ceketimi giymeye koyuldum.

Doug boğazını temizledi. "Yirmi dakika daha kalamaz mısın?"

Bir an için bana baktıktan sonra gözlerini kaçırdı.

Doug birtakım ruhsal sağlık sorunlarından mustaripti; depresyon ve travma sonrası stres bozukluğu. Bu yüzden onun yerine Chloe'ye ben bakıyordum çünkü uyumaya ihtiyacı vardı. Yeterince uyumadığında belirtileri kötüleşiyordu.

Ölü sezon onun için zordu. Etkileşime ve projelere ihtiyacı vardı ama turistler gittiğinde ikisini de bulamıyordu. Geçen sene durumu o kadar kötüye gitmişti ki kendisine zarar vermesinden endişelendiğimiz için Brian ve ben sırayla Doug'ın evinde kalıp ona göz kulak olmuştuk.

Wakan'a dair berbat olan şeylerden biri de buydu. Hiçbir şeyimiz yoktu. Ne bir dişçi ne de bir acil bakım merkezi. En yakın ruh sağlığı uzmanı arabayla neredeyse bir saatlik mesafedeydi ve bu da yardım almak yerine, genellikle kendi

kendimize sorunlarımızın üstesinden geldiğimiz anlamına geliyordu. Birkaç kez gaziler hastanesine gitmişti. Ona birkaç ilaç verip danışmanlık sunmuşlardı. Ama düzenli olarak bir doktorla görüşmediği sürece reçetesini yenilemiyorlardı ve bunu sürdürmek için oraya gidip durmak da pek pratik değildi, o yüzden gitmemişti.

Yardım istemesine minnettardım. Sadece onu yalnız bırakmamamı istemiş olsa bile.

Tabureme tekrar oturdum. "Evet, elbette. Biraz daha kalabilirim."

Kolasından bir yudum alıp başını olumlu anlamda salladı. "Teşekkürler." Bir süre duraksadı. "Peki ne oldu onunla?" diye sordu daha yumuşak bir sesle. "Kızı diyorum."

Derin bir nefes verdim. *Ne* olmamıştı ki?

"Bir bakalım. Evime gittik ve ona önüne park ettiğimiz güzel, tarihi konakta değil, garajın üstündeki çatı katında yaşadığımı açıklamak zorunda kaldım. Burası eğlenceliydi mesela. Sonra senin şu şişko domuzun ağaçların arasından koşarak gelip elbisesine çamur bulaştırdı. *Her yerine*. Üzerinden çekmek için hayvana domates fırlatmak zorunda kaldım."

"Özür dilerim, dostum. Çiti düzelttim," dedi, gerçekten pişman görünüyordu.

"Sorun değil," diye mırıldandım. "Aslına bakarsan, bunu hiç dert etmedi. Domuzun tehlikeli olmadığını anlayınca sevdi biraz onu. Sonra içeri girdik, Hunter da üzerine atladı. Sanırım her şey çok fazlaydı."

Gerçekten öyle miydi? Çünkü Alexis tüm bunlara rağmen kalmıştı. Ona akşam yemeği hazırlamıştım ve Chloe'yle oynamıştık. Sohbet etmiştik.

Başka şeyler yapmıştık...

Sanki o sürecin tamamını birbirimizi tanıyarak geçirmişiz gibi hissediyordum ama nihayetinde onun hakkında

hâlâ hiçbir şey bilmiyordum. Soyadını, nerede çalıştığını, neler yaptığını bilmiyordum. Bu konuda biraz ağzı sıkıydı, o yüzden üstelememiştim. Gerçi bilmemin faydası da olmazdı. Onunla iletişim kurmamı istemediği aşikârdı, aksi takdirde bana bunu yapmam için imkân verirdi. Peşine düşersem, ürkütücü bir sapık gibi görünürdüm.

O sırada Liz elinde bir tepsiyle geldi. "Başka bir şey ister misiniz, çocuklar?"

"Hayır, teşekkürler," dedim, boş fıstık sepetini aramızdan alırken.

"Geçen gece Alexis'le ne oldu?" diye sordu Liz.

Tepemde dikildi, yüzünde çarpık bir gülümseme olduğunu bilmem için başımı kaldırıp bakmama gerek yoktu. Kuzenimi tanıyordum. Beni kışkırtmaya çalışıyordu.

Bira bardağıma doğru homurdandım. "Yürümedi."

"Gerçekten mi? Senden hoşlandığını sanmıştım. *Fazlasıyla* ilgilendiğine dair sinyaller veriyordu."

Hafifçe güldüm.

Telefon çalmaya başladı ve Liz sorgulamayı bırakıp bakmak için bara döndü.

"Çek-aç oynayalım mı?" diye sordu Doug tekrar.

"On dolar," dedim, kot pantolonumdan cüzdanımı çıkarırken. "Hepsi bu. Sonra eve gideceğim."

Liz barın öteki tarafından bana seslendi. "Daniel! Sana telefon var!"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Telefon mu?"

Elini ahizeye tutarak sırıttı. "Alexis!"

Birkaç saniye kulaklarıma inanamayarak ona baktım. Sonra telefona doğru o kadar hızlı koştum ki bir bar taburesine takıldım ve neredeyse yuvarlanıyordum. Son birkaç metreyi topallayarak gidip Liz'den kablosuz telefonu aldım. "Alo?"

Hattan temkinli bir ses geldi. "Selam... merhaba. Beni hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyorum. Geçen hafta tanışmıştık? Alexis?"

Kocaman sırıttım. "Elbette seni hatırlıyorum. Selam."

"Selam."

"Tekrar sesini duyacağımı sanmıyordum," dedim, telefonu alıp biraz daha sessiz olan tuvaletlerin olduğu koridora giderek. "Yanlış bir şey yapmış olabileceğimi düşünmüştüm."

Alexis güldü. "Hayır. Yanlış bir şey yapmadın. Hem de *hiç*."

Gülümsedim.

"Eh... itiraf etmem gereken küçük bir şey olduğu için aradım," dedi Alexis, derin bir nefes alarak.

"Evet?"

"Kapüşonlunu çaldım. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum."

"Bir bakalım doğru mu anladım," dedim, gülümsemem o kadar büyüktü ki sesimden anlamamış olması imkânsızdı. "Gecenin bir yarısı habersizce çekip gittiğin için değil, kapüşonlumu çaldığın için kendini kötü hissettin, öyle mi?" diye ona takıldım.

"Evet... o da var. Özür dilerim. Ben bir kapüşonlu hırsızı *ve* kaçağım."

"O iki şeyden birinin haftamı berbat ettiğini bilmelisin. Diğeri sadece bir kapüşonluydu."

Alexis güldü. "Onu sana gönderebilir miyim?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Yeterince hızlı olmaz. Ona hemen ihtiyacım var. Tercihen bu gece. Gelip alabilirim, adresini vermen yeterli."

"Bu gece, öyle mi?"

"Kesinlikle. Zavallı kapüşonlu, şaşkın ve kayıp. Herhalde onu karanlık bir dolapta tutuyorsundur."

"Ah, hayır, ona çok iyi baktım, yemin ederim."

Gülümsedim. "Onu giyiyor musun?"

"Bir kapüşonlu çalınca giymemek *olmaz*. Aksi takdirde, anlamsız bir suç olur."

Kapüşonlumu giydiğini bilmek kalbimi hızlandırdı.

"Biliyor musun, bir teorim var," dedim, telefonu diğer kulağıma alırken.

"Öyle mi, neymiş?"

"Buraya tekrar gelmek için bir bahanen olması için o kapüşonluyu aldığını düşünüyorum."

"*Gerçekten mi?*"

"Evet. Ve sanırım sebebini biliyorum. Yavru keçi. Çocuğumla vakit geçirmek için beni mi kullanıyorsun? Eğer öyleyse, dürüst olmalıyım ki seni anlıyorum."

Alexis kahkaha attı.

"Oraya tekrar gelirsem, o domuz yine üzerime atlayacak mı? Çünkü bir gece için çok fazla heyecandı o."

"Pekâlâ, öncelikle o domuzun bir adı var. Kevin Bacon. Kullanmamak kabalık olur."

Alexis yine güldü. "Kevin Bacon mı?"

"Evet. Doug'ın bir evcil hayvan çiftliği var ve onlara o tür isimler veriyor."

"Ne gibi?" diye sordu. "Başka ne var?"

"Mesela Günah Keçisi var; Chloe'nin annesi. Chloe'nin tam adı da Chloe Nose Bleat." Parmaklarımla saydım. "Tavukların adı Mother Clucker ve Chick-a-Las Cage, bir tane Barack O-Llama var ve minyatür atın adı da Al Capon..."

Alexis haykırarak güldü.

Sırıttım. "Tavşanlar Rabbit Downey Jr. ve Obi Bun Kenobi..."

"SUS," dedi yalvarırcasına. "Beni öldüreceksin."

"Doug böyle biri işte," dedim sırıtarak. "Adresin ne? Yarım saat içinde yola çıkabilirim."

Derin bir nefes verdiğini duydum. Uzun bir süre duraksadı. "Bunu fark ettiğine eminim ama senden çok büyüğüm."

Omuzlarımı silktim. "Ne olmuş yani?"

"Kaç yaşında olduğumu bilmek istemiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Benim için hiçbir şey değiştirmez."

"Aralıkta otuz sekiz olacağım."

"Pekâlâ," dedim. "Umurumda değil."

Değildi gerçekten.

Alexis duraksadı. "Daniel, biriyle ilişkiye girmek için uygun bir dönemde değilim. Şu anda duygusal olarak müsait değilim."

"Sorun değil. Sadece takılabiliriz."

"Bir de geçen gece yaptığımız şeyi normalde yapmadığımı bilmeni istiyorum. *Asla.*"

Evet, geçen gece de bunu söylemişti. Hatta birkaç kez. "Benim de bunu asla yapmadığımı bilmelisin. Asla."

Ciddiydim bu arada. Tek gecelik ilişkiler yaşamazdım.

Alexis yine sessizleşti.

Bu sessizlikte hassas bir şeyler vardı. Benimle buluşmayı kabul etmeden telefonu kapatırsam, onu bir daha göremeyeceğim hissine kapıldım. Sanki evrende kaybolup gidecekti. İçimden bir ses, bana ikisini de yapabileceğini söylüyordu.

Boğazımı temizledim. "Buna inanmayacaksın," dedim. "Doug az önce seni bu gece görüşmeye ikna edemeyeceğime dair benimle yüz dolarına bahse girdi. Çok çılgınca, değil mi?"

Alexis güldü ve kararının olumlu yönde değiştiğini hissettim.

"Pekâlâ," dedi en sonunda. "Ama ben sana geleceğim. Gerçi oraya gelmem üç saat sürebilir. Yakınlarda yaşamıyorum."

Saatime baktım. Dörttü. "O hâlde geceyi burada geçireceksin..."

"Ah..."

"Bak ne diyeceğim. Sana pansiyonda bir yer ayarlarım," dedim hemen. "Kendi odan olur. Bu mevsimde kapalı, o yüzden tüm bina sana kalır."

"Emin misin?"

Yanımda uyumak istemediğini anlayınca biraz hayal kırıklığına uğramıştım açıkçası. Ama insan elindekiyle yetinmeyi bilmeli ve bunun geçen sefer onu tedirgin eden bir şey olduğu da kesindi. "Eminim. Bu arada aç gel. Akşam yemeği hazırlarım. Dinozor şeklinde *nugget*'larım var."

Alexis tekrar güldü. "Pekâlâ."

Cep telefonu numaralarımızı aldık ve ona adresi verdim. Sonra telefonu kapatıp tam arkamda duran Liz ile Doug'a döndüm. İkisi de gülümsüyordu.

"Geliyor mu?" diye sordu Liz heyecanla.

Elimi ağzımda gezdirdim. "Evet." Sonra telaşa kapıldım. "Onunla ne halt edeceğim ben şimdi?"

Doug alaycı bir şekilde güldü. "Bana kalırsa, onunla ne yapman gerektiğini biliyorsun, dostum."

Ona ters bir bakış attım. "Neden bahsettiğimi biliyorsun."

Ölü sezondu. Hiçbir yer açık değildi. Sinemamız bile yoktu. Onu dondurma yemeye bile götüremezdim. Gerçekten hiçbir şey yoktu.

Büyük şehirlerdeki insanlar ne yapıyorlardı? *Biz* ne yapıyorduk? Kamp ateşi mi? VFW mi? Arabayla mı dolaşıyorduk?

"Onu arabayla dolaştır," dedi Doug, zihnimi okumuş gibi.

İyice paniğe kapıldım.

"Senden hoşlanıyor," dedi Liz. "Seni görmek istediği için buraya geliyor. Bu yeterli."

Öyle miydi? Yani onun gibi bir kadına sunacak neyim vardı ki benim?

Elbette... bir şey vardı tabii. Tekrar elde etmek için üç saatlik mesafeden geliyorsa, iyi bir iş çıkarmış olmalıydım. Bu da bir şeydi.

"Onu güldürmeye devam et," dedi Doug. "Bir kadın gülünce, gözleri gittikçe kapanır. Ne kadar çirkin olduğunu fark etmez."

Her şeye rağmen güldüm.

"Brian'ı ara," diye öneride bulundu Liz. "Yardımcı olup olamayacağına bir bak bakalım."

Doug elindeki kolanın geri kalanını kafasına dikti. "Ben de yemek yaparım. Birkaç saate bir sepet bırakırım."

"Gerçekten mi?"

Bar taburesinin arkasından ceketini aldı. "Evet, gerçekten. Hatta kaliteli peynirden de koyarım."

Biraz daha iyi hissettiğim için başımı olumlu anlamda salladım. Doug yazın çiftliğinde şarap tadımı etkinlikleri yapardı. Arıcıydı ve kendi keçi peyniri ile balını üretiyordu. Güzel bir masa hazırlamayı bilirdi.

"Ona çiçek topla," dedi Liz. "Kadınlar çaba gösterilmesinden hoşlanırlar."

Başımla onayladım. Çaba. Anlaşıldı.

Bu meseleyi çözdükten sonra eve koştum.

Üç saat uzun bir süre gibi geliyordu ama değildi. Evi açıp en iyi odayı hazırlamalıydım. Kamyonetimi temizledim; zannedildiği kadar basit bir iş değildi bu. Daha önce hiç yıkamamış olabilirdim; neredeyse benim kadar eski bir iş kamyonetiydi. Çatı katımı ve banyomu temizledim. Chloe'yi doyurup pijamasını değiştirmeliydim. Duşa girdiğimde yarım saatim kalmıştı.

Çok gergindim. Bana ikinci bir şans verilmiş gibi hissediyordum ama ne olduğunu bile bilmiyordum.

"Beş dakika içinde oradayım" diyen bir mesaj gönderdi, ben de Hunter'la dışarı çıkıp Chloe'yi yuvasından aldım.

Garaj yolunda çömelip köpeğimin gözlerinin içine baktım. "Pekâlâ, dostum. Artık saçmalamak yok, tamam mı? Zıplamak yok... hey! Bana bak. ZIPLAMAK YOK. Chloe'nin ne kadar uslu olduğunu görüyor musun? Şu anda senden böyle bir enerji göstermeni bekliyorum."

Hunter eğilip Chloe'nin burnunu yaladı ve yavru keçi hafifçe meledi.

"Tuvaletini de ağaçların orada yap. Kocaman bir orman var. Garajın önünde yapmak zorunda değilsin. *Uslu* ol."

Hunter neden bahsettiğime dair herhangi bir fikri varmış gibi görünmüyordu ve boynunu kaşımaya başladı. Tasması çınlayarak kendi etrafında döndü sonra da durup gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Kulağı arkaya kıvrılmıştı.

Hunter barınaktan aldığım, altı yaşında, emekli bir av köpeğiydi. Daha üç aydır benimleydi. Sert tüylü, orta boy bir av köpeğiydi. Sürekli şaşkın görünüyordu ve tanıdığım en kötü dinleyiciydi; bu tuhaftı çünkü bir önceki sahibi tamamen eğitimli olduğunu söylemişti. Av köpekleri, ırkları gereği iradeliydiler ama o...

Onu süzdüm. "Çok yardımın dokunacak," diye homurdandım.

Çakıl taşlarını ezen tekerlek sesini duyunca doğruldum. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Aklımdan bir sürü olasılık geçti. Ya aramızdaki çekim kaybolduysa ve aynı şekilde hissetmezsek ya da onu kafamda büyüttüysem ve hatırladığım gibi değilse?

Onu gördüğüm anda hiçbir şeyi kafamda kurmadığımı anladım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM
ALEXIS

Onu aramıştım. Onu aramıştım ve oraya tekrar gidiyordum.

Ne halt ediyordum ben?

Bir anda karar verdiğim ve doğru düzgün düşünmediğim bir şeydi. Birden oturma odamda ayağa kalkmış ve Grubhub'dan akşam yemeği için bir şeyler sipariş etmeyi düşünmüştüm ama sonra Google'da Wakan'daki VFW'yi araştırmış ve telefon numarasını bulup aramıştım.

Orada olup olmayacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Sesini duyduğum anda geceyi kendi yatağımda geçirmeyeceğimi anladım.

Giyecek doğru bir şey bulmak için dolabımı karıştırdım. Wakan'daki hava durumunu kontrol ettim. Bugün on beş dereceydi, o yüzden kot pantolon, tekrar dışkıya basarsam hortumla yıkayabileceğim kareli yağmur çizmeleri ve beyaz bir askılı bluzun üzerine pazen gömlek giydim. Taşralı gibi görünmeye çalışan birine benziyordum.

Ne giyeceğim konusunda Gabby'den yardım almayı düşündüm ama sonra sebebini açıklamam gerekecekti ve o konuşmaya *hiç* hazır değildim.

Daniel arkadaşlarımla tanıştırabileceğim biri değildi. Asla.

Bunu anlamazlardı. Açıkçası, ben bile pek anlamıyordum.

Arkadaş grubum dövmeli ya da sakallı insanlar tanımazdı. Ya da keçisi olan insanlar. Gabby'nin kocası Philip yatırım uzmanıydı, Jessica'nın kocası Marcus da başarılı bir avukattı. Daniel onların alışık olduğu adamlardan çok genç ve farklıydı. Benim de alışık olduğum adamlardan çok farklıydı aslında.

Belki de çekiciliği bundan kaynaklanıyordu...

Talepkâr olmayan bir havası vardı. Aydınlatıcı bir sohbete girmek ya da onu büyülemek zorunda hissetmiyordum. Üstelik eğlenceliydi. Neil bir barda arkadaşlarıyla asla vakit öldürmezdi.

O barda *olmak* Neil'ı dehşete düşürürdü.

Yanıma ipek yatak şortu ve onunla uyumlu siyah, askılı bluz aldım. Fazla seksi değildi ama kesinlikle gösterişsiz de sayılmazdı. Oraya sırf onu baştan çıkarmak için gitmiş gibi görünmek istemiyordum –aslında niyetim tam olarak buydu– ama hiç çaba harcamamış gibi görünmek de istemiyordum.

Duş alıp bacaklarımı tıraş ettim, saçımı ve makyajımı yaptım, küçük bir seyahat çantası hazırladıktan sonra vazgeçmeden önce güneye doğru yola çıktım.

Yol boyunca Lola Simone dinledim.

Kardeşimin eşini şahsen tanıyamayacağıma göre, onu şarkıları aracılığıyla tanımaya karar vermiştim. On bir albümü vardı, ilkiyle başladım. Tam olarak benim tarzım değildi. Pop rock gibiydi. Britney Spears'ın ilk dönemine benziyordu, sanırım bu mantıklıydı çünkü Wikipedia'ya göre Lola bu albümü kaydettiğinde on altı yaşındaymış. Ama şarkı sözleri oldukça iyiydi.

Bu kez küçük Wakan kasabasından geçerken etrafıma baktım. Durgun anacaddedeki işletmelerin yarısı kapalıydı.

Bir dondurma ve şekerleme dükkânı, eski bir fotoğrafçı, iki butik ve altı restoranın neon, açık tabelaları sönüktü ve vitrinlerinde "mevsim sebebiyle kapalıyız" yazıyordu. Geçen sefer gördüğüm motelin de garaj yolundaki tabelada da "mevsim sebebiyle kapalıyız" mesajı vardı ve yanındaki karavan otoparkı terk edilmiş gibiydi. Ama ölü sezona rağmen Wakan sevimliydi.

Kasaba bir nehir ile kayalıklar arasında yer alıyordu. Tüm binalar kırmızı tuğladandı ve kaldırımlarda eski tarz sokak lambaları vardı. Neredeyse her dükkânda siyah metal bir sembol yapı plakası vardı ama yazıları okuyamayacak kadar uzaktaydım. Bir antika dükkânı, pastane ve 1800'lerden beri oradaymış gibi görünen, tuğla yüzeyinde Paul Bunyan ve Mavi Öküz Babe'nin rengi atmış bir duvar resmi olan eczanenin yanından geçtim.

Küçük bir kitapçı, berber ve kapının iç tarafındaki zincirde AÇIK tabelası asılı Jane'in Restoranı adında bir kafe vardı.

Yaklaşık bir kilometre daha ilerledikten sonra, Daniel'ın kiralanabilir mülküne giden çakıllı yola saptım. Geçen sefer görmediğim bir tabela köşeyi aydınlatıyordu. Grant Evi, 1897. Royaume Northwestern de o sene inşa edilmişti.

Daniel kucağında yavru keçiyle dışarıda bekliyordu.

Onu görür görmez kalp atışlarım hızlandı.

Onu tekrar gördüğümde ne hissedeceğimi, bunun tuhaf olup olmayacağını, o gece ona dair çekici bulduğum şeyin kaybolup kaybolmayacağını bilmiyordum. Ama orada durduğunu gördüğüm anda nabzım hızlanmıştı işte.

Geçen sefer olduğundan daha yakışıklıydı; belki de geleceğimi önceden haber verdiğim içindi? Üzerinde kot pantolonu, önünde bir dalgıçkuşu olan siyah Jaxon Waters tişörtü ve bileğinde kalın, kahverengi deri bileklik vardı. Saçı daha düzgündü. Biraz kaldırmıştı. Hazırlık yapmış gibi bir hâli vardı.

Daniel'ın hazırlanma biçiminin, Neil'da hiç rastlamadığım şekilde sıradan giyinmek olması komikti. Ama ona yakışıyordu. Tanrı aşkına, çok çekiciydi.

Daniel'ın esnek, kaslı bir vücudu vardı. Kesinlikle yağlı değildi ama uzun gövdesi sıska görünmeyecek şekilde kaslıydı. Geniş omuzlarının çilli olduğunu hatırladım. Beni her kaldırdığında, karın kasları akordeon gibi geriliyordu...

Bunu düşünürken yüzüm kızardı.

Arabayı park ettim. İnerken, Daniel beni karşılamak için kapının yanına geldi.

Köpek aramızdaydı ve kuyruğunu sağa sola sallıyordu. Heyecanlı karşılamanın ortasında durup uzun bir şekilde uludu.

Sonra üzerime atladı.

Onu hop diye yakalarken geriye sendeledim.

"Hunter, in hemen!" Bir eliyle Chloe'yi tutan Daniel, boştaki eliyle köpeği üzerimden çekti. "Kusura bakma," dedi.

"Sorun değil. Bu kez uygun giyindim." Yavru keçiye gülümsedim. "Bunu kullanmaktan gerçekten vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Elimdeki şeyin değerini biliyorum." Sonra eğilip beni öptü.

Şaşırtıcıydı. Yani, bunun için buradaydım, o yüzden bir ara öpüşeceğimizi biliyordum. Ama karşılama esnasında şehvetli bir öpücük bunu tuhaf bir şekilde aşina kılmıştı. Sanki birçok kez burada bulunmuş da yine gelmiş gibiydim.

Chloe aramızda sıkışınca, gömleğimin düğmesini kemirmeye başladı. Gülmeye başladım, Daniel da dudaklarıma doğru gülümsedi. "Aç mısın?"

"Çok."

Benden uzaklaştı. "Ben alayım onu. Hunter." İtaatkâr bir şekilde ayaklarımın dibinde oturan köpeğini süzdü.

"Atlamak yok. Bu konuyu konuştuk." Gözüm üzerinde, der gibi iki parmağıyla önce kendi gözlerini sonra köpeği işaret etti ve ardından garajın arka tarafına gitti.

Peşinden gülümsedim ve yolcu koltuğundan seyahat çantamı aldım.

Daniel geri geldiğinde eve bakıyordum.

Geçen sefer buradayken hava karanlık olduğu için evi doğru düzgün görememiştim. Şimdi de hava kararıyordu ama bu kez ev aşağıdan ışıklandırılmıştı ve beyaz pervazlı, yeşil, muhteşem bir Viktorya dönemi evi olduğunu görebiliyordum. Etrafını saran bir verandası, bir salıncak, sallanan sandalyeler ve tırabzanlardaki çiçekliklerden sarkan kırmızı sardunyalar vardı. Garaj yolundaki tabelada yazan sene, kapının üzerindeki tarihi yapı plakasına da işlenmişti.

"Çok güzelmiş," dedim nefesim kesilerek.

"Altı nesildir aileme ait," dedi, çantamı elimden alırken.

"Burada yaşamak istemedin mi?" diye sordum, onunla birlikte basamaklara ilerlerken.

"Bu evde yaşamayı maddi olarak karşılayamam," dedi.

Sorum karşısında utanmış görünmüyordu ama ben sorduğum için kendime kızmıştım.

Sanki herkesin gelişigüzel bir şekilde malikânelerde yaşayamayacağını unutmuş gibiydim. Gerçeklerden kopuk bir Bırakın Pasta Yesinler ânıydı ve onu aradığımdan beri ilk kez buraya gelerek bir hata yapmış olabileceğimi düşündüm. Ondan o kadar farklıydım ki düşüncesizce ona hakaret etmekten nasıl kaçınacağımı bile bilmiyordum. Yanlışlıkla aynı şeyi tekrar yapmaktan da korkuyordum.

Hâlâ bu konuda kendime kızmakla meşgulken, Daniel bizi içeri yöneltti.

"İşte burası," dedi, kapıyı arkamızdan kapatırken.

Girişe göz gezdirdim. Güzeldi. Dışarıdan gördüklerime dayanarak öyle olacağını tahmin etmiştim zaten.

Antrenin iç kısmındaki ufak kabul masasının hemen arkasında koyu, ceviz ağacından, etkileyici bir merdiven dönerek ikinci kata uzanıyordu. Tırabzan kullanışlı bir sanat eseri gibiydi. Parmaklıklar boyunca el oyması aplikeler kıvrılıyordu. Viktorya döneminden kalma güzel bir eser ve muhtemelen tarihi evin orijinal parçalarından biriydi. Etkileyiciydi gerçekten.

Sol taraftaki yemek salonunda on iki kişilik uzun, ahşap bir masa vardı. Sağ tarafta yer alan oturma odasındaki şöminenin etrafını yeşil mozaikler çevreliyordu. Renkli cam Tiffany lambalar, kıpkırmızı perdeler, antika Viktorya dönemi mobilyalarıyla ev muhteşemdi.

Ayaklarıma doğru bakarken gülümsedim. "Orijinal parke mi?"

"Balıksırtı desenli isfendan çınarından," dedi Daniel gururla. "Bunları büyük büyük büyük büyükbabam yapmış. Zikzaklarla kontrast oluşturması için nasıl meşe döşediğini görüyor musun? Renksiz bir dolgu malzemesi, beyaz şellak ve ahşabın doğal dokusunu korumak için açık renk bir cilayla bitirmiş." Gülümsedi. "Ne yaptığını biliyormuş."

Daniel da neden bahsettiğini biliyordu...

"Burayı o mu inşa etmiş?" diye sordum.

"Evet." Başını onaylar anlamda salladı. "Hadi, sana geri kalanını göstereyim."

Çok iyi hazırlandığı bir tura başlar gibi bana sırayla odaları gezdirdi. Barok antika, heybetli İtalyan ahşap ve metal karışımı duvar şamdanlarını, Alman duvar saatini ve 19. yüzyıl Viktorya döneminden saç çelengini gösterdi.

Ev sanki 1800'lere hapsolmuş gibi zamanda donup kalmıştı. Resmen âşık olmuştum mekâna. Antika şeylere *bayılırdım*. Hep birkaç antika parça almak istemiştim ama Neil evin tarzına uymadığından şikâyet etmişti.

Grant Evi'nin dört yatak odası ve banyosu vardı, arka tarafı nehir manzaralıydı ama neredeyse görülemeyecek kadar karanlıktı. Sallanan sandalyeler ve bir başka şöminenin olduğu dört mevsimlik bir verandası vardı. İkinci kattaki sahanlığın dönemecinde kocaman, mavi sualtı nehir manzarasında yüzen bir balık ve dalgıçkuşlarının resmedildiği bir vitray vardı. Üst kattaki yatak odalarını dolaştık. Her birinde güzel bir şömine mevcuttu. Dördüncü odada Daniel çantamı yere bıraktı. "Bu geceki odan burası. Evin en güzel odası."

Gülümseyerek etrafıma baktım. Damasko duvar kâğıdı, çift kişilik yatak ve şöminede çıtırdayan ateş. Daniel'ın çatı katından sonra burası oldukça lükstü.

O ilk gece garajına girdiğim ânı hatırladım. Sedir kokuyordu. Bir hırdavatçının kereste reyonu gibiydi. Odanın ortasındaki bir masada elektrikli testerenin tırtıklı dişleri parlıyordu ve beton zemin ile duvarlara farklı projeler saçılmıştı. Kullandığından emin olduğum bir ağırlık kaldırma sırası ve iç kapının yanına özenle dizilmiş bir dizi çamurlu iş botu vardı. Sağ taraftaki ufak mutfakta da bana tavada kaşarlı tost yapmıştı.

Solumuzdaki metal döner merdiven ufak bir banyosu, çift kişilik yatağı ve garaja bakan geniş bir penceresi olan kapalı bir alana çıkıyordu. Muhtemelen bir zamanlar ofisti ama Daniel küçük bir yatak odasına dönüştürmüştü.

Hakkını vermeliyim ki oda tertemizdi. Yatak yapılıydı ve etrafa giysiler saçılmamıştı. Eve bir kadın getireceğini bilmiyordu, o yüzden bu temiz biri olduğu anlamına geliyordu. Ve bu da... Beni yerleştirdiği oda pırıl pırıldı, komodinde de taze çiçekler vardı.

Buraya gelmeden önce TripAdvisor'da mekânla ilgili yorumları okumuştum.

Beş yıldız almıştı. *Tam* beş yıldız.

Her yorumda Daniel övülüyor ve müşterilere kendilerini evlerinde gibi hissettirmek için ne kadar uğraştığı yazıyordu. Pratik kahramanlık hikâyeleri de gırlaydı. Hasta bir çocuğa Tylenol almak için sabahın ikisinde eczaneyi açtırmıştı ve müşterilerden birinin patlayan lastiğini değiştirmişti. Şöminenin yanına bir kutu mısır unu krakeri, sıcak çikolata ve marşmelov bırakmak gibi şeyler yapıyordu.

Ona çok sadık oldukları için beş senedir her tatilde gelen müşterileri vardı. Yorumlar bu şekilde devam ediyordu.

Düşünceli ve cömertti. Bunu çoktan öğrenmiştim; ilk karşılaşmamızda ne kadar fedakâr olduğunu tecrübe etmiştim ama adama yıldızlı bir değerlendirme ekleyebilmek güzeldi.

"Buranın karakteristik bir havası var," dedim alt kata inerken, ondan ziyade kendi kendime.

Merdivenin dibinde beni bekledikten sonra bana ön kapıyı açtı.

"Ne yiyeceğiz?" diye sordum.

"Aslına bakarsan, dışarıda yiyeceğiz."

Verandada duraksadım. Bu durumun hoşuma gittiğinden emin değildim. Kasaba küçüktü. Bu birlikteliği tanıdığı herkese duyurmak istemiyordum. O istiyor muydu?

"Nerede?" diye sordum.

Basamakların dibinden neşeyle bana baktı. "Benimle birlikte dışarı çıkmaktan korkuyor musun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hayır."

"Şok tabancan *var*."

"Beni öldüreceğini sanmıyorum. Gerçi istatistiksel olarak insanların tanıdıkları biri tarafından öldürülme ihtimali daha yüksektir, o yüzden bu ihtimal bu kez daha yüksek."

Daniel güldü. "Seni şimdi öldürmek için mi geçen gece rakun hendeğinden kurtardığımı düşünüyorsun? Teknik

olarak benim de bu kez öldürülme ihtimalim daha yüksek olmuyor mu ayrıca? Endişelenmeli miyim?"

Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

"Bir piknik planladım. Sadece ikimiz olacağız. Ama bana saldırma ihtimaline karşı, arkadaşım Brian ambulans çağırmak için yakınlarda olacak."

Gülme sırası bendeydi, rahatlamıştım. "Pekâlâ. Fiziksel hasar demişken, bu kez boynumu morartmak yok."

Daniel geri çekildi. "Boynunu mu morartmışım? Asıl sen *beni* morarttın."

"Ne? Hayır, öyle bir şey yapmadım."

Gömleğini aşağı çekip köprücükkemiğindeki geçmeye yüz tutmuş morluğu gösterdi.

Ağzım açık kaldı. "Sana bunu ben *yapmadım.*"

"Ne? Başka kim yapmış olabilir?" Kollarını uzatıp sırıtarak etrafına baktı. "Burada ne kadar ilişki yaşadığımı sanıyorsun? Senden başka birlikte olduğum biri yok."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Pekâlâ ama ciddiyim, onu ben yapmadım."

"Evet, yaptın. Sırtımda da tırnak izleri var."

Nefesimi tutarken, Daniel'ın gözleri parıldadı.

Onu biraz tırmaladığımı *hatırlıyordum*...

Aramızdaki basamakları çıkıp elini belime doladı. "Sorun değil, hoşuma gitti," derken, dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim vardı.

Bütün vücudum kollarının arasında jöleye dönmeseydi gülebilirdim.

Tanrım, *çok* seksiydi. Sanırım bunun farkındaydı da. Nefesimin kesildiğini görünce sırıttı ve beni verandaya sürükleyip yere indirdi. "Şatafatlı at araban bekliyor."

DOKUZUNCU BÖLÜM
DANIEL

Kamyonetin etrafından dolaşıp ona kapıyı açtım ve hemen planımı sorgulamaya başladım. Ayrıca, ona "şatafatlı at arabası" dediğim için pişman oldum.

Alexis'in oturduğu koltuğun derisindeki çatlakların üzerine bant yapıştırmıştım. Kahretsin. Battaniye sermem gerekirdi. Temizlemiş olmama rağmen kamyonetimin içi benzin ve yağ kokuyordu. Daha önce fark etmemiştim ama şimdi fark ediyordum.

Her şeyi aşırı düşünerek garaj yolundan çıktım.

Eski kız arkadaşlarımın kamyonetim hakkında ne düşündükleri umurumda değildi ama Alexis bunun için fazla süslüydü. Kokteyl elbisesi ve topuklu ayakkabıları olmadan bile çok şıktı.

Ona dair her şey süslü ve şıktı zaten. Çok bakımlıydı. Hunter'ın üzerine rahatça atlaması için giydiği kıyafetleri bile daha önce hiç giyilmemiş gibi duruyordu. Kotu bir kez bile yıkanmamış olacak kadar koyuydu. Elmas küpeler takmıştı ve tırnakları kusursuz bir şekilde ojeliydi. Yanında getirdiği seyahat çantasının markası bile boyumu o kadar aşıyordu ki ikinci el garaj satışında bile almaya gücüm yetmezdi.

Bir keresinde, oturma odasındaki bacadan aşağı bir kardinalkuşu inmişti ve küllerin arasına tünemiş o güzel kırmızı kuşu gördüğümde ne kadar şaşırdığımı hatırlıyordum. Şimdi de aynı öyle bir şey yaşıyordum. Köhne Ford kamyonetim tezadı iyice belirginleştiriyor ve Alexis'in ortama ne kadar aykırı olduğu göze çarpıyordu.

Alexis gibi kadınlar küllerin arasında yaşamazlardı. Ölü sezonda kahrolası bir biftek bile yiyemediğiniz hiçliğin ortasındaki küçük bir kasabada yaşamazlardı. Eski iş kamyonetleriyle dolaşmaz ve elleri nasırlı adamlarla el ele tutuşmazlardı. Önemli işleri olan başarılı erkeklerle büyük şehirlerde yaşarlardı.

Yola bakarken, hayatımda ilk kez kravat takan ya da daha güzel bir arabaya sahip bir adam olmayı diledim.

O da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki eskiden radyo tuşunun olduğu deliğe parmağını soktu. "Daha önce hiç kamyonete binmemiştim."

Yan gözle ona baktım. "Daha önce kamyonete binmedin demek? Hiç mi?"

Başını iki yana salladı.

"O zaman daha sonraki traktör yolculuğuna bayılacaksın."

Gülünce, kendimi biraz daha iyi hissettim. En azından komik olduğumu düşünüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Sürpriz."

Yavaşlayıp istikametimize giden loş, asfaltsız ve ağaçlıklı yola sapınca, Alexis oturduğu yerde dikleşti. Sonra otoparkın girişindeki ışıklandırılmış tabelayı görünce, ışıl ışıl gülümsedi. "Bir açık hava sineması mı?"

Sırıttım. "Brian'dan bizim için açmasını istedim."

"Daha önce hiç gitmemiştim," dedi neredeyse hayretle. Alexis bana gülümserken, geceye dair tüm tereddütlerim kayboluverdi.

"Hiç açık hava sinemasına gitmedin mi?"

"Hayır. Çocukluğumda bu tür şeyler yapmazdık."

Otoparka girip kamyonetin kasası ekrana dönük olacak şekilde park ettim.

"Ne tür şeyler yapardın peki?" diye sordum, park ederken.

"Bu tür şeyler değil," dedi.

Sanırım anlaşılır bir şeydi bu. Bana yazın nehirde yüzmüş ya da eczanedeki tilt makinesiyle oynamış bir kadın gibi gelmemişti. Ama ona daha önce tecrübe etmediği bir şey yaşatmak da hoşuma gitmişti. Nedense bunu *yapabileceğimi* hiç düşünmemiştim.

"Bir saniye bekle de ayarlamaları halledeyim," dedim.

Kamyonetten inip kasasına gittim. Çift kişilik şişme yatağı şişirip üzerine Aztek desenli, kalın, kırmızı bir battaniye serdim. Yaslanabileceğimiz bir şeyler olması için yanımıza aldığım kalın battaniyeleri ve yastıkları arka pencereye dayadım. Yılın bu vaktinde ortalıkta gezinme ihtimali olan birkaç sivrisinek için idrisotu kokulu mumu yakıp kamyonetin tavanına koydum. Sonra portatif güç dönüştürücüye beyaz Noel ışıkları takıp yemek yerken bize aydınlık sağlasın diye kamyonetin kenarlarına doladım. İşim bitince de Alexis'i almaya gittim.

Ona kapıyı açtım. "Her şey hazır."

Aşağı atlayıp kamyonetin arkasına dolaştı. Hazırlığımı görünce gülümseyerek, "Vay canına," dedi.

Kamyonetin kasasına çıkmasına yardım ettikten sonra peşinden gittim. Ardından, Doug'ın bıraktığı piknik sepetini alıp içindeki yiyecekleri çıkarmaya koyuldum.

Doug kendisini aşmıştı. Üzerinde bal gezdirilmiş armut dilimleri, ev yapımı keçi peyniri, kurutulmuş meyveler, kendi ekşi mayasıyla taze pişirdiği gevrek ekmekle hazırladığı *bruschetta* sandviçleri ve iki termos sıcak çikolata vardı;

Doug birçok şey olabilirdi ancak her şeyden önce o çok ama çok iyi bir dosttu.

Bir deee sanırım domuzun verdiği hasarı telafi etmeye çalışıyordu.

Alexis her şeyi yerleştirmemi izledi. Ama ona termosunu verince, biraz ciddi göründüğünü fark ettim.

"Sorun ne?"

Başını iki yana salladı. "Tüm bunlar çok güzel."

"Ama" ile başlayan bir cümle geleceğini hissettim.

"Ama şu anda kimseyle çıkmayı düşünmediğimi sana hatırlatmam gerektiğini düşünüyorum. Buraya gelmemi bu kadar abartmamalıydın," dedi.

Yaptığım işi bıraktım. "Pekâlâ. Bir şeye açıklık getirmeliyiz," dedim gözlerinin içine bakarak. "Buraya geldiğinde *–ne* için gelmiş olursan ol– abartacağım. Çünkü bu önemli bir şey. Burada olmak için gidiş dönüş dört saatlik yol katediyorsun. Bunu bir hiç için yapmazsın. Ve geceyi burada geçireceksen, o zaman bu tek gecelik bir ilişki değildir. Buradaki on iki saatini seni tatmin ederek geçirebileceğimi söylemeyi çok istesem de bunu yapamam."

Kahkahalarla güldü.

"Başka şeyler de yapacağız," diye devam ettim. "Yemek yiyip birlikte vakit geçireceğiz. Burada olmak için çaba harcadığına göre ben de tüm bunlar için çaba harcayacağım. Her defasında böyle olacak. Tamam mı?"

Dudağının kenarı seğirdi. "Tamam."

Gülümsedim.

Bu kısmen misafirperverliğim ve yetiştirilme tarzımla ilgiliydi. Kanımda vardı yani. Turistlerin ihtiyaçlarını gidermek üzere yetiştirilmiştim. Benim ve bu kasabadaki herkesin hayatı, insanların Wakan'da iyi vakit geçirmesine bağlıydı. Ama başka bir sebebi de vardı tabii.

Ondan hoşlanıyordum.

Buraya gelmekten keyif almasını istiyordum çünkü tekrar gelmesini istiyordum. Garaj yoluma saptığını gördüğüm anda bunun son gelişi olmasını istemediğimi anlamıştım.

Şimdilik tek istediği cinsellikse, o hâlde sadece seks yapabilirdik. Hoşlandığım ve görmek için sabırsızlandığım biriyle seks yapmayı tercih ederdim. Bana uyardı bu.

Ama aramızda bir bağ vardı. Bunu daha önce de sezmiştim ve şimdi de aynıydı. Açıklayamıyordum. Herhangi bir anlamı olup olmadığını ya da bir yere varıp varmayacağını bilmiyordum. Her şey göz önünde bulundurulduğunda, muhtemelen varmayacaktı. Tek bildiğim geri gelmesi gerektiğiydi.

"Ne izleyeceğiz?" diye sordu, bacaklarını altına alarak.

"Seçebiliriz. İşte seçeneklerimiz," dedim, Brian'ın gönderdiği mesajı okumak için telefonumu açarak. "Pekâlâ, *Gremlinler*, *Özel Bir Kadın*, *Kahvaltı Kulübü*, *Prenses Gelin*..."

"*Prenses Gelin*," dedi Alexis hemen.

"Nasıl istersen."

Alexis gülümsedi, ben de kapalı hafif yemek büfesinin üstündeki projeksiyon odasında bekleyen Brian'a mesaj attım. Bir dakika sonra film ekrana yansıdı.

Devasa ekranda bir mesaj belirdi:

SENDEN GERÇEKTEN HOŞLANIYOR OLMALI. BUNU YAPMAM İÇİN BANA YALVARDI. FİLMİN TADINI ÇIKAR.

Alexis güldü.

Lanet olasıca Brian. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Loş ışık için minnettardım şu an.

"Ona yalvardın demek?" Alexis gülümsüyordu.

"Ağlayana kadar pes etmedi."

Bir yandan gülmeye devam ederek başını iki yana salladı.

Ekran film öncesi makaraya geçti. Hazirana kadar kapalı olan kasabadaki yerlerle ilgili sessiz reklamlar dönüyordu.

Ekranın önünde kara böcekler gezinip durdu.

"Onlar ne?" diye sordu Alexis, başıyla işaret ederek.

"Yusufçuklar," dedim, elimi bir peçeteye silerken. "Gerçi onlar için biraz erken. Bu ilkbahar biraz ılıktı."

Alexis gözlerini kısarak onlara baktı. "Çok fazlalar."

Ağırlığımı ellerime verdim. "Büyükannem eskiden yusufçukların değişimin habercisi olduklarını söylerdi."

Alexis bir süre sessizleşti. "Çok büyük bir değişim olmalı."

"Öyle olmalı."

Beyaz ışıkta yemeye devam ederken ona bakıp duruyordum.

O kadar güzeldi ki. Onu buraya tekrar gelmeye ikna edebildiğime inanamıyordum. Seks becerilerimle biraz gurur duydum açıkçası.

"Açık hava sinemasının sahibi Brian mı?" diye sordu, kuru kayısı yerken.

Başımla onayladım. "Hem buranın hem de marketin sahibi."

"Sen de hem belediye başkanısın hem de pansiyon işletiyorsun, öyle mi?"

"Burada hepimiz birden fazla işle meşgul olmak zorundayız. Liz VFW'de çalışıyor, haftanın üç günü de Jane'de garsonluk yapıyor. Doug geçici işlerle meşgul oluyor. Belediye başkanlığı gerçekten büyük bir mesele değil. Genellikle kasaba toplantılarından sorumluyum."

"Ne için?"

Alaycı bir şekilde gülüp bir kraker aldım. "Ufak tefek anlaşmazlıkları çözebilmem için."

"Ne gibi?"

Ağzımdakini çiğneyip yutkundum. "Lutsenlere berberin çatısında tavuk bulunduramayacaklarını çünkü tüylerin yolun karşısındaki şekerleme dükkânına uçtuğunu söylemek gibi. Havlayan köpek şikâyetleri, Cadılar Bayramı'nda Doug'ın çiftliğindeki tereyağı oyma yarışmasına jürilik etmek gibi. Bilirsin, bu tür önemli şeyler."

Alexis güldü.

Sıcak çikolatadan bir yudum aldım. "Bana ne işle meşgul olduğunu söyleyecek misin?"

Bana baygın baygın baktı. "Gizemli kalmam daha eğlenceli değil mi?"

"Bence seni tanımam daha eğlenceli olur."

Dudaklarını büzüştürdü.

Bana söylemek istemiyordu.

"Bu bilgiyle kötü bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?" diye ona takıldım.

Saçını kulağının arkasına itti. "Aile işiyle meşgulüm."

"Peki nedir o..."

"Sana üç tahmin hakkı vermeme ne dersin?"

Gülümsedim. "Pekâlâ. Doğru bilirsem ne kazanacağım?"

Alexis şakacı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Ne istiyorsun?"

"Önümüzdeki hafta sonu tekrar gelmeni istiyorum."

Hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. "Pekâlâ," dedi. "Anlaştık."

Ellerimi ovuşturdum. "Tahmin etmeden önce soru sorabilir miyim?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. İpucu olmadan tahmin etmelisin."

Kahretsin. Bu zor olacaktı. Ona dair bildiğim birkaç şeyi düşündüm. Bakımlı ve zarifti. Akıllıydı. Beyaz yaka işi olmalıydı. Varlıklı olduğu belliydi, o yüzden her ne işle meşgulse muhtemelen çok kazanıyordu."Avukatsın," dedim.

Alexis başını eğdi. "Geçimini pazarlık ederek sağlayan birine mi benziyorum?"

"Doug konusunda hızlıydın," diye belirttim.

Güldü. "Hayır. Avukat değilim."

"Yönetim kurulu başkanı."

"Hayır."

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"İki oldu," dedi gülümseyerek. "Bir hakkın kaldı."

Dudaklarımı büzüştürdüm.

"Bankacı mısın?"

Alexis başını iki yana salladı.

Yanaklarımı şişirdim. "Peki önümüzdeki hafta sonu seni buraya tekrar gelmeye ikna etme şansım ne?" Tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

"Pek yüksek değil."

"Yine de mümkün olduğunu söylüyorsun."

Beyaz perdeye bakarak güldü. "Bu gecenin nasıl geçeceğine bir bakalım da."

Film başlamak üzereyken yiyeceklerimizi bitirdik ve her şeyi piknik sepetine kaldırıp uzanabilmemiz için bir battaniye serdim. Biraz serin olmasına sevinmiştim çünkü ısınmak için bana ihtiyaç duyacaktı. Yanıma yanaşıp kolumu ona dolamama izin verdi. Dirseğimin kıvrımına sokuldu; o kadar tanıdık ve rahat hissettiriyordu ki kendime sadece ikinci kez görüştüğümüzü hatırlatmak zorunda kaldım.

Bir de çok güzel kokuyordu be. Baş döndürücüydü. Filmi izlemek bile istemedim, tek istediğim burnumu boynuna gömmekti ve bunu yaptığım anda ikimiz de buradan gitmeden önce morluklar içinde kalacaktık.

Kendime hâkim olup filmi izlemeye çalıştım ama onun da pek dikkatini veremediğini fark ettim. Bir dahaki sefere onu dışarı çıkarmadan önce üst kata götürmem gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım. İkimiz de odaklanamıyorduk.

Westley, Inigo Montoya'yla kılıç dövüşü yaparken, tekrar Alexis'e baktım. Ama ekrana bakmıyordu. Gökyüzüne bakıyordu.

Beni fark edince, dudakları dudaklarıma yaklaşacak şekilde başını çevirdi. "En son ne zaman yıldızları seyrettiğimi hatırlamıyorum," dedi kısık sesle. "Belki de hiç izlemedim. Burası çok huzurlu."

"Burada ışık kirliliği olmaz," dedim. "Wakan'da yıldızlar her zaman güzeldir."

Gözlerimi dudaklarına çevirdim.

Alexis boğazını temizleyip karnımın üzerine koyduğum koluma baktı. "Bana dövmelerinden bahsetsene."

Ona göstermek için kolumu kaldırdım. "İki tarafta da güller var."

"Neden?"

"Bunlar merdivenin tırabzanındaki çiçekler. Hatırladığım ilk çocukluk anılarımdan biri. Bir de evdeki en sevdiğim şeylerden biri. Ayrıca, büyükbabam büyükanneme hep gül getirirdi."

Alexis taçyapraklardan birinin üzerinde parmağını gezdirirken onu izledim. Bu küçük temasın bile kalp atışımı hızlandırdığını hissettim, sanki gösterdiği bu ufak dikkat bile vücudumu tetiğe geçirmek için yeterliydi. Bileğime varınca, parmaklarımı onunkilere kenetledim. Elini elime dolayınca da gülümsedim.

Belki de bu tür kadınlar elleri nasırlı erkeklerle *el ele tutuşurlardı...*

Bana bakmak için başını kaldırdı. "Neden bir kız arkadaşın yok?" diye sordu.

"Ne?"

"Hoşsun. Düşüncelisin. Yakışıklısın ve seks... Neden hayatında biri yok?"

"Seks ne?" diye gülümsedim.

Alexis dirseğinin üzerinde doğrulurken, ellerimiz aramızda hâlâ kenetliydi. "Ee?"

Ben de dirseğimin üzerine doğruldum. "Birkaç ay öncesine kadar görüştüğüm biri vardı. Ciddi bir şey değildi."

"Neden ciddi değildi?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Bilmem. Sanırım onu bir günden daha uzun süre düşünemiyordum."

"*Bu* ne anlama geliyor?"

"Onunla birlikte bir gelecek hayal etmedim hiç. Onu sadece görmek istediğim gün görmek istiyordum. Birinden hoşlandığında, onunla ilgili planlar yaparsın, değil mi? Ama onun olduğu planlar yapmayı hiç istemedim."

"Ama benimle önümüzdeki hafta sonu için plan yapmak istiyorsun, öyle mi?"

Sırıttım. "Yakalandım."

Güldü. "Kastettiğin şeyi anlıyorum," dedi. "Sonlara doğru, ben de eski erkek arkadaşımı bir dakika bile göremiyordum."

"Öyle mi? Nasıl biriydi?"

Tek omzunu silkti. "Küstahtı. Cerrah kendisi."

Havası sönmüş balon gibi çöküverdim. Hoşlandığı erkekler konusunda haklı çıkmıştım. Eğitimli. Başarılı.

Benim tam tersim.

Cerrah. Belki onun da işi buydu?

"Cerrah mısın?" diye sordum.

Gülümsemesi hafifçe soldu. "Sanırım bu dört etti. Ama hayır."

Hayır derken, nedense biraz gergindi. Nasıl karşılık vereceğimi bilmediğim için sessizliği doldurabileceğim tek şeyi yaptım. Öne eğilip onu öptüm.

Anlaşılan, doğru hareketti.

Başka kadınlarla da aramda çekim olmuştu ama daha önce böylesine bir cinsel cazibe hissetmemiştim. Bu, yanlış anlamanın imkânsız olduğu bir şeydi ve onunlayken böyle hissetmiştim. Bir öncekinde olduğu gibiydi, sadece bu kez daha yoğundu. Aramızdaki cinsel çekim gökyüzüne doğru dönen bir ayçiçeği gibiydi. O yokken bile bunu hissettiğimi fark ettim. Nerede olduğunu bilmememe rağmen sanki vücudum onu arıyordu. Yerçekiminde bir değişim olmuştu âdeta. Bir hamakta ya da eski bir döşekteki iki beden gibiydik. Birbirimize doğru yuvarlandığımızı hissedebiliyordum.

Karşı koymaktansa teslim olmanın daha kolay olduğu bir çekimdi bu.

Ayışığı Kitaplığı

ONUNCU BÖLÜM
ALEXIS

Açık hava sinemasından eve yeni dönmüştük. Kıkırdayarak beni basamaklarda takip etti, sırtımı odamın kapısına yasladım.

"Eğlenceliydi," dedim, dudağımı ısırarak. "*Prenses Gelin*'e bayılırım. Ama filme biraz daha dikkatimizi verebilirdik sanki..."

Daniel aramızdaki mesafeyi kapatırken, vücudunun sıcaklığını üzerimde hissettim. "Namümkün," dedi dudaklarını dudaklarıma bastırırken. Öpücüğü sıcak, ıslak ve kusursuzdu, bir yandan da demir gibi sertleşmiş penisi karnıma baskı yapıyordu.

Nefes nefese geri çekildim. "Sürekli o kelimeyi kullanıp duruyorsun. Zannettiğin anlama geldiğini sanmıyorum."

Daniel güldü ve sert ellerini belime dolayıp arkamdan kaydırdı.

Ah, Tanrım...

Bir kamyonetin kasasında bir oğlanla yiyişmiştim.

Brian projeksiyon odasında olmasaydı ve yanımızda bir prezervatif olsaydı, muhtemelen daha fazlasını yapardık.

On altı yaşıma dönmüştüm sanki; sadece, on altı yaşındayken bu tür şeyler *yapmamıştım*. O yaşta ileri seviye

kimya dersleri alıyor ve hastanede gönüllü çalışıyordum. Küçük kasabalarda yaşayan yakışıklı oğlanların kamyonet kasalarında onlarla öpüşmüyordum.

Daniel dudaklarımdan biraz geri çekildi. Sıcak nefesi ağzımdaydı. İç çamaşırım sırılsıklamdı.

"İyi geceler," diye fısıldadı.

Sonra benden uzaklaşıp koridorda ilerlemeye başladı.

Arkasından bakakaldım. "Ne... gidiyor musun..."

Dönüp bana baktı. "Nasıl ne?" Masum bir şekilde gözlerini kırpıştırdı.

"Sanmıştım ki... yani şey... kalmayacak mısın?"

"Ah, ne için? Kalmak isterim. Görüldüğü üzere." Pantolonunun ön tarafını işaret edip aksi düşünülemezmiş gibi suratını ekşitti. "Ama yapamam. Orası büyükannemlerin odasıydı. Orada sana yapmak istediğim şeyleri yapamam. Doğru olmaz."

"Üç yatak odası daha var..."

Daniel omuzlarını silkti. "Hazır değiller." Omzunun üzerinden işaret etti. "Ama çatı katıma gidebiliriz tabii." Gülümsedi. "Kendi yatağımda sana yapmayacağım tek bir şey bile düşünemiyorum. Bütün gece boyunca. Dilediğin kadar."

Demek mesele buydu.

Kollarımı kavuşturdum. "Gerçekten geceyi seninle geçirmemi istiyorsun, değil mi?"

"Nasıl rahat edeceksen öyle yapmanı istiyorum. Ayrıca, daha sonra uyumak için buraya dönebilirsin." Elini havaya kaldırdı. "Tabii seni garajdan eve kadar olan kısa mesafeyi yürüyemeyecek kadar yormazsam. Bilmeni isterim ki amacım tam olarak bu." Gamzeleri belirdi. "Ayrıca, burası hayaletli. Yerinde olsam, burada tek başıma uyumazdım." Korku dolu bir ifade takındı.

Güldüğümü görünce gözleri ışıldadı ve beni ikna ettiğini anladı. Hayaletlere inandığım için değil, reddedemeyeceğim kadar sevimli olduğu için ikna olmuştum bu arada.

Daniel nasıl oluyorsa etrafına cinsel cazibe saçarken sevimli ve tamamen mütevazı olmayı başarabiliyordu. Bu son derece şaşırtıcı bir kombinasyondu.

Ayrıca reddedemeyeceğim türdendi.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

ON BİRİNCİ BÖLÜM
DANIEL

Telefon sabah yedi buçukta beni uyandırdı.

Alexis hâlâ buradaydı, yatağımda çırılçıplak bir şekilde bana sokulmuş yatıyordu. Bunu bir zafer olarak kaydettim zihnime.

Büyük evde kalmaya alışmasını istemiyordum. Her zaman müsait olmayacaktı ve orada yaşamıyordum. Yaşadığım yer kusursuz değildi ama yaşadığım yerdi işte. Evimde kalmaya ne kadar çabuk alışırsa da o kadar iyiydi çünkü tekrar gelmeliydi. Yapmalıydı bunu.

Seks inanılmazdı. Harika bir dans partneri bulmak ve birlikte prova yaptığınız için performansınızın daha iyiye gitmesi gibiydi.

Ona dokunmadan duramıyordum. O da *bana* dokunmadan duramıyordu. Komodinde Gatorade* bulundurmam gerekecekti.

Eğilip gülümseyerek cep telefonumu aldım. "Alo?"

"Selam tatlım, ben Doreen. Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Sorun değil," dedim, gözlerimi ovuşturarak. "Ne oldu?"

---

*Bir enerji içeceği markası. (ed.n.)

"Temel Reis bu sabah gelmedi. Bazen biraz geciktiğini biliyorum, özellikle de Jean'in köpeği çimenlerine pislerse ve Jean'le tartışmaya girerse ama saat neredeyse yirmi geçiyor ve hâlâ burada değil. Şerifi aramak istemedim çünkü moruğun Jake hakkında nasıl hissettiğini biliyorsun."

Kahretsin.

"Pekâlâ, haber verdiğin için teşekkür ederim. Hemen geliyorum." Telefonu kapattım.

Alexis dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Her şey yolunda mı?"

Örtüleri kaldırıp pantolonumu giymeye koyuldum. "Hemen çıkmam gerekiyor," dedim. "Ne zaman dönerim bilmiyorum. Birini kontrol etmeliyim."

"Tıbbi bir durum mu?"

"Sanırım."

Alexis de kalktı. "Ben de geleyim."

Karşı çıkmadım. Birincisi, onunla olabildiğince çok vakit geçirmek istiyordum ve ikincisi, Temel Reis hâlâ hayattaysa, Alexis'in yardımına ihtiyacım olabilirdi. Oldukça zor biriydi. Kadınlar her zaman ilgisini çekerdi, o yüzden Alexis yanımda olursa, daha az zorluk çıkarırdı.

Alexis hemen giyindi ve kamyonete atlayana kadar Hunter onun peşinden gitti. "Ne oldu?" diye sordu, kapıyı sertçe kapatırken.

Motoru çalıştırdım. "Temel Reis bu sabah restorana gitmemiş," dedim, garaj yolundan geri geri çıkarken.

Temel Reis normalde saat gibiydi. Hava ister yağmurlu, ister güneşli ister karlı olsun, her sabah yedide restoranda olurdu. Gelmediyse, ciddi bir şey olmalıydı.

"Temel Reis mi?" diye sordu Alexis.

"Tek gözünü kısarak bakıyor. Biraz ona benziyor," dedim yola saparken. Sadece iki dakikalık bir mesafeydi.

"Kaç yaşında?" diye sordu Alexis.

"En az doksan."

"Mevcut bir hastalığı var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum."

"Demans, yüksek tansiyon, diyabet?"

Ona baktım. "Bilmiyorum. Böyle bir şeyden hiç bahsetmedi. Gayet de keskin zekâlı."

"Kullandığı ilaçlara dair bir fikrin var mı? Hiç hastaneye kaldırıldı mı?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Hayır..."

Ona bunları neden sorduğunu sormak istedim ama tek katlı, küçük eve yaklaştığım için fırsatım olmadı. Kamyoneti park ettim. "Burada kal."

Alexis kemerini çözdü. "Arabada beklemeyeceğim."

"Ya öldüyse?"

"Sanırım bunun üstesinden gelebilirim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ya çıplaksa?"

"Görmediğim şey değil," dedi ve araçtan indi.

Arkasından gülümsedim, sonra hızlı adımlarla patikada ilerleyip kapıyı tıklattım. "Temel Reis? Orada mısın?" Ona bir dakika verdim. Yanıt vermeyince, anahtarlığımdan evinin yedek anahtarını çıkardım. Temel Reis'in silahı vardı ve ateş etmekten çekinmezdi, o yüzden kapıyı açarken tıklatıp mümkün olduğunca yüksek sesle konuştum. Kapıyı yavaşça itip içeri baktım. "Temel Reis?"

Yatak odasından bir inleme duyuldu. Karanlık, küflü evde koşup kapıyı ardına kadar açtım. Temel Reis yatağın yanında, yerdeydi. Uyanıktı ve oturuyordu, üzerinde hâlâ pijamaları vardı, sırtını da komodinin ön tarafına yaslamıştı.

"Hey, iyi misin?" Yanına çömeldim.

"Kahrolası yataktan kalkarken düştüm. Ayaklarımı altıma alamadığım için doğrulamadım. Tanrı aşkına, yardım et!"

Kolumu arkasına atıp şiltenin kenarına oturması için yardım ettim. Berbat kokuyordu; ekşimiş ter ve amonyak.

Gözlerim sulanmaya başladı. "Yüce Tanrım, leş gibi kokuyorsun. En son ne zaman duş aldın?"

Kolunu hızla geri çekti. "Kimsin sen be, karım mı?" diye çıkıştı.

En azından bana bağırabilecek kadar iyiydi durumu. "Herhangi bir yerini kırmış olabilir misin?"

Esmer tenine tezat oluşturan gür beyaz kaşlarının altından bana dik dik baktı. "Hayır, hiçbir yerimi kırmadım. Ama beygir gibi işemem lazım. Buraya gelmen çok uzun sürdü."

Alexis kapı çerçevesini tıklatıp yanıma geldi. "Merhaba, Temel Reis. Ben Doktor Alexis. Sana hızlıca bir göz atmamın sakıncası var mı?"

Durup ona baktım. "Doktor musun?"

"Evet." Yaşlı adama gülümsedi. "Herhangi bir yerin acıyor mu?"

Temel Reis, Alexis'e güvenmesi gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışır gibi onu süzdü. "Hayır."

Alexis cep telefonunu çıkarıp fenerini açtı. "Burayı biraz aydınlatalım." Onu önce sol, sonra sağ gözüne tuttu. "Güzel. Tam adın ne, Temel Reis?"

Yaşlı adam önce bana, sonra Alexis'e baktı. "Thomas Avery," diye homurdandı.

"Hangi günde olduğumuzu söyler misin?"

"Çarşamba," dedi huysuzca. "Jane'de tonbalığı eritme günü."

Alexis tonbalığı eritme konusunu onaylamam için bana bakınca, başımı aşağı yukarı salladım. Sonra Temel Reis'in bileğini tutup iki parmağıyla nabzını yoklarken kendi saatine baktı.

Gözlerimin önünde dönüşüm geçirmiş gibiydi. Ona dair her şey değişmişti. Bir anda bir profesyonel olmuş, birçok kez yaptığı rutini tekrarlıyordu. Ona öylece bakakaldım.

"Düştüğünde ne yapıyordun?" diye sordu, Temel Reis'e.

"Sadece yataktan kalkıyordum."

"Bana söyleyebileceğin herhangi bir hastalığın var mı? Yüksek tansiyon? Felç geçmişi? Kalp krizi?"

Bizimki başını iki yana salladı. "Sapasağlamım ben."

Alexis gülümseyip komodinine baktı. "Sadece bu ilaçları mı alıyorsun?"

"Bildiğim kadarıyla."

Alexis iki ilaç şişesini alıp inceledi. Birini salladı. "Bunu yemekle birlikte mi aldın?"

"Her zamanki gibi aldım. Kalkmadan önce suyla."

Alexis gülümsedi. "Bunu yiyecek bir şeylerle birlikte almazsan, başın dönebilir. Yatağın yanında bulundurabileceğin krakerlerin var mı? Bir dahaki sefere ilaçtan önce midene girebilecek bir şey?"

Temel Reis başını iki yana salladı.

"Pekâlâ. Sana biraz kraker alırız. Bence iyi durumdasın. Ama uzman doktorunla görüşmelisin, tamam mı? Senin yaşlarında düşmek ciddi bir soruna yol açabilir."

"Tamam. Şimdi işeyebilir miyim?"

Alexis bana sırıttı.

Tuvalete girebilmesi için kalkmasına yardım ettim. Ayaklarını sürterek koridordaki banyoya giderken kendi kendine homurdanıyordu. Kapı arkasından kapanır kapanmaz, Alexis'e baktım.

"Başka ilaç olup olmadığını kontrol edeceğim," dedi yatak odasından çıkarken.

Peşinden bakakaldım.

Doktor muydu yani?

Aramızdaki uçurumun derinleştiğini hissettim. Sanki seviyemi yükselttiğimi her sandığımda, aslında hiç yaklaşamadığımı fark ediyordum. Kadın resmen *doktordu* be.

Derin bir nefes verip etrafıma baktım. Ortalık darmadağınıktı. "Temel Reis, Jean hâlâ temizliğini yapıyor mu?" diye sordum kapıdan. "En son ne zaman buraya geldi?"

Hâlâ işediğini duyabiliyordum.

"Haftalar önce ona defolup gitmesini söyledim."

Yüzümü ovuşturdum. "Burası berbat görünüyor." Yerdeki giysileri toplayıp üst üste koymaya başladım. "Çamaşırlarını kim yıkıyor?"

Banyo kapısı açıldı ve homurdanarak dışarı çıktı. "Ben yıkıyorum. Jane berbat bir iş çıkarıyordu. Tişörtlerim petunya gibi kokuyordu."

"Seni duşa sokmalıyız," dedim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Mutfağa doğru başıyla işaret edip beyaz bir tırtılı andıran kaşını kaldırdı. "O bana yardım edebilir."

Kapının girişinden Alexis'in gülümsememek için kendisini tuttuğunu gördüm.

Elimi omzuna koydum. "Pekâlâ, moruk, hadi bakalım."

Küvetin kenarından girmekte zorlandı. Onu tutmak zorunda kaldım; neredeyse tekrar düşecekti. "Suyu kapattığını duyunca gelip seni alırım. Bensiz çıkmaya çalışma," dedim.

"Tamam, tamam. Defol git hadi."

Su akarken, Alexis'le konuşmaya gidip lavabonun yanındaki tezgâha yaslandım.

"Herhangi bir morluğu var mı?" diye sordu.

"Gördüğüm kadarıyla yok."

"Ailesi var mı? Onunla kim ilgileniyor?"

Ensemi ovuşturup loş eve göz gezdirdim. "Hiç kimse. Hepimiz. Topluca çabalıyoruz işte."

"Daniel," dedi kısık sesle. "Aldığı yardımdan fazlası lazım. Evde yiyecek bir şeylere ve birinin duş aldığından emin olmasına ihtiyacı var."

Elimi sakalımda gezdirdim. "Geçen hafta küvete girerken düştüğünü söylemişti. Sanırım bu onu korkutmuş."

"Yetişkin Koruma Hizmetleri'ni arayabilirsin. Kişisel bakımına yardımcı olacak birilerini bulmaya çalış, Meals on Wheels* gibi."

Başımı iki yana salladım. "Burada yardım almak zor. Ben bir program çıkarırım. Günde bir kez buraya birinin temizliğe gelip onu kontrol etmesini sağlarım. Küvete de parmaklık takarım. Belki duşun yanına birkaç basamak koyarım."

Alexis başıyla onayladı. "O hapları yemekle birlikte almalı. Muhtemelen başı döndüğü için düştü."

"Pekâlâ. Onları Doreen'e veririm. Restorana gittiğinde, kahvaltısıyla birlikte hapları ona verir."

Alexis gülümsedi.

"Ne?"

Başını iki yana salladı. "Sadece... bilmiyorum. Birbirinizle ilgilenmeniz hoşuma gitti."

"Burada işler böyle yürüyor işte. Yaptığımız şey bu." Bir şeyi fark edince başımı eğdim. "Makyaj mı yaptın sen?"

Dün gece duşa girmiştik. Yatağa döndüğümüzde makyajsızdı ve benimle birlikte kalkmıştı. En azından, ben öyle olduğunu *sanıyordum*.

"Evet," dedi, saçını kulağının arkasına iterek. "Neden?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne zaman?"

Alexis duraksadı. "Sen uyanmadan önce."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Makyaj yapmak için mi uyandın? Yorgun değil miydin? Uyumak istemedin mi?"

Cevap vermedi.

*Yaşlı ya da engelli kişilerin evlerine yiyecek dağıtılmasını sağlayan bir program. (ç.n.)

"Umarım benim için makyaj yapmamışsındır," dedim. "Uyandığında nasıl göründüğün umurumda değil."

Ciddiydim. Umurumda değildi.

Palavra attığımı düşünüyormuş gibi bir ifade belirdi yüzünde.

"O tür şeyleri umursamam," dedim. "Uyumanı tercih ederim. Bütün gece ayakta kalacaksak, gücünü toplamalısın."

Güldü. Sonra dudağını ısırdı. "Pekâlâ."

Başımla evi işaret ettim. "Biraz ortalığı toplayacağım. Hazır olduğunda onu Jane'de bir şeyler yemeye götürebiliriz."

Ama Alexis başını iki yana salladı. "Ben sanırım gideceğim."

Dudaklarımı büktüm. "Kahvaltı için kalmayacak mısın?"

Ellerini arka ceplerine soktu. "Hayır, evde yapmam gereken işler var. Beni eve bırakmak zorunda değilsin, yolu hatırlıyorum, yürüyebilirim. Uzak değil, garajı da kilitlemedin zaten. Kahvaltı yapması için onu sen götürebilirsin."

Benimle birlikte görülmek istemiyordu.

En azından insan içinde. Evdeyken kahvaltıya kalmaya istekliydi...

Ne beklediğimi bilmiyordum. Sanırım benimle kasabada dolaşmasını istemek aşırı bir talepti. Her şey yeniydi ve henüz bunun ne olduğunu bile bilmiyorduk. Yine de canımı sıkmıştı işte.

"Pekâlâ," dedim. "Seni tekrar ne zaman görebilirim?"

Belirsiz bir şekilde omzunu silkti. "Bilmiyorum. Sana mesaj atarım." Parmaklarının ucunda yükselip beni hafifçe öptü. "Çok güzel vakit geçirdim." Gülümsedi. "Beni ağırladığın için teşekkürler."

"Ne demek. Ben de geldiğin için teşekkür ederim."

Dışarı çıkmasını izlerken, ziyareti sona erdiği için büyük bir hüsran yaşıyordum.

Temel Reis'in duştan çıkmasını beklerken bulaşıkları toparladım. Sonra bir çöp torbası alıp eski gazeteleri ve yiyecek kutularını attım. Ev berbat hâldeydi. Tozlu ve dağınıktı. Sehpada kocaman, çift namlulu bir av tüfeği duruyordu. Temel Reis'ten bile büyüktü. Onu temizliyordu ve bir kutu fişeğin yanında metal bir çubuk ile yağlı bezler duruyordu.

Jean'in köpeğini vurmayı planlamadığını umdum.

Ya da direkt *Jean*'i.

Mutfağa dönüp çöpü dışarı çıkardım. Su sesinin kesildiğini duyunca, onu almaya gittim ve birkaç dakika sonra giyinip temizlenmiş hâlde banyodan çıktı.

Temel Reis kamyonete binmesine yardım etmeme izin vermedi. Restoran sadece bir blok ötedeydi ama düşmenin etkisiyle vücudunun sızladığını yavaş hareketlerinden anlayabiliyordum. Onu ele veren ikinci şey de restorana kadar eşlik etmeme karşı çıkmamasıydı. Ona bebek muamelesi yapıyormuş gibi görünmeden kapıya mümkün olduğunca yaklaştım, çünkü bundan nefret ederdi.

Doreen onu gördüğüne sevindi ve tezgâha oturduk.

O kupalarımıza kahve doldurup gidince, Temel Reis bana, "Seni arayacak," diye mırıldandı.

Kahveme tam yağlı süt ile krema karışımı kattım. "Kim?"

Dönüp bana baktı. "Doktor! Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi konuşuyorsun..." diye homurdandı. "Kasaba tekrar alacak onu."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Anlamıyorum."

"Kasaba! Geri getirecek onu! Kasaba istediğini seçer. Doksan altı senedir her müebbet mahkûmunu tanıyorum. Onları görür görmez anlarım. Büyükannen ve büyükbaban, sen, Doug, Doreen. Ama annen öyle değildi mesela. Dünyaya gelir gelmez, buraya göre olmadığını anlamıştım. Kasaba da biliyordu ve gitmesine izin verdi."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "*Gitmesine* izin mi verdi?"

Bir süre sağlam gözünü kısarak bana baktı. "O canlı, biliyorsun."

"Ne canlı?"

"Burası. Senin, benim gibi nefes alıyor. İçinde sihir var."

Eğlenerek şeker kavanozunu aldım. "Sihir demek?"

Bana dik dik baktı. "Durma, benimle alay et. Ama açıklayamadığın şeyler olmaya başladığında; haziran ayında kar yağdığında, güzel tesadüfler olduğunda, fikrin değişir. Burada tesadüf diye bir şey yoktur, evlat. Kasaba kendisini koruyor. Sana söylüyorum, kız arkadaşını sevdi ve geri getirecek."

İçimi çektim. Belki de yaşlılıktan aklı karışmaya başlamıştı artık.

Mistik bir müdahalenin işime yaramayacağını söylemiyordum tabii.

Alexis bir doktordu.

Burada onun gibi insanlar olmazdı. Hatta koca kasabada bir düzine bile kolej mezunu olduğunu sanmıyordum. Hepimiz hizmet sektöründeydik, Wakan'da beyaz yaka işleri olmazdı. Hastane bir yana, çalışabileceği bir klinik yoktu onun. Eczanede bir tansiyon aleti bile bulunmazdı.

Kahvaltımı bitirip Temel Reis'i evine götürdüm. Benim mekâna döndüğümde, Alexis gitmişti. Döner merdivenin el alt basamağına oturup garaja baktım. Hunter da koşup yanıma oturdu.

Köpeğime bakıp kaşlarımı çattım. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle. O tekrar geldiğinde böyle mi görünüyordun? İyi izlenim bırakmaya çalışıyoruz ama iki kulağın da ters dönmüş."

Bana gözlerini kırpıştırarak bakınca güldüm. Alnında pembe bir ruj izi vardı.

Gülümseyip kulaklarını düzelttim ve derin bir nefes verdim. "Sence nasıldık dostum? Bizi arayacak mı dersin?"

Bana bakarken, dili ağzından sarkıyordu.

Sonra siyah kapüşonlumun şimdi kapının yanındaki kancada olmadığını fark ettim.

ON İKİNCİ BÖLÜM
ALEXIS

Evimizin yakınlarındaki patikalarda bitişik komşum Jessica'ya rastladım. Daniel'ın evinden birkaç saat önce dönmüştüm. Arkadaşım Jessica kırk beş yaşında, endamlı bir kadındı. Royaume Northwestern'da kadın hastalıkları ve doğum uzmanıydı, Marcus adında bir avukatla evliydi.

Ondan nefret ediyordu.

"Su yumuşatıcısına ne zaman tuz katacağını nasıl anlıyorsun?" diye sordum.

"Saçımdan," dedi kısaca. Jessica her zaman biraz aksiydi.

"Ne?"

"Saçım artık yumuşak olmayınca, cihazın tuzsuz kaldığını anlıyorum. Neden ki?"

"Neil gittiği için artık bunu ben yapmak zorundayım da."

"Gelip sana gösteririm. Evde ben yapıyorum. Marcus asla parmağını kımıldatmaz." Saatine baktı. "Neredeydin bu arada?" diye sordu. "Dün gece Gabby'de çok şey kaçırdın."

"Biliyorum," dedim. "Şehirdışındaydım."

Jessica doğruca önüne baktı. "Estetik falan yaptırıyorsan, nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Ne?"

"New York'ta mı? Los Angeles'ta mı? Işıldıyorsun resmen. Yeni ışık terapisi mi? *Peeling* mi? Bencil olma bak, bu tür bilgileri paylaşırız."

"Öyle bir şey yaptırmadım."

Bana bakıp yüzümün yan tarafını inceledi. "Pekâlâ. O hâlde neredeydin?"

Bir süre sessiz kaldım. Çünkü bacaklarım artık bana ait değildi sanki ve ayak uydurmak için daha hızlı koşmak zorunda kalmıştım; onun gibi hem koşup hem konuşamıyordum. Ayrıca, kafamı toplamalıydım. Jessica'yı aramıştım çünkü o ve Gabby arasında, Daniel'la yaptığım şeyi en anlayışla karşılayacak kişi oydu. Eninde sonunda onlara söylemem gerekecekti.

Komşularım her şeyi görürlerdi.

Her şeyi.

En sevdikleri televizyon kanalıymış gibi işteyken cep telefonlarından güvenlik kameralarını izlerlerdi.

Eve geç gelirsem –ya da hiç gelmezsem– fark etmeleri an meselesiydi. Ben de erken davranmayı tercih ederdim. Özellikle de Daniel meselesinin devam edeceğinden emin olduğum için. Ciddi bir şey değildi aslında. Sonsuza dek sürmeyecekti. Ama en azından şimdilik sık sık olacaktı.

Ondan hoşlanmıştım. Eğlenceliydi. Sanki mümkünmüş gibi seks bu kez daha iyiydi.

Kahvaltıya kalmamıştım.

Kasabada sadece bir restoran vardı ve "Hey! Burada uyandım! Onunlayım! Seks yaptık!" diye her şeyi duyurmak istememiştim; birlikte gitseydik bu çok bariz olacaktı. Çıkmıyorduk, bu sadece takılmalık bir şeydi. Herkesin bilmesine gerek yoktu.

"Geçen gece bir adamın evindeydim," dedim en sonunda.

Jessica koşmayı bıraktı. "Ee?" dedi, en ufak bir şaşkınlık emaresi göstermeden. "Kimmiş bu adam?"

Ellerimi belime koyup soluklandım. "Onunla bir hafta önce tanıştım. İki kez görüştük. Sanırım görüşmeye devam edeceğim."

"Pekâlâ." Jessica Fitbit'inden kalp atış hızına baktı. "Nerede tanıştınız?"

Su şişemi çıkarıp içtim. "Geçen haftaki cenaze töreninden sonra kasabasından geçerken tanıştım."

"Gabby'ye söyledin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Henüz değil. İstersen ona söyleyebilirsin. O kadar büyük bir mesele değil. Geceleri eve dönmediğimi fark etmeden önce size söylemem gerektiğini düşündüm."

"Neil biliyor mu?"

"Hayır," dedim sertçe.

"Güzel," dedi tekdüze bir sesle. "İntikam seksini aradan çıkardıktan sonra eşit bir skorla tekrar bir araya gelebilirsiniz."

Gülümsemem kayboldu. "Jessica, onunla barışmayacağım. Asla."

"Hıı hı," dedi ilgisizce, dizlerinin arkasındaki kirişleri esnetirken.

"Jessica..."

Kendime uzun bir süre tanıdım.

"Eskiden ne yapardı, biliyor musun?" diye sordum ona bakarak. "Bana kötü koktuğumu söylerdi."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne?"

"Bir partiye ya da restorana girmeden hemen önce bana doğru eğilir ve 'Bugün duş aldın mı?' diye sorardı. Beni tanıyorsun. Obsesiflik derecesinde temizimdir. Küvette köpük banyosu yapmamın üzerinden yarım saat geçmiş olma-

sına rağmen burnunu kırıştırır ve bana deodorantımın işe yaramadığını söylerdi. Onu öperdim ve başını çevirip tatlı olarak soğan yiyip yemediğimi sorardı."

"Kötü kokmuyorsun," dedi Jessica. "Koksaydın söylerdim."

"Evet ama işte bu konuda o kadar telaşlanmıştım ki herhangi bir şey olup olmadığını görmek için Bri'den beni tepeden tırnağa muayene etmesini istemiştim. Sonuçlar negatif çıktı. Ağzımda bir sorun olup olmadığına baktırmak için dişçiye gittim, yine aynı şey; hiçbir şey yoktu.

"Bana ne dokunur ne de öperdi. Sonlara doğru günde üç ya da dört kez duş almaya ve sürekli dişlerimi fırçalamaya başlamıştım. Sinir krizi geçirmek üzereydim. Terapistimin ne söylediğini biliyor musun? Bunun bir tür istismar olduğunu söyledi. Bilerek özgüvenimi sarsmaya çalışıyormuş."

Bisikletli biri zilini çalınca, çimenlik bankete çıktık. Yanımızdan hızla geçmesini bekledikten sonra devam ettim.

Alnımı ovuşturdum. "Çözecek çok şey var, Jessica. Son altı aydır bir terapi kuyusuna düşmüş gibi hissediyorum.

"İlk başta Neil iyiydi. Hoştu. İlişki ciddileşti, birlikte ev aldık. Bazen huysuzdu ama kötü değildi. Sonra görünümüm hakkında ufak tefek şeyler söylemeye başladı. Bu kıyafet eskiden üzerine daha iyi olmuyor muydu? Neden bu kadar yorgun görünüyorsun? Birlikte yaşamaya başladığımızda kendimi bu kadar salacağımı bilse benimle asla eve çıkmayacağını söyleyerek şaka yapardı..."

"Kendini *salmak* mı?" Sinirlenmiş gibiydi. "Seni rujsuz gördüğümü hatırlamıyorum."

"Evet, bu durum giderek kötüleşti. Bir süre sonra, sabah makyaj yapana kadar benimle konuşmuyordu bile. Uyanırdım, bana yaklaşıp üzerimi kokladıktan sonra başını iki yana sallardı, sonra da sanki onunla kavga çıkarmışım

gibi bütün gün sinirli davranırdı. Hazırlanmak için ondan önce uyanmaya başlamıştım. Saat altıda kalkıp duş almış ve makyajımı yapmış olurdum. Bunu yapmazsam, sanki verdiği tepki son derece makulmüş gibi kendimi ondan özür dilerken bulurdum. Sürekli keyifsizdi. Hangi Neil'la karşılaşacağımı asla bilmezdim. Bir gün bana yanında en sevdiğim şaraptan bir şişeyle birlikte güzel bir akşam yemeği yapardı, sonra bir anda bir şeye sinirlendi ama benimle konuşmadığı için ne olduğunu ancak Tanrı bilirdi. Sanki beni huzursuz etmekten keyif alıyordu. Peşinden koştuğum, sorunun ne olduğunu ve neyi daha iyi yapabileceğimi bana söylemesi için yalvardığım sürece mutluydu.

"Asla rahatlayamıyordum, depresyona girmeye başladım, sürekli tedirgindim. Perişandım, kendimi kapana kısılmış gibi hissederken, bir yandan da onunla birlikte olduğum için *minnettardım* çünkü beni başka kim isterdi ki?"

Jessica başını iki yana salladı. "Ali, hiçbir fikrim yoktu."

Dudaklarımı büktüm. "*Benim de* hiçbir fikrim yoktu. Yavaş yavaş başladı ve bütün hayatımı etkileyene kadar ne olduğunu bile anlayamadım. Terapist bana her şeyi açıklayana kadar Neil'ın ne yaptığını bile bilmiyordum. Sanki bunun normal olduğunu düşünmem için beynim yıkanıyordu."

İki koşucu yanımızdan geçti ve bizi işitemeyeceklerinden emin olana kadar sessiz kaldık.

Derin bir nefes verdim. "Beni aldattığında o kadar rahatlamıştım ki çünkü artık onu terk etmek için bir bahaneye ihtiyacım yoktu. 'Neil beni aldattı, o yüzden gittim. O kötü adam, artık yokum.' Alışılmış bir sebep. Ama değil çünkü şu anda pişman eski erkek arkadaş rolünü oynuyor ve herkes ona acıyor. Ondan ayrılacağımı beklediğini sanmıyorum. Herhalde gerçekten onu başka bir kadının kollarına itecek kadar iğrenç olduğum için utanacağımı ve yaptığı şeyi yapmaya devam edebileceğini sandı."

Jessica'nın yüz ifadesi sertleşti. "Başka kim biliyor?" diye sordu. "Bri?"

Omuzlarımı silktim. "Ona daha sonra söyledim, her şeyi kendim anlamaya başlayınca. Bri ondan hiçbir zaman hoşlanmadı zaten. Ama Neil bu davranışları başkalarının karşısında sergilemezdi ve açıklaması biraz zor. Size bunları anlatmaya çalıştığımı hayal edebiliyor musun? Neil'ın bana kötü davrandığına sizi ikna edebileceğimi? Herkesin gözdesi *Neil*? İyi bir erkek arkadaş olduğu ve nefesimin koktuğu konusunda şikâyet ettiğini? Bilerek acımasızlık yaptığına inanmaktan ziyade, muhtemelen bana yardım etmeye çalıştığını düşünürdünüz. Şimdi bile bana inanmıyorsan şaşırmam..."

"Sana inanıyorum," dedi kısaca.

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Ali, erkekler iki şeydir: umut kırıcı ve istikrarlı. Sana inanıyorum."

Ne olduğunu bilmiyordum. Uzun zamandır içimde sakladığım bir şeyi yüksek sesle dile getirmek. Ortak arkadaşlarımızın yanımda olduğunu görmenin küçük zaferi ya da başka birinin de olanları bilip inanması güzeldi ama nedense çenem titremeye başladı.

"Anlamam gerekirdi, değil mi?" diye fısıldadım. "İstismarın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ama farklı olduğunu sanıyordum, bilirsin işte. Birinin sana vurması, hakaret etmesi, bağırması gibi. *Bu şekilde* olduğunu bilmiyordum." Elimin yan tarafıyla gözlerimin altını sildim. "Dürüst olmak gerekirse, o kadınla birlikte olarak bana bir iyilik yaptı. Ona kapkek falan göndermeliyim."

"Kesinlikle. Neil'ın kredi kartını kullan."

Hafifçe güldüm.

Jessica kendimi toparlamam için bana biraz süre tanıdı. Sonra dönüp etrafı ağaçlarla çevrili patikada yürümeye devam ettik.

"Demek biriyle görüşüyorsun," dedi, en başa dönerek.

"Evet." Burnumu çektim. "Ciddi bir şey değil."

"Sadece yeni erkek oyuncağın konusunda bana bir iyilik yap. Güvenliğini ihmal etme. Kendi prezervatiflerini götür, onu taktığından ve işiniz bittiğinde hâlâ takılı olduğundan emin ol."

Yan gözle ona baktım. "Neden takılı olmasın?"

"Çünkü çıkarıyorlar."

Şaşırıp geri çekildim. "Bilerek mi?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Ali, bir erkeğin yüzde beş daha fazla his için yapabileceklerini asla hafife alma. Günlerim plansız hamilelikler ve –erkeklerden– cinsel yolla bulaşan hastalıklarla dolu. Erkekler berbattır. Bu yüzden Marcus'la kalıyorum. Bırak başkasını, beni bile beceremeyecek kadar meşgul," diye homurdandı.

Patikaya bakarken suratımı astım. "Bu... üzücü."

"Bilinen bir şey," dedi ilgisizce. "Ah, aklıma gelmişken. Bundan hoşlanmayacaksın."

Ona baktım. "Ne?"

"Marcus'un önümüzdeki hafta sonu doğum günü var ya?"

"Evet?"

"Neil'ı davet etti."

Yürümeyi bıraktım. "*Neden?*"

"Kendi doğum günü olduğunu ve Neil'ın da arkadaşı olduğunu, orada olmasını istediğini söyledi. İnan bana, onu vazgeçirmeye çalıştım."

Kaşlarımı çattım. "Pekâlâ, o hâlde *ben* gelmiyorum."

"Gelme zaten. Ben de gitmek istemiyorum. Canları cehenneme, bunu bir erkek macerasına dönüştürebilirler."

Ona minnettarlıkla baktım.

"Bir SPA bulup oraya gitmeliyiz. Ya da bir pansiyona falan. Gabby nereye gidersek gelir zaten. O hep öyledir."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Bana teşekkür etme. Tanrım, piçin teki o herif."

Sonra gözlerini kısarak önündeki evlere baktı ve durdu. "Neden garaj yolunda polis var?"

Donup kaldım. Evimden birkaç bina uzaktaydık. Jessica haklıydı, garajımın önünde bir polis arabası vardı.

Yanlarında da *Neil* vardı.

"Neler oluyor?" diye sordu Jessica, iki adama yaklaştığımız sırada.

Neil bana dönüp ameliyathaneden çıkamayan hastalarının ailesine yaptığı gibi pişmanlıkla baktı. "Ali, gidip baş başa konuşalım."

"Ne işin var senin burada?" diye sordum, kollarımı göğsümde birleştirerek. "Eşyalarını istiyorsan, bana mesaj atabilirdin."

"Eve geri taşınıyorum."

Bu cümle yük treni gibi çarpmıştı bana âdeta.

"Ne?"

"Burada olmak yasal hakkım. Tapuda adım var ve mülkte ikamet eden kişilerden biriyim."

"Buradan taşındın sen!"

"Bir anlaşmazlık yaşadık," dedi, bana değil polis memuruna. "Birkaç hafta oğlumla birlikte kaldım. Postalarım buraya geliyor ve tüm faturalar benim adıma. Alexis'in uzaklaştırma kararı yok." Polise birkaç evrak uzattı. "Evin ortak sahibiyiz. Burada yaşıyorum."

Ağzım açık bir şekilde bir polise, bir Neil'a baktım. Polis memuru evraklara göz gezdirdi. Sonra bana baktı. "Mülkün yasal sakiniyse, gitmesini isteyemem."

"Şaka yapıyorsun..." diye şaşkınlıkla nefesimi verdim.

Jessica kollarını kavuşturdu. "Neil, ciddi olamazsın."

"Jessica, burası benim evim ve Alexis sevdiğim kadın. İkisinden de vazgeçmeyeceğim."

"Bu mesele benimle ilgiliymiş gibi yapmaya *cüret etme*," diye çıkıştım, yüzümün kızardığını hissederken. "Burada *yaşamıyorsun*."

Neil polis memuruna baktı. "Şimdi içeri gireceğim. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Polis başını iki yana salladı. "Hayır. İyi geceler."

Neil dönüp garaja girdi. Kilitleri değiştirmiştim ama eşyalarını alabilmesi için garajın şifresini aynı bırakmıştım. Kısa bir koşuya çıktığım için iç kapıyı da kilitlememiştim, o yüzden Neil rahatlıkla oturma odasına girdi.

Jessica şaşkınlıkla bana baktı.

"Marcus'a bunun yasal olup olmadığını sor," dedim sesim titreyerek.

Dönüp Neil'ın peşinden içeri koştum. Eşyalarını koyduğum şeffaf plastik kutulardan birini, en büyük misafir odalarımızdan birinin olduğu bodruma taşıyordu.

"Neil!"

Bana aldırmadı.

İçimde hafif bir isteri dalgası fokurdadı. Bu gerçek olamazdı.

Oturma odasında volta atarken, Gabby ve Jessica'nın olduğu sohbet grubuna mesaj attım. Eve yeni gelen Gabby, polis arabasının bizim evden uzaklaştığını görmüştü. Neil diğer kutuyu almak için dönerken, ona olanları anlattım.

"Neil! Bunu neden yapıyorsun?"

Dışarıdaki seyircilerine özel takındığı dostça, yatıştırıcı ifadesi kayboluverdi. "Burası *benim* evim. Sana söyledim, onu istiyorum. Burada otursam, onu alma şansım daha

yüksek olur. Bunu yapmak için her türlü hakkım var. Hoşuna gitmiyorsa *taşın*."

Bir başka kutu alıp aşağıya yöneldi.

Şaşkınlık içinde gidişini izledim. Çenem titredi ve yatak odama doğru basamakları koşarak çıkıp kapıyı sertçe kapattım.

Grup sohbetine gelen mesajlar yüzünden telefonum arka arkaya bipliyordu. Gabby, Jessica, Gabby, Jessica. Sonra neredeyse komik bir şekilde, tüm bunların ortasında Daniel'dan mesaj geldi.

Daniel: Seni tekrar görmenin çok hoşuma gittiğini söylemek istedim.

Sonra Jessica mesaj attı. Marcus'un söylediğine göre her şey yasalmış. Yapabileceğim hiçbir şey yokmuş.

Telefonu yatağa atıp yüzümü yastığa gömerek haykırdım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DANIEL

Mesajıma yanıt vermedi.

Temel Reis'in düştüğü sabahtan beri, yani onu en son görmemin üzerinden, sekiz gün geçmişti. İki gün önce ona bir mesaj daha yolladım. Ona da yanıt vermedi. Daha fazla çaresiz görünmemek için iki yanıtlanmamış mesajın yeterli olduğunu düşünüp üstelemedim ben de.

Kazadan sonra, Temel Reis'i Rochester'daki doktoruna götürdüm. İyiydi. Oradayken hırdavatçıya uğrayıp küveti için tırabzan ve basamak aldım. Onları dün monte ettim. Doug'ın bir çukur kazmasına yardım ettim. Bir de sehpa yaptım.

Alexis'i görmeyi tercih ederdim.

Bunun hayal kırıklığı olduğunu söylemek hafife almak olurdu. Aramızdaki her şeyin çok iyi gittiğini sanıyordum.

Sanırım yanılmıştım.

Sabah yediydi ve dışarısı kasvetliydi. Evin dört mevsim verandasında otururken, Amber –*annem*– aradı. Annem aslında annem değildi. İşe yarar bir şekilde değildi. Beni on beş yaşındayken doğurmuştu. Babam, ailesi beni istemeyen on altı yaşında bir turistti. Beni büyükannem ve büyükbabam yetiştirmişti.

Çocukken Amber'ı hayal meyal gördüğümü hatırlıyordum. Araba kullanmaya başladığı anda çekip gitmişti. Büyükannem ve büyükbabam ölene dek doğru düzgün bir ilişkimiz olmamıştı.

Evi *ona* bırakmışlardı.

Liz'in annesi Andrea teyzem ve kuzenim Josh'ın annesi Justine teyzem onu istememişlerdi. İkisi de Güney Dakota'da yaşıyorlardı ve Wakan'a dönmek gibi bir niyetleri yoktu. O yüzden büyükbabam ve büyükannem evi Amber'a bırakmıştı, muhtemelen yeterince büyüdüğümde vasiyetlerine beni ekleyeceklerini düşünüyorlardı ama bir türlü fırsatını bulamamışlardı. O yüzden Amber her şeyi aldı.

Ona evi satmaması için yalvarmıştım. Yirmi üç yaşında evi satın alacak kadar param yoktu. Onu evi kiralamama izin vermesi için ikna ettim, her hafta parasını alacaktı ve bu düzen yürümezse, evi istediği zaman satabilirdi. Kabul etmişti ve son beş senedir bu şekilde yaşadığım bir anlaşmaya girmiştik.

Aradığında, para sebebiyle arardı.

"Amber," dedim üçüncü çalışta telefona yanıt verip, keyifsizliğimi belli etmemeye çalıştım.

"Merhaba, Daniel, ben Amber."

Yorgun bir şekilde alnımı ovuşturdum. Bazen onun hiç orada olmadığını düşünürdüm.

"Ne var ne yok?" diye sordum.

"Şu anda bahçeyle mi uğraşıyorsun?"

"Ne?"

"Ne yapıyorsun?"

Havadan sudan konuşmaya çalışıyordu. Tuhaftı. "Sadece verandada oturuyorum. Neden?"

Amber duraksadı.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Evi satıyorum."

Donup kaldım. "Ne? Neden bahsediyorsun sen?"

"Evi satışa çıkarıyorum. Bugün."

Ayağa kalktım. "Ne... *neden?*"

Hışırtılar çıkarıyordu. Dikkati dağınıktı sanki.

"Amber, bunu yapamazsın."

"Şimdiden bir temsilci buldum. Barbara denen kadın. Root River Gayrimenkul'den olmalı? Değerinin beş yüz bin dolar olduğunu söyledi!"

Başımı iki yana salladım. "Ama... kiralık olarak çok iyi gidiyor, para kazandırıyor."

"Ona sahip olmaktan bıktım. Çok stresli. Vergilerle uğraşmak zorundayım."

"Ben *yaparım*. Vergileri *bana* bırak..."

"Hayır. Çok fazla iş var. Vaktim yok."

Saçmalıyordu. Parmağını kımıldatmazdı o, *her şeyi* ben yapardım. Tek istediği paraydı.

Dışarı çıkıp volta atmaya başladım.

"Neden *sen* satın almıyorsun?" diye sordu.

"Amber, böyle bir evin depozitosunu ödeyecek param yok. Bu on binlerce dolar demek." Aklımdan bir sürü şey geçti. "Ev yüz yirmi beş senedir ailemizde," dedim. "Bunu yapamazsın. Büyükbabam..."

"Büyükbaban ne, Daniel? Mezarında ters mi döner?" Gözlerini devirdiğini tahmin edebiliyordum. "Evi yabancılar kullanıyordu zaten. Bu kadar dramatik olma. Orada yaşadığın söylenemez."

"Burada *yaşıyorum*!"

"*Garajda* yaşıyorsun. Neden evi alacak kişiye orada kalıp kalamayacağını sormuyorsun? Kiralayabilirsin. Her neyse, Barbara muhtemelen pansiyon olarak değerlendirecek bir yatırım şirketi tarafından satın alınacağını söylüyor. Aynı işi yapmaya devam edebilirsin."

"Ya pansiyon olarak kullanmazlarsa? Ya bir aile yaşamak için satın alırsa? Eve bunun olmasına izin mi verecek-sin? İşimi, evimi ve atölyemi kaybederim..."

Evin kenarında durup şöyle bir baktım binaya. Vitrayda kıvrılan sarmaşıklar ve meşe ağaçları, büyük büyük büyükbabamın kendi elleriyle oyduğu saçakların altında zümrüt gibi parlıyordu. Büyük büyükbabam çift kişilik yatağın olduğu odada dünyaya gelmişti. Büyükbabam büyükanneme, oturma odasındaki yeşil mozaikli fayansın olduğu şöminenin önünde evlenme teklif etmişti.

Bu evin her köşesini biliyordum. Onu satamazdı. Ona izin veremezdim. Burası benim evimdi. Bütün çocukluğumdu. Nesiller boyunca Grantlar burada doğup büyümüş ve ölmüşlerdi.

"Dinle," dedim. "Bana depozitoyu bulmam için birkaç ay süre ver. Lütfen. En azından kredi almak için bir şansım olur."

Parayı nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Mülkü idare ettiğim için her kiralama karşılığında komisyon alıyordum ve yaptığım mobilyaları satıyordum. Ama bu bir hobiydi, kalıcı bir gelir kaynağı değildi ve ev en az mayısa kadar kiralanmayacaktı. Mütevazı bir hayat sürüyordum. Kenarda birkaç bin dolar birikmişim vardı ama bankanın talep edeceğinden emin olduğum kadar param yoktu.

Amber içini çekti. "Bilmiyorum..."

"Ölü sezonda da açarım," dedim hiç düşünmeden. "Ekstra gelirin olur. Ayrıca, yapılması gereken işler var," diye hemen ekledim. "Jack ve Jill odasında su hasarı var, çatının da yenilenmesi gerekiyor. Tüm bunlar halledilmezse, evin değeri düşer ve zaten tamir ettirmem birkaç ay sürer."

Amber bir süre sessiz kaldı.

"Amber. Senden hiçbir şey istemedim. *Lütfen*. Benim için bunu yap bari."

Uzun bir duraksama oldu. "Pekâlâ. Tamam. Altı ay. Ama hepsi bu. Paraya ihtiyacım var. Enrique'le motosiklet dükkânı açacağım."

Mesele buydu demek.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Bahsettiği adamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen görüşmeye başladığı, tüm parasını alıp kaçacak bir herifti. Bu noktada umurumda da değildi. Zaten elimden bir şey gelmezdi. Amber her zaman istediğini yapardı ve bu da farklı olmayacaktı.

Beni göremese de başımı onaylar anlamda salladım. "Pekâlâ. Teşekkür ederim."

Telefonu kapatırken, sözünde duracağına inancım tam değildi kesinlikle.

Altı ay. Elli bin dolar bulmak için altı ayım vardı.

Amber'la bu sabah yaptığım telefon görüşmesinden sonra bankaya gittim. İyi haber, banka kredisi alırsam pansiyonun onu fazlasıyla karşılayacak kadar sabit gelirinin olmasıydı ve beş senedir mülk temsilcisi olmam, bir de kredi notumun iyi olması para almamı kesinlikle kolaylaştırıyordu. Kötü haber de depozito için elli bin dolar bulmam gerekmesiydi.

Bir milyon dolar olmasından farksızdı. Mümkün görünmüyordu.

Atölyemde durup envanter çıkardım. Projeler duvarlar boyunca yerden tavana kadar istiflenmişti. Büyükbabamın ölmeden önceki işleri duruyordu. Bir şeye başladıktan sonra ilgisini kaybetmekle meşhurdu kendisi. Zımparalanmış sallanan sandalyelerin boyanması gerekiyordu, yemek masalarının bacakları eksikti, tokmakları olmayan şifoniyerler ve monte edilmesi gereken yatak çerçeveleri vardı.

Birikmiş işleri kararlılıkla devam ettirip çoktan başlanmış şeyleri de bitirebilirsem ve parçaların değerini artırmak

için belki kendi artistik dokunuşumu eklersem, hepsini Rochester'daki kapalı bitpazarına götürüp satabilirdim. Burada o parayı toplamaya yetecek kadar eşya olabilirdi.

Belki.

Çoktan kenara ayırdığım yedi bin dolarla birlikte bunlar ihtiyacımı görebilirdi. Çok yorucu bir iş olacaktı. Üstüne üstlük, hâlâ kahrolası pansiyonu işletmem gerekiyordu. Ama bunu yapabilirdim. Hepsini yapabilirdim.

Yapmak *zorundaydım.*

Hayatım boyunca kimseden nefret etmemiştim ama şu anda Amber'dan *nefret ediyordum.* Aynı insanlar tarafından yetiştirildiğimize, bize aynı değerlerin öğretildiğine ve aynı yerde büyüdüğümüze inanmak zordu. O evi nasıl sevmezdi? Ona karşı nasıl korumacı hissetmezdi? Ruhu olan, *nefes alan* bir evdi burası. Bizim sorumluluğumuzdu.

Sanırım şaşırmamam gerekirdi. Amber'ı tanıyor ve eninde sonunda bunun olacağını biliyordum.

Amber'ın çocukluğum boyunca paraya ihtiyacı olmuştu. Büyükannemi ve büyükbabamı arardı, onlar da ne yapmış olursa olsun paçasını kurtarırlardı. Her birkaç ayda bir arayıp para göndermeleri için yalvardığını hatırlıyordum. Büyükannem kilerde oturmuş kızıyla telefonda konuşurken, kıvrımlı telefon kablosu gerilir ve kapının arasında kalırdı, sohbet boğuk ve fısıltılı olurdu. Büyükbabam ona karşı bağrına taş basardı ama Amber onu da ikna etmenin bir yolunu bulurdu.

Eskiden, annemin ne yaparsa büyükannemin gözünden düşeceğini merak ederdim. Sanki standartlar o kadar düşüktü ki en kötü suçları bile bir iç çekme ve başını iki yana sallamayla geçiştirilirdi.

Amber ziyarete geldiğinde bir şeyler çalardı. VFW'ye gidip zil zurna sarhoş olurdu ve biriyle barda kavga ederdi,

büyükbabam onu polis merkezindeki sarhoş nezarethanesinden almak zorunda kalırdı. Wakan'da olmadığında, bir aylak adamdan diğerine geçerdi. Neredeyse hiç adresi olmamıştı.

Sanırım bu anlaşmanın bu kadar uzun sürmesinin tek sebebi, yoğun sezonda banka hesabına düzenli olarak gelen paraydı. Hiçbir zaman sürekli bir işi olmamıştı. Bir keresinde garsonluk ve hosteslik yapmıştı ama birkaç aydan uzun süre çalışmamıştı. Sonra ona erken ödeme yapmam için bir telefon alırdım.

Bazen sağlık sorunları yüzünden paraya ihtiyacı olduğunu iddia ederdi. Kanal tedavisi için bin dolar ya da sigortalatmadığı arabasını çarptıktan sonra yeni alacağı arabanın depozitosunu ödemek için para isterdi. Her zaman bir bahanesi vardı. Fakat bu kez bahanesi o kadar büyüktü ki karşılamak için evi satmak zorundaydı.

İnternet sitesini pansiyonun cumadan itibaren müsait olduğunu belirtir şekilde güncelledim ve dişlerimi sıkarak Enter'a bastım.

Ölü sezonda açık olmak neredeyse anlamsızdı. En iyi ihtimalle, yarı kapasiteyle çalışacaktık ve yapmam gereken iş karşılığında kazancın sadece yarısını almama değmeyecekti. Müşterilerim olduğu sürece buraya bağlıydım. Liz ya da Doug'ı yerime bakmaya ikna edemediğim sürece, evde insanlar varken Rochester'daki hırdavatçıya bile gidemezdim. Erken kalkanlar için sabah altıda kahve yapmalıydım ve gurme kahvaltı sabah dokuzda hazır olmalıydı. Çıkış saati on birdi, sonra da odaları temizleyip çarşafları değiştirmeli ve öğleden sonra üçte yeni müşterileri kabul etmeliydim. Bu durmak bilmeyen bir hamster tekerleği gibiydi. Ve ister bir ister dört oda tutulmuş olsun, tüm bu işleri yapmak zorundaydım. Ama bir şekilde halletmem lazımdı. Çünkü Amber parayı görmezse, ekim yerine evi şimdi satışa çıkarabilirdi.

Misafir listemize bir e-posta yolladım. Hazırlayacağım eğlenceli yeni ilkbahar kahvaltılarından, yaprakların açmaya başladığından ve antrede olacak ücretsiz şarap ile peynirden bahsettim. Sonra garajdaki parçalardan birinin üzerinde çalışmaya başladım. Yaklaşık bir saat geçmişken, telefonum çaldı. Keyifsizdim ama mesajın kimden geldiğini gördüğüm anda her şey değişti.

Alexis: Özür dilerim, mesajlarına yanıt vermediğimi yeni fark ettim.

Sırıttım. Sonra onu aradım.

İkinci çalışta yanıt verdi. "Ah, merhaba?"

"Merhaba."

"Beni bilerek mi aradın? Normal bir insan gibi önceden mesaj atmadan mı?"

"Eveeet." Gülümsedim. "Telefonla böyle yapılır sonuçta, değil mi?"

"Ben öyle yapmıyorum şahsen."

"İstemeden sana bir penis fotoğrafı yollamışım gibi davranıyorsun."

"Penis fotoğrafı daha az şok edici olurdu."

Güldüm.

"Ya bir işle meşgul olsaydım?" diye sordu.

"O zaman açmazdın. Çılgınca, biliyorum."

Gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Bir şey üzerinde çalışıyorum da," dedim. "Şu anda mesaj atamam."

"Öyle mi? Neyle uğraşıyorsun?"

"Bir sandalye."

"Onarıyor musun?"

"Daha ziyade yapıyorum."

"*Vay canına*," dedi. "Nasıl yapıldığını biliyorsun yani?"

"Marangozum ben," dedim. "Bütün ailem öyle. Tüm kuzenlerim. Liz de. Büyükbabam öğretmişti."

"İyiymiş. Ahşap işçiliğin için Instagram hesabın var mı? Takip etmeyi çok isterim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sosyal medya kullanmıyorum."

Alexis duraksadı. "Nasıl yani? *Hiç mi?*"

"Hiç. Vakit kaybı. TikTok'ta iki saat geçirirsem, iki saat kaybettim demektir. Atölyemde iki saat geçirirsem, bir sandalyem olur. Sandalyeyi tercih ederim."

"Ama... sosyal medya kullanmıyorsan, insanlarla nasıl iletişim kuruyorsun?"

"Arıyorum."

Alexis güldü.

O çekim... İletişim kurduğumuz anda yine eskisi gibiydik.

Bir kapının açılıp kapandığını duydum.

"Neredesin?" diye sordum, mezuramı alıp projeme dönerken.

"Havuzun yanında bir yatar koltukta oturuyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Havuzun mu var?" Burada havuz yerine sadece bir nehir vardı.

"Evet. Az önce arkadaşımın evinden döndüm."

Bu hoşuma gitmişti. Arkadaşının evindeyken bana mesaj atmadığını hatırladıysa, muhtemelen benden bahsediyorlardı.

"Hangi arkadaşın?" diye sordum.

"Eh, yolun karşısındaki."

Sorularımı hep bu şekilde yanıtladığını fark ettim. Ona herhangi bir şey sorduğumda hep kaçamak cevaplar veriyordu. Soyadını ya da hangi hastanede çalıştığını bilmiyordum. Hatta Temel Reis meselesine kadar doktor olduğunu bile bilmiyordum. Ama hazır olduğunda bana açılacağını düşündüğüm için üzerine gitmedim.

"Pekâlâ," dedim, "nelerle meşguldün bakalım?"

"Pek bir şey yoktu. Çoğunlukla çalışıyordum." Bir teneke kutunun açılırken tıslադığını duydum.

İki elimi de kullanabilmek için kulaklığımı taktım. "Ne doktorusun?" diye sordum. Geçen gün aceleyle gidince, sorma fırsatım olmamıştı.

"Acil servis doktoruyum."

"Ah," dedim, sandalyenin bacağını ölçüp bir kalemle işaretlerken. "Neden o branşı seçtin?"

Esniyormuş gibi bir ses geldi. "Planladığım bir şey değildi. Beyin cerrahisi seçecektim ama en yakın arkadaşımla tanıştım, o acil tıpla ilgileniyordu ve benim de ilgimi çekti. Eğlenceli yani. Birinin en kötü gününde yanında olmak hoşuma gidiyor. İnsanları kurtarmayı seviyorum."

Gülümsedim. "İlginç vakalar var mı?"

"Ah, *bir sürü*."

"Ne gibi?"

Mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Geçen gün bir çocuğun burnundan Barbie ayakkabısı çıkardım. Ve bu sabah çivi tabancasıyla ayağına yedi buçuk santimlik çivi çakmış bir adam geldi. Yere saplanıp kalmış. İlkyardım ekibi onu kurtarmak için çekiç kullanmak zorunda kalmış."

Dişlerimin arasından nefes aldım. "Oof."

"Bir keresinde Fitbit yutmuş bir adam geldi. Kız arkadaşını aldatıyormuş ve diğer kadından cihaza bir mesaj gelmiş. Kız arkadaşı cihazı göstermesini isteyince, adam onu yutmuş. Midesinde hâlâ adımlarını sayıyordu. Bir de Mınçıka Adam var. Ayda bir beyin sarsıntısı geçirip geliyor. Rektumuna fener sıkışan bir adam vardı..."

"Neden hep erkekler?"

"Bilmiyorum, Daniel. Neden hep erkekler?" Onu sırıtırken hayal ettim.

"Hey, *ben* hiç acil servise gitmedim. Dikişlerimi Doug atıyor."

"Dikişlerini *Doug* mı atıyor?"

Başımla onayladım. "Evet. Askerde sağlık personeliymiş. Beni her defasında Rochester'a iki saat gidip gelmekten kurtarıyor. Dikensiz olta iğnesi ve dört buçuk kiloya kadar çeken misina kullanıyor."

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Hayır. Çok iyi iş çıkarıyor. Dümdüz."

"Aman Tanrım," diyerek nefesini verdi. "Acı için ne kullanıyorsunuz?"

"Cin?"

Güldü.

Testereyi kullanmam gerekiyordu ama o telefondayken bunu yapamazdım, o yüzden yatak başlıklarından bazılarını boyamaya karar verdim. Kalkıp fırçaları aldım. "Fener meselesine dönelim. Bu sık oluyor mu?"

"Tahmin bile edemezsin. İnsanlar kıçlarına bir şeyler sokmaya *bayılıyorlar*. Ve her defasında duşta üzerine düştüklerine inanmanı bekliyorlar. İşimin yarısı gülmemek için kendimi tutmaktan ibaret."

Kıkırdadım. "Aynen. Biri geçen gün bisiklet yoluna sprey boyayla penis çizmiş. Bayan Jenson bana haber vermeye geldiğinde, 'penis' kelimesini yüksek sesle söylemek istemediği için dudaklarını oynatarak söyleyip dururken, endişeli bir tavır takınıp sürekli başımla onayladım."

"Kimin yaptığına dair bir ipucu var mı?" diye sordu Alexis, gülümsemesi sesine yansırken.

"Eh, gençler. Genelde gençlerdir. Posta kutularına kestanefişeği bırakıyorlar, marketten şarap soğutucularını çalıyorlar, doğaya işiyorlar..."

"Doğaya işemek..." dedi Alexis tekdüze bir sesle.

"Evet." Bir boya kutusunu açtım. "Aynen kulağa geldiği gibi. İşletmeler ölü sezonda ya kapalılar ya da çocukların

tuvaletlerini kullanmalarını istemiyorlar, onlar da bulduk-ları yere işiyorlar işte. Eczanenin dışındaki ara sokak pisuar gibi kokmaya başlamıştı."

"Bununla uğraşmak zorunda mısınız? Polislik bir mese-le değil mi bu?"

"Jake onları yakalayabilirse öyle olur sanırım," dedim. "Ama yakalayamaz. Polisten kaçmak Wakan'da nesillerdir saygı duyulan bir gelenektir," dedim, boyayı karıştırırken. "Eğlencenin yarısı bu."

"Ah. Peki bu seri suçlar hakkında ne yapacaksınız, Bay Belediye Başkanı?"

"Aslına bakarsan, ölü sezondaki gönüllü programı üze-rinde çalışıyorum. Onları meşgul edecek bir şeyler bulmak istiyorum. Doug onlara arıcılık öğretecek, ben de maran-gozluk atölye çalışması yapacağım. Kamu hizmeti yapar-larsa, bisiklet ya da kayak kiralayan yerlerde kullanabile-cekleri kredi kazanacaklar."

"Güzel. Belediye başkanlığı işinin fahri olduğunu söyle-miştin sanki."

Omuzlarımı silktim. "Öyle. Yani seçildim tabii. Ama kasaba para karşılığında çalışmam için çok küçük, o yüz-den hep bu unvanın gerçekten sayılmadığını düşündüm. Grantların hep yaptığı türden bir şey işte."

"Kulağa çok iyi bir belediye başkanı gibi geliyorsun," dedi Alexis. "Bunun gerçek olduğunu düşünmesen bile, bana gerçek gibi geldi. Çocukları cezalandırabilirdin."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Nezaket göstermek hiçbir şeye mal olmaz," dedim, yatak başlığına boya sü-rerken.

"Ha?"

"Nezaket göstermek hiçbir şeye mal olmaz. Büyükan-nem böyle söylerdi. Özellikle de küçük bir pislik gibi dav-randığım zamanlarda bunu kendi kendine söylemeyi severdi."

"Nedense küçük bir pislik olduğundan şüpheliyim."

"Burada genç olmak zor," dedim. "Çok sıkıcı olabiliyor. Aslına bakarsan, burada yetişkin olmak da zor. Bilirsin, nüfus binin altındaysa, bir kasaba bile sayılmıyor. Burası bir köy."

"Demek köylüsün," dedi, hoşuna gitmiş gibi.

"Evet. Bu gece köyüme baskın yapma şansın var mı? Çünkü seni görmeyi gerçekten çok isterim."

"Yapamam." Altdudağını ısırdığını canlandırdım gözümde. "Bu hafta sonunu kızlarla geçireceğim. Yarın sabah yola çıkıyorum."

Gülümsemem hafifçe soldu. Şimdiden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Onu görmek istiyordum.

"Benimle sohbet etmekle yetinmek zorundasın," dedi Alexis, sesinde bir gülümseme tınısıyla.

Sırıttım. "Pekâlâ. Ne hakkında sohbet etmek istersin?"

"Bilmem."

"Oyun oynamaya ne dersin?" diye sordum.

"Oyun mu? Ne *tür* bir oyun?"

"Birbirimizi tanıma oyunu."

Omuzlarını silktiğini hayal ettim. "Pekâlâ. Olur."

Şimdiye kadarki duruma bakılırsa, yanıtını gerçekten bilmek istediğim soruları geçiştirecekti. O yüzden hafif tutmaya karar verdim.

"Geçmişe yolculuk yapabilseydin, hangi zamana giderdin?"

"Hımmmmm," dedi. "Bu güzel bir soru. Hayalet miyim? Yoksa gerçekten geçmişte yaşamak zorunda mıyım?"

Başımı iki yana salladım. "Neden hayalet olmak isteyesin ki?"

"Çok fazla hastalık vardı eskiden. Difteri, çiçek, hıyarcıklı veba. Eskiden insanlar çocuk doğurma çağına kadar yaşayabiliyordu."

"Dilediğin kişi olabilirsin," dedim. "Herhangi bir cinsiyet. Bir kral bile olabilirsin."

"Kralların hayatının daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? İspanya Kralı II. Charles'a ne demeli? Akraba evliliği sonucu doğduğu için yemek bile yiyemiyordu. Çene biçimi korkunç bir şekilde bozuktu, engelleri vardı, halüsinasyon görüyordu, kafası kocamandı, iktidarsız ve kısırdı. VIII. Henry'nin de atlı mızrak dövüşünde yaralanan bacağı o kadar kötü kokuyormuş ki üç oda öteden onun geldiği anlaşılıyormuş. Bazıları frengiden aklını kaçırdığına inanıyor."

Gülümsedim. "Frengi geçiren ölüyor demek?"

"Hâlâ kraldan mı bahsediyoruz, yoksa bu bir flört sorusu mu? Frengi rahatlıkla tedavi edilebilir ve utanılacak bir şey değil. Kas içine yapılan tek bir uzun süreli benzatin penisilin halleder."

"Pekâlâ, anlaşıldı, frengiyi nasıl tedavi edeceğini biliyorsun."

Tekrar güldü.

"Evet, haklısın," dedim, fırçamı kutuya batırıp kenarına vurarak. "Bir sürü kurgudışı tarih kitabı okuyorum. Sanırım o zamanlar hayat oldukça zormuş."

"Kurgudışı tarih kitabı mı?" dedi, biraz şaşırmış gibi.

"En sevdiğim kitap türü."

"Benim de. Tıbbi kısımlar hoşuma gidiyor. O günlerde yaşasaydım, şimdi bildiğim şeylerden yola çıkarak neyi daha farklı yapacağımı düşünüyorum."

"Çoktan olup bitmesi hoşuma gidiyor benim de," dedim. "Gerçek bir hikâye olunca, konu insanı hayal kırıklığına uğratmıyor. Üstelik bir şeyler öğrenmek de mümkün."

"Evet. Biliyor musun, kitap okumak penisinin büyük görünmesini sağlar... benden duymuş olma, bilim bu konuda henüz yeni."

"Demek alt tarafta böyle şeyler oluyor? Ben de bunu merak ediyordum ya. Bu arada, *Savaş ve Barış*'ı yeni bitirdim."

Alexis o kadar büyük bir kahkaha attı ki sanırım içeceğini püskürttü.

"Kitap okumayı seviyorum," dedim sırıtarak. "Wakan dışında bir yerde yaşamamın tek yolu bu. Haftada üç ya da dört kitap bitiriyorum. Birçok sesli kitap dinliyorum. Böylece hem çalışıp hem okuyabiliyorum."

"Hiç sesli kitap dinlemedim," dedi.

"Ah, denemelisin. Kulakların için film gibi bir şey. Beni görmeye gelirken, yolda dinleyebilirsin. Bu arada, ne zaman geliyordun?"

"Daniel, çalışmanı izlemekten ne kadar keyif aldığımı biliyorsun. Ama ülkemin beş yüzüncü yıldönümü için planlama yapmam, nikâhımı ayarlamam, eşimi öldürmem ve suçu lonca üyesinin üzerine atmam gerekiyor. Çok meşgulüm."

Prenses Gelin'den bir replikti. Kahkaha attım.

Tanrım, onunla konuşmaktan gerçekten keyif alıyordum. En son ne zaman biriyle konuşmayı bu kadar sevdiğimi hatırlamıyordum. Onu görmek daha çok hoşuma gidiyordu ama bu kadarına da razıydım.

Saatime baktım. "Chloe'yi beslemeliyim."

"Ah," dedi Alexis, biraz hayal kırıklığına uğramış gibi. "O hâlde sanırım kapatmamız gerekecek."

Fırçamı teneke kutunun kapağına koydum. "Hayır, seni de yanımda götüreceğim. Seninle telefonda konuşabilmem bir hafta sürdü, şu anda kapatamam."

Telefonu daha sonra da kapatmadım.

Beş saat aralıksız konuştuk.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ALEXIS

Kız kıza geçireceğimiz hafta sonu için yola çıkmıştık.

Erkekler kuzeydeki Grand Marais'e gitmişlerdi, biz de o yüzden güneye gidiyorduk. Gabby'nin rezervasyon yaptırdığı bir pansiyona.

Arabayı Gabby kullanıyordu, Jessica da yolcu koltuğundaydı. Siyah Escalade'in arka koltuğunda çocuk gibi oturuyordum. Jessica huysuz baba, Gabby de neşeli anneydi.

Gabby'de genel olarak amigo kız havası vardı. Otuz dört yaşındaydı, sarışındı ve boyu sadece bir buçuk metreydi. Çocuk doktoruydu. Üçümüz arasında mutlu bir ilişkisi olan tek kişi oydu. Philip ona son derece düşkündü.

Gabby direksiyonun başında Jessica'ya döndü. "Marcus'un onlarla gitmemeni sorun etmeyeceğinden emin misin? Onun doğum günü sonuçta."

"Adam altı senedir bana dokunmadı," dedi Jessica, bıkkın bir sesle. "Varlığımı bile zar zor hatırlıyor. Nerede olduğumu umursadığını sanmıyorum."

Gabby dikiz aynasından bana baktı. "Jessica bana olanları anlattı. Neil *tam* bir pislikmiş. Hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten, neden bize daha önce söylemedin?"

Nefesimi burnumdan verdim.

Onlar arkadaşlarımdı. Onlarla, Bri'yle olduğundan daha fazla vakit geçiriyordum; büyük oranda hepimiz çift olduğumuz için. Birlikte tatile gidiyor, birlikte çalışıyor ve aynı sokakta yaşıyorduk. Ama Bri'yle olduğu gibi onlarla her şeyi konuşamıyordum.

Gabby biraz dedikoducuydu ve yüzeysel olabiliyordu. Jessica da karamsardı ve olumsuz düşünmeye meyilliydi.

Onları seviyordum ama nasıl olduklarını biliyordum.

"Anlatması zordu," dedim tartışmayı sonlandırarak. Gabby, Jessica'ya anlattığım her şeyi zaten biliyordu.

Gabby bana hınzır bir şekilde gülümsedi. "Peki görüştüğün şu adam..."

Bu da onlarla konuşamayacağım bir şeydi.

Daniel'la olan ilişkimi mümkün olduğunca kendime saklayacaktım. Onlara uzakta yaşadığı dışında hiçbir detay vermedim. Ama sorgulamanın yaklaştığını biliyordum. Önümüzde koca bir hafta sonu vardı.

"Onunla sadece iki kez görüştüm," dedim umursamazca.

"Tamam ama nasıl biri?"

Omuzlarımı silkip pencereden dışarıya baktım. "Bilmem. İyi biri."

"Ne iş yapıyor?"

"Ah, mülk yönetiyor," dedim belli belirsizce.

"Seks iyi mi?" Dikiz aynasından bana bakarken gözleri ışıldıyordu.

İyi kelimesi seksin ne kadar muhteşem olduğunu ifade etmek için hafif kalırdı. Ama ona gerçeği söylersem, daha fazla detay isteyecekti.

Tekrar omuzlarımı silktim. "İdare eder sanırım."

"Ortalıkta antibiyotiğe karşı dirençli bir klamidya türü dolaşıyor," dedi Jessica tekdüze bir sesle.

Gabby ıyyyy diye ses çıkardı.

"Korunuyorum," dedim.

"Onunla ne zaman tanışacağız?" diye sordu Gabby.

"Bu öylesine bir ilişki."

Değildi.

Yani tam olarak değildi. Sanırım cinselliğe dayanan öylesine bir ilişki olsaydı, dün geceki gibi sohbet etmezdik. Zaman çok hızlı geçmişti, saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemiştim bile, sırf Neil eve geldiği ve ofisindeki ışığın yandığını gördüğüm için telefonu kapatmıştım.

Daniel'la konuşmayı *gerçekten* seviyordum. Rahattı ve beni güldürüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde sandığımdan daha fazla ortak noktamız vardı.

Gabby sola dönüp bir akaryakıt istasyonuna girdi. "Tuvalete girmem lazım. Kahve isteyen var mı?"

Jessica emniyet kemerini çözdü. "Ben alırım."

O sırada telefonum titremeye başladı. Bri arıyordu.

"Ben arabada bekleyeceğim," dedim, telefona yanıt verirken. "Selam."

"Az önce ekildim. Yine," dedi. "Sence gelip beni gördükten sonra gidiyor olabilirler mi? Yoksa hiç mi gelmiyorlar? Kaçmalarına sebep olacak kadar çirkin miyim yoksa bir randevuları olduğunu unutacakları kadar sıkıcı mıyım karar veremiyorum."

"Sıkıcı ya da çirkin değilsin," dedim, Gabby ve Jessica'nın akaryakıt istasyonuna girmelerini izlerken. "Onların kaybı."

"Öyle mi? Çünkü izin günümde yüzüme kontur yapmanın benim kaybım olduğunu düşünüyorum. Akşam yemeği için buluşmak ister misin? Boşuna giyinmemiş olurum."

"Maalesef," dedim. "Hafta sonu Gabby ve Jessica'yla yım."

Bri inledi. "Kahretsin. Unutmuşum."

"Neden buraya gelmiyorsun? Pansiyon tamamen doluysa, benim yatağımı paylaşırız."

Bri ofladı. "Ah, pas geçeceğim. Gabby'nin şikâyetleri ve Jessica'nın göz devirmelerine bir yere kadar katlanabilirim. Sorun değil. Gidip Benny'yle buluşurum."

"O nasıl?" diye sordum. Bri'nin erkek kardeşinin çok ciddi sağlık sorunları vardı.

"Böbreklerini etkilemeye başladı."

Dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı. Benny daha yirmi altı yaşındaydı; Daniel'dan küçüktü ve Daniel da bir bebekti. Bu kadar hasta olmak için çok gençti.

Benny'nin kötüye giden sağlığı Bri'yi çok etkilemişti. Ailedeki tek doktor olduğu için de durumu kendisinin düzeltmesi gerektiğini hissediyordu ama hiç adil değildi bu.

"Senin suçun değil, Bri."

Benny'nin çok iyi bir bakım görüyordu ama buna rağmen durumu kötüye gidiyordu. Bazen tıp böyleydi işte. Yapılabilecekler sınırlıydı.

"Senin adamdan haber var mı?" diye sordu, konuyu değiştirerek.

Omuzlarımı silktim. "Pek bir şey yok. Dün gece konuştuk."

"Öyle mi? Telefon seksi miydi?"

"Hayır. Sadece konuştuk. Ciddi bir şey değildi. Bir hafta boyunca mesajına yanıt vermemişim. Neil'ın bodrumuma yerleşmesi beni o kadar bunalttı ki onu aramayı unuttum."

"Yine oraya gidecek misin?"

"Eninde sonunda. Belki önümüzdeki hafta sonu."

"Pekâlâ. Penisine isim takma sakın. Bir kez isim verirsen, ona bağlanırsın."

Güldüm. Gabby ve Jessica istasyondan çıkıyorlardı. "Kapatmam lazım," dedim, hâlâ gülerken.

"Pekâlâ, beni sonra ara."

Kızlar SUV'ye bindiler ve Gabby yola çıktı. Yarım saat ilerledik; Gabby ve Jessica herkesin işe almaya başladığı yeni yakışıklı havuz temizlikçisi ile Gabby'nin çocuklarının katıldığı bir Butter Braid hayır kurumu hakkında konuşuyorlardı. Pek dikkat etmiyordum. Tek kulaklıkla Daniel'ın tavsiye ettiği sesli kitap örneklerini dinliyordum.

"Ah, akaryakıt istasyonu kahveleri çok berbat oluyor," dedi Gabby, karton bardağını tutacağa koyarken. "Neden aldığımı bile bilmiyorum."

Jessica işitilebilir şekilde içini çekti. "Belki oraya vardığımızda daha iyi bir şey bulursun. Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Aman Tanrım, bulduğum yere *bayılacaksınız*," dedi Gabby, bir mısır tarlasının yakınlarından sola dönerken. "Root Nehri üzerinde. Harika bir bisiklet yolu var. Eskiden tren yoluymuş, sonra taş döşemişler. Kasabada bisiklet kiralayabiliriz. Kayıklar da var."

Kulaklığımı çıkarıp ön camdan bakmak için eğildim. "Root Nehri mi? Red Wing'e gittiğimizi sanıyordum."

"Öyleydi. Başka bir pansiyonda yer ayırtmıştım ama karşıma burası çıkınca iptal ettim. Küçük bir kasaba, çok sevimli. Grant County. Gözüm o pansiyonun üzerindeydi zaten. İlkbahar için açıldıklarını haber veren bir e-posta aldım."

"Hangi kasaba?" diye sordu Jessica.

"Wakan."

Bir dakika. *NE?*

Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Wakan mı?" diye sordum, sesimin sakin çıkmasına özen göstererek. "Emin misin?"

"Ah, evet." Gabby güldü.

"Wabasha olmasın? Ya da Winona?"

"Wakan'la ilgili bir sorun mu var?" diye sordu Jessica sıkılmış gibi.

"Hayır. Bilmiyorum, oraya hiç gitmedim," dedim, biraz tiz bir sesle.

Daniel'ın pansiyonu açık değildi. Ölü sezonda kapatıyordu, o yüzden oraya gideceğimiz konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Ama Wakan'da olursam, beni o ilk geceden tanıyacak biriyle karşılaşma ihtimalim de çok yüksek olurdu ve Gabby ile Jessica'ya henüz Daniel'dan bahsetmeye hazır değildim. Bu iki dünyanın çakışmasına henüz hazır değildim. Belki de hiç hazır olmayacaktım.

Gabby ile Jessica, Daniel'la tanışırlarsa, haberin Neil'a ulaşacağından emindim. Jessica bunu Marcus'tan gizleyebilirdi. Konuşmuyorlardı. Ama Gabby, Philip'e söylerdi kesin ve Philip de kesinlikle Neil'a yetiştirirdi; özellikle de Gabby'nin ona anlatacağından emin olduğum, insandan çok mısırın olduğu bir kasabada, garajının üst katında yaşayan dövmeli, yirmi sekiz yaşındaki "erkek arkadaşımın" dramatik hikâyesinden sonra.

Neil bunu bir şakaya dönüştürürdü. Hepsi aynı şeyi yapardı. Ama ben Daniel'ın şaka malzemesi edilmesini istemiyordum. Bunun hiçbir şeye malzeme olmasını istemiyordum. Tek istediğim eğlenmek ve Daniel'ın tadını çıkarmaktı, arkadaşlarımın fikirleri ya da Neil'ın dalga geçmesini, kendisinden sonra ne kadar düştüğüme dikkat çekmesini istemiyordum. Neil böyle bir lükse sahip olamazdı. Hiçbiri sahip olamazdı. Daniel benimdi ve sadece benim olmasını istiyordum çünkü sahip olduğumuz şey iyiydi, beni mutlu ediyordu, mercek altına alınırsa zarar görebilirdi.

Tüm mesele buydu işte: Mercek altına alınırsa ayakta kalamazdı.

Bu ilişki onlar tarafından kurcalanmaya dayanamazdı. Arkadaşlarım bunu onaylamazlardı. Bu benim için o kadar

önemli olmamıştı hiç çünkü daha önce böyle bir pozisyonda olabileceklerini düşünmemiştim.

Kasaba merkezine giden son ayak olduğunu bildiğim dolambaçlı yolda ilerlemeye başladık. "Wakan'da neresi peki bu mekân?" diye sordum, sesimin gelişigüzel çıkmasına özen göstererek.

"Grant Evi diye bir yer," dedi Gabby.

Paniğe kapıldım. Nefesim kesilecek gibi oldu. Hayır. Hayır hayır hayır hayır. Bu gerçek olamazdı.

Gabby'nin navigasyonuna baktım. Üç dakikadan kısa bir süre kalmıştı. Telaşla Daniel'a mesaj attım.

Ben: İki dakika içinde orada olacağım. Lütfen beni tanımıyormuş gibi davran. Üzgünüm.

Araba çakıllı yola varınca, Daniel'ın dışarıda olup olmadığını görmek için başımı uzatarak pencereden baktım. Onu göremedim. Mesajım iletilmişti ama okunmamıştı.

Ağzım kupkuru oldu.

"Geldik!" dedi Gabby neşeyle, arabayı park ederken.

Jessica ön camdan eve baktı. "Sevimli."

"Değil mi ama?" Gabby motoru durdurup dışarı çıktı.

Çantalarını almak için bagaj tarafına geçtiler ama ben arabadan inmedim. Çantamda bir şeye bakıyormuş gibi yaparak mümkün olduğunca oyalanıyor ve Daniel'ın mesajımı aldığını haber vermesi için dua ediyordum.

"Hımm... geliyor musun?" diye seslendi Gabby bir dakika sonra. İkisi de ön basamaklarda çantalarıyla duruyordu.

Başımı pencereden çıkardım. "Kulaklığımı düşürdüm de. Siz önden gidin. Hemen geliyorum."

Daniel hâlâ mesaj atmamıştı.

Ayışığı Kitaplığı

ON BEŞİNCİ BÖLÜM
DANIEL

Hafta sonu müşterilerimin eve yaklaştığını duydum. Merdivenin yanındaki küçük kayıt masasındaki yerimi alıp Hunter'a baktım. "Pekâlâ, beni dinle. Centilmenlik alıştırması yapman için müşterilerle tanışmana izin veriyorum. Ama bazı kurallar var." Ona sert bir bakış attım. "Oturmak zorundasın." Otur komutu için işaretparmağımı kaldırdım.

Hunter oturunca gülümsedim.

"Aferin sana. İnsanların üzerine atlamak yok. Hiçbir şeyi koklamak da yok; neden bahsettiğimi biliyorsun. Anlaşıldı mı?"

Bana şapşal şapşal bakarken, dili dışarı sarktı.

Her ihtimale karşı tasmasını kayıt masasına bağlamıştım ama aslında kimsenin üzerine atlamazdı; Alexis dışında.

Sosyalleşmeye ihtiyacı vardı. Tam zamanlı olarak pansiyonu işlettiğim için davranışlarına çekidüzen vermezse, günün büyük bir bölümü garajda kapalı kalacaktı. Ne kadar etkileşime girerse, o kadar iyiydi.

Evin kapısı açıldı ve gülümsememi takınıp valizleri almak için masanın etrafından dolaştım. İki kadın gelmişti.

"Dışarıda da bir arkadaşımız var," dedi esmer olan, canı sıkılmış gibi bir sesle. "Birazdan burada olur."

Onlarla birlikte antreye bir yusufçuk girdi. Hunter yerinden kımıldamadan onu izlerken, onayladığımı belirtircesine başını okşadım.

Dizüstü bilgisayarımı açıp kayıt işlemlerine başladım. Şanslıydım. Bu rezervasyonda dört odadan üçü dolacaktı, üstelik Jack ve Jill odasını tutmaları da bir artıydı. O iki odanın kapıları aynı banyoya açılıyordu, o yüzden onları sadece aynı ekip olarak kaydedebilirdim. Bu da son dakikada tutulabilecek fazladan bir odam olduğu anlamına geliyordu. Ona ihtiyacım vardı. Amber'a her hafta dolgun çekler gönderebilirsem, sonbahara kadar evi satışa çıkarmama sözünü tutabilirdi. Ayrıca, depozito için daha hızlı para biriktirmem de cabası olurdu.

"Akşam yemeği yiyebileceğimiz güzel bir yer var mı?" diye sordu sarışın olan, telefonunda mesaj yazarken.

"Saat beşten itibaren ücretsiz şarap ve atıştırmalık servisimiz var," dedim. "Akşam yemeği için de tavsiye edebileceğim..."

Evin kapısı yavaşça gıcırdayarak açıldı ve üçüncü kadın içeri girdi. Başımı kaldırıp ona gülümsedim... gelen *Alexis*'ti.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırırken, hemen parmağını dudaklarına götürdü. Neredeyse paniğe kapılmış gibiydi. Olanları sindirmeye vaktim olmadı çünkü Hunter onu görür görmez kendini kaybetti. Üzerine *atladı*.

Tasmasını çektiği için tezgâh aniden yana kaydı ve dizüstü bilgisayarım sert bir şekilde yere düştü. Sonra çılgın bir kızak köpeği gibi elli kiloluk tezgâhı antrenin ahşap zemininde sürükleyip Alexis'e hücum etti.

Hunter sıkışık alanda öylesine çıldırmıştı ki iki kadın çığlık atarak geri çekilip yemek odasına kaçtılar.

"Selam... *köpek*," dedi Alexis onu okşayarak, parke zeminde kayıt masası katliamının durması için onu zaptetmeye çalıştığı aşikârdı.

Hunter onu görünce yavru köpek gibi tiz sesler çıkarmaya başladı. Sonra heyecanla *ROOOOOOO!* diye kocaman havladı.

"Vay canına... köpek seni gerçekten sevdi," dedi esmer kadın yemek odasından.

Alexis gergin bir şekilde güldü. "Evet, köpeklerin sevdiği tiplerdenim herhalde."

Bu da ne demek oluyordu? Alexis burada ne arıyordu? Neden bizi tanımıyormuş gibi yapıyordu?

Yüzüm kıpkırmızı kesilmiş hâlde Hunter'ı tasmasından tuttum ve kayışını çözüp onu hemen dışarı çıkardım. Hunter ânında kapının yanındaki pencereye gidip sıçradı ve içeri alınmak için sızlanmaya başladı.

Alexis'e baktım. Hunter'ın sevgi gösterisinden sonra darmadağınık görünüyordu. Üzerinde ince askılı, sarı bir elbise, ayaklarında da sandalet vardı. Yanakları pembeydi ve askılardan biri kolundan düşmüştü. Şaşkınlığıma rağmen güzel göründüğünü fark ettim.

Benimle bir saniyeliğine göz teması kurdu. Sonra bakışlarını kaçırdı.

Diğer konuklara döndüm. "Ben, şey... bunun için özür dilerim. Kızıl saçlı insanlara bir düşkünlüğü var."

Diğer iki kadın güldüler, Alexis ise rahatsız olmuş gibi gözlerini yere çevirdi.

Ne yapacağımı ve neler olduğunu bilmediğim için dizüstü bilgisayarımı yerden aldım. Ekranı çatlamıştı.

Kahretsin, Hunter.

Eve bir meteor düşmüş gibi hissediyordum. Beklenmedik bir karmaşa kasırgası kopmuştu.

Tezgâh antrenin ortasında yan yatmıştı. Ahşap zeminde zımparalanıp yeniden cilalanması gereken kocaman bir çizik bırakmıştı.

Hunter'ı uzaklaştırılmak, az önce ona durduk yere uyguladığım bir işkenceymiş gibi acıklı bir şekilde uludu dışarıdan.

Boğazımı temizledim. "Şey, size odalarınızı göstereyim ben," dedim, kayıtlarını yapmaktan vazgeçerek. Tezgâhın çekmecesinden anahtarları alırken yüzüm cayır cayır yanıyordu.

Çantalarını üst kata taşıdım ve onlara dağınık bir şekilde evi gezdirdim. Beynim tekliyordu sanki. Odaklanamıyordum.

Ali Montgomery.

Sarışın, Alexis'in odası için bu isimle yer ayırtmıştı.

Dün gece onunla beş saat telefonda konuşmuştum. Onunla iki kez çıkmıştım. Ellerim vücudunun her yerinde gezinmişti ama tam *adını* bile bilmediğim için bu karmaşık durumdan kaçınamamıştık.

Olan biten her şeyle birlikte durumun saçmalığı beynimde sekip duruyordu. Alexis sessizce beni takip etti, hava basıncındaki ani bir düşüş gibi onu orada hissedebiliyordum. Onu bir dolaba çekip neler olduğunu, burada ne aradığını sormak istiyordum.

Herkese odalarını gösterdikten sonra normal göründüğümü umarak gülümsedim. "Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, cep telefonu numaram komodindeki ziyaretçi defterinde yazıyor."

Diğer iki kadın odalarına girdiler. Alexis benimle göz teması kurduktan sonra kapısını kapattı. Bir süre gözlerimi kırpıştırarak kapıya baktım. Sonra telefonumu çıkardım. Alexis'ten peş peşe bir dizi mesaj gelmişti.

Son mesajında, *Üzgünüm,* yazıyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM
ALEXIS

Açıklama, mesaj için fazla uzundu. Sadece özür dilemiş ve elimden geldiğince çabuk bir şekilde onunla konuşmaya gideceğimi söylemiştim.

Ne büyük bir *karışıklıktı* ama. İronik olansa, içeri girdiğimde, paniğime rağmen burada olmaktan ne kadar mutlu olduğum ve Daniel'ın ne kadar tatlı göründüğünü düşünmemdi. TANRIM.

Kızlar atıştırmalık vaktine kadar odalarında dinlenmek istediler, ben de bu fırsatı çaktırmadan dışarı çıkmak için kullandım.

Garaja girdiğimde, Daniel marangoz tezgâhının başında oturuyordu. Bana baktı, sonra çenesi gergin bir şekilde projesine devam etti. Yanına gidip dizimle bacağını dürttüm. "Özür dilerim."

Bana döndü. "*Bu* da neyin nesiydi?"

"Beni buraya getirdiklerini bilmiyordum. Kız kıza bir hafta sonu kaçamağı yapacaktık, odayı da onlar ayırttılar. Ayrıca, buranın ölü sezonda açık olmadığını sanıyordum."

"Açtım," dedi kısaca.

"Bana kızgın mısın?"

Şöyle bir baktı bana. "Arkadaşlarımla birlikte çalıştığın hastaneye geldiğimi, onları tedavi eden doktor olduğunu ve

seni tanımıyormuş gibi yaptığımı düşün. Bu sana normal geliyor mu?"

Derin bir nefes verdim. "Daniel, insanlara henüz bizden bahsetmeye hazır değilim."

"İnsanlara bizden bahsetmeni istemiyorum. Ama beni *tanımıyormuş* gibi yapman?"

"Anlamıyorsun..." Nefesimi verdim. "Seni tanıdığımı söylersem, nereden tanıdığımı, ne zaman ve nerede tanıştığımı bilmek isteyecekler. Esmer olan Jessica, güneyde yaşayan biriyle görüştüğümü biliyor. İkisi de dedikodu dedektifi gibiler. Hemen anlarlar."

Daniel dudaklarını birbirine bastırdı; arkadaşlarımın aramızdakileri öğrenmesinin neden önemli olduğunu merak ettiğini anlayabiliyordum.

Ben *onun* arkadaşlarını tanıyordum. Beni herkesin karşısında kahvaltıya götürmeye de istekliydi. *Beni* saklamıyordu.

Duygularını incitmiştim.

Dudaklarımı yaladım. "Daniel, henüz bu konuda konuşmadığımızı biliyorum ama çok kötü bir ayrılık yaşadım ben. Gerçekten, *gerçekten* kötü. Arkadaşlarımın kocaları bu hafta sonunu eski erkek arkadaşımla birlikte geçirecekler. Fazla detaya girmek istemiyorum ama eski erkek arkadaşımın şu anda hayatım hakkında bir şeyler öğrenmesini istemiyorum. En yakın arkadaşım Bri senin hakkında her şeyi biliyor. Ama bu arkadaşlarım sadece... *bilemezler* işte."

Daniel gerçeği arıyormuş gibi bakıyordu bana. Ben de ona gerçeği söyledim. "Bugün seni göreceğimi anlayınca çok mutlu oldum."

Garaja girdiğimden beri ilk kez yüz ifadesi yumuşadı.

Gözlerini kaçırdı ama küçük bir zeytin dalı gibi parmak ucunu çıplak dizime koydu.

"Lütfen bana kızma," diye fısıldadım.

Gözlerini bana çevirip derin bir nefes verdi. Sonra beni kucağına çekti. Kollarını bana dolayarak kalbimi tekletecek kadar tatlı bir şekilde sarıldı.

Daniel gerçekten şefkatli biriydi, sevecendi. Kocaman bir pelüş ayı gibi sarılmaktan hoşlanıyordu. Çocuklarla arasının iyi olduğuna emindim. Yavru keçilerle arasının iyi olduğu zaten kesindi.

Burnumu burnuna sürttüm. "İçeri girdiğimde çok yakışıklı görünüyordun," dedim kısık sesle.

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. Gözleri ağzımdaydı. "Kapüşonlum sende mi?" diye sordu alçak sesle.

Başımla onayladım.

Gülümsedi. "Beni görmeye geleceğini bilmemene rağmen alıp götürdün yani?"

"Çalıntı bir kapüşonluyu giymek gerekir," dedim.

"Aksi takdirde, anlamsız bir suç mu olur?"

"Kokusu hoşuma gidiyor," diye fısıldadım.

Sırıtıp beni öptü ve ânında affetti.

Tanrım, onu özlemiştim. Bunu neredeyse yeni fark ediyordum ama özlemiştim işte.

İnsanın yeni tanıştığı birini özlemesi tuhaftı. Ama sanırım buraya her iki gelişimde de ona yeterince doyamadığım için onu özlemiş olmalıydım. Tüm hafta sonunu burada geçireceğimi anlayınca ruh hâlim düzeldi çünkü buna ihtiyacım vardı.

Bütün haftam berbat geçmişti. Bir avukat ve gayrimenkul danışmanı bulmak zorunda kalmıştım. Kahrolası evimde Neil'dan kaçınmaya çalışıyordum. Ama Daniel'ı özlemiştim. Kucağında olmak, bana sarılmasına izin vermek, o sıcacık, çam ağacı gibi kokusunu içime çekmek... *nihayet* o

andı işte. Bitiş çizgisine varmak, tuttuğun nefesi vermek ya da eve dönmek gibiydi.

İnsanın hiçbir şeyi düşünmesi gerekmediğinde hissettiği o rahatlamaydı.

***

Yarım saat sonra, Daniel atıştırmalıkları hazırlamaya gitmek zorundaydı. Dört mevsimlik verandadan çaktırmadan eve girdim. Hunter başını elimin altına sokarak bahçede beni takip edip durmuştu ve içeri girince de peşimden gelmeye çalışmıştı.

Bu köpeğe dair bir teori geliştirmeye başlamıştım ama daha fazla gözlem yapmaya ihtiyacım vardı.

Jessica ve Gabby hasır sandalyelerde oturuyorlardı.

"Ah, selam. Evin etrafında yürüyüşe çıkmıştım. Dışarıda olduğunuzu bilmiyordum," dedim, açık şezlonga oturup az önce garajda ev sahibimizle öpüşmemişim gibi rahat davranmaya çalışarak.

"Kapını tıklattık ama yanıt vermedin," dedi Gabby. "Uyuduğunu sandık. Tanrım, o köpek sana kafayı takmış."

Ona bakıp güldüm. Hunter burnunu pencereye dayamış derin derin nefes alıyordu. Burun deliklerinin altında, camda iki buhar lekesi oluşmuş ve kulakları ters dönmüştü. Tepesinde de bir yusufçuk vardı.

"Adam burada mıydı?" Gabby arkamdan bahçeye bakındı. "Odun mu kesiyordu ya da...?"

"Hangi adam?" diye sordum, aptala yatarak.

"Ah, kayıt masasındaki çekici adam? Dövmeli olan?"

Omuzlarımı silktim. "Görmedim."

Jessica bir dergiye göz gezdiriyordu. "Belki de gidip bakmalısın. Rotasyona bir oyuncak daha ekle."

"Taşralı olduğuna bahse girebilirim," dedi Gabby. "Öyle görünüyor. Muhtemelen kamp ateşi dumanı gibi kokuyordur."

"Motor yağı," dedi Jessica ilgisizce. "'Buji değiştirebilirim,' diye bağırıyor adam resmen."

Gabby gülerken, dudaklarımı ince bir çizgi hâlini alacak şekilde birbirine bastırdım.

"Philip'ten önceki erkek arkadaşım da öyleydi," dedi Gabby. "İnşaatçıydı. İşe yarardı. Ava gitmek, balık tutmak gibi tüm taşralı şeylerini yapardı. Yatağa kene getiriyorlar. Gerçek orman keneleri. Kirli bir köpeğin yanında uyumasına izin vermek gibi bir şey."

Jessica kıkır kıkır güldü.

"Ciddiyim," dedi Gabby. "Bir de sürekli bir yerleri kanıyor." Suratını ekşitti.

Ona baktım. "Bir yerleri mi kanıyor?"

"Evet. Ellerinde kesikler ve böcek ısırıkları oluyor. Sürekli. Mısır pamuğundan kaliteli çarşaflarının üzerine kan bulaştırıp duruyorlar." Ürperdi.

Jessica dergisine doğru konuştu. "Kızı korkutma. O adamlarla biraz oynamak keyifli oluyor."

Gabby tek omzunu silkti. "Evet. Formdalar, az bakım gerektiriyorlar. Tereyağı gibi çalkalanıyorlar. Onları alıp bir otele gidebilirsin ama eve götüremezsin."

"Neden onu evine götürmek istesin ki?" deyip suratını ekşitti Jessica.

"Onu eve götürmenin nesi yanlış?" diye sordum, onlara bakarak.

İkisi de şaka yapmışım gibi gözlerini dikerek baktı bana.

"Baban buna *bayılır* kesin," diye homurdandı Jessica, dergisine dönerek.

Gabby nahoş bir kahkaha attı. "Düşünebiliyor musun? 'Baba, son erkek arkadaşımın baş cerrah olduğunu biliyorum ama işte bana geyik standı inşa edebilecek bir erkek.'"

İkisi de kahkaha attı.

"İyi biri olabilir," dedim, fazla savunmacı bir şekilde.

Jessica elindeki *Vogue* sayısının köşesini indirdi. "Babanın onun *iyi* biri olup olmadığını önemseyeceğini mi sanıyorsun?" Alaycı bir şekilde güldü. "Marcus'un şirketinde sana ayarlamaya çalıştığım avukatı hatırlıyor musun? Adrian hani? Neil'dan hemen önceydi? O da iyi biriydi. Baban öğle yemeğine yanında sabıkalı bir cinsel suçlu getirmişsin gibi davrandı. Sana o kadar sıkıntı yaşattı ki onu bir daha görmedin. Üstelik Adrian avukattı, Genel Denklik Diploması, dövmeleri ve keneleri olan biri değildi."

Gabby tırnaklarına baktı. "Ailen kraliyet ailesi gibi. Sadece tıbbi bir ittifakı güçlendirecek biriyle evlenmene izin verirler."

Komik olmamasına rağmen alaycı bir kahkaha attım.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bir sonraki erkek arkadaşının *çok* uğraşması gerekecek," dedi Jessica, önündeki sayfaya bakarak. "Özgeçmişinde 'dünyaca ünlü' yazmıyorsa, hiç zahmet etme."

Gabby başıyla eve doğru işaret etti. "Anne babanı boş ver. Öyle bir adamı eve götürüp Philip ve Marcus'la tanıştırdığını düşünebiliyor musun?" Dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. "Onu çiğ çiğ yerler."

Jessica bir yandan makale okurken başını iki yana salladı. "Philip muhtemelen sırf pislik yapmak için onunla borsa portföyleri hakkında konuşur."

Gabby güldü. "Marcus muhtemelen onunla konuşmaz bile."

Keyfim kaçtı ve arkama yaslanıp bilekliğimi çevirip durdum. Sanki biri beni nefessiz bırakmış gibi hissediyordum.

Bilmediğim bir şey söylemiyorlardı aslında. Ama bunu kesin bir şekilde duymak tokat etkisi yaratmıştı.

"Yine de tatlı ama," dedi Gabby. "Scott Eastwood'a benziyor biraz. Bekârsa, onunla oynamalısın." Kaşlarını oynattı.

Alnımı ovuşturdum. "Evet, öyle bir şey isteyeceğimi sanmıyorum. Aslına bakarsanız, sanırım migrenim tutacak." Bu noktada yalan bile sayılmazdı. Bu tartışma başımı sızlatıyordu. "Bu akşam yemeğe bensiz çıkın."

Gabby kaşlarını çattı. "Ciddi misin sen?"

"Evet, ben..."

O sırada Daniel verandaya doğru başını uzattı. "Böldüğüm için kusura bakmayın. Atıştırmalıklar antrede." Çekici bir şekilde gülümsedikten sonra ortadan kayboldu.

Jessica dergisini sertçe sehpaya bıraktı. "Güzel. Bir kadeh şarap iyi gelebilir." Kalktı.

Uzun zamandır hissetmediğim bir yorgunlukla onları takip ettim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM
DANIEL

Ona bakmamak zordu.

Rol yapmak, onu tanımıyormuş gibi davranmak istemiyordum. Ama bundan ziyade, ona bakmamak zordu çünkü çok güzeldi ve ona bakmak hoşuma gidiyordu.

Şarap içip hazırladığım ufak sandviçler ile keçi peynirini yerlerken, patikada yürümek istediklerini söyledikleri için akşam yemeğine gidecekleri Jane'in restoranının haritasını çıkardım onlara. Açık olan başka bir yer yoktu.

Alexis beni –olması gerektiği gibi– onlarla tanıştırsaydı, onlara kasabayı gezdirir ve iyi vakit geçirdiklerinden emin olurdum. Onları, bu mevsimde kapalı olmasına rağmen Doug'ın çiftliğinde şarap tatmaya götürürdüm, belki Brian'ı açık hava sinemasını tekrar açmaya ikna ederdim. Ama Alexis bunu istemiyordu. O yüzden sessiz kaldım.

Onlara haritayı verdikten sonra, baş başa kalsınlar diye mutfağa çekildim ama antrede konuştuklarını hâlâ duyabiliyordum.

Yargıda bulunmak için henüz erkendi ama Alexis'in arkadaşlarını sevdiğimden emin değildim. Gabby adındaki genç sarışın biraz yüzeysel görünüyordu. Biraz daha kraker götürmek için yemek odasına girdiğimde, bir dadıyı kov-

makla övünüyor ve kadının nasıl ağladığını anlatıyordu. Bunu söylerken gözlerini devirdi.

Jessica ise burada olmaktan nefret ediyormuş gibi görünüyordu. Kaşlarını çatarak etrafa bakıp duruyordu.

Doug da ilk izlenim testini geçemezdi aslında. Onu sevmeniz için tanımanız gerekirdi, orası kesindi. Fakat bu kadınlar Alexis'e dair bildiğim şeylere hiç uymuyorlardı. Bir bakıma uysalar da birbirlerinden farklılardı. Ona benziyorlardı. Aynı yerden geliyorlarmış gibi. Ama onun gibi *davranmıyorlardı.*

Akşam yemeği için kasabaya yürümekten bahsettikleri esnada, gitmeden önce sırf Alexis'le bir saniye daha geçirmek için antreye girdim. Kayıt masasının arkasından bir şey alacakmış gibi yaptım.

İki arkadaş çantalarını kollarının altına sıkıştırmışlardı ama Alexis sandalyede oturmuş şakağını ovuşturuyordu.

Jessica telefonuna baktı. "Sana bir şey getirmemizi ister misin?" diye sordu Alexis'e, bıkkın bir tonla.

Tezgâhın arkasından başımı uzattım.

Alexis başını iki yana salladı. "Hayır, böyle iyiyim. Sadece erken yatacağım."

Benimle kalacak. Gülümsememi gizlemek için elimden geleni yaptım.

"Özür dilerim," dedi Alexis. "Neyim var bilmiyorum."

Jessica dudaklarını düz bir çizgi hâline gelecek şekilde bastırdı. "Herhalde hormonaldir. Kadınların baş ağrısı çekme ihtimali erkeklere kıyasla üç kat daha yüksek." Sonra bana döndü. "Erkek olmak harika olmalı. Üreme organlarımız eninde sonuna çalışmayı bırakan, acı verici paslanmış dişliler gibi... tabii genel olarak çalışırlarsa. Penisinin tadını çıkar."

Sonra Gabby'yi alıp dışarı çıktı.

Kapı arkalarından kapanınca, Alexis bana bakıp omuzlarını silkti. "Partilerde çok eğlencelidir kendisi."

Gülmeye başladım. Sonra bileğinden tutup onu sandalyeden kaldırarak göğsüme bastırdım. "Asıl soru şu: *Sen* penisimin tadını çıkarıyor musun?"

Alexis dudağını ısırdı. "Ah, evet."

Gülümseyip beni öpmek için eğilirken geri çekildim. "Gerçekten başın ağrımıyor, değil mi? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Alexis güldü. "Hayır, seninle kalabilmek için uydurdum."

Kocaman sırıttım. "Sence ne kadar vaktimiz var?"

Suratını ekşitti. "Bir saat?"

Ellerimi sırtından aşağıya kaydırıp kalçasın kavradım. "O hâlde, başlasak iyi olacak..."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
ALEXIS

Daha odasının kapısını kapatmadan birbirimizin üzerindeydik.

Bana dokunduğu anda, aramızdaki o bağ çekilmiş bir paraşüt ipi gibi serbest kaldı. Bir anda sıfırdan ona yükseldi.

Vücuduna *bayılıyordum*. Geniş, kaslı omuzlarına, belirgin karın kaslarına, üzerimdeyken boynuna sokulduğumda köprücükkemiklerinin kıvrımlarına. Kokusu da afrodizyak gibiydik.

Daniel gömleğini çıkarırken, sandaletlerimi tekmeleyerek ayaklarımdan fırlattım.

Birkaç dakika önceki kibar genç adamdan, gözlerimin önünde enerjik, iştahlı erkeğe dönüşmesi inanılmazdı.

O bir çocuk falan değildi. Tam bir *adamdı*. Ereksiyonu fermuarına baskı yapan, 1,80 boyunda, saf seksti. Baygın gözleriyle beni yemek istiyormuş gibi bakıyordu. Pantolonuna doğru gür bir kıl tutamı iniyordu...

Ellerini tenimde hissetmeye bayılıyordum. Ellerinde kesiklerin ya da böcek ısırıklarının olması umurumda değildi, beni çıldırtıyorlardı. Her yalnız kaldığımızda bana böyle hissettiriyordu, sanki yeterince hızlı üzerine çıkamayacakmışım gibi.

Seks esnasında birçok insanın bu şekilde hissedip hissetmediğini merak ettim. Bu kadar büyük bir mesele olmasının sebebi bu olmalıydı.

Seksten genel olarak keyif almadığımı söyleyemezdim. Alıyordum. Neil çoğunlukla beni orgazma ulaştırıyordu; orgazm olmakta hiç zorluk yaşamamıştım. Ama herkes için olduğu gibi hepten tüketici, itici bir ihtiyaç değildi benim için.

İnsanların neden bunun için çabaladıklarını, birbirlerini aldattıklarını ya da tatmin olmadıkları için ilişkilerini sonlandırdıklarını asla anlayamazdım. Bir ilişkideki önemli şeyler listemde hep en sondaydı bu.

Ama şimdi anlıyordum.

Diğer herkes de bu şekilde seks yapıyorsa anlaşılabilirdi, çünkü bu... Bu *inanılmazdı.* Daniel içimdeki bozuk bir şalteri düzeltmişti sanki ve şimdi tüm parçalar olması gerektiği gibi çalıştığı için tıkır tıkır işleyen bir makineymişçesine uğulduyordum.

Ona bağımlı olmaya başlamıştım. İçimdeki bu ihtiyacı gidermesi için onunla ne kadar seks yapmam gerektiğini merak ettim. Bunu çözmek istiyordum. Eğlenceli bir deneye benziyordu...

İnce askılı elbisemden kolumu çıkarmak üzereyken, Daniel arkama geçti. "Dur," dedi boğuk bir sesle. Boynumun yan tarafını öpmeye başladı. Sakalı ve dili çıplak tenimde gezindi. "Hoşuma gidiyor."

Ona yaslandım. "Hoşuna gidiyor demek?" Ağırlığımı ona verince, titrek bir nefes aldığını hissettim.

Sonra bir eliyle elbisemi kalçalarımın üzerine çekip iç çamaşırımı bacaklarıma indirdi. Kemerinin tokasının metalik sesini ve pantolonunun yere düştüğünü duydum, hemen ardından sıcacık ereksiyonunu kıçıma bastırdı...

İhtiyaç, arzu içimi dağlıyordu.

Beni yatağa çevirip komodine uzandı. Dişleriyle prezervatif paketinin ucunu yırttı ve onu takmasını izledim. Ardından üzerime çıktı.

Sonra yavaşladı...

Elleri iki yanımda, tepemde durdu, dudakları ve tenime vuran nefesi dışında bana hiçbir şey dokunmuyordu.

"Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı köprücükkemiğime.

Kolumu boynuna atıp onu kendime çektim ama vücudunu üzerimde tuttu ve şikâyet etmek üzere olduğumu anlamış gibi beni susturmak için dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Öpücük her şeydi ve bundan daha fazlasını istediğim için işkence gibiydi. Ağırlığını üzerimde istiyordum. Tepemde ve etrafımdaydı ama hâlâ çok uzaktaydı. Vücudundan yayılan sıcaklığın bedenime yaptığı baskıyı elbisemin üzerinden hissedebiliyordum.

Hayatım boyunca birinin giysilerimi yırtmasını hiç bu kadar istememiştim. Aramızda hiçbir şey olmamasını istiyordum. Kumaşların varlığından nefret ediyor, tenini tenimde hissetmek istiyordum. Terini, gümbürdeyen kalbini ve hızlı nefesini istiyordum. Bu bir cinsel klostrofobiydi. Deliye dönmeye başlamıştım.

Parmak uçlarımın altındaki kıllarını takip ederek avucumu göğsünden aşağıya kaydırırken, dudaklarıma doğru nefesini içine çekti. İleri geri hareket ederken, Daniel gözlerini sımsıkı kapatıp titrek bir ses çıkardı. Kararlılığını yitirip üzerime alçaldı.

İçime girdiğinde, havai fişek gösterisi başlamıştı sanki.

Derinliği, içime yerleşmesi nefesimi kesti. Öyle çaresizce bir açlık hissediyordum ki tırnaklarımı geçirip daha da yakına çekmek istiyordum onu.

Elbisem kalçalarımda toplanmışken, sert ellerini bacaklarıma koyup, dilini ağzıma sokup çıkartarak içimde ileri

geri gidip geldi. Bir kolumu elbisemin askısından çıkarıp mememi ortaya çıkarınca iyice heyecanlandı.

Onu tahrik ediyordum. Benim için gözü dönmüştü.

Her onunla olduğumda, beni güçlendiriyordu. Bana Neil'ın çaldığı bir şeyi geri veriyordu.

Kalçalarımı doğru şekilde hareket ettirip başımı geriye attım ve akıcı bir hareketle bacaklarımın arasında son hamlelerini yaptı. İçimde zonkladığını hissedebiliyordum ve yaşadığım o çılgınlık ânında, prezervatif takmamış olmasını diledim.

Neil'layken, temizlenmekten nefret ediyordum. Ama Daniel'layken, içimi doldurması ve bacaklarımdan süzülmesi düşüncesi... bunu istiyordum işte. Ama bunu yaşayamazdım. Erkek arkadaşım olmayan biriyle korunmadan ilişkiye girmemiştim hiç. Genel olarak erkek arkadaşım olmayan biriyle seks yapmam bile inanılmazdı. Tanrım, bu düşünce ürpermeme sebep oldu.

Onunla kimseyle denemediğim şeyleri deneyeceğimi fark ettim. Bana bu şekilde dizginsiz, aynı zamanda da güvende hissettiriyordu.

Aslına bakılırsa, güvenlik en önemli kısmıydı.

Hâlâ içimdeyken üzerimde doğrulup soluklandı. Kalbi bir kaya matkabı gibi çıplak göğsümde gümbürdüyordu.

"Kahretsin..." diye nefesini verdi. "Bana kalp krizi geçirteceksin."

"İyi birine benziyorsun. Seni öldürmek istemem."

Boynuma doğru öylesine büyük bir kahkaha attı ki kıkırdamaya başladım.

Beni yavaşça öpmeye başlarken hâlâ gülüyordu, ben de başımı geriye attım.

Sadece bu kısa süreli birlikteliğe vaktimiz olmasından nefret ettim. İkincisi daha uzun sürecekti. Tüm giysilerimizi çıkaracaktık. Biraz oynayacaktık. Uzatacaktık.

İstediğim gece buydu işte. İstediğim *hafta sonu* buydu. Keşke burada, onunla birlikte kalabilseydim. Böyle bir alternatif varken, Gabby ve Jessica'yla iki gün geçirmek istemiyordum. Bisiklet yolunda bisiklet sürmek, dört mevsimlik verandada oturup kitap okumak ya da kasabadaki tek salonda manikür yaptırmak istemiyordum. Sadece bunu yapmak istiyordum. Çok tuhaftı çünkü buraya gelene kadar arkadaşlarımla vakit geçirmek için sabırsızlanıyordum. Ama Daniel hızla değişen öncelik listemde en tepeye yükselmişti.

Hah.

Çeneme doğru öpücükler kondurmaya devam etti. "Soyadını bilmiyordum," dedi.

"Ne?" diye sordum, dalgın bir şekilde.

Tepemde doğruldu ve o içten bakışlı ela gözlerini gözlerime dikip bana baktı. "Rezervasyondaydı ama sen olduğunu bilmiyordum." Duraksadı. "Tanımadığım biriyle bunu hiç yapmadım," dedi kısık bir sesle.

Bunu söyleme biçimi bana ânında kendimi kötü hissettirdi. Sanki onu kirletmişim gibi. Samimiyet standartlarını aşağı çekmiştim. Yani, bana soyadımı sormamıştı ki. Gerçi muhtemelen söylemeyeceğimi düşünmüştü. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen söylemezdim. En başından beri bir ayağım hep dışarıda olmuştu.

Ama artık bir ayağım dışarıda falan değildi...

Onunla görüşmeye devam edecektim. En azından şimdilik. Bütün hayat hikâyemi bilmek zorunda değildi ama ona bundan daha fazlasını verebilirdim.

Ona nazik bir öpücük verdim. "Alexis Elizabeth Montgomery."

Gözleri ışıl ışıl bir şekilde gülümsedi. Sonra eğildi. "Alexis." Öpücük. "Elizabeth." Öpücük. "Montgomery."

İsmimi duymanın beni bu kadar gülümseteceğini hiç düşünmezdim. Tek kaşımı kaldırdım. "Şimdi adımı Google'da aratacak mısın?"

"İstemiyorsan aratmam," dedi. "Peki sen Google'da adımı arattın mı?"

"Evet. Ya kayıtlı bir cinsel suçluysan?"

Daniel keyifli görünüyordu. "Ee? Ne buldun?"

"Beş yıldızlı yorumlar."

Güldü.

O sırada cep telefonum düşürdüğüm yerde bipledi.

Daniel omzunun üzerine işaret etti. "Bakacak mısın?"

"Muhtemelen bakmam gerekir," dedim, ellerimi saçında gezdirerek. "Ya geri döndülerse?"

Daniel bana son bir öpücük verdikten sonra kalkıp yerdeki telefonumu uzattı. Sonra temizlenmek için banyoya gitti.

Mesajı kontrol edip sırıttım. "VFW'ye gidiyorlar," diye seslendim. "Bilgi yarışması gecesi mi var?"

Daniel banyodan çıkarken gülümseyip pantolonunun fermuarını çekti. "Saat ona kadar sürüyor."

"Üç saatimiz daha mı var yani?"

Yatağa girdi. "Üç saatimiz daha var."

Bana kocaman ve çok tatlı bir şekilde, oyuncak ayı gibi sarılırken, bir kez daha aynı anda hem bu sarılmaya hevesli çocuk hem de birkaç dakika önce beni kendimden geçirene dek beceren adam olmasına hayret ettim.

Boynuma bir öpücük kondurduktan sonra, dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı. "Neden kötü bir ayrılıktı?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Son erkek arkadaşın. Kötü bir ayrılık olduğunu söyledin. Neden kötüydü?"

Daniel'la Neil hakkında konuşmayı planlamıyordum. Bu onun ihtiyacı olan bir bilgi değildi. Ama arkadaşlarımın karşısında onu tanımıyormuş gibi yapmamın sebebi bu olduğu için de makul bir soru gibi gelmişti.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "İlişki süresince... istismar edildim."

Kaşlarını çattı. "Sana vurdu mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sadece kötü niyetliydi, kabaydı."

Daniel bana dikkatle baktı. Yüzündeki ifadeyi çözemedim.

"Ne?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Ben sana asla kötü davranmam."

Öyle içten söylemişti ki yüreğime işledi.

Hayır. Bana kötü davranacağını düşünmüyordum. Daniel'ın kimseye kötü davranabileceğini sanmıyordum.

Bir gün ona sahip olacak kişi çok şanslı bir kız olacaktı.

Ben bir karşılık vermeyince, Daniel saatine baktı. "Kimseyi beklemiyordum, o yüzden akşam yemeği konusunda yaratıcı olmak zorundayım," dedi. "Karnını doyurmalıyım."

Kalktı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ama yemek yaparken yanımda takılabilirsin."

Gömleğini giydi, ben de peşinden alt kata indim.

Küçük mutfakta bir demlik kahve vardı. "Bundan biraz almamın sakıncası var mı?" diye sordum, çoktan bir kupa alarak.

"Yenisini yapabilirim."

"Hayır, bu iyi," dedim, kupama biraz koyarken. "İntörnlük dönemimde bayat kahveye alıştım. Artık hoşuma gidiyor. Yoğun olmadığım eski günleri hatırlatıyor."

Daniel kahveden bir yudum almamı izledi. "Krema ya da şeker istemiyor musun?"

"Hayır."

Başını iki yana salladı. "Nasıl öyle içebiliyorsun?"

"Kahve bu. Tadını alman gerekiyor. Krema ve şeker varken tadını alamazsın."

Bana şüpheli bir şekilde baktı. "Tuz ve karabiber eklediğin için yumurtanın tadını alamayacağını söylemek gibi

bir şey bu." Kupamı elimden alıp ağzına götürdü. Suratını ekşitip bana geri verdi. "Tadı yanmış lastik gibi."

Güldüm.

Keyifli görünüyordu. "Sanırım bu sert kahvenin göğsünde kıl çıkarmadığını kanıtlıyor olmalı. Aslına bakarsan, belki de yakından bakmalıyım." Parmağıyla elbisemi açınca, gülüp eline hafifçe vurdum.

Bu kadar iyi hissetmem inanılmazdı. Zihnen ve bedenen yenilendiğimi hissediyordum. Bunun sadece seksle ilgili olduğunu da sanmıyordum. Burada olmaktan memnundum.

Düşününce, dün gece telefonda sohbet ederken de böyle hissetmiştim. Aylardır uyuyamadığım kadar iyi uyumuştum.

Daniel'ın benim için bir tatil olduğunu anladım; kendi zihnime ya da mevcut berbat durumuma verdiğim bir molaydı. Nadir rastlanan, akıcı bir sohbetimiz vardı. Derek ve Bri'yle de aynı şeye sahiptim ama Neil'la asla sohbet edemezdim. Neil'layken, konu açmaya değer olması için kendimi önemli ya da akıllıca bir şey söylemek zorunda hissederdim. Birlikte birçok kez sessizce yemek yedik.

O sıralar, sessizlikten rahatsız olmadığımızı düşünüyordum. Ama şimdi başka bir şey olduğunu anlıyordum. O tuhaf, kaskatı ve anormal dinamikle o kadar uzun süre vakit geçirmiştim ki normal olmadığını bile bilmiyordum. O rahat bir sessizlik değildi... sadece sessizlikti.

Daniel buzdolabını karıştırırken, garajda dolaşıp etrafa bakmaya koyuldum. Hunter benimle birlikte içeri girip başını elimin altına itti ve en sonunda avucum kulaklarının altında yürümeyi kabul ettim.

Daniel'ın dün gece üzerinde çalıştığı yatak başlığını gördüm. Kuruması için kenara yaslanmıştı. Duvarlarda asılı, farklı tamamlanma evrelerinde sandalyeler vardı. Garaj kapısının yanında bir şifoniyer ve bir çift komodin duruyordu.

Çalışma tezgâhının yanındaki taburenin üzerine birkaç kitap istiflenmişti. En üsttekini aldım. *Sirk Yangını.*

Daniel bana baktı. "Güzel kitaptır. Okumuş muydun?"

Kapağına bakarken başımı iki yana salladım. "Hayır."

"1944'teki ölümcül Ringling Kardeşler ve Barnum & Bailey Sirk yangınıyla ilgili. Muhtemelen hoşuna gider; ağır yanıklar, acil durumlar ve toplu ölümler var. Seni ilgilendiren türden şeyler."

Güldüm.

"İstersen ödünç alabilirsin."

"Teşekkürler. Benzer kitaplardan hoşlanıyoruz," dedim, istifin geri kalanına bakarken.

Tarih sevdiğini biliyordum ama bunların çoğu öyle gösterişli kitaplar değildi. Kendi kitaplarını bastırmış yazarların, Alaskalı arazi sahipleri ve Amerikan Yerlileri'yle ilgili eserleriydi. 1940'larda kızak köpeği takımı olan bir adamın anı kitabı vardı mesela.

Az bilinen kitaplar benim de hoşuma giderdi. Hatta bunlardan birkaçını okumuştum. Biraz şaşırtıcıydı. Sevdiğim kitapların aynılarını okumuş birini tanımıyordum.

"En son okuduğun kitap hangisiydi?" diye sordu Daniel, bir yandan tava çıkarırken.

"Aslına bakarsan, bunu yeni bitirdim," dedim, kitapların arasından birini ona göstererek. "Ama şu anda John M. Barry'nin *The Great Influenza* kitabını okuyorum."

"Ah, evet, okumuştum onu," dedi, tezgâha biraz havuç, sarımsak ve soğan koyarken. "1918'deki İspanyol gribiyle ilgili. Biliyor musun, büyük büyük büyükbabam Wilbur Grant tüm kasabayı o salgından kurtarmış."

"Gerçekten mi?" dedim. "Nasıl?"

"Ağaçları keserek Wakan'a giden yolları kapatmış. Kasabalıları içeride, diğer herkesi de dışarıda tutmuş. Bir kişi bile ölmemiş. Ama o sıralar ona çok kızmışlar."

"O da mı belediye başkanıymış?" diye sordum.

Daniel başıyla onayladı. "Evet. Yüz yirmi beş sene boyunca daima bir Grant belediye başkanı olmuş."

"Vay canına. Her zaman mı?"

"Her zaman."

"Şu anda kaç Grant var?"

Daniel omuzlarını silkti. "Sadece ben varım. Sonuncuyum."

Hah. *Bunun* nasıl bir şey olduğunu gayet iyi biliyordum.

"Peki gidersen?" diye sordum.

Daniel güldü. "Neden gideyim?"

Ona hafifçe gülümsedim.

Bir bıçak ve kesme tahtası çıkardı. "Wilbur öldükten sonra, büyük büyükannem Ruth Grant görevi devralmış. Evin bodrumunda, İçki Yasağı'na karşı içki kaçaklığı işine başlamış. Wakan tarihindeki en zengin dönemmiş. Adını bir cine vermişler. Olta iğnesiyle insanlara dikiş atarken o cini kullanıyoruz."

Güldüm.

Garajın köşesindeki birkaç orijinal ahşap parçayı süzdüm. Üç tane vardı. Biri, yelesi arkasına doğru uçuşup boğumlu ahşapta kıvrılan bir at portresiydi. El yapımı, karmaşık bir çiçekli aplike çerçevesi olan bir ayna vardı. Bir de özel yapım sallanan sandalye. Başlığına süslü, tuhaf bir desen işlemişti. Nefes kesici bir güzelliği vardı hepsinin. Sanat eseriydi bunlar.

"Bunları sen mi yaptın?" diye sordum, köşedeki küçük koleksiyonu işaret ederek.

Havuç doğrarken başını kaldırıp baktı. "Evet."

"Kimin için?"

"Sadece pratik olsun diye."

"Bunlar *pratik* ürünlerin mi yani?" *Tanrım.*

Daniel bir sanatçıydı. Sanki elleriyle ahşaba hayat veriyordu.

Aynanın çerçevesine oyulmuş bir gülün kıvrımlarında elimi gezdirdim. "Bunları kaça satarsın?"

Daniel omuzlarını silkti. "Bilmem. Materyaller çok pahalı değil. O at mesela; kirişi yıktığımız eski bir ahırdan aldım. Bedavaydı. Çoğunlukla vaktimi alıyor."

"Bunu yapman ne kadar zaman aldı?" diye sorup aynayı gösterdim.

Dönüp eserine baktı. "Birkaç haftaydı herhalde. Bilmiyorum. Sanırım onun için iki yüz dolar isterim."

Dudak büktüm. "Değerinden az para istiyorsun."

Daniel şaka yapmışım gibi güldü.

"At için kullandığım ahşabı görüyor musun?" diye sordu. "Rengi yüzünden hoşuma gitmişti. Ahır yüz-yüz yirmi senelikti. İneklerin idrarındaki amonyak zamanla tahtayı lekeliyor. Karartıyor." Başıyla işaret etti. "İzleri görüyor musun? Atın boynundaki şu açık lekeleri? Eskiden orada metal bağlantılar vardı. Amonyak o kısma ulaşmadığı için açık renk kalmış." Daniel doğradığı havuçları tavaya attı. "Geçmişi olan şeylerle çalışmak hoşuma gidiyor. İşe karakter katıyor. Onun gibi bir tane daha olmayacak."

İfadem yumuşadı. O gerçekten bir *sanatçıydı.*

Ona baktım. Arkasında bir duvar dolusu alet asılı, üzerinde siyah Grant Evi tişörtüyle orada durmuş sakalının arasından gamzeleri ışıldarken, *gerçekten* yakışıklı görünüyordu. Bir şeyler inşa edebilen *ve* yemek pişirebilen bir erkeğin son derece çekici bir yanı vardı. Soğanları ve sarımsağı sotelemeye başlayınca, sanırım âşık olmaya başladım.

Küçük mutfağın yanına gidip onu izlemek için ağırlık sırasına oturdum. Hunter suratını kucağıma koydu.

"Neden tam zamanlı marangozluk yapmıyorsun?" diye sordum, köpeği okşarken. "Bu işte çok iyisin."

Tavanın başında omuzlarını silkti. "Kazandığım parayla geçinemedim. Köy çok ufak."

Gülümsedim. "Büyük düşünebilirsin. Eserlerini başka yerlere yolla. Kulübelerini döşemek için bu tür şeylere binlerce dolar verecek insanlar tanıyorum."

Gülümsemesinden, iltifatımın hoşuna gittiğini anladım. Tavaya ev yapımı domates konservesinden biraz eklemesini izledim.

"Kahvaltıları sen mi hazırlıyorsun?" diye sordum.

"Evet. Seni kahvaltıya kalmaya ikna etmeye çalışıyordum. Görünüşe göre nihayet istediğim olacak." Zafer kazanmış gibi sırıttı.

İkimiz de gülümsüyorduk. Yalnız kaldığımız ve sevişme fırsatı bulduğumuz andan itibaren gülümsüyorduk.

"Bu harika bir sürprizdi," dedim, neredeyse kendi kendime.

Daniel tavasına gülümsedi. "Biliyorsun, istediğin zaman gelebilirsin," dedi. "Ben isterim gelmeni."

"Ne zaman istersem mi?" diye takıldım. "Habersiz gelip seni biriyle birlikte bulmak istemem."

"Geldiğinde hep yalnız olacağım. Başka biriyle görüşmüyorum."

Buna bir karşılık vermedim. Başkalarıyla görüşmesi beni ilgilendirmezdi... gerçi bu düşünce biraz canımı sıktı.

Canımı sıkması tuhaf mıydı? Öyle olmalıydı, değil mi? Fazla üzerinde durmadım.

"Bu gece çaktırmadan odama gelecek misin?" diye sordum.

"Bence senin benim odama çaktırmadan gelmen daha iyi olur," dedi Daniel, tavasına doğru konuşarak. "Arkadaşınla banyonuz ortak. Ayrıca, burada daha fazla gürültü çıkarabiliriz." Sırıttı.

"Pansiyonu neden açtın? Bu mevsimde kapalı olduğunu söylemiştin."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Mecbur kaldım. Amber –annem– evi satıyor."

Donakaldım. "*Ne?*"

"Satıyor işte," dedi. "Florida'da bir motosiklet dükkânı satın almak için. Bu yaz mülkün depozitosu için elli bin dolar biriktirmeliyim ki satın almaya çalışabileyim. Parayı bulamazsam..." Duraksadı. "Bulmak zorundayım." Başıyla garaja işaret etti. "Bitpazarında satabilmek için şunların hepsini bitirmem lazım. Amber'ı beklemeye ikna edebilmek için de evi erken açmak zorunda kaldım."

Başımı iki yana salladım. "Ama... bunu nasıl yapabilir? Burası sizin aile eviniz."

Royaume'un ailemden alınmasını hayal bile edemiyordum.

Birdenbire Daniel'ın gözlerinin etrafındaki gerginliği gördüm. Çok bunalmış olmalıydı. Tamamlanmayı bekleyen kocaman mobilya yığınına baktım. Hepsini bitirmesi mümkün değildi. Özellikle de pansiyonu işletirken.

"Çok üzgünüm, Daniel." Başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

Gülümsemekle yetindi. "Bir yolunu bulurum. Bu hafta sonu işime yarayacak. Odaların çoğu tutuldu. Üstelik *seni* görebildim."

Bütün geceyi Daniel'ın çatı katında geçirdim. Gabby ve Jessica'ya mesaj atıp pansiyona döndüklerinde beni kontrol etmemeleri için uyuyacağımı söyledim. Sonra yatak odamı kilitleyip garaja geçtim ve Daniel'la uyudum; açıkçası, uyuma biçimimiz çok fazla uyuma içermiyordu.

Saat 05.45'te kahve yapmak için uyandığında, onunla birlikte çaktırmadan çıkıp odama döndüm.

Onunla vakit geçirmeye, birlikte takılmaya bayılıyordum. Çok kolay ve eğlenceliydi.

Onun yaşındaki biri gibi davranmıyordu. Belki de benim gibi hızlı büyümek zorunda kalmıştı.

Gerçi ben her ne kadar bazı açılardan hızlı olgunlaştıysam da bazı açılardan büyümemiştim. On yedi yaşında koleje gidiyordum ama yirmi yaşına kadar hiç öpüşmemiştim. Bekâretimi yirmi dört yaşında kaybetmiştim. Gençlerin yaptığı şeyleri tam olarak yapamamıştım. Sanırım bir ergen gibi çaktırmadan evden çıkarak şu anda tam da bunu yapıyordum.

Saat dokuzda kahvaltı için yemek odasında kızlarla buluştum.

İçeri girince, "Aman Tanrım," dedi Gabby, masada oturduğu yerden. "Çok şey kaçırdın. Dün gece çok eğlendik."

Daniel'ın duvara yaslı büfede hazır bulundurduğu kahveden kendime bir kupa doldurdum. "Öyle mi?" *Ben de eğlendim.*

"Evet, VFW denen yere gittik, biraz köhneydi ama açık olan tek yer orasıydı. Adamın biri bizimle flört ediyordu, gitarını çıkarıp 'More Than Words'ü çalıp söylemeye başlayınca, öleceğimi sandım."

Kahve boğazıma kaçınca kupaya geri tükürdüm. "İyi miydi bari?" diye sordum, çenemi silerken hâlâ gülüyordum.

Jessica alaycı bir şekilde güldü. "Dün gece yediğimiz restorandaki yemekler kadar kötüydü," diye homurdandı. "Akşam yemeğinde *sen* ne yedin?"

Yerime oturup omuzlarımı silktim. "Pansiyon sahibi bana sandviç hazırladı."

Aslına bakılırsa, Daniel bana kendi yetiştirdiği domateslerle yaptığı konserveyi kullanarak Bolonez soslu makar-

na yapmıştı. Muhteşemdi. Arkadaşlarımdan çok farklı bir hafta sonu geçiriyordum...

Daniel dövmeli kollarında dengede tuttuğu üç tabakla içeri girdi. Bir an için göz teması kurduktan sonra bakışlarımızı kaçırdık.

Aramızdaki çekim alışılmışın dışındaydı. Vücudum, sırf odada bulunmasına bile tepki veriyordu ve birbirimize hiç dokunmamış olsaydık bile bunun doğru olacağını anladım. Neil'la birlikte hafta sonunu bir çift olarak burada geçirmeye gelmiş olsaydık ve Daniel'la daha önce hiç karşılaşmamış olsaydım bile bunu fark ederdim. Işığın altında tamamen istemsizce küçülen bir gözbebeği gibiydi.

Önümüze kızarmış ekmek koymaya başladı.

Tanrım, çok iyi görünüyordu. Bir önlük takmıştı. Saçı dağınık ve zahmetsizce sevimliydi. Tam da daha tatlı görünemeyeceğini düşünürken...

"Başın nasıl?" diye sordu Jessica bana. "Hiç uyumamış gibi bir hâlin var."

"Uyumadım," dedim, yan gözle Daniel'a bakınca, dudaklarının seğirdiğini gördüm.

Makyaj yapmamıştım. Neil'ın sabahları beni bu şekilde görmesine asla izin vermezdim. Ama Daniel önemsemediğini söylemişti ve dün gece çok yorulduğum için çaba harcamamıştım. Açıkçası, Daniel gerçekten de umursamıyordu bence. Yanımdayken sürekli erekte olmuş hâldeydi. Sabahki vaziyetim onu tahrik etmiyorsa, penisi kesinlikle tepki göstermezdi.

Daniel masanın ucunda boğazını temizledi. "Üzerinde bir miktar Madagaskar burbon vanilya şurubu gezdirilmiş ve ıslatılarak yumuşatılmış dutlarla süslenmiş kızarmış ekmeğin yanında, akçaağaç şurubuyla kaplı domuz pastırması ve taze kavun servis ettim. İstediğiniz başka bir şey varsa

lütfen söyleyin." Gülümseyip benimle göz göze geldikten sonra odadan çıktı.

Yemeye başladık.

"Bu çok lezzetli," dedi Gabby inleyerek.

Gerçekten *lezzetliydi.* Bir an önce bana kahvaltı hazırlamasına izin vermeliydim. Vay canına.

Daniel'ın tekliflerini daha sık değerlendirmeye başlamam gerektiğini düşünmeye başlıyordum. Şimdilik hiçbir konuda beni hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Antrede bir gıcırtı duydum ve Hunter içeri girdi. Ön kapı açık kalmış olmalıydı. Ağzında bir pelüş oyuncakla masaya gelip suratını kucağıma koydu.

Gülümsedim. "Merhaba."

Bir peçeteyle ağzımı silip başını okşamak için aşağı uzandım.

O esnada pelüş oyuncak kıpırdadı.

"Aman Tanrım!" diye haykırıp masadan uzaklaştım.

Köpeğin ağzındaki şeye korkuyla baktım. "Ağzında... sincap var."

Gabby ve Jessica ayağa kalkarken neredeyse arkaüstü düşeceklerdi. Daniel gürültüyü duymuş olmalıydı ki mutfaktan koşarak geldi.

Hunter yemek odasının girişine doğru geri çekildi, neyi bu kadar büyüttüğümüzü anlayamıyormuş gibi masumca gözlerini kırpıştırarak bize bakıyordu.

O şey ağzında gevşek bir şekilde sallanıyordu. Sonra kuyruğu seğirdi. Ah, hayır, ölü taklidi yapıyordu.

Daniel elini uzattı. "Hunter... *kıpırdama.*"

Yutkunup sırtımı büfeye yasladım. "Belki onu dışarı çıkarabilirsin?" diye fısıldadım.

Daniel başıyla onayladı. "İyi fikir," dedi kısık sesle.

Yavaşça ön kapıya doğru ilerledi.

Sincap kıpırdanmaya başladı ve Hunter onu havaya savurdu.

Herkes çığlık attı.

Gelişigüzel bir şekilde beyzbol topu atan bir çocuk gibi onu tekrar yakalayıp kulakları ters dönene kadar salladı, sonra tekrar gözlerini kırpıştırarak bize baktı.

Hepimiz rehin alınmış gibi nefesimizi tutuyorduk.

Daniel antreye kadar ilerledi. Kapıyı ardına kadar açıp işaret etti. "Hunter, *dışarı.*"

Hunter şaşkınlıkla ona baktı. Sonra başını eğip hayvanı nazikçe Daniel'ın ayaklarının dibine bıraktı. Sincap ânında canlanıp yemek masasının altına fırladı.

Tam bir karmaşaydı.

Çığlıklar atıldı, sandalyeler devrildi, camlar kırıldı.

Sırtı duvara dönük bir şekilde masanın ucunda oturan ve düşen sandalyeler yüzünden kapana kısılan Gabby masanın üzerine çıktı ve kaçmak için yiyecek tabaklarının arasında elleri ile dizlerinin üzerinde emekledi.

Hunter hareketliliği görünce, kendisiyle gurur duyuyor gibi gülümsedi.

Dışarı fırlayıp Daniel ve köpeği evde bıraktık.

Çimenlere çıktığımızda nefes nefeseydik. Jessica kalp krizi geçiriyormuş gibi bluzunun ön kısmını tutuyordu ve masada emeklediği için Gabby'nin memesine koca bir kızarmış ekmek yapışmıştı. Yavaşça üzerinden sıyrılıp pat diye çimenlere düştü.

Kesik kesik soluyarak yerde duran ekmeğe baktık.

Sonra gülmeye başladık.

Kontrolsüzce, rahatlamış gibi kahkaha attık.

O kadar şiddetli ki birkaç dakika sonra Daniel hayvanı serbest bırakmak için dışarı çıktığında ağlamaya başlamıştık.

Hunter merdivenden aşağıya koşup kuyruğunu sallayarak aramızda sıçradı. *Roooooooooo!* diye uzunca bağırdı. Sonra kızarmış ekmeği yedi.

Yanaklarımdan süzülen yaşları silmek zorunda kaldım.

Daniel özür diler gibi bir ifadeyle yanımıza geldi. "Üzgünüm. Yumuşak bir ağzı var," dedi, ensesini ovuşturarak. "Bir av köpeği için iyi bir şey. Getirdiği kuşları hırpalamayacağı anlamına geliyor. Ayrıca, yakaladıkları şeyleri öldürmedikleri anlamına da geliyor..."

Jessica haykırdı. Onu bu kadar çok gülerken gördüğümü hatırlamıyordum. Her zaman çok ciddiydi.

Daniel omzunun üzerinden başparmağıyla arkasını işaret etti. "Bana birkaç dakika izin verirseniz, her şeyi tekrar hazırlarım," dedi mahcup bir şekilde.

Jessica başıyla onaylayıp gözlerinin altını sildi. "Lütfen."

Daniel eve dönünce, Gabby başını iki yana salladı. "Buraya kesinlikle bir yıldız vereceğim. Nasıl bir saçmalıktı o öyle." Güldü.

Ânında kendime geldim. "Ne? Bir yıldız veremezsin."

Jessica kıkırdamaya devam ederken başını iki yana salladı. "Kahvaltıda canlı kemirgenlerin olmasının bir yıldızı hak ettiğine eminim, Ali."

"Kazaydı sadece," dedim.

"Ah, o köpeğin insanların arasında olmaması gerekiyor," dedi Gabby. "Eğitilmemiş."

"O *kurtarılmış* bir köpek. Hâlâ öğreniyor."

Gabby kaşlarını çattı. "Nereden *biliyorsun?*"

"Sahibi söyledi. Gerçekten. Buraya bir yıldız vermeyin. İşletmesine zarar verirsiniz."

Gabby alaycı bir şekilde güldü. "Kahvaltıda koca bir sincap neyi hak ediyor? Müthiş bir yorumu mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Yalan söylemek zorunda değilsiniz. Hiç değerlendirme yapmayın."

Gabby kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hastalarıma bu adamın pansiyonu işlettiği gibi davransaydım, görevimi ihmal ettiğim için bana dava açılacağından eminim."

"O kadar ciddi bir mesele değil, Gabby," dedim. "Hepimiz güldük."

Jessica sinirlenmiş gibiydi. "Ali, Gabby *masanın* üzerinde emeklemek zorunda kaldı. Yeni Lululemon bluzu berbat oldu. O köpek dün seni neredeyse yere devirecekti. En azından kapalı bir yerde tutulmalı. Bu tam bir sorumsuzluk."

Bir meşe palamudu hafif bir patırtıyla arkasında yere düştü.

"Sizce de onun üzerine çok fazla gitmiyor musunuz?" diye sordum ikisine bakarak. "*Köpek* yüzünden bir yıldız mı vereceksiniz yani?"

"Açıkçası, hayır, o yüzden değil," dedi Jessica, bir yusufçuğu eliyle kovalarken. "Bence bunu hak ediyor."

Gergin bir sessizlik içinde öylece durduk.

Bilmiyorlardı.

Daniel'ın benim için bir hiç olmadığını bilmiyorlardı. Daniel'ın yaşadığı sorunlar soyut bir fikir değildi çünkü benim için önemliydi. Onlara söyleyemediğim *–söyleyemeyeceğim–* için bilmiyorlardı.

Söylersem, Daniel'ı korumuş olacaktım. Arkadaşlarım olumsuz yorum yazmazlardı çünkü onlardan yazmamalarını istemem yeterli olurdu. Sadece, *Bakın, görüştüğüm adam bu. Lütfen kötü yorum yapmayın,* demem yeterdi. Yapmazlardı.

Ama söyleyemezdim işte. Çünkü o zaman Daniel'ı Neil'a vermiş olurdum.

Ve bu çok daha kötü olurdu.

Gözlerimin altını sildim.

"Nezaket göstermek hiçbir şeye mal olmaz," dedim. Sonra içeri girdim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM
DANIEL

Alexis peşinde Hunter'la birlikte eve girdiğinde, yemek odasındaki karışıklığı temizliyordum.

Oda berbat hâldeydi. Perişan olmuştu. Kızarmış ekmeklerden biri duvara yapışmıştı, masanın altındaki oryantal halıya kahve dökülmüştü, dolabın her yerine portakal suyu sıçramıştı ve camlar kırılmıştı.

"Sanırım sizi verandaya yerleştirmem gerekecek," dedim ona, odaya bakıp başımı iki yana sallarken. Neyse ki yeterince yiyecek hazırlamıştım.

Hunter başını Alexis'in elinin altına sokup vücudunu onun bacağına yasladı.

"Hediyeden hoşlanmadım, Hunter," diye mırıldandı Alexis.

Hunter'ın darmadağınık tüylü kafasına baktım. "Köpeğim sana âşık olmuş olabilir sanırım. Ve cezalı," diye homurdandım. "Kesinlikle cezalı."

Alexis keyifsizce güldü.

Başımı iki yana salladım. "Sorunu ne bilmiyorum. Laf *dinlemiyor*. Çoğunlukla oturmasını bile sağlayamıyorum. Av köpeklerinin inatçı olduğunu biliyorum ama Tanrım."

"Sağır o."

Alexis'e baktım. "Ne?"

"O sağır, Daniel. Belki tamamen değil ama büyük oranda."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne... nereden anladın?"

Alexis omzunu silkti. "İzleyerek? Ona el işaretleri yaptığında sana itaat ediyor. Konuştuğunda ise kulak asmıyor."

Köpeğime baktım. "Hunter, otur."

İfadesiz bir şekilde bana baktı.

"Otur, Hunter," dedim tekrar.

Hiçbir şey yapmadı.

Oturmasını işaret etmek için işaretparmağımı kaldırdım.

Oturdu.

"Ah, vay canına," diye nefesimi verdim. "Bu her şeyi açıklıyor," dedim hayretle.

Alexis hafifçe güldü.

Elimi sakalımdan geçirdim. "Muhtemelen silah sesleri yüzündendir. Köpeğin başının üzerinden ateş ediyorlardı. Kulakları duymadığı için onu emekliye ayırmış olmalılar."

"Sonuçta akıllı bir oğlan," dedi Alexis, biraz yorgun bir şekilde.

"Tüm köpekler akıllıdır," dedim. "Bu bile." Yemek odasına tekrar bakıp dudaklarımın arasından nefesimi verdim. "On beş dakika içinde kahvaltıyı tekrar servis edeceğim. Onlara haber verir misin?"

"Evet. Odaları hayaletli mi?"

Güldüm. "Ne?"

"Onlara hayaletli oda verdin mi? Vermediysen, bir seans yapabilir miyiz? Birkaç ruh çağırırız? Çünkü bir dolap açılıp üzerlerine kan sıçramazsa çok üzüleceğim."

"Onlara kızgın mısın?" diye sordum.

"Onlara biraz sinirliyim, evet."

"Doug'ın dün gece onlara 'More Than Words'ü çaldığını duydum," dedim. "Bu yeterli bir ceza değil mi?"

"Hayır."

"Jane'in restoranı hakkında ne söylediklerini duydum," dedim. "Doreen orada her şeyi sıfırdan hazırlar. Büyükannesinin tariflerini kullanıyor. Beğenmemeleri kötü olmuş."

"Hiçbir şeyi beğenmediklerini düşünmeye başladım," diye homurdandı Alexis.

Buna gülerken, dışarıdan çığlık sesleri duyduk. Alexis'le bir an göz göze geldikten sonra pencereye koşup gözlerimi kısarak bahçeye baktım. "Bu da ne..."

"Ne var?" diye sordu Alexis, arkamdan yaklaşarak.

"Sanırım... *meşe palamutları?*"

Jessica ve Gabby taşkını önlemek için elleriyle başlarını koruyarak ön kapıya koşuyorlardı. Garaj yolunun iki yanında dizili meşe ağaçları, dolu gibi palamut düşürüyorlardı; sonbahara kadar böyle bir şey olmadığından tuhaftı...

İçeri girmelerine izin vermek için kapıyı açtım ve ikisi eşikten geçer geçmez şiddetli baskın aniden kesildi.

"İnanılmaz," dedi Jessica sinirle.

Çıplak kollarında kırmızı izler vardı.

Gabby saçından meşe palamutları ayıklıyordu.

Alexis şaşkınlıkla onlara gözlerini kırpıştırarak baktı. "Ne oldu?"

"Kahrolası ağaçlar!" diye çıkıştı Jessica.

Dışarı çıkıp merdivenden hızlı adımlarla indim. İlk meşe ağacının altında durup düşenlerden birini aldım.

Meşe palamuduydu gerçekten.

Çok tuhaftı... Parmaklarımda çevirdim. Gözlerimi koruyarak ağaca baktım. Dallarda meşe palamudu göremiyordum. Belki de hepsi düşmüştü? Ama eylülden önce dökülmezlerdi. Ve döküldüklerinde, kesinlikle böyle şiddetle yağmazlardı. Belki de bir sincabın yuvası bir şeyin üzerine devrilmişti.

Arkamı dönüp karışıklığa baktım. Çimenlerin üzerinde bin tane meşe palamudu olmalıydı.

Alexis bir dakika sonra dışarı çıktığında, bitkin görünüyordu. "Jane'de bir şeyler yemeye gidecekler, sonra bisiklet kiralayacağız."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ah. Kahvaltı istemiyorlar mı?"

"Burada değil," dedi Alexis keyifsizce.

Hayal kırıklığına uğradım.

Bu hafta sonunun bu şekilde geçmesini istememiştim. Ne benim için ne de müşterilerim için; özellikle de Alexis için. Onu etkilemek istemiştim.

Elimi saçımın arasında gezdirdim. "Özür dilerim. Bugünün nasıl bu kadar karıştığını bilmiyorum."

"Sorun değil," dedi, ellerini ceplerine sokarak.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordum.

"Gitmeyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Arkadaşlarınla gitmeyecek misin?"

"Şu anda onlardan pek hoşnut değilim. Kalıp temizlik yapmana yardım edeceğim."

Onunla vakit geçireceğim için memnundum ama başımı iki yana salladım. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak istiyorum. Süpürme şeyini yapabilirim."

"Süpürge mi?" Neşeyle ona baktım.

Alexis'in yanakları hafifçe kızardı. "Evet. Onu kastetmiştim."

Bir süre ona dikkatle baktım. "Nasıl süpüreceğini biliyor musun?"

Saçını kulağının arkasına atıp gözlerini kaçırdı. "Kendi evimi temizlemiyorum, Daniel. Daha önce hiç yapmadım."

"Hiç temizlik yapmadın mı?"

Alexis utanmış görünüyordu. "Hayır. Pek sayılmaz. Hayır."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Yani şey, bulaşık makinesini dolduruyorum. Çamaşır sepetine giysi atıyorum..."

"Çamaşır yıkayabiliyor musun peki?"

Bir süre duraksadıktan sonra başını iki yana salladı.

Nedenini bilmiyorum ama bu bana kendimi iki yüz bin kez daha iyi hissettirdi.

Alexis kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benimle dalga geçme..."

"Dalga geçmiyorum."

"Gülümsüyorsun."

"Gülümsüyorum çünkü hafta sonu boyunca her konuda berbat olduğumu hissettim ve senin de bazı konularda berbat olabileceğini bilmek güzel."

Alexis kahkaha attı. "Daniel, sen her konuda iyisin. İnan bana."

"Evet, şey, seksle ilgili şeyler sayılmaz."

"Ah, aslına bakarsan sayılır. Sadece seksten bahsetmiyorum ayrıca. Ahşap işçiliğin, yemeklerin."

Bunlar tıp diplomasına sahip olmakla eşdeğer değildi ama iltifatını kabul edecektim. Şu noktada her türlü yardıma razıydım.

"Temizlik yapmana gerek yok," dedim. "Sadece benimle vakit geçir."

Ama Alexis başını iki yana salladı. "Yardım etmek *istiyorum*. Bana gösterir misin?"

Gülümsedim. "Elbette."

YİRMİNCİ BÖLÜM
ALEXIS

Günü Daniel'a işlerinde yardım ederek geçirdim ve bu gerçekten çok fazla *işti*. Kahvaltı felaketini birlikte temizledik, sonra odaları hazırlamamız gerekti. Yatakları toplayıp banyoları temizledik. Daha önce bir duşu hiç ovalamamıştım. Çok yorucuydu.

Bir de Daniel bunu *her gün* yapıyordu.

Evime gelen temizlikçiyi ayrı bir takdir etmemi sağladı.

Bri bir buzdolabı odasında hiç ağlamadığımı tahmin edebildiğini söyleyerek bana takılmayı severdi. Perakende mağazada ya da bir restoranda çalışmamıştım hiç. Herkesin bir *fast food* restoranında altı ay çalışması gerektiğini, bunun insanı değiştirdiğini söylerdi, sanırım kastettiği şey tam da buydu.

Bana tezgâhta her kirli makyaj mendili bıraktığım ya da ayakkabımı yere attığım ve döndüğümde kaldırılmış olduğunu fark ettim ânı hatırlattı bu deneyim. Çok kaba görünmüş olmalıydım.

Jessica ve Gabby bisiklet gezilerinden döndüğünde, biraz sakinleşmiştim.

Onlarla birlikte Jane'in restoranına akşam yemeğine gittim. Daniel bana Liz'in o gün çalışmadığını –Tanrı'ya şükür

ki– söylemişti, hâliyle beni tanıyan çıkmadı. Ve yemekler harikaydı. Arkadaşlarımın neden bahsettiğini bilmiyordum gerçekten. Çok sevmiştim. Doreen oradaydı ve kasabada yetiştirilmiş ürünleri tercih ettiklerini söyledi. Yumurtalar ve süt Doug'ın çiftliğinden geliyordu.

Akşam yemeğinden sonra pansiyona döndük ve birkaç saat nehrin kenarındaki etrafı sineklikle çevrili çardakta şarap içerek vakit geçirdik. Cumartesi günü olduğundan, Daniel VFW'de bingo oyununu idare ediyordu ve onu evin etrafında bile görememiştim. Burada Gabby ve Jessica'yla birlikte olmaktansa, orada onunla olmayı tercih ederdim.

İkisiyle de hâlâ mutlu değildim. Ama Gabby yorum yazmayacağına söz vermişti, o yüzden en azından Daniel bundan kurtulmuştu.

Arkadaşlarım nihayet yataklarına çekildikten sonra, Daniel'la uyumak için çaktırmadan odamdan çıktım. Yine onunla birlikte, 05.45'te uyandım ve odama gittim. Hepsi buydu. Hafta sonu bitmişti.

Pazar sabahı son kahvaltımız olaysızdı ve oldukça iyiydi. Gabby, Daniel'ın yaptığı kırmızı yabanmersinli kreplerin tarifini istedi, Daniel da Grant Evi'nin kalın kâğıtlarından birine çoktan bastırdığı ve hazırda bekleyen lamine bir tarif kartını ona verdi.

Harika bir ev sahibiydi. Sincap/meşe palamudu fiyaskosuna rağmen arkadaşlarımın gözünde Grant Evi'ni yeterince kurtardığından emindim.

Benim için hiçbir şeyi telafi etmesine gerek yoktu. *Aldığım* hizmetten son derece memnundum. Tüm hafta sonu. Yedi kez.

Eve gitmek için çantalarımızı arabaya koyarken derin bir üzüntüye kapıldım.

Gitmek istemiyordum. Gerçek dünyaya ve Neil'la içinde bulunduğum berbat duruma dönmek istemiyordum.

Bir şey daha vardı. Daniel'la yeterince vakit geçirmiş gibi hissetmiyordum.

Tekrar ne zaman buraya geleceğimi düşünmeye başladım ve burada olmak için zihnimde diğer insanlarla planlarımı şimdiden iptal ettiğimi fark ettim. Onu bir daha asla görmeyeceğimden eminken, birdenbire tek istediğim şey onu görmek olmuştu.

Beynimin derinliklerinde bir yerde, bir uyarı sinyali yanıp sönmeye başladı.

Onunla beklediğimden daha çok eğleniyordum. Aynı şekilde, beklediğimden daha fazla vakit geçirmek istiyordum ve bu iyi bir şey değildi. Güzel bir histi ama değildi.

Uzun süreli birlikte olamayacağım birine bağlanamazdım. Ve Daniel'la uzun süre birlikte *olamazdım.*

Aramızdaki çekim ve ortak özelliklerimiz dışında, Daniel benim hayatımda asla yürümezdi. Çok gençti ve uzakta yaşıyordu.

Çok farklıydı...

Bunu biliyordum. Ama aceleci davranıyordum. Tüm bunlar yeni bir şeyin heyecanıydı. Bu hisler zamanla sönecekti. Birkaç ay içinde birbirimizden sıkılacaktık ve ilişki ömrünü tamamlayınca, ikimiz de yolumuza devam edecektik. Bu konuda endişelenmeyecektim.

Çantamı bagaja koydum ve SUV'nin, Gabby'nin arkasına yaslanmış telefonunun ekranına baktığı tarafından dolaştım.

TripAdvisor açıktı. Sayfanın tepesinde tek yıldızlı bir değerlendirme vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, kollarımı kavuşturarak.

"Hiçbir şey," dedi hemen.

"Grant Evi'ni mi puanlıyordun?"

Jessica homurdanıp çantasını arka koltuğa attı. "Kimin umurunda?"

"Bunu yapmayacağını söylemişti," diye ona çıkıştım.

Gabby bana dik dik baktı. "Ali, insanlar yorumlarıma güveniyorlar. Bu gerçek tecrübem."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Dinle, nazik davrandım, tamam mı? Ve bizden ücret almadığından da bahsettim..."

"Bekle. *Ne* yaptı dedin?"

Gabby omuzlarını silkti. "Hafta sonu için bizden ücret almadı."

Ona bakarken başımı iki yana salladım. "*Neden?*"

Gabby bilmediği bir dilde konuşmuşum gibi baktı bana. "Ah, çünkü şikâyet ettim?"

"Bunu neden yaptın? Adam bize karşı son derece kibardı."

Gabby elini kalçasına koydu. "Hadi ama Ali. Sana köpek *saldırdı*. Eve kahrolası bir sincap girdi. Dün kahvaltı yapmadık ve ödediğimiz ücretin bir kısmı bunun içindi. Jessica'nın meşe palamutları yüzünden kollarında hâlâ kızarıklıklar var."

"Kahrolası ağaçlardan adamı mı sorumlu tutuyorsun?"

Gabby kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet. Onu sorumlu tutuyorum. İnsanları incitecek şiddette meşe palamudu düşüyorsa, müşterilerinin dolaştığı yerde olmamalı o ağaçlar. Birimizin gözü çıkabilirdi. En azından düşen döküntüler konusunda bizi uyaracak işaretler koyabilirdi. Senin sorunun ne?"

Burnumdan titrek bir nefes verdim.

Öfkeden deliye dönmüştüm.

Daniel'ın sırf uyanıp koridorlarda dolaşma ihtimalimize karşı kahvenin hazır olması için sabahın 05.45'inde kalktığını görmüştüm. Bize ikram ettiği peynirin, işini sürdürmesine destek olmak için Doug'ın çiftliğinden geldiğini biliyordum ve Daniel onu atıştırma saatimiz için satın almıştı,

hafta sonu tatil ücretimizi ödemediğimiz için de şimdi o parayı kaybedecekti.

Daniel'ın sadece internetteki değerlendirmesi kötü görünmekle kalmayacaktı, bizi ağırlamak ona pahalıya patlamış olacaktı. Üstelik o paraya *ihtiyacı vardı.*

Buraya onlarla birlikte gelmiş olmaktan nefret ettim. Onlarla bir arada olduğum için utandım. Hep böyle miydiler? Yoksa bunu yeni mi kabul edilemez bulmaya başlamıştım?

Ben de bir zamanlar onlar gibi miydim?

Bu sorunun yanıtı da beni utandırdı.

Gergin dudaklarımın arasından sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Gabby bundan asla dönmeyecekti. Onu ne kadar zorlarsam, o kadar ısrar edecekti. Her şeye hakkı olduğunu sanıyordu.

Ama farklı bir fikrim vardı.

"Pekâlâ. Haklısın. Bu senin tecrüben," dedim. Sonra da "Harika bir şey görmek ister misiniz?" diye sordum.

Jessica saatine bakıp sabırsızca nefesini verdi. "Pekâlâ. Ama çabuk olabilir mi?"

Başımla onayladım. "Evet. Gelin. Beni takip edin."

Onları garaja götürüp kapının kolunu tutarken onlara döndüm. "Bunu dün siz bisiklet gezisine çıktığınızda gördüm." Kapıyı tıklattıktan sonra başımı içeri soktum. Daniel çalışma tezgâhındaydı. "Onlara serbest projelerini gösterebilir miyim?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Elbette."

Onları içeri sokup garajın köşesinde tuttuğu parçaları gösterdim.

"Ah, vay canına..." dedi Gabby.

"Harika değiller mi?" diye sordum. "O altı nesildir marangoz olan bir aileden geliyor. Büyük büyük büyük büyükbabası kaldığımız bu evi inşa etmiş."

"Bunları satıyor mu?" diye sordu Gabby.

Başımla onayladım. "Evet."

Jessica aynayı inceliyordu. "Bu Marcus'un kulübedeki ofisi için harika olur. Ona bir doğum günü hediyesi almadım. Ne kadar?" diye sordu Daniel'a bakarak.

"Üç bin," dedim, Daniel yanıt veremeden. "Dün sordum. Yapması yüz saatten uzun sürmüş. Ağacın ne olduğunu söylemiştin?" diye sordum Daniel'a.

Daniel gözlerini kırpıştırdı. "Siyah ceviz?"

"Siyah ceviz ağacından," dedim Jessica'ya dönerek. "Eşsiz."

"Alacağım," dedi Jessica, sonradan akıl etmiş gibi. "Venmo kabul ediyor musun?"

"Ah, evet," dedi Daniel, şok olmuş vaziyette.

Atı gösterdim. "Evindeki çalışma odası için şunun harika olacağını düşündüm," dedim Gabby'ye. "O da üç bin beş yüz dolar. Yüz senelik bir ahırdaki kirişten yapılmış. Rengini görüyor musun? Hayvanların idrarındaki amonyak ahşaba renk veriyor," dedim, Daniel'ın bana söylediğini tekrar ederek. "Rengi açık olan şu kısım bağlantı yeriymiş."

Gabby bakmak için eğildi.

"Onu arabaya taşıyabilir misin?" diye sordu Daniel'a. "Ağır görünüyor."

Yarım saat sonra Wakan'dan çıkarken cep telefonuma mesaj geldi. Grant Evi'ne beş yıldızlı bir yorum bırakmakla meşguldüm o sırada.

Daniel: O da neydi?

Gülümsedim.

Ben: Arkadaşlarım için üzgünüm. Kalışlarının karşılığında para alman gerekirdi.

Mesaj yazdığını görebiliyordum. Noktalar zıplıyordu.

Daniel: Doğru olanı yaptım. Ziyaretleri standartlarıma uygun değildi. Bu müşteri hizmetiydi.

Sonra: O parçalar için çok para ödediler. Onlara fiyatlarının o kadar yüksek olduğunu söylememeliydin.

Hafifçe güldüm. Onlar için ödedikleri para hiçbir şeydi. Tıpkı benim için olacağı gibi.

Üzerimde iki bin dolarlık bir elbise varken bir domuzla oynamıştım. Daniel'ın az önce almaktan vazgeçtiği üç kişilik hafta sonu pansiyon ücretinin çok üzerinde bir fiyata aldığım ayakkabıyla köpek dışkısına basmış ve onu orada bırakmıştım. Temizlemek için vaktimi harcamaya değmezdi. Bu tür şeyleri *düşünmüyordum* bile. Benim için önemsizlerdi.

Birçok insanın yaşamadığını fark ettiğim bir evrende süzülüyordum. Daniel kesinlikle o evrende yaşamıyordu.

Gabby gibi ayrıcalıklara sahip birinin böyle rahatça insanları küçümsemesi hiç hoşuma gitmiyordu. Hem de *hiç*.

Bu güç dinamiği doğru değildi. Tek yıldızlı yorumlarını oyuncakmış gibi eğlencesine savuran bir çocuğa benziyordu. Fakat bu bir oyun değildi. Bir insanın geçim kaynağıydı.

Bir de hafta sonu pansiyon ücretini almayarak doğru şeyi yaptığını zanneden Daniel vardı. Cömertlik yapmak için hiç de uygun olmayan bir durumdayken bile böyle davranıyordu. Gabby nezaket gösterecek durumdayken göstermiyordu. Üstelik bunu yapmak onun için hiçbir şeye mal olmazdı.

Aralarındaki temel fark buydu işte.

Yanıtımı yazdım.

Ben: Pislik vergisini hak ettin. İnan bana.

Sonra duraksayıp söylemek istediğim şeyi düşündüm.

Ben: Kendi değerini bil, Daniel.

Keşke benim için de kendi değerimi bilmek daha önce de kolay olsaydı.

Ayışığı Kitaplığı

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
DANIEL

Alexis arkadaşlarıyla birlikte geçirdiği önceki hafta sonundan beri buraya gelmemişti ama her gün saatlerce telefonda konuşuyorduk.

Ondan hoşlanıyordum. Ondan o kadar çok hoşlanıyordum ki bu eğlenceli bile değildi.

Seks gerçekdışıydı, akıllıca ve güzeldi. Onunla vakit geçirmeyi seviyordum. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim, kimseden bu kadar çok hoşlandığımı hatırlamıyordum. Belki de hiç olmamıştı bu kadarı.

Bütün hayatım iki şeyden ibaretti artık: evi satın almak için gereken parayı biriktirmek ve Alexis'i beni görmeye gelmesi için ikna etmeye çalışmak. Birincisi olmasaydı, onu görmeye ben giderdim.

Canla başla çalışıyordum.

Müşterilerle ya da Amber'a söz verdiğim gibi evin tadilat işleriyle meşgul olmadığımda, garajdaki parçaları bitirmeye çalışıyordum. Çok yorgundum.

Bugün bir haftadır ilk kez koca bir günü kendime ayıracak, hazırlamak zorunda kalmadığım bir kahvaltının ardından çiftlik işlerine yardım etmek için Doug'a gidecektim. Vazgeçip ona evde yapmam gereken çok iş olduğunu söylemem gerekirdi; doğruydu bu. Ama değişikliğe ihtiya-

cım vardı. Arkadaşlarımla dışarıda olmak hoş bir molaydı, tüm o süre boyunca amelelik yapacak olsam da.

Jane'in restoranındaki bir masada arkadaşlarımı bekliyordum. Biraz erken geldiğim için Alexis'i aradım. İkinci çalışta yanıt verdi.

"Daniel, şu anda konuşamam. Acil bir durum var da." Sesi ağlıyormuş gibiydi.

Oturduğum yerde doğruldum. "İyi misin?"

Burnunu çekti. "Hayır. Pek sayılmaz. Elektrik kesildi, o yüzden kahve makinesi çalışmıyor."

Kahkaha attım.

"Hiç komik değil! İki saat oldu ve işe gitmeliyim."

"Pekâlâ. Bu ciddi bir mesele. Bozulmadan önce bütün votkaları içmelisin muhtemelen."

"Daniel!"

Kıkır kıkır güldüm. "Pekâlâ, pekâlâ. Sanırım yardımcı olabilirim. Fırının gazla mı, elektrikle mi çalışıyor?"

"Sanırım gazla."

"*Sanırım* mı?"

"Yemek yapmıyorum," dedi Alexis perişan bir sesle.

Sırıttım. "Gazla çalışıyorsa, elektrikler yokken bile açılır. Su kaynatıp evde varsa *French press*'le yapabilirsin kahveni."

"Sadece Keurig var."

"Arabaya atlayıp bir kafeye gidemez misin?"

"Denedim. Garaj kapısı açılmıyor. Elektrik yok," dedi yenilgiye uğramış gibi. "Kapana kısıldım."

Son kelimeyi söylerken nefesini verme şekli, gülmek için telefonu ağzımdan uzaklaştırmak istememe yol açtı.

"Acil durum sürgüsünü çek," dedim gülümseyerek.

"Acil durum sürgüsü mü var?"

Kıkırdamamak için burnumun kemiğini sıktım. "Var. Oraya gidersen, sana onu nasıl açacağını söylerim."

"İnsanlar zombi kıyametinde böyle ölüyorlar işte," dedi hayretle. "Hep zombi ısırığı ya da bir şeye maruz kalarak olduğunu sanırdım ama böyle olmalı. İlk gün kafein eksikliği sebebiyle baş ağrısı çekenler, yaşama arzularını kaybediyorlar ve öylece uzanıp zombilerin onları yemelerine izin veriyorlar."

Güldüm. "Zombi kıyameti durumunda, seni yemelerine izin vermeyeceğime söz veriyorum."

"Nasıl olacak o? Burada değilsin ki."

"Gelip seni alırım. Bir kurtarma ekibi kurarım. Doktorsun sonuçta. Kıymetlisin. Doug en iyi zombi ekibini kuramayacağıma dair benimle yüz dolarına bahse girmişti, sana ihtiyacım var."

Alexis hafifçe güldü.

Bir kapının açıldığını duydum. "Evet, garajdayım."

"Pekâlâ. Bir merdivene ihtiyacın olabilir. Motoru bul. Garajın ortasında, tavanda küçük bir kutu olmalı. Kapıyı yukarı çeken metal kirişlemeyle bağlantılı. Oradan küçük bir ip sarkıyordur. Görüyor musun?"

"Evet."

"Onu çekersen, kapıyı aşağıdan kaldırarak açabilirsin."

Sessizlik oldu. "Daniel, kahramanımsın."

"Teşekkür ederim. Ama standartların biraz düşük bence."

Alexis duraksadı. "Bazı şeyleri bilmemekten nefret ediyorum."

"İnsan vücudunda kaç kemik var?"

"İki yüz altı," dedi hiç düşünmeden.

"En sevdiğin hangisi?"

"Dil kemiğini seviyorum. Resmen serbest dolaşımda ama kimse ondan bahsetmiyor." Burnunu çekti. "Hak ettiği değeri görmüyor."

Gülümsedim. "Evet, bence gayet iyisin."

Alexis gülerken, garajın kapısının açıldığını duydum.

"Neden elektrik kesildi?" diye sordum, ayaklarını sürterek içeri giren Temel Reis'i selamlarken.

"Bilmiyorum."

"Tüm bloğun mu kesik?"

"Gabby ve Jessica evde değiller, o yüzden bilmiyorum."

"Sigorta kutusunu kontrol ettin mi?" diye sordum.

"O ne?"

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. Tanrım, bu tam ondan beklenebilecek bir yanıttı. Tam bir merak konusuydu. Her açıdan dikkat çekiciydi; sigorta kutusunu, beyazları nasıl yıkayacağını ya da bir yatağı nasıl toplayacağını bilmiyordu. Sanırım yürümeye başlayacak yaşa geldiğimden beri ortalığı topluyordum ben. Büyükannemin en sevdiği fotoğraflarımdan biri, üç yaşımdayken elimde tuvalet temizleme fırçasıyla çekilmişti.

"Garajda bir elektrik paneli olmalı," dedim. "Ona bir bak."

"Pekâlâ, bekle."

"Metal," dedim, kahvemi dudaklarıma götürürken. "Gri olabilir. Üzerinde düğmeler olacak."

"Işık düğmesi gibi mi?"

"Işık düğmesi gibi bir şey mi buldun?" diye sordum keyifle.

"Evet."

"Bana fotoğrafını yolla."

Bir hışırtı duydum. Sonra fotoğraf geldi. Yaklaştırıp baktım. "Ana şalterin kapalı."

Hattın öteki ucunda uzun süre sessizlik oldu. "Niye olur ki bu?"

"Olmaz normalde. Bir devreye aşırı yük binerse, şalterlerden biri atar. Ama bu evin bir bölümünü elektriksiz bırakır, hepsini değil."

"O hâlde..."

"Muhtemelen biri kapatmış olmalı. Elektrik tesisatı üzerinde çalışan birileri mi vardı?"

Alexis tekrar sessizleşti. "Evet. Onlar olmalı."

"Şalteri kaldır. Elektrik hemen gelir," dedim.

Şalteri kaldırdığını duydum ve rahatladığını belirten heyecan dolu, hafif bir ses çıkardı. Gülümsedim.

"Seni bu hafta görebilecek miyim?" diye sordum.

Bir araba kapısının sertçe kapandığını duydum. "Bilmiyorum."

Gülümsemem kayboldu. Üstelemek üzereydim ama restoranın kapısının şıngırdadığını duydum. Brian ve Doug içeri giriyorlardı.

"Arkadaşlarım geldiler. Ben bırakayım da sen kahveni yap, sonra ararım."

İkili masaya yerleşirken, telefonu kapattık. "Selam."

Liz yanımıza gelip menüleri önümüze koydu. "Selam, çocuklar. Kahve alır mısınız?"

İkisi de başlarıyla onayladılar ve Brian, Liz'e biraz fazla neşeli şekilde gülümsedi.

Brian'ın ona bakış şekli, özel bir ânı bölüyormuşum gibi hissedip gözlerimi kaçırmama sebep oldu.

Brian çocukluğumuzdan beri Liz'e âşıktı. Liz küçükken burada yaşamıyordu. Sadece yazları gelirdi. Brian bütün yıl onun gelmesini beklerdi. Yazın bizim evimizde o kadar vakit geçirirdi ki büyükannem onun onursal torunlarından biri olduğunu söyleyerek takılırdı.

Sonra bir yaz yeni bir şerif geldi ve Liz, *Jake*'le tanıştı.

Liz'in Brian'a kahve doldurmasını izledim. Serçeparmağında atel vardı. Çenem kasıldı.

Jake onu dövmüştü. *Yine.*

Başkalarının önünde bunu asla yapmazdı. İnsan içindeyken, herkes onun eşine düşkün bir koca olduğunu düşünsün diye şov yapardı. Tamamen saçmalıktı.

Birkaç sene önce Liz, Aziz Patrick gününde VFW'ye dudağı patlamış bir şekilde gelince, Jake'i neredeyse yere deviriyordum. Jake ona vurduğunu inkâr etmişti, neredeyse tutuklanıyordum ve sonrasında Liz *bana* çok sinirlendi. Haftalarca benimle konuşmadı.

Bazen onu bu hâlde görünce, bana söylemeyeceğini bilsem de yine de ona ne olduğunu soruyordum. Gözlerimin içine bakarak, düştüğünü ya da kapının çarptığını söylerdi. Bundan nefret ediyordum.

Jake bir de onu aldatıyordu, Liz bu konuda hiçbir şey yapmadığı için kimse artık bundan bahsetmeye gerek duymuyordu ve kuzenim daha da üzülüyordu. Jake turistlerle takılmayı severdi. Liz'in buna neden katlandığını anlamıyordum. Ondan çok daha iyisini bulabilirdi.

Bakışlarımı kuzenimin elinden kaçırdım.

"Para biriktirme işi nasıl gidiyor?" diye sordu Brian.

"Güzel," dedim. "Henüz bitpazarına gitmedim ama Alexis'in arkadaşlarına birkaç parça sattım. Faydası oldu."

Fazlasıyla faydası olmuştu.

Aslına bakılırsa, ben de bunu düşünüyordum. O kadınlar gözlerini bile kırpmamışlardı. Oracıkta o parçaları hiç düşünmeden satın almışlardı. Belki de Alexis haklıydı; işi büyütmem gerekiyordu. Bir internet sitesi ve Instagram hesabı açmalıydım. Belki hediyelik eşya dükkânları yazın açıldığında, ufak parçalardan bazılarını oralara bırakabilir ve talep olup olmadığını görebilirdim.

Alexis daha iyisini yapmam için bana ilham veriyordu.

Pansiyonu işletmek zorunda olmasaydım, sanırım şimdiye kadar kendime daha fazla vakit ayırmış olurdum. Belki marangozluk işimi tam zamanlı yapardım. Bu işi gerçekten keşfetme fırsatım hiç olmamıştı çünkü büyükannem ve büyükbabam ölmüşlerdi, ben de marangozluğa tam olarak kendimi adayamadan vites değiştirmek zorunda kalmıştım.

Belki bundan sonra da hiç vaktim olmayacaktı...

Evi satın alırsam, banka kredisini ödeyebilmek için pansiyon olarak işletmeye devam etmem gerekecekti. Daha önce olduğu gibi de değil. O tür bir ödemeyi yapabilmek için yıl boyunca açık tutmak zorundaydım.

Hayatımın geri kalanı boyunca pansiyoncu olacaktım.

Pansiyon işletmenin kötü bir iş olduğunu düşünmüyordum. Sadece yapmak istediğim şey değildi. Bu iş için doğduğumu sanmıyordum.

Tüm bunlar bana ruhumu sattığımı hissettiriyordu. Sanki evin başkasına satılmasına göz yummak beni mahvedecekti, onu elimde tutmak da.

Doug kahvesini dudaklarına götürdü. "Kız arkadaşınla nasıl gidiyor?" diye sordu bana.

"O kız arkadaşım değil," diye mırıldandım.

Alexis kız arkadaşım değildi çünkü kız arkadaşım olmak istememişti. Onun erkek arkadaşı olma şansım olsaydı, ânında kabul ederdim. Ama bunun olmayacağını biliyordum.

Bana onun için yeterince iyi değilmişim gibi hissettirmemişti hiç ama bunu yapmasına gerek yoktu zaten. Aşikârdı çünkü. Konumumun farkında olarak buna boyun eğmiş ve bu konu üzerine düşünmemeye karar vermiştim, özellikle de durumu değiştirmek için elimden bir şey gelmediğini düşünürsek. Parmaklarımı şaklatıp kahrolası bir cerrah olamazdım. Olduğum kişiden farklı biri olamazdım.

"Neden kız arkadaşın değil peki?" diye sordu Doug.

"Onun gibi bir kadına sunabileceğim bir şey yok."

Doug kahve kupasını masaya bıraktı. "Penguen aşk taşlarını duymuş muydun?"

"Ne?"

"Penguen aşk taşları. Erkek penguen bir dişi penguenden hoşlandığında, kusursuz bir taş bulup ona götürür. Dişi

penguen de taşı beğenirse yuvaya koyar ve hepsi budur. Ömürlük eş olurlar."

Brian, bizimle konuşurken Liz'in bir başka masanın siparişini almasını izliyordu. "Peki söylemeye çalıştığın şey ne?"

"Söylemeye çalıştığım şey şu: Penguen eşini en iyi taşa sahip olduğu için seçmiyor. Öyle görünebilir ama değil. Dişi penguen taşı kabul ediyor çünkü en çok istediği erkek ona onu sunuyor. Bazen verebileceğin şey yeterlidir. Elmas yerine taş olsa da."Derin bir nefes verdim. Keşke bu doğru olsaydı.

Kahvaltı yaptık. Doug'ın keyfinin yerinde olması iyi bir şeydi. Depresyonu ilkbaharda her zaman düzeliyordu. Yazın pizza ve şarap sunmak için çiftliğe odun ateşinde pizza yapabileceği bir fırın koymayı düşünüyordu, böylece hayvan çiftliği ve ahır düğünlerinin yanı sıra daha fazla müşteri çekebilirdi.

Brian konuşmamızı dinlerken, Liz'i izlemeye devam etti. Liz tabaklardan birini her aldığında, Brian onun ateline bakıyor ve çenesi kasılıyordu. Jake'le olan bu durum hepimizi kötü etkiliyordu ama Brian için daha farklı bir cehennem olmalıydı.

Yemeğimizi bitirdiğimiz sırada telefonum çaldı. Sırıttım. Arayan Alexis'ti.

"Buna bakmalıyım," dedim, masadan kalkarken.

Kapıyı ittim ve dışarı çıkarken Yanıtla tuşunu yana kaydırdım. "Selam. Sabah kahveni içtin mi?" Gülümsedim.

"Buzlu kahvenin tadı işe geciktiğinde *çooook* daha güzel," dedi Alexis, sesi yine kendisi gibi geliyordu.

Güldüm. "Yardımcı olabildiğime sevindim."

"Birazdan kapatmam gerekecek ama bir şey söylemek istiyorum. Hoparlörü açacağım ama konuşma, tamam mı?"

"Tamam..."

"Acil serviste biri opera söylüyor," dedi.

Bir yere yürüyormuş gibi cilalı zeminde gıcırdayan ayakkabı sesini duyabiliyordum.

"Opera mı?"

"Burada bir bekârlığa veda partisi var. Gelin alkol zehirlenmesi geçirince, arkadaşları onu buraya getirmişler. Tüm grup sarhoş. Biri soprano ve odada şarkı söylüyor. Muhteşem. Hazır mısın?"

"Hazırım."

Hoparlörü açtı ve bir kapının açıldığını duydum. Telefondan âdeta bir melek sesi süzüldü. "Ave Maria."

Çok güzeldi. Sanki başka bir dünyadan geliyordu. Kaldırımda dururken gözlerim doldu. Sıradan bir sabahın ortasında bu beklenmedik güzellik armağan gibiydi.

Alexis beni farklı bir dünyaya göndermişti. İki saat mesafedeki bir hastanede çalışan, arkadaşı Latince şarkı söyleyen birini tedavi eden inanılmaz bir kadındı. Normal rutininde bile Alexis benimkinden çok daha ilginç, kültürlü bir hayat sürüyordu ve beni bu hayata dahil etmek istemişti.

Bu jesti, tarif edemeyeceğim şekilde minnet duymamı sağladı. Gününün bir ânına küçük bir bakış atmak olsa da bana kendisini biraz daha açıyordu.

Şarkı bitince, Alexis telefona, "Gitmeliyim," diye fısıldadı ve kapattı.

Gülümseyip gözlerimi sildim. Orada durup yüzümde bir gülümsemeyle ekranıma baktım.

Daha fazlasını istiyordum.

Perdenin arkasından ufak bakışlar atmak değil, dünyasını kendi gözlerimle görmek istiyordum. Dünyasının bir parçası olmak istiyordum.

Ama bu sadece davetle olabilecek bir şeydi. Gelgelelim, benden bunu isteyeceğinden şüpheliydim.

İçeri dönmeye hazırlanırken, telefonum tekrar çaldı.

Bu kez arayan Amber'dı. Keyfim ânında kaçtı. Telefonun üç kez çalmasına izin verdikten sonra, istemeye istemeye kulağıma götürdüm. "Evet?"

"Selam. Bu hafta hesabıma havale yapmadın?"

Yüzümü ovuşturdum. "Evi açalı bir hafta bile olmadı. Üstelik geçen haftaki müşterilerimden ücret almamam gerekti."

"Ah, pekâlâ, neden?"

"Aptalca bir şey oldu. Üzerlerine meşe palamutları yağdı ve..."

"Pekâlâ Daniel, umurumda değil." Sesi gergindi. "Her hafta bana para yollayacağını söylemiştin."

Sakinleşmek için nefesimi verdim. "Ev pazara kadar tutuldu," dedim dikkatle. "Sana parayı pazartesi yollayabilirim."

"Ne kadar?" diye sordu hemen.

Kaşlarımı çattım. "Her şey yolunda mı? Sesin... gergin geliyor."

Aslına bakılırsa, tribe girmiş gibiydi. Sesi *kafayı bulmuş* gibi geliyordu.

Amber'ın kafayı bulmuş olması yeni bir gelişme değildi. Gerçi son birkaç senedir daha iyiye gidiyordu. Ama tekrar uyuşturucu kulanmaya başlamışsa, evin satışından alacağı paranın önünde açık çek gibi sallanacak olmasından hiç hoşlanmamıştım.

"İyiyim," dedi biraz ters bir şekilde. "Sadece paraya ihtiyacım var. Bana her hafta para gönderemezsen, anlaşmamız iptal olur."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Pekâlâ. Geçen hafta sonu bir kerelik bir şeydi. Tekrar olmayacak."

"İnsanların bedava kalmalarına izin verme. Senin neyin var?" diye çıkıştı.

Bunu duymazdan geldim. Onunla tartışmanın anlamı yoktu. Geçen hafta sonu bir yana, geçimimi sağlamak ko-

nusunda çok iyiydim. Onun tavsiyesine *ya da* eleştirisine ihtiyacım yoktu. Annemden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yoktu, hiç olmamıştı.

Amber'la aramda en ufak bir sevgi yoktu. Başına bir şey gelmesini istemezdim elbette ama aynı zamanda, ona bir şey olursa da yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Amber'ın krizleri eksik olmazdı. Her defasında nankörlük ederdi. Büyükannemin hep yaptığı gibi buraya gelmesini teklif edersem, bundan pişman olacağım kesindi. Onu kendisinden korumaktansa, büyük ihtimalle kendimi kayıp çekleri iptal ederken, Rochester'daki rehinci dükkânlarında aile yadigârlarının peşine düşerken bulurdum. O yüzden, en azından evi kurtarmak için elimden gelenin en iyisini yapmak zorundaydım.

"Pazartesi günü parayı hesabına yollarım," dedim.

"Peki."

Telefonu yüzüme kapattı.

Bir süre dışarıda durup eczanenin yan tarafındaki duvar resmine baktım. Altı ayım olmayacaktı. Amber bana altı hafta müsaade ederse şanslı sayılırdım. Mümkün olduğunca çok vaktimin olmasını ummaktan başka bir şey de yapamazdım.

Bir mevsimlik süreçte, öyle ya da böyle, hayatım bir daha eskisi gibi olmayacaktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
ALEXIS

İki sabahtır uyandığımda Neil günümü berbat ediyordu. Dün evin elektriğini kesmişti, bugün de mutfağımdaydı.

Üzerinde gri pantolonu ve beyaz golf polosuyla masada oturmuş espressosunu yudumluyordu.

İçimden çığlık atmak geldi.

"Günaydın," dedi bana gülümseyerek. "Sevdiğin kişten yaptım." Bir tepside en sevdiğim ıspanaklı ve brokolili kişten bir dilimin, yanında da taze sıkılmış portakal suyunun durduğu barı başıyla işaret etti. Ufak bir seramik kâsede çeşitli orman meyveleri ve içinde tek bir çiçeğin olduğu ufak bir vazo vardı.

O kişe bayılırdım. Doğum günüm gibi özel günlerde yapardı.

Şimdi de malum şeyi yapıyordu.

Her zaman yaptığı şeyi. Nazik olup hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu. Sanki kötü davranışı hiç gerçekleşmemiş, kesilmiş bir film sahnesiydi. Dün evin elektriğini kestiğini ya da bana yıllarca duygusal ve zihinsel istismar uyguladıktan sonra burada isteğim dışında yaşadığını birdenbire unutup onunla masaya oturacak ve havadan sudan konuşarak hoşça kahvaltı yapacakmışım gibi. Hatta buna güveniyor bile olabilirdi.

Ama aynı kadın değildim ben artık.

Eskiden gelgitleri beni o kadar yorardı ve ondan biraz nezaket görmeyi o kadar isterdim ki pes ederdim. Boş verip istediğini elde etmesine izin verirdim. Özür dilemek yerine aldığı çiçekler için ona teşekkür eder ya da rezervasyon yaptırdığı pahalı tatil için heyecanlanırdım. Kişi yerdim.

Başlarım kişine.

Onu görmezden gelip protein içeceğimi almak için buzdolabına gittim.

Çok sık evden uzak kalırdı. Baş cerrahtı, o yüzden haftada seksen saat çalışmasının yanı sıra, her an ameliyata çağırılmaya hazırdı. Bununla uğraşmam gereken sabahlar nadiren olurdu ama yine de uğraşmam gerekirdi işte. Çünkü Neil'a evimi vermeyecektim.

"Burada yaşıyorum" numarasının, bana zorbalık yaptığında hep olduğu gibi pes etmemi sağlayacağını zannediyordu.

Ama zorbalık görmeye artık izin vermeyecektim. *Bitmişti.*

Bu durum hakkında terapistimle uzun uzun konuşmuştum. Neil şiddete meyilli biri değildi, sadece pisliğin tekiydi. Burada olması güvenliğim açısından beni kesinlikle korkutmuyordu; korkuyor olsaydım, evi her ne kadar istesem de vazgeçerdim. Terapistim bunun üstesinden gelmek için göğüs germem gereken ruhsal ve duygusal baskıya dayanıp dayanamayacağım konusunda daha endişeliydi.

Yanıtsa evetti; dayanabilirdim.

Üstesinden gelmek için gereken kararlılığa sahip olduğumu düşünmeseydim yapamazdım zaten.

Bunun Neil'ın yanına kâr kalmasına izin vermek, yeniden kurban edilmeme izin vermek gibiydi.

Neil onu geri kabul etmeme cüretim karşılığında hastalıklı bir ceza gibi yerimden, hak ettiğim ve kazandığım evimden olmamı istiyordu. Ona bu zevki asla tattırmayacaktım.

Son birkaç haftada içimde bir şey değişmişti. Sanki bu ilişkiden uzaklaştıkça güçlenmiştim ve Neil'a karşı koymak giderek kolaylaşmıştı. En sonunda ona bunu yapabileceğimi göstermek karşılığında varlığına tahammül etmeye ve yerimden kıpırdamamaya razıydım.

Avukatım ev için arabuluculuğa gitmemiz gerektiğini söylemişti. Bu işe yaramayınca, çünkü yaramazdı, kendimizi hâkim karşısında bulduk. Eve değer biçilecekti ve maddi kayıtları bir araya getirmek zorundaydım. Üç ila altı ay. Bununla üç ila altı ay uğraştıktan sonra her halükârda sona erecekti. Evi ya Neil alacaktı ya da ben. Ve sonuç ne olursa olsun, bu kez mücadele etmeden kazanmasına izin vermemiş olacaktım.

Neil'ın kahvaltı köşesinden sırtıma baktığını hissedebiliyordum. Odama bir buzdolabı almam gerekecekti.

Ayağa kalktığını duydum. "Ali..."

"Sakın," diye çıkışıp ona sert bir bakış attım.

Avuçlarını masaya koymuştu. "Benimle konuşmayı reddedersen, önümüzdeki birkaç ay çok zor geçecek."

"Zaten çok zor geçecek. Hoşuna gitmiyorsa, *taşın*," dedim, geçen günkü laflarını tekrar ederek.

Kapı çaldı ve bunu mutfaktan çıkmak için bir bahane olarak kullandım.

Kapıyı açtığımda, annemi ve babamı karşımda buldum.

Gözlerimi kırpıştırarak onlara baktım. "Geleceğinizi bilmiyordum," dedim, içeri girerlerken.

Anne babam yetmişli yaşlarındaydı ama ellili yaşlarındaki insanların dinçliği vardı ikisinde de. Martta emekli olana kadar ikisi de makine gibi çalışmışlardı. Babam gözleri eskisi kadar iyi görmediği ve bu durum ameliyatları zorlaştırdığı için emekli olmuştu. Annemin de romatizması vardı. Aksi takdirde, muhtemelen ölene kadar çalışırlardı.

Babam mavi polo yaka tişört ve beyaz pantolon giymişti, beyaz saçlarını güzelce geriye yatırmıştı. Renkleri bilerek seçmişler gibi annemin giysisi onunkiyle uyumluydu ve gri saçını beyaz bir şapkanın altına sokmuştu.

Babam yanağımdan öptü. "Neil'la golf oynamaya gideceğiz. Hazır mı?"

"Siz..." Başımı iki yana salladım. "Baba, Neil ve ben ayrıldık," dedim, peşlerinden oturma odasına girerken.

Annem yatar koltuğa, babam da kanepeye oturdu. "Ve?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Eski erkek arkadaşımla golf oynamaya gitmeniz uygun değil."

"Alexis, Neil ve ben o *seninle* çıkmaya başlamadan önceden beri arkadaş ve meslektaşız," dedi babam.

Dudaklarımı ıslattım. "Baba. O beni *aldattı*..."

Babam elini havaya kaldırdı. "Aranızdaki anlaşmazlığa dahil olmayacağım. Çift kavgası bu. Çözmenin bir yolunu bulursunuz ya da bulmazsınız. Her halükârda, aranıza girmeyeceğim."

Gözlerimi kırpıştırarak baktım ona. "Kendisinin zorla burada yaşadığını bilmek ilgini çeker belki."

"Burası senin evin olduğu kadar onun da evi. Açıkçası, evi ona vermelisin. İlişkiyi sonlandıran sensin ve Neil'ın vardiyaları düşünüldüğünde, hastaneye yakın olması onun için daha iyi olur. Daha fazla iş üstlenmeyi planlamıyorsan, evi ondan daha çok hak ettiğini nasıl iddia edebildiğini anlayamıyorum."

Öylece durup şok olmuş bir şekilde ona baktım.

Annem bana o sessiz "direnmek faydasız, boş ver" bakışlarından birini atıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Babam başını iki yana salladı. "Danışmanlık almayı neden düşünmediğinizi anlamıyorum. İlişkiler çaba gerektirir, Alexis. İşler zorlaştığı anda çekip gidemezsin."

Annem elini babamın dizine koydu. "Cecil, bence sorunlarını kendi tempolarında çözmelerine izin vermeliyiz, sence de öyle değil mi? İkisi de işleriyle meşguller..."

"Aklıma gelmişken," dedi babam, annemin sözünü keserek, "Doktor Gibson'ın birkaç ay içinde emekliye ayrılacağını duydum, bu acil servis şefi pozisyonunun müsait olacağı anlamına geliyor. Aday olacaksın. İkimiz de çoktan yönetim kuruluna seni tavsiye ettik. Annen ve ben azimsizliğini yeterince hoş gördük. Madem övülen bir acil tıp teknikeri olmak istiyordun, tıp fakültesinde sana üç yüz bin dolar harcamaktan bizi kurtarabilirdin."

Kalp atışımın hızlandığını hissettim.

Dudaklarımı ıslattım. "Cerrah olmamam yaptığım işin önemsiz olduğu anlamına gelmez," dedim dikkatle.

Ama anlamsızdı. Çünkü babam *tam olarak* bunu kastetmişti.

Annem de babam da cerrahtı. Babam beyin cerrahisine yönelmemi istemişti. Derek'in de plastik cerrahi yerine onların uzmanlık alanlarından birine girmesini tercih ederdi ama kardeşim alanının babamı sakinleştirecek kadar şöhret içerdiğini ilk başta kanıtlamıştı. Gelgelelim, benim için bu söz konusu değildi.

Benim sahip olduğum şey *Neil*'dı.

Neil seviyemi yükseltiyordu onların gözünde. Babam alanımdan hoşlanmıyordu ama Derek meşaleyi taşıyacağı ve ben de baş cerrahla birlikte olduğum için beyin cerrahisi kampanyasından vazgeçmişti. Babama göre, Neil'la çıkmak bile başlı başına bir başarıydı. Ama tek başıma yetersizdim. Özellikle de şimdi.

Neil'ın benden çok daha iyi bir Montgomery olabileceğini fark ettim. Hatta, şu anda sanırım babam beni kızı olarak görmekten ziyade onu oğlu olarak görüyordu.

O anda bunun gerçek olmasını, Neil'ın babamın oğlu olmasını ve benim Neil'dan ayrılıp hayatına devam edebilecek sıradan, önemsiz bir kadın olmamı istedim. Evrenin her şeyi bu şekilde ayarlaması çok kolay olurdu.

Ama evrenin umurunda değildi tabii.

Neil hızla içeri girerken, ağlamamak için kendimle mücadele ettim. Öteki odadan bizi duymamış olması imkânsızdı.

"Cecil! Jennifer!" dedi Neil gülümseyerek. "Golf oynamaya hazır mısınız?" Görünmez bir golf sopası savurdu.

Babamın yüzünün aydınlanmasını izledim. Dizlerinden destek alıp ayağa kalktı ve Neil'ın elini sıktı. Sonra bana döndü. "Alexis, hastanenin yüz yirmi beşinci yıl dönümünde yapacağın konuşmayı gözden geçirmeliyiz. On iki buçukta lokalde bizimle buluş."

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. "Ne... *hayır*! *Onunla* öğle yemeği yemeyeceğim!"

Babam sert bir bakışla beni olduğum yere sabitledi. "Genç hanım..."

Neil elini onun omzuna koydu. "Ali'nin bütün günü dolu, C. Onunla başka zaman arayı kapatırız," dedi.

Babamın ânında mücadeleden vazgeçtiğini gördüm. Neil için mahsuru yoksa, babam için de yoktu.

Neil'ın beni bu durumdan kurtardığını bilmek iyice sinirlenmeme sebep oldu.

Babam hoşnutsuz bir bakış daha attıktan sonra kapıya ilerledi.

Annem durup bana sarıldı. "Onu tanıyorsun," diye fısıldadı. "Seni çok seviyor ve tam kapasitene ulaştığını görmek istiyor. Seni seviyorum, tatlım." Yanağımı öpüp sırtıma hafifçe vurduktan sonra gitti.

Neil geride kaldı, anne babam duyamayacak kadar ilerledikten sonra eğilip kısık bir sesle konuştu: "Baban büyük stres

altında. Kardeşin ucuz bir pop yıldızıyla evlenip ülkeyi terk etti. Bizim ayrılığımız da onu kötü etkiledi. Üzerine gitme."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Babam sana ondan mı bahsetti? Gizlilik sözleşmesi imzalamıştı."

"*Elbette* bana bahsetti." Duraksayıp çözemediğim bir bakış attı. "Sonra konuşabilir miyiz? Lütfen?"

Dudaklarımı bastırırken, titrek bir nefes verdim.

Neil bekledi ama yanıt vermedim. Veremezdim. Çünkü konuşmak zorunda kalırsam haykıracaktım."Akşam görüşürüz," dedi, sessizliğimi olumlu kabul ederek.

Sonra gitti.

Kapı kapanır kapanmaz kendimi kaybettim. Hiddet, kırgınlık ve isteri içimden patlarcasına çıktı ve nefesimi ellerime verdim.

Bundan nefret ediyordum. *Her şeyden* nefret ediyordum.

Derek'in beni bırakmasından nefret ediyordum. Babamın dürüst olmamasından nefret ediyordum. Onları hayal kırıklığına uğratmaktan, cerrah olmayı hiç istememiş olmaktan, ameliyathanede saatlerce dikilmeyi sıkıcı ve yorucu bulmaktan nefret ediyordum. Tüm varlığıma ve beni bu noktaya getiren her şeye sinirliydim. Ailemde Royaume Northwestern'de çalışan ilk kişi olan Doktor Charles Montgomery'den nefret ediyordum. Aile mirasını sürdüren, onu bozamayacağım hâle getirene kadar güçlendiren her Montgomery'den nefret ediyordum çünkü yapılan tüm iyiliklere, kurtarıldığını *bildiğim* tüm hayatlara rağmen şu anda Tanrı'dan Montgomerylerin hiç var olmamış olmasını diliyordum.

Ama en çok da Neil'dan nefret ediyordum. Böylesine korkunç bir insana dönüşmeseydi, şu anda mutlu olabilirdim. Onunla evlenebilirdim ve benim adımı alabilir, böylece o Seçilmiş Kişi de o olur, ben buna mecbur kalmazdım.

O zaman herkes istediğine sahip olabilirdi. Çünkü şu anda herkesin istediğine sahip olmasının tek yolu benim perişan olmayı seçmemden geçiyordu.

Bir anda evin duvarları üzerime üzerime geliyormuş gibi klostrofobiye kapıldım. Nefes alamıyordum.

Vücudumda ilkel bir kaçma arzusu nabız gibi atıyordu. Garaj kapısına koştum; nereye gideceğimi çok iyi biliyordum.

Daniel'ı görmek istiyordum.

Çamurlu köpeğinin üzerime atlamasını, yavru bir keçiyle oynamayı, samimi ve yumuşak mobilyaların olduğu bir yerde bulunmayı, benden hiçbir şey istemeyen bir kasabada rahat ve iyi birinin bana sarılmasını istiyordum.

Garaj kapısının yanında bıraktığım çamur botlarımı giydim ve seyahat çantası bile almadan arabaya atladım.

Bütün yol boyunca Lola'nın dördüncü albümünü son seste dinledim. Bu albümü kaydederken benimle aynı ruh hâlinde olmalıydı çünkü Alanis Morisette'in "You Oughta Know" adlı şarkısına çok benziyordu; bu harikaydı çünkü öfkeme uyuyordu.

Daniel'ı geleceğimi haber vermek için aramadım.

Birincisi, yolun büyük bir kısmı boyunca salya sümük ağlamıştım ve telefonu açar açmaz her şeyi ona anlatmak istemiyordum.

İkincisi mi? Sadece oraya gitmek istiyordum. Yalnız olup olmadığını, beni habersizce karşısında bulduğunda nasıl tepki vereceğini görmek istiyordum.

Mantıksız ve çocukçaydı. Üzerinde hak iddia edemezdim. Ama başka biriyle görüşmediğini söylemişti ve yalanını yakalamak istiyordum. Neredeyse Daniel'ın beni hayal kırıklığına uğratmasını *istiyordum*. İddia ettiği gibi dürüst olup olmadığını görmeliydim. Oraya gittiğimde evinde başka bir kadın varsa, en azından nasıl biri olduğunu Neil'la olduğu gibi sonradan değil hemen anlayacaktım.

Garaj yoluna girdiğimde, Daniel bahçedeydi. Başını kaldırıp gülümsediğini görür görmez keyfim yerine geldi. Arabamdan indim, Hunter yanında pembe pijamasıyla koşan Chloe'yle yanıma geldi. Gülerek köpeği yakaladım. Kendine özgü bir şekilde *Roooooooo!* diye bağırırken, Daniel aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Buradasın." Köpeğinin üzerinden gülümsedi.

"Buradayım."

Daniel hiç vakit kaybetmedi. Beni kollarına alıp eğilerek öpünce, sanki beynimin bir kısmı kapandı. Stresli, endişeli ve öfkeli kısmı.

Biraz geri çekilip dudaklarıma doğru fısıldadı. "Ama gelmeden önce beni aramalısın."

Bununla birlikte tüm o kısımlar tekrar devreye girdi.

Bir adım geri çekilip ellerimi göğsünden indirdim. "Ah. Haklısın. Özür dilerim. Bu şekilde gelmemeliydim."

Gülümsedi. "Habersiz gelmen hoşuma gitti. Ama en azından ara ki duş almış olayım." Üzerindeki kirli giysileri işaret etti. "Ve senin için yiyecek bir şeyler hazırlarım."

Rahatladığım yüzümden belli oluyordu ki Daniel kaşlarını çattı. "Gelmeden önce beni aramanı neden istediğimi *sandın*?"

Yanıt vermedim.

İfadesinden sebebini çözdüğünü anladım. "Burada... burada başka bir kız olduğunu mu düşünüyordun? Sana kimseyle görüşmediğimi söylemiştim."

Kollarımı etrafıma doladım. "Bu beni ilgilendirmez..."

"Başkalarıyla görüşmüyorum," dedi Daniel.

Dudaklarımın kenarları seğirdi.

Sonra neşeli ifadesi kayboldu. "Sen başkalarıyla görüşüyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Daniel sırıttı. "Güzel." Beni öpmek için tekrar eğilirken geri çekildim.

"Başkalarıyla görüşmek istiyorsan, sorun değil."

Gülümsemesi kayboldu. "Bunu neden isteyeyim?"

Saçımı kulağımın arkasına ittim. "Yani, bu konuda hiç konuşmadık, Daniel. Belki de bazı kurallar belirlemeliyiz."

İfademi inceledi. "Pekâlâ."

"Nasıl kurallar olmasını istiyorsun?" diye sordum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet."

"Erkek arkadaşın olmak istiyorum."

Kalbime bir yumruk inmiş gibi hissettim, midem altüst oldu. Ama beynim bunu bastırdı.

Erkek arkadaşım mı olmak istiyor? Neden? Çok yaşlıyım. Her halükârda onun için çok büyüğüm. Uzakta yaşıyorum ve hayatlarımız çok farklı.

Benden *ne* istiyordu?

Bunda neredeyse saf bir tatlılık vardı. Büyüdüğünde astronot ya da balerin olmak istediğini söyleyen bir çocuk gibiydi. Ama büyüdüğünüzde, elbette mantıklı bir işle uğraşmaya başlardınız.

Belki de başkalarıyla yatmamızı istemediğini kastediyordu? Özel bir ilişkimiz olsun istiyordu? *Bunu* anlayabilirdim.

O anda başkasıyla görüşmesini istemediğimi fark ettim. Başka bir kadına sarıldığı düşüncesi beni öylesine ani bir kıskançlık krizine soktu ki şok ediciydi.

Buraya geldiğimde, onu başka bir kadınla bulsaydım mahvolurdum. Şimdiye kadar bunu fark etmemiştim bile. İçtenlikle dolu yüzüne bakarken ve sıcak kollarını etrafımda hissederken, içimde bir şey *O BENİM* diye haykırdı.

Ama benim olduğunu iddia etmek adil değildi. Çünkü *ben* asla ona ait olamazdım.

Bir erkek arkadaşın beklentileri olurdu. Ailemle tanışmak; tatillerde, doğum günümde, onun doğum gününde benimle olmak isteyecekti. Evime gelmek ve arkadaşlarımla tanışmak isteyecekti. Bunların hiçbirini yapamazdım. Asla. Bu ilişkinin hiçbir yere varmayacağı aşikârken ondan kimseyle çıkmamasını isteyemezdim.

"Daniel, şu anda bir erkek arkadaş istemiyorum," dedim. "Hayatımda buna yer yok."

Yüzünde bir anlık hayal kırıklığı gördüğümü sandım ama bana gülümsedi. "Sorun değil. Unvanlara ihtiyacımız yok. Şimdilik başkalarıyla görüşmeme kararı yeterli olur. Zaten benim de daha fazlası için vaktim yok."

Başımla onayladım. "Pekâlâ."

Gülümsedi. "Pekâlâ."

İstediğimi –hiçbir şart barındırmayan tekeşliliği– elde ettiğime sevinmem gerekirdi. Ama nedense hayal kırıklığına uğramıştım.

Daniel eğilip beni öpünce, bu konuya dair tüm düşüncelerim kayboldu.

Yüzümü sert ellerinin arasına aldı, dilinden meyvemsi bir tat alabiliyordum. Duş almak istemişti ama almadığına sevindim. Kendisi gibi kokuyordu. Kazdığı taze toprak, atölyesindeki sedir ağacı ve temiz terin karışımı gibi.

Geri çekilmeye başladığı anda, henüz işinin bitmediğine karar vermiş gibi beni tekrar öptü.

Ah, bu çocuk. İçimden üzerine çıkıp vücuduyla kaynaşmak geldi.

Daniel beni ışınlıyordu. Burada ve onunla olmaya dair her şey gerçekliğe verdiğim bir mola gibiydi. Ekranda kalan tek şey kendisi olana kadar zihnimdeki dizüstü bilgisayarda açık olan sekmeleri kapatıyordu. Neil'ın, babamın ve Royaume Northwestern'in zihnimin kenarlarında yavaş

yavaş yok olduğunu ve sonra tek bir tıklamayla kaybolduklarını hissettim.

Benim için bu kadar yanlış birinin bu beceriye sahip olması inanılmazdı. Hayatlarımızın uyumsuzluğuna rağmen üzerimde böyle bir etkisi vardı. Birbirimizi daha önceki bir hayattan tanıyıp tanımadığımızı ve yeniden bulup bulmadığımızı merak ettim. Belki de bu yüzden bana çok tanıdık geliyordu...

Fakat bu kez ben çok erken ve kast sisteminin onun çıkamadığı bir seviyede doğmuştum. Bu beni biraz üzüyordu.

Bu ilişki asla gelişemeyecekti. Asla derin bir nefes alıp etrafımızdakileri bir araya çekemeyecekti. Ciğerlerini, tanıdığım insanlar ve hayatımla dolduramayacaktı.

Şimdiki hâlinden ibaret olacaktı. Sadece bu kadarından.

Bir de uzun sürmeyecekti.

Daniel gülümseyerek geri çekildi. "Temizleneceğim. Sonra gidip bir şeyler yeriz. Ben duştayken Chloe'yi beslemek ister misin?"

Nefes nefese, ağzına doğru başımla onayladım.

Daniel hazır olunca, umduğum gibi Jane'in restoranına gitmedik. Bir ailenin işlettiği markete gittik.

Yolda, Daniel'la birlikte kasabadaki herkesin bizi görebileceği Jane'in restoranında yemek yemeyi aslında dert etmeyeceğimi fark ettim. Başka bir plan yapmasına izin vermediğim için bu kısmen benim suçumdu. Ama diğer yandan, teknik olarak Daniel sadece seks yaptığım bir erkek olsa da son birkaç hafta içinde daha az utanılacak bir şeye dönüşmüştü aramızdaki. Sanırım arada sırada seks amaçlı görüşmek yerine çıkıyormuşuz gibi hissediyordum.

Rüzgâr çanlarının şıngırtısı eşliğinde, benim için marketin kapısını açtı. Müşterilerden biriyle ilgilenen Brian'a el salladıktan sonra bana döndü. "Pekâlâ. Sana herhangi

bir şey hazırlamam için bana zaman vermedin, o yüzden yaratıcı olmak zorundayız. Bir oyun oynayacağız."

Kaşımı kaldırdım. "Oyun mu?"

"Evet. Çok ciddi bir oyun. Kurallar bağlayıcı."

"Bağlayıcı demek?"

"Bağlayıcı. Birinci kural." Dramatikleşmek için durakladı. "Asya'da asla bir kara savaşma girme."

"Daniel!"

Gülüyordu. "Şaka yapıyorum!" Parmaklarıyla saydı. "Yerine başka bir şey koymak yok, vazgeçmek yok ve aldığımız *her şeyi* denemek zorundasın. Kurallar böyle. Şartları kabul ediyor musun?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Bilmiyorum... sanırım daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Kabul etmediğin sürece daha fazla bilgi veremem."

Gülümsedim. Sahte bir ciddiyet takındığında çok sevimli görünüyordu. "Pekâlâ. Kabul ediyorum."

Ellerini ovuşturdu. "Pekâlâ, şöyle yapacağız. Kollarımızı bu şekilde açarak her reyonda dolaşacağız." Parmakları koridorun iki tarafını gösterecek şekilde bir T oluşturdu. "İzleyen kişi 'dur' diyecek ve diğeri kolunun işaret ettiği şeyi alacak. Alışverişin sonunda elimizde ne varsa, akşam yemeğimiz onlar olmak zorunda."

Güldüm. "Ciddi misin sen?"

"Çok ciddiyim. Bu konuda şikâyet edemezsin. Kurallar böyle. En sonunda, ortaya bir yemek çıkarabilmek için tercih ettiğimiz üç ürünü alabileceğiz. Oyundaki her şeyi kullandığımız sürece, gerekirse evdeki malzemeleri de kullanabiliriz."

Gülümsedim. "Pekâlâ. Hadi başlayalım."

"Tamam. Önce eğlenceyle başlayalım."

Daniel bir alışveriş arabası alıp beni dükkânın arka tarafındaki, dergiler ve elişi malzemelerinin olduğu reyona götürdü. 2,99 dolara satılan DVD'lerin olduğu bir sepet vardı."Hazır mısın?" diye sordu, sepetin yanında durarak. "Önce ben başlayacağım."

"Hazırım."

Elini DVD'lerin arasına sokup karıştırmaya başladı. Yaklaşık otuz saniye devam etmesine izin verdikten sonra seslendim: "Dur!"

Elindeki DVD'yi çıkarıp kapağına baktı. "*Sonsuza Dek.* Drew Barrymore."

"*Eveeet!* Çok güzel!"

Gülümseyerek DVD'yi alışveriş arabasına attı. "Sıra sende."

Atıştırmalık reyonuna gittik ve kollarımı iki yana açtım.

Daniel bir saniye bekledi. "Başla!"

Yürümeye başladım.

"Dur!" diye seslendi, ortadayken.

Her iki taraftaki seçeneklerime baktım. "Ballı hardallı krakerler," dedim, paketi alırken suratımı ekşiterek. "Ve fıstık ezmeli krakerler. Fena değil."

Et reyonuna gittik ve tavuk budu aldık. Manav reyonundan pırasa ve bir paket kırmızı patates aldık. Süt ürünleri reyonundan da tam yağlı krema aldık. Tatlı olarak dondurucudan kırmızı, beyaz ve mavi buzlu şeker çıktı şansımıza. Daniel üç serbest seçim ürünümüz olarak tavuk suyu, kereviz ve bir baget ekmek kaptı.

Çok eğlenceli ve *basitti.* Bu tam da Daniel'ın iyi olduğu türden bir şeydi.

Neil'dan çok farklıydı. Ferahlatıcı bir şeydi bu. Neil randevularımızda çok uğraşır, her şeyi çok zorlardı. Bu benim için olmaktan ziyade kendisi içindi. Sahne önü biletleri, şık

restoranlar; sosyal medya paylaşımları için ne iyi görünürse. Bir süre sonra tüm bunlara karşı hissizleşmiştim. Her şey parlaklığını yitirmişti. Özellikle de randevularımızın çoğunu telefonuna bakarak ya da kendisi hakkında konuşarak geçirdiği için.

Tanrım. Nasıl fark etmemiştim?

Gerçi neden fark etmediğimi biliyordum. Çünkü kişisel bütünlük ve dürüstlük gibi şeylerden ziyade prestije değer veren bir adam tarafından yetiştirilmiştim. O tür davranışlar benim için normaldi.

Erkek kardeşim ona gösterilen örnekten çok daha iyi biri olmuştu. Derek içinde büyüdüğümüz kafesten kaçabilmişti. Bunu Lola'nın başarıp başarmadığını, Derek'a farklı bir yol gösterenin o olup olmadığını merak ettim.

Demek istediğim, o gönüllülük görevini kabul etmesinin bir sebebi özgeçmişinde iyi görünecek olmasıydı. Ama sonuçta, Derek iyi işler başaracağını bildiği için orada kalmıştı.

Bu bize öğretilen her şeyin mantığına aykırıydı. Bu iş Derek'i zenginleştirmeyecek ya da kariyerinde ilerlemesini sağlamayacaktı. Royaume'a bir faydası yoktu, babamızı da etkilemeyecekti. Aslına bakılırsa, tam tersine yol açacaktı.

Geç de olsa, içim kardeşimle duyduğum gururla dolup taştı. Yaptığı şeyi yapmak için orada kalmasının ne anlama geldiğini tam olarak anladığımı sanmıyordum. Bunun hayatımı nasıl etkileyeceğine o kadar takılmıştım ki kardeşimin içindeki değişimi hiç düşünmemiştim.

Sonra bir şeyi daha fark ettim. Lola'yı neden yanında getirmediğini biliyordum. Eşini eve getirmemişti çünkü bunun bir anlamı yoktu.

Babam onu asla kabul etmezdi. Asla. Tıpkı Daniel gibi birini asla kabul etmeyeceği gibi. O yüzden Derek onu ge-

tirmeye tenezzül bile etmemişti. Eşini reddedilmekten korumuş ve *kendi* hayatından vazgeçmişti.

Bunu yaparken *beni* mahvetmiş olsa da son derece güzel ve fedakârca bir davranıştı.

Ama bu yüzden Derek'i suçlamıyordum. Birimizin kurtulmasına sevinmiştim. Bir avamla evlenebilmek için taht-tan vazgeçmişti. En azından, babam bunu böyle görüyor olmalıydı. Derek tüm servetinden vazgeçmişti.

Fakat görünüşe aldanmamak gerekir...

Ücreti ödeyip aldığımız şeylerle garaja döndük.

Küçük mutfağın yanındaki bir tabureye oturdum ve Hunter yanıma kıvrıldı. "Peki bana ne yapacaksın bakalım?"

"*Birlikte* yapacağız," dedi Daniel, malzemeleri poşetlerden çıkarırken.

"Birlikte mi? Yemek yapmayı bilmiyorum."

"Öğreteceğim," dedi, her şeyi tezgâha dizerken. "Aktivitenin amacı, bunu birlikte yapmak."

Ona şüpheli bir bakış attım.

Gülümsedi. "Buraya gel."

Tabureden inip tezgâhın başında, yanında durdum.

"Çorba yapacağız," dedi.

"Çorba mı?" İstifi başımla işaret ettim. "Bunlarla mı?"

"Çorba kolaydır. Her şeyle çorba yapabilirsin."

Kiler olarak kullandığı küçük dolaba gidip un ve soğan çıkardı. Biraz sarımsak ve buzdolabından da bir miktar tereyağı aldıktan sonra her şeyi tezgâha koydu.

Garajda bir yusufçuk vardı. Küçük ocaktaki bir tencerenin kenarına kondu. O şeyler her yerdeydi burada.

Daniel'ın kesme tahtası ve bıçak çıkarmasını izledim. "Sen patatesleri soy, ben de soğanı doğrayacağım," dedi.

Ama nasıl başlayacağımı bilmediğim için kıpırdamadım.

Tereddüt ettiğimi fark etti. "Ne oldu?"

Dudaklarımı ıslattım. "Patates soymayı bilmiyorum," dedim. "Daha önce hiç soymadım."

Daniel gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Daha önce hiç patates soymadın mı?"

"Hayır. Aşçımız vardı... o yüzden yapmam gerekmedi hiç."

Neil birçok insanın basit olarak gördüğü şeyleri yapmayı bilmememe dikkat çekmeyi çok severdi. Ama ben bu tür becerilerin önemli olduğuna inanarak yetiştirilmemiştim. Annemle babam beni belirli bir hayata göre yetiştirmişlerdi. Üç dil biliyordum. Stanford'da tıp okumuş, Berkeley'de doktora yapmıştım. Ama çamaşır yıkamayı hiç öğrenmemiştim. Kendi evimi temizlememiştim. Daniel bana göstermeden önce temizliğin nasıl yapılacağını bile bilmiyordum.

Bunun Neil'ın beni kontrol etmek için kullandığı şeylerden biri olduğunu fark ettim. Evle sadece *o* ilgilenebilirdi. Onsuz nasıl hayatta kalabilirdim? Yemek yapmayı bile bilmiyordum sonuçta.

Gerekirse Grubhub'dan yemek sipariş edebilir ya da mikrodalgada ısıtmalık bir şey yapabilirdim. Ama sanki Neil ona ihtiyacım olduğunu, yalnız olamayacağımı, birinin benimle ilgilenmesi gerektiğini ve evi idare edemeyeceğimi düşünmemi istiyordu. O benim için yapmadığı sürece bir daha asla kiş yiyemeyeceğimi.

Neil'ın her zaman yaptığı gibi Daniel'ın da mutfak becerilerinden yoksun olduğum için beni utandırmasını bekledim. Ama omuzlarını silkmekle yetindi. "Pekâlâ, göstereyim hemen."

İfademin yumuşadığını hissettim.

"Yemek yapmayı nasıl öğrendin?" diye sordum.

Gülümsedi. "Burada insanın yemek yapmayı bilmesi gerekiyor. Her zaman dışarıda yemeye maddi gücümüz yetmiyor. Pekâlâ," dedi, ellerimi yıkadıktan sonra benimle omuz

omuza durarak. "Patatesleri böyle soyacaksın. Soyma işi bittiğinde, onları küp şeklinde doğra. Böyle." Bıçağı alıp bana gösterdi. "Daha hızlı pişmeleri için küp küp doğruyoruz. Çorba yapacağımız için kabuklarını soyuyoruz ama patates püresi için bırakmaktan yanayım ben..."

Devam ederken, her şeyi bu şekilde açıkladı. Sadece nasıl yapacağımı değil, sebebini de söyledi. Hoşuma gitti. Ben de stajyer doktorlarımı bu şekilde eğitiyordum.

Daniel çok sabırlıydı ve bana mümkün olduğunca yakın duruyordu. Bu gerçekten aşikârdı ve çok ama *çok* dikkat dağıtıcıydı.

O taptaze kokusu burnuma çalınıyordu ve işe koyulmam gerekirken kendimi ona sokulurken buldum.

Fark etmiş olmalıydı ki dönüp bana baktı ve birdenbire yüzlerimiz çok yaklaştı... Sonra da içimde *çok* uzun zamandır olmayan bir şey oldu.

Midemde *kelebeklerin* uçuştuğunu hissettim.

"Ne?" diye sordu gülümseyerek.

Güçlükle yutkunup ona gözlerimi kırpıştırarak bakmakla yetindim.

Daniel beni dürttü. "Ne?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum. Sadece seni dikkat dağıtıcı buluyorum." Biraz sarsılmış bir şekilde tekrar kesme tahtasına baktım. Sanki kontrolümün tamamen dışında, büyük bir şey olmuştu.

Midemde kelebekler uçuşmazdı benim. Bu tür şeyler için çok *yaşlıydım*. Bu noktada birinden hoşlanma ve ona köpek yavrusu gibi bakışlar atmayı aşmış olmam gerekmez miydi?

Ona bakmamama rağmen Daniel'ın gülümsediğini hissettim. "Önündeki işe odaklanabilecek misiniz, Doktor Hanım?" diye bana takılıp burnunu saçımın arasına soktu.

"Çünkü tüm dikkatine ihtiyacım olacak ve biraz dalgın görünüyorsun," diye fısıldadı.

Midemde *yine* kelebekler uçuştu.

Aman Tanrım, hayır. *Odaklanamayacaktım.*

Başımı kaldırıp bana bir öpücük vermesine müsaade ettim, bu yeni gelişme konusunda biraz özgüvensiz hissediyordum.

Daniel çok çekici ve yakışıklıydı. Müthiş bir şekilde yakışıklıydı. Nefesimi kesen türden bir adamdı... çünkü *iyiydi.* Kibar, düşünceli ve sabırlıydı. Cömertti. Ve çok *kolaydı.* Ona dair hiçbir şey karmaşık değildi.

Neil keşfettikçe iyi özellikleri küçülen bir matruşka bebeği gibiydi. Daniel ise tam tersiydi. Onu tanıdıkça, daha iyi birine dönüşüyordu.

Temel Reis'le ilgilenmesi hoşuma gidiyordu mesela. Kasabanın onu neden belediye başkanı ilan ettiğini anlıyordum; sadece Grant olduğu için değil, Grantların belirli türden insanlar olduklarını hissediyordum. Diplomatik ve sevilen. Bunu bana anlattığı şeylerden değil, diğer insanların ona karşı muamelesinden çıkarabiliyordum.

Liz, Daniel'la tanıştığım gün ondan övgüyle bahsetmişti. Sırf Daniel'ın bana bir film izletebilmesi için Brian açık hava sinemasının projeksiyon odasında iki saat oturmuştu. Doreen, Temel Reis'i kontrol etmeye gideceğini bildiği için onu aramıştı. Sonra Daniel, evinde düşen Temel Reis'i Rochester'daki doktora götürmüş ve duşuna tırabzan takmıştı.

Neil'ın etrafındaki insanların ona nasıl davrandıklarına bakarsanız, benzer bir sonuca, sevildiği düşüncesine varabilirdiniz. Neil'ın herkesin masasında önemli bir yeri vardı. Ama aradaki fark, kimsenin Neil'a Daniel'a olduğu gibi bel bağlamamasıydı. Neil'ın tüm ilişkileri statüye dayanan sığ

bağlantılardan oluşuyordu. Kimse ondan varlığıyla şereflendirmesi ve sahte gösterişi dışında bir şey istemiyordu.

Neil partinizdeyse bu, önemli ve onun birlikte görünmek istediği bir insan olduğunuz anlamına gelirdi. Ama herhangi bir konuda ona bel bağlarsanız, sizi hayal kırıklığına uğratırdı.

Daniel partinizdeyse, bu şefkatini kazandığınız, iyi bir insan olduğunuz anlamına gelirdi. Daniel'ın şefkatinin Bri ve Derek dışında bildiğimi sanmadığım bir seviyede bağlılığa eşit olduğunu anlamaya başlıyordum. Ve bu sanki tüm bir kasabayı kaplıyordu. Sanki bu sadakat pelerini herkes için yeterince genişti.

Sonra, saygıyla karışık bir hayranlıkla, bir şekilde benim de şefkatini kazanmış olabileceğimi fark ettim. Benden hoşlanıyor olmalıydı, sadece seks açısından değil, aksi takdirde neden telefonda benimle konuşarak o kadar vakit geçirsin ve kız arkadaşı olmamı istesindi ki?

Hah.

Patatesleri soyarken, dudağımın kenarını çiğnemeye başladım.

Baş cerrah benden hoşlanmaya başladığında kendimi çok önemli hissettiğimi hatırlıyorum. Sanırım bu ve Neil'ın sahte çekiciliği başımı o kadar döndürmüştü ki gözümün önünde yanıp sönen ikaz sinyallerini görmemiştim. Garsonlarımıza kabalık ettiğinde ya da hemşireler ondan hoşlanmadıklarında, bunların üzerinde durmamıştım.

Daniel'la ise tam tersi geçerliydi. Ondan etkilenmeyeceğime o kadar emindim ki etkilendiğimi keşfetmek neredeyse şaşırtıcıydı.

Telefonu cebinde çalınca, yanıt vermek için bıçağını bıraktı.

"Ciddi misin?" Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Zil sesin açık mı? İnsanları arıyorsun *ve* zil sesin açık, öyle mi?" diye takıldım.

Daniel güldü. "Birinin beni aradığını başka nasıl bilebilirim? Zil sesi bunun için değil mi?"

Telefonunu çıkardı. "Liz arıyor." Yanıt verdi. "Selam, ne..." Durup dinledi. Kaşlarını çattı. "Burada. Pekâlâ. Pekâlâ, bekle." Aramayı hoparlöre aldı.

"Alexis?" dedi Liz.

Şaşkınlıkla Daniel'a baktım. "Merhaba, Liz..."

"Şey, Hannah doğum yapıyor ve onu Mayo Clinic'e götürmek istediler ama çok hızlı başladığı için arabaya bindiremediler ve..."

Çığlıklar ve cam kırılma sesleri duyuldu.

"Gelebilir misiniz?" diye sordu panikle.

Daniel'a başımı onaylar anlamda salladım ve kapıya doğru koşmaya başladık.

Liz nefes nefeseydi. "Hastaneden doğum hemşiresiyle görüntülü görüşme yapıyoruz. Doug burada yardım etmeye çalışıyor ama Hannah onun dokunmasına izin vermiyor, ambulansın gelmesine de kırk dakika var ama Hannah'nın kırk dakikası olduğunu sanmıyorum."

"Doğum kanalı açıldı mı?" diye sordum. "Bebeğin başını görebiliyor musun?" Çoktan Daniel'ın kamyonetine atlamıştık.

"Bi-bilmiyorum. Çok fazla sıvı var. Kan ve başka şeyler. Sanırım suyu geldi."

"Pekâlâ, yoldayız. Dinle, biraz su kaynatmanı ve bulabildiğin tüm temiz havluları getirmeni istiyorum. Tek kullanımlık eldivenlere, makasa ve atıştırmalık paketi kıskacına ihtiyacım var. Cips paketlerini kapatmak için kullanılanlardan hani? Bir bardağı tuvalet ispirtosuyla doldur ve kıskaçları içine atıp beni bekle."

"Pekâlâ. Pekâlâ, tamam."

"Oraya gelene kadar telefonda kalacağım," dedim sakince. "Paniğe kapılma."

Daniel yolda kuzeye doğru ilerlemeye koyulmuştu. "Üç dakika," dedi.

Evin önüne park ettiğimizde, kasabanın yarısı çimenlerdeydi sanki. İçeriden gelen çığlıkları ve bağırışları duyabiliyordum.

Oturma odasından koşup yatak odasındaki kaosa ulaştık.

Odada altı kişi vardı. Liz komodinin yanında, telefonunu kulağına tutarak duruyordu ve diğer elinde de görüntülü konuşma yaptıkları telefon vardı. Doug kapının yanındaydı ve karnı burnunda Hannah terli, kıpkırmızı hâlde yatakta oturuyordu.

Doug çileden çıkmış gibiydi. "Hannah, bakmama izin ver!"

Hannah ona dik dik baktı. "Doug, sen hariç biri bu bebeği doğurtana kadar onu saklayacağım. Bugün vajinamı *göremeyeceksin*. Böyle bir şey olmayacak!"

"Ben doktorum, Hannah!"

"Orduda bebek doğurtmadın!"

"Keçi doğurttum!"

"DEFOL KARŞIMDAN!" Hannah bir çalar saat alıp odanın öteki tarafına fırlattı. Doug tam zamanında kaçtı ve sertçe duvara çarpan saatin parçaları çoktan kırılmış nesnelerin oluşturduğu yığının üzerine yağdı.

Hannah battaniyeyi kavrayıp acı içinde haykırdı.

Liz beni gördü. "Doktor geldi!"

Doug bana bakıp rahatladı. "Tanrı'ya şükür." Bir kutu tek kullanımlık eldiveni elime tutuşturdu, sonra hastaya baktı. "Vajinanı görmek benim için de eğlenceli değil, Hannah!" Ardından bana döndü. "Ben gidiyorum. Yardıma ihtiyacınız olursa beni çağırın," diye homurdanıp yanımdan geçti.

Ellerimi ve önkollarımı bitişik banyoda yıkadıktan sonra yatağa ilerleyip eldivenleri taktım. "Hannah, ben Dr. Alexis. Kasılmalarının ne sıklıkta olduğunu biliyor musun?"

Hannah gözlerini sımsıkı yumup başını iki yana salladı.

Daniel'a döndüm. "Bebeğin ebeveyni olmayan herkesin odadan çıkmasını istiyorum."

Yatağın kenarında oturan, endişeli bir kadın elini kaldırdı. "Hannah'nın eşiyim."

"Adın ne?" diye sordum.

"Emelia."

"Emelia, sen kal. Liz, senden istediğim şeyleri getirdin mi?"

Liz başıyla onaylayıp havluları gösterdi. "Su kaynıyor. Doug sen söylemeden önce kaynatmaya başlamıştı."

"Pekâlâ, benim için makası beş dakikalığına kaynatmanı istiyorum. İşin biter bitmez onu getir. Dikkatli ol, sıcak olacak. Soğuması için temiz bir tabağa koy."

Liz hızlıca başını sallayıp görüntülü arama olan telefonu Emelia'ya verdikten sonra odadan çıktı. Kapının kapandığını duyunca çarşafı kaldırdım. "Rahim ağzını kontrol edeceğim, tamam mı?"

Hannah tek gözünü açtı ve kasılmaların arasında gergin bir ifadeyle başını onaylar anlamda salladı. Kasılmanın geçmesini bekledikten sonra muayeneme başladım.

"Hamilelikte herhangi bir sorun çıktı mı?" diye sordum.

Emelia başını iki yana salladı. "Hayır."

"Gebeliğe bağlı şeker hastalığı? Yüksek tansiyon?"

"Hayır. Sağlıklı gayet. Bebek de sağlıklı," dedi Emelia, gözleri irileşmiş hâlde.

Hannah'nın rahim ağzı on santim açılmıştı ve tamamen hazırdı.

"Pekâlâ, Hannah. Ambulansı beklemek için vaktimiz olmayacak," dedim. "Bir sonraki kasılmada ıkınacaksın."

Ama Hannah başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır; böyle olmaması gerekiyordu. Doğum planım var. Ben... epidural anestezi olacaktım!"

"Biliyorum," dedim sakince. "Ama şu anda önemli olan, bebeği sağ salim dışarı çıkarmak. Ve bebeği gözlemlemenin bir yolu olmadığı için de bekleyemeyiz. Bebek rahatsız olabilir ve onu kontrol edebilmemiz için buraya, yanımıza almalıyız, tamam mı?"

Hannah dehşete kapılmış görünüyordu ama başıyla onayladı.

"Emelia'nın nerede olmasını istersin, Hannah? Elini tutsun mu? Yoksa doğumu mu izlesin?"

Hannah ağlıyordu. "İzlemesini istiyorum."

Başımla onayladım. "Pekâlâ. Emelia, gelip yanımda durabilirsin."

Emelia yanıma geldi, hâlâ doğum hemşiresiyle görüntülü görüşmenin olduğu telefonu tutuyordu.

"Bebeğin cinsiyetini biliyor musunuz?" diye sordum sohbet eder gibi.

Hannah başını iki yana salladı.

Altına havlu koymaya başladım. "Hangi isimleri seçtiniz?"

Emelia'nın sesi titredi. "Erkek olursa Kaleb, kız olursa Lily."

"Güzel isimler." Gülümsedim. "Kaleb ya da Lily'yle tanışmaya hazır mısınız?"

Hannah başıyla onayladı.

Vücudunun bir başka kasılmayla gerildiğini gördüm. "Pekâlâ, hazır mısın? İşte başlıyoruz. Derin nefes alıp tut, on saniye boyunca ıkın. Bir, iki, üç, aferin, dört, beş, gelişme gösteriyorsun... yedi, sekiz, dokuz. Güzeeeel."

Hannah acıyla nefesini verdi.

"Acıdığını biliyorum," dedim. "Ama unutma, artık soğuk algınlığı geçiren bir adamın neler çektiğini biliyorsun." Jessica'nın en sevdiği doğum esprisi buydu.

Güldüler ve gerginlik biraz azaldı.

Üç kasılmada daha ittikten sonra bebeğin başı dışarı çıktı.

Göbekbağı boynuna dolanmıştı.

"Hannah, birkaç nefes boyunca ıkınmamanı, sadece solumanı istiyorum," dedim sakince.

Parmaklarımla göbekbağını çıkarmaya çalıştım ama çok sıkı bir şekilde iki kat dolanmıştı. Gevşetemedim.

Boyna böyle iki kat dolanan göbekbağı kısalmıştı. İçeride ne olduğunu ya da ne kadar boşluk olduğunu göremiyordum ama yeterince kısaysa, bebek dışarı çıktığında göbekbağı bir ilmik gibi gerilip oksijeni kesecekti. Onu zamanında çıkaramayabilirdim ya da doğumdan önce kıskaç bağlayıp güvenle kesemeyebilirdim, özellikle de tıbbi aletler olmadan.

Bebeği doğurtmak için takla manevrasını kullanmalıydım. Başını çekip çıkarmak yerine, Hannah'nın kalçasına doğru itmem gerekiyordu. Omuzların ve bedenin geri kalanının taklayla çıkmasını, göbekbağının gerilmeyeceği şekilde bebeğin boynunu doğum kanalına yakın tutmamı sağlayacaktı bu.

Tüm bunlar bir saniyelik sakinlik ânında zihnimde belirmişti. Yılların tecrübesi, eğitimi ve içgüdüsü devreye girmişti. Monitörlerim ya da hemşirelerim yoktu. Hannah'nın topuklarını dayayacağı bir yer bile yoktu. Ama ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Hannah'yla kendimden emin bir şekilde göz teması kurdum. "Son kez ıkınacağız ve bu kez sağlam bir ıkınma olacak."

Geri sayıma başladım. Parmaklarım bebeğin omuzlarını ustalıkla çevirdi ve son bir sıvı ve kan hücumuyla birlikte bebeğe kusursuz bir takla doğum pozisyonu verdim.

Kızdı. İçgüdülerim haklı çıkmıştı. Göbekbağı takla için yeterince gevşekti. Dümdüz çıkmasına izin verseydim, ye-

terli olmayacaktı ve burada olmasaydım, bebek bu şekilde çıkmazdı. Özellikle de Hannah, Doug'ın ona yardım etmesine izin verseydi.

Göbekbağı boynunu gererdi ve onu zamanında çıkaramayabilirlerdi. Bebek beyin hasarı alabilirdi. Beyin felci, epilepsi, zihinsel ya da gelişimsel bozuklukları olabilirdi. Ölebilirdi de.

Ama *burada* olduğum için ölmemişti.

*İşte b*u yüzden yaptığım şeyi yapıyordum.

Bu tür anlarda, yapmam gereken işi yaptığımı biliyordum. Bu tür anlar babam ne derse desin, ihtişamlı olmasa da mesleğimin onurlu olduğunu anlamamı sağlıyordu.

Hemen boynuna dolanmış göbekbağını çıkarıp bebeği Hannah'nın karnına koydum ve sırtını okşamaya başladım. Ağladı. Güzel, güçlü bir ağlamaydı.

Gülümsedim. "Lily'yle tanışın."

Ambulans on beş dakika sonra geldi. Sağlık personelini acele ettirip hastayı onlara teslim ettim. Odadan çıktığımda, tüm kasaba artık çimenlerde değildi; oturma odasındaydılar. Daniel beni görünce ayağa kalktı ve herkes merakla bana baktı.

Gülümseyip ellerimi havaya kaldırdım. "Kızları oldu."

Tüm ev tezahürata başladı. Daniel beni kurtarana kadar üç düzine insan bana sarıldı.

Beni bir köşeye çekip kollarını belime dolayarak bana gülümsedi. "Patates soymayı bilmiyorsun ama bebek doğurtabiliyorsun, öyle mi?"

"Ne, zor bir şey mi sanki?"

Gülüp beni öptü. Bunu herkesin karşısında yapmasını hiç umursamadım.

Hannah sedyeyle dışarı çıkarılırken, Emelia yanında gülümsüyordu ve onlar gider gitmez çok tuhaf bir şey oldu.

Misafirler gitmediler. Harekete geçtiler. Yatak odasına doluşup çarşafları çıkarmaya başladılar, biri bulaşık makinesini boşaltıyordu, bir başkası elektrikli süpürgeyi çalıştırdı. Windex ve Pine-Sol kokusu etrafımızı sardı. Ön kapı hâlâ açıktı ve altı kişinin dışarıda yabani otları temizleyip çimleri biçtiklerini gördüm. Üzerleri folyoyla kaplı güveç çanaklarıyla insanlar eve doluştu ve mutfakta duran biri onları alıp buzdolabına kaldırdı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordum, etraftaki hareketliliğe bakarak.

"Hep yaptığımız şeyi," dedi Daniel. "Biz birbirimizle ilgileniriz."

Buna dair bir şey duygulanmama sebep oldu. Bu birkaç arkadaştan fazlasıydı. Tüm kasabaydı. Tüm kasaba buradaydı.

Bu sadece bir topluluk değildi. Bir aileydi.

Temel Reis elinde bir alet çantasıyla ayaklarını sürterek yanımıza geldi. O bile yardım ediyordu.

"Merhaba. Nasılsın?" diye sordum.

Tek gözünü kısarak bana baktı. "Burada olman çok güzel bir tesadüf, değil mi?"

Yanıt vermemi beklemedi. Daniel'a imalı bir şekilde başıyla selam verdikten sonra kendi kendine mırıldanarak garaja gitti.

"Bu da *neydi?*" diye sordum Daniel'a bakarak.

"Eh, kasabaya dair bir teorisi var."

"Ne teorisi?"

Hoşuna gitmiş görünüyordu. "Kasabanın kendisini koruduğunu, ihtiyacı olanı aldığını düşünüyor. Temel Reis, Hannah'nın sana ihtiyacı olduğu için bugün burada olduğuna inanıyor."

Kaşlarımı çatarak bunu düşündüm. "Hah. Aslına bakılırsa, bugün burada olmayı planlamıyordum."

"Öyle mi? Fikrini değiştiren neydi?"

Annem ve babamın eski erkek arkadaşımla golf oynamaya gitmeleri?

"Hava güzeldi," dedim, düşündüğüm şeyin aksine. Başımı eğdim. "Hey, kiş yapmayı biliyor musun?"

Daniel bana baktı. "Kiş mi? Evet."

"Bana öğretir misin?"

Omuzlarını silkti. "Elbette. Bu gece bir tane yapıp kahvaltıda yiyebiliriz."

Gülümsedim. "Sanırım bana birçok şeyi göstermeni isteyeceğim, Daniel. Öğrenmem gereken epey şey var."

Ayışığı Kitaplığı

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DANIEL

Hannah'nın bebeği doğduktan sonraki sabah yatağımda uzanıyorduk. Saat on birdi. O gün daha sonra müşterilerim gelecekti. Girişler öğleden sonra üçte başlıyordu, o yüzden Alexis gidene kadar üzerimde iç çamaşırıyla yanında uzandım.

Bütün gece ayakta olduğumuz için uyukluyorduk.

Ona sokulup burnumu boynuna gömdüm. Hoşnut bir ses çıkarıp bana döndü ve dudakları erişebileceğim mesafeye gelir gelmez onu öptüm.

Başkalarıyla görüşmeme konusunda anlaşmıştık.

Gülümsememe engel olamıyordum.

Bu anlaşmanın her şey olmadığını biliyordum. Unvan gibi bir şey değildi bu. Sevgililik anlamına gelmiyordu. Ama Alexis'in ilgisi ve zamanı için bir başkasıyla rekabet etmeyeceğim anlamına geliyordu. Belki bundan sonra daha sık gelir, hatta onu ziyaret etmemi bile isteyebilirdi.

Ama en çok başka birinin olmamasına seviniyordum çünkü bunu düşünce aklımı oynatacak gibi oluyordum. Böylesi bir ihtimal ortadan kalkana kadar ne büyük bir rahatlama olduğunu anlamamıştım. Ondan başkalarıyla görüşmemesini isteyebilecek konumda olmadığımı düşün-

düğüm için böyle bir şey yapıp yapmadığını çok fazla düşünmeme bile izin vermemiştim.

Ona orada ne tür adamların asıldığı gözlerimin önüne geliyordu. Yaşlı, başarılı... zengin. Pahalı arabalar kullanan, onu maddi gücümün asla yetmeyeceği yerlere götüren adamlar. Alexis'i buna ikna edebilmiş olmam bile bana imkânsız geliyordu. Ama bulup da bunamayacaktım. Kabul edip teşekkür edecek ve *koşacaktım.*

Kuvvetli bir nefes sesi duyunca, ikimiz de dönüp baktık. Hunter bize bakabilmek için çenesini yatağa koymuştu ve kuyruğunu sallıyordu. Dudakları kırık dişini ortaya çıkaracak şekilde kıvrıldı ve bir Alexis'e, bir bana bakarken gür kaşları kıpırdadı. Köpeğim onu sevmişti gerçekten.

Alexis kahkaha atıp bana gülümsedi. "Köpeklerin bizi daha iyi manipüle edebilmek için kaş kası geliştirdiklerini biliyor muydun?"

Dirseğimin üzerinde doğruldum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Kurtların kaş kasları yok mesela. Daha dışavurumcu ifadeleri olan köpeklerin sahipleriyle bağ kurmaları daha olasıydı. O yüzden evrim geçirdiler." Alexis yana doğru başıyla işaret etti. "Buna dönüştüler."

Hunter onu destekleyip uzun bir şekilde *Rooooo!* uludu.

Güldüm ve bacağını belime dolamak için elimi kalçasından indirdim. Alexis bunu bir adım öteye götürüp bacakları iki yanımda olacak şekilde üzerime çıktı. Ona ödünç verdiğim tişört kalçasına kıvrılmıştı. Ellerini çıplak göğsüme koyup beni öpmek için eğilirken, saçları perde gibi yüzümün etrafına döküldü.

Yapmam gereken bir sürü iş vardı. Garajdaki yarım kalmış parçalar üzerinde çalışmak, evi müşteriler için hazırlamak, dört mevsimlik verandanın yanındaki gevşek basamağı tamir etmek gibi ama hiçbiri umurumda değildi.

Kaybettiğim vakti telafi etmek için daha fazla ve hızlı çalışacaktım, elimi taşın altına koyacaktım çünkü buna fazlasıyla değerdi.

Dün kasabadaki herkes beni onunla birlikte gördüğü için çok gururlanmıştım. Alexis'in Lily için yaptığı şey beni gururlandırmıştı; onu tanıdığım için gururluydum.

Alexis'in ne kadar sıradışı olduğunu fark ettiğini sanmıyordum. Kimsenin ona bunu söylemediği hissine kapıldım ki bu oldukça tuhaftı.

Bu sırada, Alexis kendisinin yol açtığı ereksiyona kalçalarını sürttü. Nefes alıp verişlerimiz hızlandı ve öpüşmemiz derinleşti. Tek hamlede onu sırtüstü yatırıp dantel iç çamaşırının üstünden elimi içeri soktum. Islanmıştı, *benim* için ıslandığını düşünmek daha da sertleşmemi sağladı.

Kahretsin, beni o kadar tahrik ediyordu ki.

Bacaklarının arasındaki sinir düğümlerinde iki parmağımla daire çizince, Alexis'in nefesi tekledi.

Dudağını ısırdı. "Bunu nasıl *yapıyorsun*?" diye sordu nefes nefese.

"Neyi?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Bana nasıl dokunacağını nasıl biliyorsun?"

"Sana dikkat ediyorum," dedim, nazikçe köprücükkemiğini öperken. "Nasıl hissettiğin benim için önemli."

Vücudunun duruşunda bir şey değişti. İfadesinde çözemediğim bir şey vardı; belki de çözmemi istemiyordu çünkü beni üzerine çekip öptü.

Eve gittikten sonra giydiği tişörtün bende kalacağına seviniyordum. Üzerine parfümü sinmiş, onun gibi kokan bir şeyim olacaktı.

O gidince, burada olduğuna ya da var olduğuna dair elimdeki tek kanıt, gittiğinde hissetmeye başladığım sızıydı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALEXIS

Mayıs ayının başıydı, Wakan'da bebeği doğurttuktan birkaç gün sonra annemle Anneler Günü'nü kutluyorduk.

Çocukluğumda sık sık hastaneden çağrıldığı için asıl günde kutlama yapmamız neredeyse hiç mümkün olmazdı, o yüzden tatilden önce kutlama geleneğini başlatmıştık. Bugün Anoka'daki Mad Hatter Çay Evi'ndeydik. Aslına bakılırsa, bana Grant Evi'ni fazlasıyla hatırlatan, Rum Nehri üzerinde tarihi bir evdi. 1857'de bir doktor tarafından inşa edilmişti. Oraya gitmek annemle yapmaktan en keyif aldığım şeylerden biriydi.

Babam etrafta yokken annem çok daha iyiydi. Daha... *kendisi* gibiydi.

Beyaz tüylerle süslü, kalın kenarlı bir şapka takmış ve beyaz dantel elbise giymişti. Anneannemin inci kolyesi ile dirseğine varan saten eldivenler takmıştı. Makyajı kibar ve doğaldı. Farklı bir zamana aitmiş gibi görünüyordu.

Annem zarif ve her zaman derli topluydu. Pek zahmet harcamıyormuş gibi gösterirdi kendini ama ben bunun doğru olmadığını biliyordum.

Son kırk senedir Royaume'un süregelen başarısından şahsen sorumluydu. O ve babam güçlü bir çiftti. Babam tıp

dergilerine çıkıyor, dergilerin kapakları için poz veriyordu; annem de para ve yetenekle katkıda bulunuyordu. Bağışçıları ve doktorları cezbederek dünyanın dört bir yanından becerikli hekimleri hastaneye getiriyordu.

Benim de onların yerini doldurmam gerekiyordu işte.

Babam gibi olamazdım. Annem gibi olmayı ise hayal bile edemezdim. Bunu nasıl becereceğimi bilmiyordum.

Yeni rolümde ne yapacağım konusunda bocalıyordum.

Derek'in yolu belliydi. Onda her şeyden biraz vardı. Anne babamızdan birer parça almıştı. Çekici, karizmatik, hırslı ve başarılıydı. Muhtemelen TLC'de bir televizyon programı falan bile olabilirdi bir noktada. Sonra şöhretini bağışçıları çekmek ve hastaneyi yükseltmeye devam etmek için kullanırdı.

Kendi görevimin ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Çevre yapmak, profesyonel ilişkiler kurmaktan nefret ediyordum. Alanım şöhrete pek müsaade etmiyordu. Televizyonda olma fikrine ise katlanamıyordum.

Hastanenin kaynakları elimin altındaydı. Bir klinik deney başlatabilir ya da başka bir girişimin arkasına geçebilirdim. Yönetim kurulu ne istersem onaylardı. Ama ne istiyordum? Neye karşı tutkuluydum? Gerçekten bilmiyordum.

Ve bu beni dehşete düşürüyordu.

Bu topu elimden düşürüp paramparça etmekten ve bir daha eski hâline getirememekten çok korkuyordum.

Garson, portakallı bergamot çayının olduğu demliği masamıza koydu. Birkaç dakika sonra küçük sandviçler ve pastaların olduğu üç katlı tepsimiz de geldi.

Çiçekli çay fincanıma bir küp şeker attım. "Emeklilik iyi gidiyor mu?" diye sordum anneme.

İçini çekti. "Gitmiyor. Çalışmayı özlüyorum. Galaya hazırlanmana yardımcı olabildiğim için çok mutluyum, bu sayede yapacak bir şeyim oluyor."

Annem etkinlikte yapmam gereken konuşma için beni hazırlamaya başlayacaktı. İnsanların karşısında konuşmak da bana göre bir şey değildi ama bunu yapmak zorundaydım.

Küçük bir ekmeğe biraz reçel sürdü. "Anlat bakalım, neler yapıyorsun?"

Çayımı karıştırdım. "Hiçbir şey."

Anneme Daniel'dan bahsedememekten nefret ediyordum. Bundan hiç hoşlanmıyordum.

Annem ve ben masamızı beklerken, üst kattaki hediyelik eşya dükkânında dolaşmıştık ve Daniel için bir poşet dolusu şey almıştım. Karışık küçük ekmekler, ev yapımı limonlu kaymak ve altı farklı aromalı poşet çay. Annem onları kime aldığımı sorunca, yalan söyleyip Bri'ye aldığımı belirtmiştim.

Annem Neil'dan yanaydı. Tarafını tutmasaydı bile onunla paylaştığım her şeyi babama söylerdi ve sonra bunları Neil'dan duyardım. Gerçi söylenecek bir şey yoktu. Daniel'la olan ilişkim ciddileşmeyecekti. Ama hayatımın bir bölümü hakkında konuşamamaktan nefret ediyordum.

Gerçi Neil'layken de böyle değil miydi?

Onlara Neil'ın beni aldatması dışında yaptığı şeylerden hiç bahsetmemiştim. Tuhaftı ama bunun için beni suçlayacakları hissine kapılmıştım. Neil onlar için öylesine yüksek bir mertebedeydi ki beni duygusal olarak istismar etmesi bile onu gözlerinde aşağı çekmezdi sanki.

Konuyu değiştirdim. "Derek'le konuştun mu?"

Annem duraksadı. "Kardeşin gittiğinden beri onunla konuşmadım." Sesinde bir gerginlik vardı. "Eee, nasılsın?" diye sordu. "Tüm bunların senin için büyük bir değişiklik olduğunu biliyorum. Derek'in gidişi ve Neil."

Ve babam.

Orada sessizce asılı kaldı bu.

Bazen Neil ve babamın birbirlerine çok benzediklerini düşünüyordum. Aynı hırs ve talepkâr, A tipi kişilik modeli vardı ikisinde de. Muhtemelen bu yüzden çok iyi anlaşıyorlardı.

"Şef pozisyonu hakkında bir gelişme var mı?" diye sordu annem.

"Henüz yok," dedim. "Gibson'la daha görüşmedim," diye ekledim.

Babamın istesem de istemesem de bu işi alacağımı söylediğini biliyordum. Ama neyse ki gerçekten istiyordum. Hep istemiştim. Neil'la birlikte olmasaydım, muhtemelen şimdiye kadar şef olmuştum. Yıllar içinde birkaç kez gündeme gelmişti ama Neil beni bundan vazgeçirmenin bir yolunu bulmuştu hep.

İlerlememi istediğini sanmıyordum. Bir şekilde dengi olma ihtimalim, tehdit ediliyor gibi hissetmesine sebep oluyordu. Sanırım ondan düşük bir seviyede kaldığım sürece kız arkadaşının bir Montgomery olmasını ödül olarak görüyordu.

Babamı sinirlendiren şeyin –hırslı olmamamın– barışmamı istediği adam tarafından desteklenmesi çok komikti gerçekten.

"Bence senden harika bir şef olur, Alexis." Annem elini elimin üzerine koydu. "Tüm bunların ne kadar bunaltıcı olduğunu biliyorum ama dengeni bulacaksın. Royaume'da yapabileceğin çok şey var, özellikle de lider pozisyonunda. Aynı nüfuzu başka bir yerde asla bulamazsın. Bununla neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Hafifçe gülümsedim.

Annem ve babam arasındaki fark buydu işte. Babam onu utandırmamı istemezdi. Akşam yemeği partilerinde benim ve başarılarım hakkında böbürlenmek isterdi.

Annemse *etkin* olmamı isterdi.

İnsanlara yardım etmemi, faydamın dokunmasını isterdi. Ne diyeceğim, biliyor musunuz? İnsanlara faydam dokunmuştu.

Bunu istememiştim. Buna hazır değildim. Ama annem haklıydı. Burada gerçekten müthiş şeyler yapabilirdim.

Sadece o şeylerin ne olacağını keşfetmem gerekiyordu.

İki gün sonra Bri beni şef ofisinin yanındaki depo odasında buldu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, omzumun üzerinden kapıya bakarak.

Rafa göz gezdirip bebek maması aradım. "Gibson ücretsiz numune zulasından istediğim şeyi alabileceğimi söyledi. Sanırım arabam için bir ilkyardım çantasına ihtiyacım var."

"Ne için?"

Bir kutu Enfamil alıp etiketini okumaya başladım. "Wakan'da tıbbi ihtiyaçlara koşup duruyorum. Geçen hafta bir bebek doğurttum ve kişisel koruyucu donanımım bile yoktu."

"Bebek mi doğurttun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet. Üstelik göbekbağı boynuna iki kez dolanmıştı." Rafta toz tutmuş makineye başımla işaret ettim. "Sence Gibson o portatif EKG cihazını almama izin verir mi?"

Bri omuzlarını silkti. "Neden vermesin? İki sene önce bir satış temsilcisi onu ambulanslarda test etmemiz için vermişti. Kullanmıyoruz, geri de istemiyorlar." Topladığım şeylere göz attı. "Başka ne aldın?"

"Gazlı bez, Kerlix rulosu, Ace bandajları, kelebekler, sıvı dikiş, iğneler, şırıngalar, lidokain... Orada birbirlerine olta iğnesiyle dikiş attıklarını biliyor muydun?"

Bri dudak büktü. "Muhtemelen Krazy Glue* da kullanıyorlardır."

Bir boyunluğu elime almışken duraksadım. "Bahse girerim kullanıyorlardır..."

Bri de bazı şeyler almaya başladı. "Peki bu gece ne yapıyorsun? Akşam yemeğine çıkmak ister misin?"

*Hızlı kuruyan güçlü bir yapıştırıcı. (ç.n.)

"Yapamam. Annemlerle yemeğe çıkacağım. Hastanenin yüz yirmi beşinci yıldönümü hakkında konuşmak istiyorlar."

Bri bir kutu buz torbası aldı. "O hâlde yarın akşam yemeğine ne dersin? Yoksa Gabby'nin evindeki davete mi gidiyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Şu anda onlarla pek takılmıyorum."

"Neden? TripAdvisor meselesi yüzünden mi?"

Omuzlarımı silkip yanıma almayı düşündüğüm yığına birkaç göz koruyucusu attım. "Hem o hem de diğer şeyler. Sadece onlarla sandığım kadar ortak noktam olduğunu düşünmüyorum. Ama yarın da yemeğe gelemem. Sanırım Daniel'a gideceğim."

Kesinlikle Daniel'a gidecektim.

Geçen gün evden ayrılırken başka bir kapüşonlu kapüşonlu çalmıştım. Üzerinde Cabela yazıyordu. Griydi ve önünde geyik boynuzları vardı. Daniel cebine, tadı tıpkı ağzı gibi olan kirazlı dudak nemlendiricisi bırakmıştı. Küçük bir ödül gibiydi ve buna bayılmıştım.

Dün gece sırf üzerimde o kapüşonluyla uyuyabilmek için evin sıcaklığını dondurucu olacak kadar düşürmüştüm. Giyip yatağıma girmiş ve neredeyse gece yarısına kadar Daniel'la telefonda konuşmuştum. Bunu düşünmek bile beni gülümsetiyordu.

"Bu hafta senin yaptığını yaptım," dedi Bri. "Tinder'da tanıştığım yirmi altı yaşında bir adamla randevuya çıktım."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ve?"

"Adamın evinde sadece televizyon, Xbox ve bunların önünde yaslanır koltuk vardı. Yatağı yerdeydi. Tek bir tabağı vardı."

Güldüm.

"Daniel'ın birden fazla tabağı var mı? Çünkü birden fazla tabağı olan bir adama benziyor."

Raflara bakarken sırıttım. "Çok tabağı var. Aslına bakarsan, güzeller. Antikalar."

"Havluları doğru şekilde katladığına da eminim. Mitolojik bir yaratık olmalı."

Güldüm. "Onunla birlikte oldun mu? Yirmi altı yaşındaki adamla?"

"Hayır. Karyola başlığı olmayan biriyle seks yapmayı reddediyorum. Henüz o kadar çaresiz değilim. Vajinam o kadar uzun süredir kapalı ki korkarım bir Cadılar Bayramı ruhu oraya taşınacak."

O kadar güldüm ki kendi tükürüğümle boğulmaya başladım.

Bri bir kutu alıp parmağıyla ona vurdu. "Birinin kemiğini kırması ihtimaline karşı birkaç tane atel de al. Yanık kâğıtları da. Puls oksimetren var mı? Kan basıncı bilekliği?"

"Hayır."

"Sana bir tane getiririm. Bir de nitrogliserin kutusu al. Aspirin, Benadryl, mide bulantısına karşı haplar, adrenalin ve atropine de ihtiyacın olacak... ay çok eğlenceli! Kıyamete hazırlanmak gibi!"

Güldüm. "Orada klinikleri yok. Daniel'ın söylediğine göre, vücutlarından bir şey kopmadıkça kasabaya gitmiyorlarmış."

"Gittiğinde sana sarkıntılık etmelerine şaşırmamalı."

Başımla rafları işaret ettim. "Evet. İşte ben de madem gideceğim, arabamda bazı şeylerin bulunması iyi olur diye düşündüm."

"Demek hâlâ oraya gidiyorsun?"

Gazlı beze bakarken omuzlarımı silktim. "Evet."

Cep telefonum titreyince cebimden çıkardım. Daniel'dı. Bir ördek fotoğrafı göndermişti, altında da *Duck Norris* yazıyordu. Kahkaha attım. Doug'a gitmiş olmalıydı.

"O mu?" diye sordu Bri.

Gülümsedim. "Evet."

"Ne yazmış?"

Bir omzumu silktim. Sonra telefonum tekrar titredi ve Chloe'yi tutarken çekilmiş bir fotoğrafını yolladı.

Kalbim *eridi.*

Daniel'ın ela gözleri parlıyordu. Üzerinde gri bir tişört ve yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme vardı. Chloe, sakalını kemiriyordu. Elimi göğsüme götürmek zorunda kaldım.

Ekrandan neredeyse o taptaze kokusunu alabiliyordum. Kollarımı ona doladığımı ve âdemelmasına sokulduğumu, bana sıcak ve rahat bir şekilde sarıldığını hissedebiliyordum. Bunu düşünmek bile içimi ısıttı.

Fotoğrafı Daniel adında bir albüme kaydettim ve içimden onu ekran koruyucusu yapmak geldi.

"Ne?" diye sordu Bri beni izlerken.

"Yok bir şey," dedim gülümseyerek.

Bri bana bakarken başını iki yana salladı. "Ah, Tanrım... ona âşık oluyorsun."

Bunun üzerine aniden başımı kaldırdım. "Ne? Hayır."

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Hem de öyle bir oluyorsun ki."

"Hayır. Hayır, bu sadece kısa süreli bir ilişki." Onu geçiştirdim.

"Eminim öyledir."

Telefonumu göğsüme bastırdım. "Ona âşık olmuyorum. Sadece sekse dayalı bir ilişkimiz var."

"Sekse dayalı ilişki sekse dayalıdır. Ona mesaj atmazsın ve ondan gelen mesajlara gülümsemezsin. Seks yaptıktan sonra çekip gidersin ve penisinin müsait olup olmadığını bilme ihtiyacı hissedene kadar ona mesaj atmazsın. Sana ne göndermiş? Penis fotoğrafı mı? Çünkü penis fotoğrafı değilse, o hâlde konudan sapmışsın demektir."

"Seksle ilgisi olmayan şeylerden bahsedemez miyiz?"

Bri elini uzattı. "Telefonuna bakayım."

"Ne? Hayır!"

"Alexis, *telefonuna* bakayım."

Sessizce birbirimize meydan okuduk. Sonra telefonu sertçe eline bıraktım. Bri orada durup telefona baktı öylece. Sonra tek kaşını kaldırarak bana döndü. "Bu o mu?"

"Evet."

Bri inledi. "Ah, Tanrı aşkına."

Başparmağımı kemirmeye başladım. "Ne?"

Yan gözle bana baktı. "Tatlı," dedi, sanki bu kötü bir şeymiş gibi.

"Evet. Ne olmuş?"

"Tatlı olması iyi bir şey değil. Tatlı olanlara bağlanırsın."

Ekranı kaydırdı, sonra gözlerini bana dikti. "Bu bir *ördek* fotoğrafı."

"Ee?"

"Penis fotoğrafları nerede?"

Kollarımı kavuşturdum. "Bana o tür şeyler göndermiyor. Gönderse bile onları görmene izin vermezdim."

Arama kayıtlarıma geçti ve gözlerini kısarak ekranıma baktı. "Dün gece onunla üç saat mi konuştun? Telefonda?!"

Cep telefonumu ondan aldım. "Ver şunu."

Bri ellerini beline koydu. "Ondan *hoşlanıyorsun*. Onunla çıkıyorsun."

"Wakan'a gitmek iki saat sürüyor," dedim savunmacı bir şekilde. "Oraya gittiğimde, başka şeyler yapmamız gerekiyor. Sadece seks olamaz hâliyle."

Bri şaşkınlıkla bana baktı. "Burada durmuş en yakın arkadaşına *yalan* söylüyorsun. Seni *on senedir* tanıyorum. Kahrolası yüzünden okunuyor." Burnumun dibinde elini salladı. "Arabana koymak için bir ilkyardım çantası hazırlıyorsun çünkü orada çok fazla vakit geçirmeyi planlıyorsun ve bana bunun sadece sekse dayalı bir ilişki olduğunu mu söylüyorsun bir de?"

Ona bakmak zorunda kalmamak için dönüp sargı bezlerine baktım. "Ondan hoşlanıyor olabilirim. Biraz." Omuzlarımı silktim. "O çok hoş."

Cömert, komik ve ilgili...

Bri başını iki yana sallarken profilime baktı. "Bunun yürümeyeceğini biliyorsun, değil mi? Baban seni evlatlıktan reddeder."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Neil'la barışmadığım için zaten beni evlatlıktan reddetmeye hazır. Neil'ın geçen hafta ne yaptığını biliyor musun?" Ona baktım. "İşe gitmeden önce evin elektriğini kesti."

"*Pardon?*"

"Evet. Elektrikler gitti sandım."

"Neden böyle bir şey yaptı ki? Sırf seni sinir etmek için mi?"

"Aynen öyle. Muhtemelen onu arayıp yardım isteyeceğimi sandı. Her zamanki müthiş pasif agresif 'bana ihtiyacın var' tavrı. Geçen gün konuşacağımızı sandığı ama aksine Daniel'ın evine gittiğim için kızgındı. Bütün gece bana mesaj atıp nerede olduğumu sordu. Yanına gitmediğim için büyük bir öfkeye kapıldı, sonra bir dizi özür diledi, sonra da ben yanıt vermeyince yine sinirlendi. Huysuz bir şekilde suratını asıp duruyor. Kapıları çarpıyor ve..." Alnımı ovuşturdum. "Bu işin bitmesi için *sabırsızlanıyorum.*"

"Neil'ın Daniel'dan haberi var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Elbette yok. Ona senin evinde olduğumu söyleyeceğim."

"Güzel. Fazla güvenilmez olduğu için neler çevirdiğini bilmemesi gerekiyor. Ona asla söyleme. Eğer bu pislik sırf dikkatini çekmek için evin elektriğini kesiyorsa, yatak arkadaşına neler yapacağını bilmek bile istemiyorum. Daniel'ın ondan haberi var mı?"

"Yeterince var."

"Peki ne dedi?"

Omuzlarımı silkip bir oksijen tüpü aldım. "Bu konu hakkında pek konuşmuyoruz. Neil meselesini Wakan'a taşımak zorunda değilim. Oraya onu *düşünmemek* için gidiyorum." Gözlerimi devirdim. "Biliyor musun, Neil bana geçen gün kiş yaptı..."

"Iyyy, yedin mi?"

"Hayır. Asla." Suratımı ekşittim. "Ama mutfakta bıraktı öylece. Küfleniyor."

"Ah, neden atmıyorsun?"

"Onu oraya koyan oydu, kendisi atabilir." Oksijen tüpünü sertçe yere koydum. "Evde onunla olmaya *dayanamıyorum*. Bu yüzden sık sık Daniel'a gidiyorum. Evden çıkmış oluyorum. Ona âşık olduğum yok."

Bri ikna olmuş gibi değildi. "Hıı hı."

"Ne? Bu ilişkinin bir yere varmayacağını biliyorum."

Başını eğdi. "Öyleyse, belki de buna son vermelisin."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ne?"

"Onunla görüşmeyi bırak."

Bir an için duraksadım. "Neden?"

"Çünkü seni tanıyorum, Ali. Kendine ne dersen de olanları görebiliyorum. Buna devam edersen üzüleceksin. *Daniel* da çok üzülecek."

"Ona çoktan erkek arkadaş istemediğimi söyledim. O da kabul etti. Sadece eğleniyoruz."

Bri bana acıyormuş gibi baktı. "Ali, Neil'ın seni berbat ettiğini biliyorum, o yüzden buna inanmak senin için çok zor ama sen harika bir kadınsın. Ve bu adamın sana karşı hislerinin olmamasına imkân yok çünkü bunu fark edecek. O yüzden ya ailene ve Royaume Northwestern'a cehenneme gitmelerini söyleyip onunla birlikte olmak için hiçliğin ortasına taşınacaksın ya da kalbin kırılacak."

Duraksadım. "Taşınmayacağım. Yapamam."

"O buraya gelebilir mi?" diye sordu Bri.

Başımı iki yana salladım. "Onun bütün hayatı o kasaba. Bir de ailesinin evini satın almaya çalışıyor."

Bri başıyla onayladı. "Pekâlâ. Bunu etraflıca konuşalım. Görüşmeye devam edeceksiniz. Birbirinize âşık olacaksınız. Daniel buraya taşınamaz ve taşınsa bile baban onu asla kabul etmez, annen de babana asla karşı çıkmaz. Derek'in ona karşı iyi davranması gerekir ama o da burada değil. Neil her fırsatta onunla alay eder. Gabby, Jessica ve onların şekilci kocalarının Daniel'ı aralarına kabul edeceğini mi sanıyorsun? Bunu yapmayacaklar tabii ki. O yüzden, Daniel olduğu yerde kalacak, peki ya sen? Hayatının geri kalanı boyunca onu haftada bir mi göreceksin? Onunla yaşayamazsın. Günde dört saati yolda geçiremezsin ve hastane değiştiremezsin. Peki evlenmek istediğinde ne olacak? Ya da çocuk sahibi olmak istediğinde? Onunla mı yapacaksın? Planın ne?"

Dudaklarımı ıslattım. "Bilmiyorum."

Bri başıyla onayladı. "Evet. Bilmiyorsun. Söylemeye çalıştığım bu. Onunla görüşmeye devam edersen, Neil'dan sonra iyice perişan olacaksın. Bunun kısa süreli bir ilişki olması gerekiyordu. Duyguların olmadığı bir şey. O adamla birlikte oldun çünkü o herhangi bir şey hissedemeyeceğin biriydi. Ama artık ona karşı duygular besliyorsun, bu yüzden de daha fazla kendini kaptırmadan bu ilişkiyi sonlandırmalısın."

Yutkundum. Daniel'la ilişkimi bitirme düşüncesi... beni mutlu eden tek şeyin bitmek üzere olduğunu düşündürdü.

Ama sanırım bunun bir önemi yoktu çünkü yakında onun için yeterince vaktim olmayacaktı; bu sabah şef pozisyonluğuna resmen adaylığımı koymuştum. İçimi çektim. "Zaten yakında bitmesi gerekecek. Şefliğe aday oldum."

"Ciddi misin?"

"Gibson ağustosta ayrılıyor. Henüz duyurulmadı ama babam söyledi."

Bri sırıttı. "Bu harika! Patronum olacaksın! İstediğim zaman izin alabileceğim!"

Hafifçe güldüm.

"Dostum, sen bu iş için *harikasın*," dedi. "Gerçi çok yoğun olacaksın."

"Biliyorum. Ama heyecanlıyım. Sanırım bu bana iyi gelecek. Yönetim kurulu üzerinde daha fazla etkim olacak. Daha fazla şey yaptırabilirim."

"Baban nihayet çenesini kapatabilir."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Tanrım, umarım."

Sadece bu ihtimal bile bu işe değebilirdi.

Mesaiden sonra keyifsizdim. Neil acil serviste dolaşıp durmuştu. Onu görmezden geldim. Ama en çok da Bri'nin Daniel'dan ayrılmam gerektiğine dair söylediklerini düşünmeden edemedim.

Açıkçası, sanırım ona bağlanmaya başlıyordum. Sadece cinsel açıdan da değil.

Bu konuda çok şey düşünmüştüm. Hiçbiri iyi değildi.

Mesafe, yaş farkı ve sosyal uçurum sorun olmasaydı bile, bir öncekinden üç ay sonra başka bir ilişkiye balıklama dalmak akıllıca mıydı? Ayrılıktan sonra bir süre insanın kendisini bulması için yalnız kalması gerekmez miydi? Bir başka ciddi ilişkiye başlarsam, bu benim için ne anlama gelirdi? İlişkiye bağımlı olduğum mu? Yalnız kalamadığım mı?

Belki de yalnız *kalmalıydım*.

Şu anda kimseyle birlikte olabilecek durumda değildim.

Bri haklıydı. Ona bağlanıyorsam, belki de o bağı şimdiden koparmalıydım.

Ama bunu yapma düşüncesi bile nefes alamıyormuş gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Daniel'ı bir daha görmeme fikri o kadar üzücüydü ki bunu düşünemiyordum bile. Bu sadece paniğe kapılmama yol açıyordu çünkü ona bağlandığımdan daha çok emin oluyordum ve kendimi onun da *bana* bağlanıp bağlanmadığını merak ettiğim bir çıkmazda buluyordum.

Yani, kız arkadaşı olmamı istemişti sonuçta. Ama bu bağlılık mıydı? Duygular mı söz konusuydu? Yoksa sadece başkalarıyla seks yapmamamızı mı istiyordu?

Bir yandan bana bağlanmamış olmasını istiyordum. Bittiğinde neden ikimiz de üzülelim ki?

Ama öte yandan, duygularımın karşılıklı olmasını umuyordum. Diğer yanım çaresizce benden hoşlanmasını istiyordu. Çünkü onu tekrar görmemekten daha korkunç olan tek şey hislerimin tek taraflı olmasıydı.

Aman Tanrım. Ona sahiden âşık oluyordum.

Evet. Ona *kesinlikle* âşık oluyordum.

AH.

Bunu düşünecek vaktim yoktu. Bu akşam annem ve babamla yemek yiyecektim, beynim sadece bu kadarının üstesinden gelebilirdi. Babamı görmek için sabırsızlanmıyordum. Bu geceye dair tek iyi şey şef pozisyonuna başvurduğumu ona söyleyecek olmamdı, belki sonrasında beni biraz rahat bırakırdı.

Duş alıp makyajımı yapmak için tuvalet masama oturduğumda telefonum çaldı. Daniel arıyordu.

"Selam," dedim gülümseyerek.

"Ne yapıyorsun?"

"Bornozumla banyoda oturmuş ailemle çıkacağım yemeğe hazırlanıyordum."

"*Demek* çıplaksın?" Sırıttığını duydum.

"Bornozum var."

"*Demek* bornozun altında çıplaksın?"

Gülümsedim. "*Eveeet.*"

"Bana fotoğrafını göndersene."

Tek kaşımı kaldırdım. "Fotoğraf mı istiyorsun?"

"Evet, neden olmasın?"

Sırıtıp kalktım ve yatağa gittim. "Önce sen yollarsan, ben de yollarım," dedim yatağa otururken.

"Şu anda fotoğraf çekebileceğim bir yerde değilim," dedi.

"Daha sonra gönder o zaman."

"Pekâlâ. Ne tür bir fotoğraf istiyorsun? Rızanı aldığımı bilmem için 'Bana bir penis fotoğrafı yolla, Daniel,' dediğini duymam gerekiyor."

Güldüm. "Bana bir penis fotoğrafı yolla."

"Bir penis fotoğrafı, hemen geliyor."

"Ah, sadece bir tane mi?"

Gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Sen de ne tür fotoğraflar istediğini söyler misin?" diye sordum. "Rızanı almak için soruyorum?"

"Söz konusu sen olduğunda her şeye rızam var."

Kahkaha attım.

"Bu arada, bilgin olsun, keşke orada olsaydım ve fotoğrafa ihtiyacım olmasaydı..." dedi.

Telefona doğru çarpık bir şekilde güldüm. "Peki burada olsaydın bana ne yapardın?"

"Hımmmm. Bir bakalım," dedi kısık bir sesle. "Öncelikle seni yatağa iterdim. Sonra üzerine uzanıp boynundan yukarıya doğru öpücükler kondururdum."

Boğazımdan boğuk bir ses çıkardım. "Hoşuma gitti..."

"Elimi yanağına koyup gözlerinin içine bakardım. Sonra gördüğüm en güzel kadın olduğunu söylerdim. Zeki ve nazik olduğunu, tüm haftamın en güzel ânının seni gördüğüm an olduğunu söylerdim. Sen yola daha yeni çıktığında, gittiğin için üzülmeye başladığımı ve seninleyken çok mutlu olduğumu söylerdim."

Gözlerimi kırpıştırarak yatak odasına baktım. Bir an için nefes alamadım. "Daniel..."

"Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. "Bunun ön sevişme olmadığını biliyorum."

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim kısık sesle. "Öyle."

Gülümsediğini hissedebiliyordum. "Gitmeliyim. Atıştırmalıkları çıkarmam gerekiyor." Duraksadı. "Seni özledim."

Kalbime bir yumruk yemiş gibi hissettim. Bunu bana daha önce hiç söylememişti.

Başka bir seviyenin kilidi açılmıştı sanki.

Seni özledim, vardı. Sonra seni seviyorum. Erkek arkadaş, kız arkadaş, aileyle tanışma, birlikte yaşama, nişan.

Evlilik...

Ama o seviyelerin çoğuna asla erişemeyecektik. Yakınına bile yaklaşamayacaktık.

Kamyonetinin, evimin garaj yoluna park ettiğini bile hayal edemiyordum. Ev sahipleri derneği muhtemelen bana ceza yazardı.

Hayatımda ilk kez korkunç bir hata yaptığımı bildiğim bir durumdaydım. Kaçınılmaz ölüme doğru son sürat yol alıyordum. Ama elimden bir şey *gelmiyordu*. Daniel'la bu ilişkiye devam etmenin anlamsız olduğunu biliyordum. Ama onu özlüyordum. O da beni özlüyordu. Ve bunu bilmesini istiyordum. En azından bu gece.

"Ben de seni özledim."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
DANIEL

Alexis boynundan aşağısını çektiği bir fotoğrafını yolladı. Üzerinde önü açık, siyah, ipek bir sabahlık ve dantelli siyah iç çamaşırı vardı.

Garajıma koştum.

Daha önce penisimin fotoğrafını çekmemiştim hiç. Tam hazırlanırken telefonum çaldı. Doug arıyordu.

"Hey, şu anda konuşamam, bir şeyle meşgulüm," dedim.

"Neyle meşgulsün?"

"Şey... Alexis için fotoğraf çekiyorum da."

Sessizlik oldu.

"Oraya geliyorum."

"Ne? Hayır. Gelme."

Sineklikli kapısının sertçe kapandığını duydum.

"Ciddiyim, Doug, sana ihtiyacım yok."

"Dur tahmin edeyim. Berbat garaj banyonda durmuş flaş kullanarak tepeden aşağı fotoğraf çekiyorsun. Ayaklarında çorap var ve fotoğrafta görünüyorlar, değil mi?"

Aşağıya baktım.

Kahretsin.

Motorunun çalıştığını duydum. "Tam da tahmin ettiğim gibi. Ben oraya gelene kadar hiçbir şey yapma."

"Doug..."

"BEN ORAYA GELENE KADAR HİÇBİR ŞEY YAPMA."

Telefonu yüzüme kapattı.

On beş dakika sonra Doug içeri girdi. Elinde halka ışıklardan vardı.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "O saçmalığı kullanmayacağım."

Yanımdan geçip atölyeme girdi. "Bunu arkadaşlarına gösterecek. Ona berbat penis fotoğrafları mı göndermek istiyorsun yani? İstediğin bu mu?"

Çalışma masama doğru onu takip ettim. "Alexis arkadaşlarına falan göstermeyecek."

"Daniel?" Doug'ın telefonunun hoparlöründen bir kadın sesi duyuldu. "Ben Liz. Arkadaşlarına kesinlikle gösterecek."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Yok artık?! Liz'i mi aradın?"

Doug omuzlarını silkti. "Halka ışığını ödünç almam gerekti."

Liz'in güldüğünü duyabiliyordum, burnumun kemiğini sıktım. "Bu son derece utanç verici," diye fısıldadım.

"Asıl utanç verici olan, ona tüm arkadaşlarının dalga geçeceği bir penis fotoğrafı göndermek. Bu çok önemli," dedi Doug, Liz'in hoparlörde olduğu telefonunu elime tutuşturarak. "Alexis'in tanıdığı neredeyse herkes malını görecek, bunu berbat edemezsin."

Başımı iki yana salladım. "Bu fotoğrafı çekmeme yardım etmeyeceksin."

Bilmediği bir dilde konuşuyormuşum gibi bana baktı. "Kahrolası penis fotoğrafını çekecek değilim. Tüm aletleri tedarik ederek ortamı hazırlıyorum, fotoğrafı sen çekeceksin tabii ki."

Liz konuştu: "Pekâlâ, dinle şimdi, bunun sanatsal bir yanı var."

Başımı geriye atıp tavana baktım.

"Tutman lazım," dedi Liz. "Öyle bir başına sallanmasına izin verme."

"Dibinden tut," dedi Doug, eliyle taklit ederek. "Ama büyük görünmesi için hayalarını sıkma. Görmüşlüğü var sonuçta, çoktan biliyor."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Yakından çekme. Fazla agresif olur," dedi Liz. "Karın kaslarını fotoğrafa dahil etmeye çalış, belki biraz üst bacak ya da yandan kalça görüntüsü olabilir. Kadınlar buna bayılır. Arka planı iki kez kontrol et. Kirli çamaşırlar ya da açık bir televizyon olmasın. Ne olursa olsun, bu fotoğrafı sadece tişört giyerek çekme. Son derece ürkütücü olur. Üzerinde, indirdiğin bir pantolon ya da çamaşır olabilir ama tişört olmasın. Ve yanına cetvel koyma sakın."

Güldüm. "Erkekler yanma cetvel mi koyuyorlar?"

"Her defasında," dedi Liz.

Doug başını iki yana salladı. "Acemi saçmalığı. Bir de kıllarını tıraş ediyorlar," dedi ışığı ayarlarken. "Daha büyük görünmesi için."

Derin bir nefes verdim. "Başka bir şey var mı?" diye sordum istemeye istemeye.

Doug geri çekilip tek gözünü kısarak ve ellerini aletlerimin asılı olduğu duvarın önünde tutarak durdu. "Bence burası iyi. Erkeksi. Geri plandaki aletleri görmek ona becerildiğini düşündürecek."

Liz telefondan güldü. "Artık kapatıyorum. İyi şanslar!" Sonra arka plandan, "İYİ ŞANSLAR!" diye toplu bir ses duyuldu.

Bardaydı. Herkesle birlikte.

Yüzümü ellerime gömdüm.

Yirmi dakikamı aldı ama istediğim fotoğrafı çekip Alexis'e gönderdim. Beş dakika sonra beni aradı, fısıldıyordu.

"Fotoğraf ailemle yemeğin ortasındayken geldi."

"Ah, kahretsin..."

"Hayır, şimdilik gecenin en iyi yanı oldu," diye fısıldadı.

Güldüm. "Neredesin?"

"Tuvaletteyim."

Koltuğa yaslanıp esnedim. "Onları buraya getirmelisin."

"Kimi?"

"Aileni."

Hattın öteki ucunda sessizlik oldu.

"Annem ve babamla tanışmak istemezsin," dedi. "İnan bana."

Ses tonunda "konu kapanmıştır" der gibi bir hava vardı. Boş verdim ben de.

"Seni ne zaman görebilirim?" diye sordum.

"Yarın işten sonra gelebilirim."

Sırıttım. "Pekâlâ. Dışarıda yememizin sakıncası var mı?"

"Beni dışarı mı çıkarmak istiyorsun?"

"VFW'de bir eğlence var. Abartılı bir şey değil. Sadece spagetti akşamı. Liz ve herkes orada olacak. Rahatsız olacaksan gitmeyebiliriz."

"Spagetti severim," dedi Alexis. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Sırıttığımı duyabilirmiş gibi telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "Pekâlâ, bu bir randevu o zaman," dedim. "Hey, yemek konusunda seçici olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet. Doğru."

"Sana verdiğim her şeyi yiyorsun."

Alexis hafifçe güldü. "Bana verdiğin her şey hoşuma gidiyor. Bar yemeklerinden hoşlanmıyorum. Kızarmış şeylerden falan."

"Sana acılı tavuk kanadı ya da o tür bir şey yapmaya kalksaydım, o gece benimle eve gelmez miydin? Sonucu etkileyen, ince bir peynirli tost vaadi miydi?"

"Bana ne yemek yaparsan yap, o gece seninle eve giderdim."

"Yavru keçiden dolayı mı?"

"Hayır. Senden dolayı." Alexis'in sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Gitmeliyim."

Yüzümdeki sırıtıştan kurtulamadım. Telefonu kapattığımda keyfim epey yerindeydi.

Alexis bana bunun bir randevu olmadığını söylememişti, o hâlde öyle olduğu anlamına geliyordu bu. Yarın benimle birlikte insan içine çıkmak ve arkadaşlarımla vakit geçirmek için geliyordu.

Bunun tek taraflı olmayabileceğini ummaktan korkuyordum. Alexis gibi bir kadının seks dışında ilgisini çekmem mümkün değilmiş gibi geliyordu. Ama artık umut etmeye cesaret edebiliyordum.

Yavaş olsa da ilerleme vardı. Kendi açımdan ufak zaferler kazanıyordum. Beni hayatına dahil ediyordu.

Anne babasıyla tanışmama izin vereceğini düşünmemiştim ama işe yarayıp yaramayacağını görmek için bu tür şeyleri ortaya atıyordum. En kötü ihtimalle hayır derdi ama bazen *evet* diyordu işte.

Başkalarıyla görüşmemeyi kabul etmişti. Arkadaşlarımla spagetti yemeyi kabul etmişti; aslına bakılırsa, onu biraz yanıltmışım. Sıradan bir akşam yemeğinden biraz fazlasıydı. Ama herkes bunun sürpriz olmasını istemişti ve berbat etmeyecektim.

Ona biraz daha yaklaşırsam, bir mucizenin gerçekleşebileceğini hissediyordum.

Belki bir gün sadece evet derdi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
ALEXIS

Daniel'la telefonda konuştuktan sonra rujumu tazeleyip masaya döndüm.

Yemeklerimizi yeni sipariş etmiştik ve ben yokken içkilerimiz servis edilmişti. Minneapolis'teki Sycamore'daydık. İçi *Titanik*'teki birinci sınıf katına benzeyen bir biftek restoranıydı. Loş bir ışıklandırma yapılmıştı, tertemiz keten masa örtüleri vardı ve duvarlarda önemli beyaz adamların gösterişli tabloları asılıydı.

Beyaz adamların gösterişli tablolarının olması beni hep sinir ederdi. Royaume'da bile koridorlar onlarla doluydu. Hastanenin tarihi boyunca önemli katkılarda bulunmuş tüm adamların tablosu vardı. Çoğu Montgomery ailesindendi ama ne olursa olsun.

Son yüz yirmi beş sene içinde hastanenin başarısına katkıda bulunan tüm ötekileştirilmiş kişilerin gösterişli tablolarının asılmasını isteyecektim ben.

Sık sık Royaume'a ne tür bir katkıda bulunmak istediğimi düşünüyordum. Belki haftada bir düşük gelirli hastalar için ücretsiz klinik açar, bağışçıların yeni maddi yardım programlarına katkıda bulunmalarını sağlardım.

Bu tür şeyler bana daha önce hiç şu anda olduğu kadar önemli gelmemişti.

Ambulans çağırmayı maddi olarak karşılayamadığı için acil servise kendi arabasıyla giden ya da çok kötü durumda olana kadar acile gitmeyi erteleyen bir hastayla her karşılaştığımda Daniel'ı düşünüyordum.

Wakan'daki insanların çoğu zar zor geçinebiliyorlardı ve hastanede yatmak onları perişan ederdi.

Bakım masraflarını karşılayamayan hastalarıma hep yardım etmeye çalışırdım.

Geçen hafta basit bir kulak zarı delinmesi şikâyetiyle gelen bir adam vardı, onu bekleme odasında görmüş ve acil servis için faturalandırılmasın diye ona reçete yazmıştım. Mümkünse, prosedürleri kontrol amaçlı ziyaret olarak sisteme giriyordum ya da bekleyebilecek bir tedavi uygulamak yerine hastaları daha az masraflı olacak aile hekimine gönderiyordum. Ama tüm bunların yeterli olmadığını düşünmeye başlamıştım. Daha fazlasını yapabileceğimi hissediyordum. Ve şimdi bunu yapabilecek konumdaydım.

Bir Montgomery olmanın kesinlikle ayrıcalıkları vardı. Belki de bunları kullanmaya başlamalıydım.

Yerime oturup peçetemi kucağıma sererken, annem ve babam konuşmayı kestiler. Babam gözlerini bana dikti. "Ne duyurusu yapmak istiyordun bakalım?"

Annem sabırla bekledi.

Bu akşam yemeğine çıkmak isteyen bendim. Bir süredir hastanenin yüz yirmi beşinci yıldönümü hakkında benimle konuşmak istiyorlardı ve tüm davetlerini reddediyordum; çoğunlukla hepsi Neil'ı içerdiği için. O yüzden rezervasyonu kendim yapmış ve onlara akşam yemeğinde konuşabileceğimizi söylemiştim, sonra da onlara söylemek istediğim bir şey olduğunu eklemiştim.

Gülümsedim. "Şef pozisyonuna başvurdum."

Babam kaşlarını çattı. "Elbette şef pozisyonuna başvuracaksın, sana bunu yapmanı özellikle söylemiştim. Duyuru mu bu şimdi? Peki ya Neil?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Ne olmuş ona?" diye sordum, bakışlarım annem ve babam arasında gidip gelerek.

"Neil'la barışmayacak mısın?" diye sordu annem, gergin bir şekilde babama bakarak.

"Ne? Hayır..."

"Ah, Tanrı aşkına, Alexis," dedi babam. "Bu akşam yemeğinin amacı neydi?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Mutlu olacağınızı... sanmıştım. Şef pozisyonuna başvurduğum için. Başvurmamı istemiştin. Şimdi resmen adayım."

"Zaten yapman gereken bir şeyi yaptığını söylemek için bizi buraya getirmek bir akşam yemeği duyurusu olmaya değer değil," dedi.

Annem dudaklarını ıslattı. "Tatlım, Neil'la barıştığını sanmıştık biz de."

Dudaklarımı birbirine bastırıp yavaşça ve sabırla nefesimi burnumdan verdim. "Anne? Baba?" Ellerimi masaya koydum. "Neil'la asla barışmayacağım."

"Neden?" diye çıkıştı babam.

Sesi o kadar yüksekti ki diğer masalardaki insanlar dönüp bize baktılar. Şaşkınlıktan ağzım açık bir şekilde ona baktım.

Babam bana parmağını uzattı. "O ilişkiye kariyerine gösterdiğin kadar çaba gösterdin. Elinden gelenin en azını yaptın, şimdi de neden başarılı olmadığını merak ediyorsun."

Annem elini babamın omzuna koydu. "Cecil..."

"Hayır, Jennifer, bunu duyması gerekiyor."

Yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"O adam senin *saygını* hak ediyor. Mesajlarına bile yanıt vermiyorsun. Seninle barışmak için her şeyi yaptı ama

onu istemiyorsan bu seni ilgilendirir. Fakat çift terapisine gidene kadar, burada oturup sorunun bir parçası değilmişsin gibi davranamazsın."

Yüzüme ateş basmıştı. "Baba, o *istismarcıydı*..."

"Sana vurdu mu?" diye sordu babam. "Hakaret mi etti?"

Boğazımda bir yumru oluşuyordu. "Hayır..."

"Sana bir kez bile *elini* sürdü mü?"

Gözlerimin dolduğunu hissettim. "Hayır." Yutkundum. "Bana kötü davranıyordu, baba. *Hâlâ* kötü. Sen yokken farklı davranıyor..."

"Muhtemelen senden bıkmıştır, açıkçası onu suçlayamam. Dürüst olmak gerekirse, bu tür çocukları hak etmek için ne yaptığımızı bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Annem onun omzunu ovuşturuyordu. "Sakinleşelim biraz..."

"Onları şımarttık, Jennifer. Hiçbir şey için uğraşmak zorunda kalmadılar. Tembeller."

Ağzım açık kaldı. "Diploma töreninde veda konuşmasını yapan bölüm birincisi *bendim*. Stanford'da sınıfımı birincilikle bitirdim. Götüm çıkana kadar çalış..."

Babam parmağını bana doğrulttu. "Sakın benimle o şekilde konuşmaya *cüret etme*, genç hanım. Bana karşılık vermeni yeterince dinledim. Böyle giderse kardeşini kesip attığım gibi seni de kesip atarım, Alexis. Saygısızlığa tahammülüm yok."

Şaşkınlık içinde baktım ona. "Kardeşimi kesip attın derken..."

"Kardeşin kararını verdi," dedi babam. "Peşine takılıp gittiği kadından kurtulana kadar evimize adım atamaz."

Ağzım açık kaldı. "O kadın onun *eşi*!"

Babamın burun delikleri genişledi. "O benim gelinim değil. Ve bunu aklından çıkarmasan iyi edersin. Bu aile, yeni tanıştığın dövmeli bir keşle dalabileceğin kalitesiz bir

restoran değil. İsmimizin o kadınla anılmasına izin vermeyeceğim."

Annem gözlerimin içine bile bakamıyordu.

Kulaklarıma inanamayarak başımı iki yana salladım. "Eşini beğenmedin diye oğlunu evlatlıktan reddediyorsun," dedim yavaşça. "Hiç *tanışmadığın* eşini."

Babam öne eğildi. "Onunla tanışmama gerek yok. Şöhreti kendisini aşıyor. Tanrı aşkına, kadının kahrolası bir seks kaseti var."

Durumun adaletsizliği yüzünden çenem kasıldı. Lola Simone'un seks kaseti Daniel ve benim birbirimize gönderdiğimiz fotoğraflardan farksızdı.

"Birine güvenmiş ve ihanete uğramış," dedim. "Bu onun suçu değil."

"Aileye dahil ettiği utancı kabul etmektense, kardeşinle tek kelime daha konuşmadan ölmeyi tercih ederim. Derek her birimize bir özür borçlu. Evlilik dediğin asil bir şey olmalı. *Neil* asil biri mesela. Onunla yasal olarak evli olmayabilirsin ama pratikte evliydin ve öyle davranmaya başlasan iyi olur."

Garson yemeklerimizle masaya gelince, babam konuşmayı bırakıp çenesini sıkarak arkasına yaslandı. Tabaklarımız önümüze yerleştirilirken sessizce oturduk.

Garson gidince, babam benimle konuşmaktan vazgeçmiş ve bir an önce gidebilmek için sadece yemeğini bitirmek istiyormuş gibi sinirle bifteğini keserek yemeye koyuldu.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Annem çatalını alıp tabağının üzerinde gezdirirken öylece önüne bakıyordu. Bu bakışı gayet iyi biliyordum. Ben de aynısını yapıyordum bir zamanlar. Tartışmaya devam edemeyecek kadar yorulduğunuzda gözlerinize yerleşen bakıştı bu.

Size yapılan kişi kabul etmeden önce de böyle hissediyordunuz.

Kalkıp tuvalete koştum. Birkaç dakika sonra annem peşimden geldi.

Bir bölmeye girip tuvalet kâğıdı kopardım. "Derek'e bunu yapmasına nasıl izin verirsin?" Gözlerimi sildim. "O senin *oğlun*."

"İyi de *ne* yapabilirim ki Alexis?" Ellerini havaya kaldırdı. "Babanı biliyorsun. Dağları yerinden oynatmak, o adamın fikrini değiştirmekten daha kolay olur. Kardeşin ne yaptığını çok iyi biliyordu. Babanın bunu asla onaylamayacağını biliyordu, o yüzden gizlice evlendi. Beni istediğin kadar suçlayabilirsin ama kardeşin yetişkin bir adam ve sonuçlarının nasıl olacağını bile bile kendi tercihlerini yaptı."

Yavaşça döndü ve vücudu yarım ton ağırlığındaymış gibi tuvaletin köşesindeki sorguçlu sandalyeye bıraktı kendini.

"Yetmiş üç yaşında bir kadınım ve *yorgunum*. Babanı seviyorum. O zeki ve birçok açıdan harika ama zor bir adam ve bu *asla* değişmeyecek. Onu olduğu gibi kabul edebilirsin ya da kabul etmezsin. Kardeşin onu kabul etmemeyi seçti ama sonuçta bir seçim *yaptı*."

Burnumu çekip gözlerimi ondan kaçırdım.

"Alexis, baban son iki ay içinde onun için önemi olan her şeyi kaybetti," dedi. "Kariyeri bitti, vizyonu gidiyor. Mirasın geleceği belirsiz, Derek gitti, sen Neil'ı terk ettin. O neredeyse seksen yaşında ve bütün hayatı kontrolden çıktı."

Gözlerimi sımsıkı yumup lavaboya eğildim.

"O yaşlı bir adam. Onunla daha ne kadar vaktimiz olduğunu bilmiyorum. Uzlaşmaya çalış," dedi yalvarırcasına. "*Lütfen*. Neil'la birlikte birkaç seansa gitmenin ne zararı var? İlişkiyi kurtarmaya çalışmadığın sürece kurtarılabilir

olup olmadığını bilemezsin. İşe yaramazsa, işe yaramıyor demektir."

Gözlerimi açıp ona inanamıyormuş gibi baktım. "Az önce Neil'ın istirmarcı olduğunu söylediğimi duymadın mı?"

Annem ellerini havaya kaldırdı. "Bir terapistin oturup sizi gözlemlemesinde ne sakınca var? Tanrı aşkına, belki Neil bir şeyler öğrenir. Haftada sadece bir saat. Babana istediğini ver, böylece bunu unutup yoluna *devam edebilir.* Ona fikirlerine saygı duyduğunu göster. Şu anda buna ihtiyacı var."

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum. Bunu babam için yapmamı istemiyordu. Bunu kendisi için yapmamı istiyordu. Çünkü bunu yapmazsam, babam çekilmez olacaktı. Muhtemelen halihazırda öyleydi de.

Karşılık bile veremedim. Anlamı yoktu. Annem haklıydı. Babamı olduğu gibi kabul etmeliydim.

Derek...

Bir daha asla Şükran Günü'nde bizimle birlikte olmayacaktı. Noel'de olmayacaktı. Anne babamızın doğum günü partilerine katılmayacaktı. Muhtemelen büyüdüğü evi bir daha asla görmeyecekti.

Babamın bu nefrete sonuna kadar tutunabileceğinden zerre şüphem yoktu. Elli sene önce kız kardeşiyle oldukça kötü bir kavga etmiş ve onunla bir daha konuşmamıştı. Kardeşi ölüm döşeğindeyken bile.

Erkek kardeşim ve annem için çok üzülüyordum. Kendime de üzülüyordum.

Şimdiye kadar Daniel'la ilişkimin ne kadar imkânsız olduğunu gerçekten fark ettiğimi sanmıyordum. Pek sayılmazdı. Temelde asla yürümeyeceğini biliyordum. Mesafe bile başlı başına bir sorundu. Ama şimdi hayatlarımızın uyumsuzluğu her açıdan dikkat çekiyordu. Tepeden, aşağıdan ve öteden.

Daniel, her erkek arkadaşın isteyeceği gibi annem ve babamla tanışmak istemişti. Ama Daniel onlarla asla aynı masada olamazdı. Mümkün değildi bu.

Babam ondan hoşlanmamakla kalmazdı. Onunla birlikte olmamı *yasaklardı.* Annem de ona karşı koyamayacak kadar zayıftı.

Daniel benim Lola'm olacaktı. Hastanenin yüz yirmi beşinci yıldönümünde bana eşlik edemezdi. Aile barbekülerine ya da benim için her sene düzenledikleri doğum günü kahvaltılarına katılamazdı.

Babamın onun varlığından bile haberi olamazdı. *Neil* dışında birinden asla memnun olmazdı o.

Yalnız olmama bile izin vermiyordu. Neil'la birlikte olmaktansa yalnız kalmayı tercih etmem, yarasına tuz basmak oluyordu.

Daniel dünyama adım attığı andan itibaren sürekli saldırı altında olacaktı. Bu akşam yemeği bunu kanıtlamıştı. Benim için bile bunun bir parçası olmak yeterince zordu, üstelik *ben* buraya aittim.

Öyleyse, Daniel'la bu ilişkiyi sürdürmenin anlamı neydi? Neden ona daha fazla bağlanıyordum? Uzun vadede önemi olmayacaksa, *Seni özledim,* demenin anlamı neydi? Bri haklıydı. Onu özgür bırakmalıydım. Hak ettiği gibi onunla olabilecek birini bulmasına izin vermeliydim. Anne babası onunla tanışmaktan mutluluk duyacak birini bulmalıydı çünkü bu tür şeyler önemliydi. Onun için önemliydi ve benim için de önemliydi.

Daniel harika biriydi. Sadece *benim* için harika değildi.

Yemekten sonra eve gitmek istemedim. Neil'ın tuzağa düşürüldüğümü bildiğini ve babamla birlikte saldırısını koordine etmiş gibi ikinci bir tuzağın eve adımımı attığım anda beni orada bekliyor olacağı hissine kapıldım.

O yüzden Bri'nin evine gittim.

Kapıyı açtığında, ona geleceğimi haber vermemiş olmama rağmen konuşarak açtı.

"Ah, ben de sana mesaj atıyordum, *bu* da ne?"

Bana doğru uzattığı telefonunun ekranında bir magazin dergisinin kapak fotoğrafı vardı. "Gizli düğün!" başlığının altında, Lola Simone ve erkek kardeşimin fotoğrafı vardı.

Sanırım babam akşam yemeğinde bu yüzden o kadar sinirliydi...

Gözlerimi devirdim. "En azından Derek'in güzel bir fotoğrafını kullanmışlar," diye homurdandım. "Mutlu olacak."

Bri'nin yanından geçip oturma odasına girdim.

"Bu doğru mu?" diye sordu. "Gizlilik sözleşmesi bununla mı ilgiliydi?"

"Evet," dedim yorgun bir şekilde kanepeye yığılırken.

Bri tekrar kapağa baktı. "Vay canına. Derek'in ülkeden kaçmasına şaşırmamalı. Baban onun çok üzerine gitmiştir. Ya da *Lola'nın*."

Hikâyenin sızmasına şaşırmamıştım. Babamın Lola haberini ortalığa saçmasına bakılırsa, bunun olması an meselesiydi. Haber magazine yansımadan önce, en azından mutlu çift birkaç hafta baş başa kalabilmişti.

Bri telefonunu kanepeye atıp yanma oturdu. "Neden buradasın bakalım? Sanırım akşam yemeği iyi geçmedi?"

Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Babam Derek'i evlatlıktan reddetmiş."

Bri gözlerini kırpıştırarak yandan baktı bana. "Gerçekten mi?"

Derin bir nefes verdim. "Kelimenin tam anlamıyla. Derek onun için öldü."

Kanepeye yaslandı. "Vay canına," dedi şaşkınlıkla. "Bu çok ilkel."

"Bir de sanırım Neil'la birlikte çift terapisine gitmem gerekiyor."

"Iyy, *neden*?!" Dehşete düşmüştü resmen.

"Çünkü gitmezsem, babam bu işin peşini asla bırakmayacak."

Bri alaycı bir şekilde güldü. "Zaten bu işin peşini bırakmayacak. Neil'la bir araya gelmen dışında hiçbir şey onu tatmin etmeyecek. Baban sürekli bir bahane bulacak. 'Yeterince terapiye gitmedin,' ya da 'Onu yeterince ciddiye almadın,' gibi şeyler diyecek. Baban tam bir canavar. Neden ona hayır demedin?"

"Yapamam. Annem için her şey iyice kötüleşir."

Benim için de her şey kötüleşirdi.

"Eee? Babanın da Neil kadar duygusal açıdan istismarcı olabileceği hiç aklına geldi mi? Belki de erken yaşlardan itibaren sana sevilmek için bir pisliğin gönlünü alman öğretildiği için Neil'a tahammül etmeyi öğrenmişsindir?"

"O benim babam, Bri."

Başımı iki yana sallayıp yorgun bir şekilde odaya bakındım. "Birine âşık olduğun için anne babanı bir daha hiç göremeyeceğini düşün," dedim kısık sesle.

"Sence Derek bunun olacağını biliyor muydu?" diye sordu Bri.

Başımla onayladım. "Bence biliyordu. Lola'yla evlenirken nelerden vazgeçtiğini kesinlikle bildiğini düşünüyorum." Derin bir nefes verdim. "Bence haklısın bu arada. Daniel'la görüşmeyi bırakmalıyım."

Bri beni inceledi. "İyi misin peki?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Pek sayılmaz."

Bir süre sessizce oturduk.

"Şu anda sana kendini iyi hissettirmek için ne söylemem gerektiğini gerçekten bilmiyorum," dedi. "Tüm fikirlerim korkunç."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Ciddiyim. Savaş dönemi danışmanıyım ben. Senin için sadece detaylı intikam planlarım ve suç esnasında başka yerde olduğunu ispatlaman için önerebileceğim şeyler var. Ama şimdiden söylüyorum, Neil'ı öldürürsek mezarı sen kazacaksın. Senin için mahkemede yalan söylerim, cesedi taşımana yardım ederim ama mezar kazmak için tıp fakültesine gitmedim ben."

Keyifsizce güldüm.

"Bu arada," dedim, "Daniel nihayet penis fotoğrafı gönderdi. Çok iyiydi."

"*Aaaaaah*, görebilir miyim?"

"Hayır, kesinlikle olmaz."

Bri bana parmağını doğrulttu. "Gördün mü?! Ondan *hoşlanıyorsun*. Bu bir sınavdı ve geçemedin!"

"Nasıl... bana güvenerek gönderdiği penis fotoğrafını sana göstermediğim için mi?"

"Penis fotoğrafları kamu malıdır, tabii gönderen adamı sahiplenmiyorsan. Daniel'ın penisine küçük bir bayrak dikmişsin, rüzgârda sallanıyor ve üzerinde *Ali* yazıyor."

Kahkaha attım.

"*Tüüüüüüm* penis fotoğraflarını görebilirsin. Erkekler onları, 'Al sana bir penis, al sana bir penis, al sana bir penis,' der gibi etrafa saçıyorlar."

Gülmekten boğulacak gibi oldum ve ikimiz de bir süre güldük.

Sonra içimi çektim. "Neden her şey bu kadar zor?"

"Çünkü çok fazla umursuyorsun."

"Ha-ha."

"Ciddiyim. Her şeyi umursamayı bırakırsan, hayatın ne kadar kolay olduğunu görürsün. Tüm vaktini herkesi memnun etmeye çalışarak geçiriyorsun ve bu seni perişan ediyor."

Başımı iki yana salladım. "Ailemin bir daha benimle konuşmamasını nasıl önemsemem? Ya da babamın DNA'sını boşa harcadığımı düşünmesini? Şimdiden Montgomery tarihindeki en zayıf halkayım. Umursamak *zorundayım*. Başka seçeneğim yok."

Bri başını iki yana salladı. "Doktor olduğunu ve tüm ailenin, 'Neden bizi bu kadar hayal kırıklığına uğratıyorsun?' diye saçmaladığını düşün."

Gergin bir nefes verdim. "Daniel'la ilişkim zaten yürümeyecekti. Daha önce söylediğin her şey doğru. *Taşınamam*, o da *taşınamaz*. Babam da cabası. Bu ilişkinin bitmesi kaçınılmaz. Bu kadar umutsuz bir şeyin neden bu kadar zor geldiğini anlamıyorum."

"Çünkü senin koşullarına göre değil. Hiçbiri."

Gözlerimin altını sildim.

Bri alaycı bir şekilde güldü. "Neil'la birlikte çift terapisinde oturmaktan *nefret edeceksin*."

İnledim. "Terapisti tamamen kandıracağına dair bahse girebilirim."

"Onu senin terapistine gitmeye zorlamalısın. Böylece kadın saçmaladığını anlar."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne diyeceğim, biliyor musun? Açıkçası bu çok zekice." Gülümsedim. "Aklıma bir şey geldi."

Bri sırıttı. "Ne?"

Telefonumu çıkarıp Neil'ı aradım.

İlk çalışta açtı. "Ali?"

Sesinin bu kadar umut dolu olması sinir bozucuydu.

"Selam, Neil. Küçük bir güven testi yapacağız."

"Pekâlâ..." dedi.

"Dört ay boyunca bir terapistle görüşeceksin. Benim terapistimle. Sen. Tek başına. Annemle babama da seninle birlikte gittiğimi söyleyeceksin..."

"Bunu neden..."

"Şişşşşt! Şu an ben konuşuyorum, sen de dinliyorsun. Terapistime onunla konuştuğum her şeyi seninle konuşması için izin vereceğim, böylece neden birlikte olmadığımıza dair tüm detayları öğreneceksin. Annemlere de çift terapisine gittiğimizi söyleyeceksin. On altı haftanın sonunda, beni babama ispiyonlamaman şartıyla –o seanslara gittiğine dair *kanıta* ihtiyacım olacak– seninle terapiye gitmeyi kabul ederim."

Hattın öteki ucuna sessizlik hâkimdi.

"Beni o kadar çok geri istiyorsan, işte bu senin büyük fırsatın. Ayrıca son teklifim."

Daha fazla sessizlik oldu.

"Tamam," dedi Neil. "Evet, kabul ediyorum. Teşekkür ederim."

"Pekâlâ."

Telefonu yüzüne kapattım.

Bri gözleri kocaman açılmış hâlde bana bakıyordu. "VAY CANINA. Belki de savaş dönemi danışmanı sensindir." Başını iki yana salladı. "Bunu kabul ettiğine inanamıyorum."

"Mecburdu. Kontrolü kaybetti. Diğer stratejileri işe yaramıyor," dedim.

"Sence bunu gerçekten yapacak mı?" diye sordu Bri.

"Hiçbir fikrim yok. Sanmıyorum ama."

"Peki ya yaparsa?"

Omuzlarımı silktim. "O zaman, annem ve ben dört ay boyunca ruh sağlığı molası almış oluruz, rahat ederiz biraz işte. Sonra da zaten yapmam gereken şeyi yapıp ilişkimiz üzerinde çalışıyormuş gibi yaparım?"

Bri boyun eğmiş gibi içini çekti. "Ah, Ali."

"Terapiye gitmesi Neil için iyi olur," dedim. "İhtiyacı var."

"Onun ihtiyacı olan şey İsa."

Güldüm. Sonra gülümsemem sönüverdi.

"Tuhaf olan ne biliyor musun? Daniel sadece yirmi sekiz yaşında ve hayatı çözmüş görünüyor. Şimdiye kadar benim de hayatı çözmüş olmam gerekmez miydi?"

"Bahse girerim, o da hayatı çözmemiştir. Kimse çözmüş değil. Ben hayatı çözdüğümü sanıyordum ama bak ne hâldeyim."

Ona baktım. Gözlerini eline dikmiş, serçeparmağındaki yüzüğü çeviriyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "İyiyi tanımla. Benny'nin durumu kötüleşiyor. Ona yardım etmek için elimden hiçbir şey gelmiyor. Evliliğim başarısızlıkla sonuçlandı ve gelişigüzel sevişmek için doğru düzgün bir adam bile bulamıyorum. Sıkıldım ve sürekli yalnızım, annemin berbat evinde yaşıyorum."

Bir süre sessizleşti. "Birimizin mutlu olmasını istiyorum. Neden mutlu olamıyoruz?"

İçimi çektim. "Mutluluk nasıl bir şey ki Bri? Hizaya gelip benden bekleneni yapmamın, Daniel'dan vazgeçmemin karşılığında aileyi bir arada tutmam mı? Yoksa her şeyden vazgeçip Montgomery mirasının utancı olmak, babamı kaybetmek, annemi yıkıp geçmek ama hoşlandığım adama sahip olmak mı? Hangisi mutluluk?"

Bri omuzlarını silkti. "Basit. Hangisi olmadan yaşayamazsan, mutluluk odur." İçtenlikle bana baktı. "Hangi senaryo olursa olsun ben yanında olacağım. Her zaman sana destek olacağım."

Minnettarlıkla yüzüne baktım.

Bri harika biriydi. Eski kocasıyla arasında geçenleri ya da erkek kardeşinin başına gelenleri hak etmiyordu. O her şeyin en iyisini hak ediyordu.

"Belki de ikimiz birden Royaume'dan ayrılmalıyızdır," dedim.

Güldü. "Erkeklerden de vazgeçelim. Aynı eve taşınıp bir YouTube kanalı açar ve gündüzleri içki içip ekmek değerlendirmesi yaparız."

Güldüm ve eğilip ona sarıldım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum," dedi çenesini omzuma koyarak. "Ama yine de o mezarı kazmayacağım."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM
ALEXIS

Bu sabah Neil'ı mutfakta gördüğümde, terapi teklifim sanki benden gelen anlamlı bir af ânıymış gibi parmak eklemlerini nazikçe yanağıma koyduğu o her zamanki hareketini yapmaya kalktı. Elini sertçe itip mutfaktan Keurig'i aldım ve yatak odama gidip kapıyı kilitledim.

Bir dakika sonra tekrar alt kata inip kahve kapsüllerini sabahlığımın ceplerine doldurmak zorunda kaldım, o yüzden hareketim biraz etkisini kaybetti ama mesajın oldukça net olduğunu düşünüyordum. Konuşmak istiyorsa, dört ay sonra tüm engellerimi aştığında konuşabilirdi ama bunu yapmasını pek beklemiyordum. En azından bu biraz nefes alabilmem için babamın tepemden inmesini sağlayacaktı.

Saat neredeyse yediydi ve hava şimdiden kararmıştı, Wakan'a yirmi dakika mesafedeydim.

Bugün hastalarımdan birini kaybetmiştim.

Sürekli hasta kaybediyordum aslında. Bu yaptığım işin bir parçasıydı. Ama o hasta beni her zamankinden daha fazla üzmüştü.

Sonrasında sanki berbat şeylere dayanma kapasitemi tüketmiş gibi ürkütücü bir şekilde uyuşmuş hissettim. Annem ve babamla yediğim akşam yemeği, Derek'in evlatlıktan

reddedilmesi, Daniel'la ilişkimi bitirme kararı... hepsi çok fazlaydı. Duygusal kopukluğun sürmesini umuyordum. Daniel'la son gecemi tek parça hâlinde geçirmek ve eve döndüğümde hüngür hüngür ağlamak istiyordum.

Yolda Lola'nın beşinci albümünü dinledim. Hüzünlüydü. Bütün albüm bana Jewel'ın "Foolish Games" adlı şarkısını hatırlattı. O şarkıyı yazarken Lola'nın başından neler geçtiğini merak ettim.

Arada sırada, hakkında internette bulabildiğim şeyler ile albümleri arasında bağlantı kurmaya çalışıyordum. Bu albümü kaydettiği esnada dansçılarından biriyle çıktığına dair bir söylenti vardı. Belki de o adamla ilgiliydi şarkı.

Lola'nın zor bir hayatı olduğunu düşünüyordum. Kardeşimle daha rahat bir hayatı olmasını umuyordum. Bahse girerim öyleydi de. Hayır, öyle olduğuna *emindim.* Çünkü kardeşimin onu ne kadar sevdiğini biliyordum ve Derek birini sevdiğinde, kendisini ona tamamen adardı.

Gittiğinden beri Derek'le konuşmamıştım. Kamboçya'yla aramızda on iki saatlik zaman fark vardı ve Derek, ülkenin telefonla erişimin zor olduğu kırsal bir bölgesindeydi. Ama kardeşimi hissedebiliyordum ve onun da beni hissettiğini biliyordum. Ona ve eşine sevgilerimi gönderiyordum.

Derek, Lola'nın buna değer olduğunu söylediyse, Lola buna değerdi. Bu kadar basitti. Kardeşimin sözünden başka şeye ihtiyacım yoktu. Babamız için de böyle olmasını isterdim, Daniel gibi biriyle karşısına çıkabilmeyi ve onu eve getirdiğimde babamın onun olağanüstü biri olduğunu hemen anlamasını isterdim.

Ama babam insanları bu şekilde ölçmezdi.

Neil kadar berbat birinin babamdan saygı görmesi ama Daniel'ın ondan asla saygı göremeyecek olması komikti. Sırf Daniel doğru eğitime, işe ya da aileye sahip olmadığı için.

Kardeşim benim için bir uyarı niteliğindeydi. Bunun babama karşı çıkmakla ilgisi yoktu. Onun onaylamadığı birine âşık olmak, ona karşı çıkmayı gerektiriyordu.

Grant Evi'ne vardığımda, Daniel her zamanki gibi beni dışarıda bekliyordu. Chloe yanında değildi. Artık biberonla beslenmediği için önceki gün çiftliğe dönmüştü.

Değişim kaçınılmazdı. Ama bugün beni derinden üzüyordu.

Her şeyi sindirmek için normalden daha uzun süre arabamda oturdum çünkü Daniel ve Hunter beni son kez bekliyorlardı.

Arabadan indiğimde Hunter üzerime çullandı, sonra Daniel aynı enerjiyle yanıma gelip bana kocaman sarıldı. İkisi de beni gördüklerine sevinmişlerdi.

Neil beni hiç böyle karşılamamıştı. Belki de olgunlukla ilgili bir şeydi. Bri'nin o yaştaki erkeklerin köpek yavruları gibi olduklarını söylediğini hatırlıyordum; yeterince doğruydu. Her geldiğimde, Daniel'ı saf bir mutluluk içinde buluyordum.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve öpücüğüyle eridim.

Bana bakabilecek kadar geri çekildi. "Akşam yemeğine hazır mısın?" diye sordu. "Oraya yürüyerek gidebileceğimizi düşündüm. Güzel bir gece."

Gülümseyen yüzüne bakıp burnumu çektim. "Evet. Hadi yürüyelim."

Daniel başını eğdi. "Sorun ne?"

Başımı iki yana salladım. "Yok bir şey."

Yan gözle bana bakarken, o içten bakışlı ela gözleri ruhumun derinliklerine işledi. "Bir şey yokmuş gibi görünmüyorsun hiç."

"Bugün bir hastamı kaybettim."

O güzel kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Bir an duraksadım. "On yedi yaşındaydı. Kayığı ters dönmüş. Can yeleği takmıyormuş."

Daniel tek kelime etmeden beni inceledi.

"Boğulmanın en tehlikeli yanı ne, biliyor musun?" dedim ona bakarak. "Sessiz bir şey olması. Biri sana dikkat etmediği sürece, kimse seni kurtaramaz."

Alnıma düşen saçımı geriye itti. "Ben sana dikkat ediyorum. Boğuluyor olsaydın, seni kurtarırdım."

Bunu söylemesi çok tatlıydı ama kurtaramazdı. Çünkü ben burada, onunlayken boğulmuyordum. Buradan iki saat ötede, tek başıma boğuluyordum.

"Hadi yemeğe gidelim," dedim konuyu değiştirerek.

Başıyla onayladı. "Pekâlâ. Hunter'ı içeri götüreyim, sonra yola çıkarız."

Birkaç dakika sonra anacaddeye giden bisiklet patikasına girdiğimizde, Daniel parmaklarını benimkilere kenetledi.

"Günün nasıldı?" diye sordum; ben hariç her konuda konuşmaya razıydım.

"Bir bakalım," dedi Daniel, önümüzdeki patikaya odaklanarak. "Hunter bir dudak nemlendiricisi yedi. Kevin Bacon yine ağıldan kaçtı. Bu kez eczaneye girip kasanın yanındaki tüm çikolataları yemiş. Bayan Pearson'ı çok korkutmuş."

Hafifçe güldüm. "Doug onu yemeyecek, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Doug vejetaryen."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?"

"Evet. İçki de içmez. Kevin Bacon'ın önünde kasabalıları korkutarak geçireceği uzun bir hayat var."

Kahkaha attım.

"Sonra nehrin orada biraz vakit geçirdim," dedi.

"Yüzdün mi?"

"Hayır. Hâlâ çok soğuk. Aslına bakarsan senin için bir şey arıyordum," dedi, elimi bırakıp cebini yoklayarak.

Bir şey çıkarıp avucuma bıraktı. Ceviz büyüklüğünde, pürüzsüz ve gri bir taştı.

"Kalp şeklinde," dedi. "Onu bulmam saatlerimi aldı."

Yüreğim parçalandı. İçeriden çatlayıp göğsümde ufalandı sanki.

Taşa bayılmıştım. Hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok sevmiştim.

Öyle gösterişli bir şey değildi. Daniel'a vaktinden başka bir şeye mal olmamıştı ama asıl hediye de buydu zaten. Onun vakti *yoktu*. Şu anda zaman onun en değerli varlığı olmasına rağmen vaktini bana bunu bulmak için mi geçirmişti yani?

Çenem titremeye başladı. Bu birinin benim için yaptığı en hoş şeydi ve sadece bir taş olduğu için komikti de.

Ben hiçbir şey söylemeyince Daniel konuştu. "Özür dilerim. Aptalcaydı. Hoşuna gidebileceğini düşünmüştüm..."

"Bayıldım. O kadar hoşuma gitti ki ne diyeceğimi bilmiyorum." Yaşların biriktiği gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

Neredeyse umutlu görünüyordu. "Hoşuna gitti mi? Gerçekten mi?"

"Bayıldım. Teşekkür ederim."

Nazik, düşünceli, tatlı adam.

Uzanıp ona sarılınca, her zamanki gibi sarıp sarmaladı beni Fakat bu kez kolları neredeyse kökleşmişti, uçup gitmeme engel olmaya çalışır gibi bir hâli vardı.

Ya da batmama.

Bu hediyeyi hep saklayacaktım. Başka biriyle evlensem bile. Ölene kadar saklayacaktım.

Tıpkı birkaç hafta önce Lil Teyze'nin eşyalarına yaptığımız gibi cenazemden sonra akrabalarımın eşyalarımı karıştırdıklarını hayal ettim. Bu taşı bulunca, huzurevine gider-

ken yanıma aldığım tek ayakkabı kutusunda ne aradığını merak edeceklerdi.

Lil Teyze'nin kutusunda bunun gibi kaç küçük ıvır zıvır bulduğumu düşündüm. Sonsuza dek onunla kalmış, hayatının küçük kalıntılarıydı bunlar. Ruhundaki parmak izlerinin birer kanıtıydı.

Sadece kısa süreliğine tanıdığınız birinin bile sizi böylesine etkilemesi inanılmazdı. Sizi değiştirebiliyor ve kalıcı bir şekilde başkalaştırabiliyorlardı.

Daniel da beni değiştirmişti. Onu tanıdığım için şimdiden daha iyi biriydim. Bu yüzden onu terk edecek olmak beni daha çok üzüyordu.

Geri çekilip gözlerimi silerken, Daniel nazikçe bana bakıp elimi tuttu.

VFW'ye vardığımızda, kapıya ÖZEL BİR PARTİ İÇİN KAPALIYIZ yazan bir tabela asıldığını gördüm. Daniel kapıda beni durdurdu. "Pekâlâ, seni bir konuda uyarmalıyım."

"Ne?"

"Seni buraya getirirken tam olarak dürüst olmadım. Bunu sır olarak saklamamı istediler. İçeride senin için küçük bir şey var."

Geri çekildim. "Ne var?"

Daniel yanıt vermedi. Sadece kapıyı açıp beni içeri geçirdi.

İçerisi tıka basa doluydu. Herkes ayaktaydı sanki. İçeri girdiğimi görenler tezahürat edip alkışlamaya başladılar.

Barın üzerinde kocaman bir yazı asılıydı: TEŞEKKÜRLER, DOKTOR ALEXIS.

Elimle ağzımı kapatırken gözlerimi kırpıştırarak etrafıma baktım. "Daniel, *bu* da ne?"

Liz, Doreen, Doug, Temel Reis... herkes buradaydı.

Sonra Emelia ve Hannah kalabalığı yararak ilerlediler. Hannah'nın kollarındaki bebeği görür görmez neler olduğunu anladım.

Daniel eğilip kulağıma fısıldadı. "Bebeğin boynuna göbekbağının dolanmasıyla ilgili bir şey olabilir mi? Doğum esnasında Emelia bir hemşireyle görüntülü görüşme yapıyordu. Kadın, Lily'yi kurtardığını söylemiş."

Gözlerim dolmaya başladı.

İşimi yaparken sık sık teşekkür eden olurdu. Ama daha önce bana koca bir kasaba teşekkür etmemişti hiç.

Hannah bana gülümseyerek yaklaştı. İnsanlar sırtıma hafifçe vuruyor, bana gülümsüyor ve beni alkışlıyorlardı.

İçim sevinçle doldu. Babamın ve Neil'ın benden çekip aldığı her şeyi, sanki bu insanlar geri vermeye çalışıyorlardı. Teker teker gülümseyip teşekkür ederek boşalan kuyumu sevgi, takdir ve teşekkürle dolduruyorlardı.

"Sadece sana teşekkür etmek istedik," dedi Hannah gülümseyerek. "O gün gelmeseydin, Lily burada olmayabilirdi."

Gözlerimin altını sildim. "Yanınızda olmak benim için bir zevkti."

"Onu tutmak ister misin?" diye sordu Emelia.

Burnumu çekip başımla onayladım. "Tutabilir miyim?"

Hannah eğilip bebeği kollarıma yerleştirdi. Battaniyeyi çekip bebeğe baktım. Kusursuzdu.

Küçük, pembe yanağına parmağımın ucuyla dokundum. Neredeyse iki haftalıktı. Yakında ilk aşılarını olacaktı ve göbekbağının kabuğu düşmeye hazırdı. Büyümüştü de biraz.

Acil serviste çalışmanın tek dezavantajı buydu. Çoğu hasta gelip giderdi ve onları bir daha görmezdik; Mınçıka Adam gibi mükerrer suçlular hariç. Nasıl olduklarını, iyileşip iyileşmediklerini ya da daha kötüye gidip gitmediklerini asla bilmezdim. İşim durumlarını stabilize etmek ve onları

iyileşmeleri için görünmeleri gereken doktora yönlendirmekti.

Bazen hastalarımı tekrar tekrar görmek isterdim. Büyüdüklerini görmek, hayatları boyunca onlarla iletişimde kalmak ve değişimlerine tanık olmak isterdim.

"Emziriyor musun?" diye sordum Hannah'ya, onunla konuşurken bebeğe gülümseyerek. "İhtiyacın olursa diye bebek maması getirdim."

"Emziriyorum," dedi Hannah. Sonra sesini alçalttı. "Aslına bakarsan, seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Memem gerçekten çok acıyor ve biraz sıcak?" Rahatsız olmuş gibi sutyeninin askısını çekiştirdi.

Gülümsedim. "Bakabilirim."

Hannah rahatlamış gibiydi. "Teşekkürler."

Lily'yi annelerine geri verdim ve Daniel beni Doug'ın olduğu masaya götürdü. Müzik çalmaya başladı, parti hareketlendi. Açık büfede spagetti ve Doreen'in yaptığı, üzerinde *Teşekkürler, Dr. Alexis* yazan kocaman bir çikolatalı pasta vardı. Daniel yanıma oturdu ve aramızdaki minderin üzerinden elimi tuttu.

Sevildiğimi hissediyordum.

Hepsi tarafından.

Geçen akşam annem ve babamla yemek yerken bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Aslına bakılırsa, bana kendimi berbat hissettirmişlerdi.

Biri bana kocaman bir porsiyon spagetti ve salata verdi. Daniel da bir kadeh şarap getirdi ve tekrar yanıma otururken başımın kenarına bir öpücük kondurdu. Odaya kahkahalar ve tabakların kenarında şıngırdayan çatalların sesi hâkimdi, dostça yüzler de bana bakıp gülümsüyordu.

Jake bardaydı. Üniforması üzerindeydi ve bilardo masasında biriyle biraz fazla yüksek sesle gülüşüyordu. Ona dair bir şeyler bana ters geldi ama ne olduğunu anlamadım.

Jake'i izlerken, Doug bana yaklaştı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Peçeteyle ağzımı sildim. "Elbette."

"Doğumda ne oldu?" diye sordu. "Bebeğin göbekbağının boynuna dolandığını ve onu doğru şekilde doğurttuğunu söylediler. Bunu nasıl yaptın?"

"Göbekbağının iyice gerilmemesi için bebeğe takla attırdım."

"Bana gösterir misin? Nasıl yaptın?" diye sordu.

"Nasıl yapıldığını mı öğrenmek istiyorsun?"

"Evet. O işi berbat edebileceğimi bilmek hoşuma gitmedi. Aynı şey tekrar olursa, nasıl yapacağımı bilmek istiyorum."

Başımla onayladım. "Pekâlâ. Elbette. Ah, aklıma gelmişken, sana dikiş seti getirdim."

Doug'un yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi? Set demek, ha?"

"Evet. Artık olta iğnesi ve cin kullanmak yok."

Daniel güldü, sonra elimi tutup öptü.

Liz elinde Doug için bir kolayla yanımıza geldi. "Bir şarap daha alır mısın?" diye sordu bana.

"Hayır, böyle iyiyim. Teşekkür ederim." Gülümsedim.

Daniel, Doug'ın yanındaki boş yere başıyla işaret etti. "Bizimle otursana."

"Yapamam, vardiyadayım," dedi. "Brian nerede?" diye sordu etrafa bakarak.

"Randevusu var," dedi Doug. "Rochester'da."

Liz'in gülümsemesi ânında kayboldu. "Ah."

Daniel saatine baktı. "Şimdiye kadar dönmüş olması gerekirdi. Randevusu iyi geçiyor olmalı."

"Haklısın," dedi Liz gözlerini kaçırarak. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin." Sesi cansızlaşmıştı.

Bara dönmesini izledim. Masadakiler Liz'deki değişimi fark etmemiş gibiydiler.

"Liz ve Brian hiç çıktılar mı?" diye sordum.

Doug dudak büktü. "Hayır. Brian, Liz'in tipi değil. Pisliklerden hoşlanır Liz," dedi içeceğine doğru konuşarak.

Liz'in gülümsemeden bar tezgâhını silmesini izledim.

"Kimse pisliklerden hoşlanmaz," dedim kısık sesle. "Bazen o tür insanları hak ettiğimizi düşünürüz sadece."

Yemekten sonra Doug'a, bebek yerine dürülmüş bir kazak ve etrafına dolanmış telefon şarj kablosuyla, nasıl takla attırarak doğum yaptırdığımı gösterdim. Ardından, tuvalette meme muayenesi yaptım ve Hannah'ya antibiyotik yazdım. "Yazmaktan" kastettiğim, yan masada bir dilim pasta yiyen eczacı Hal'e Hannah'nın ihtiyacı olan şeyi söylemekti, Hal da ona ilacı getirmek için yolun karşısına geçti.

İşim bitince, Daniel'ı bulmaya gittim ve bara yaslanmış Liz'le konuştuğunu gördüm. Durup bir süre odanın karşısından onu izledim.

Daniel'la burada tanışmıştım. *Gerçekten* tanışmıştım. O taburede oturuyordum. O da aynı yerde duruyordu. Sadece şu anda *her şey* çok farklıydı.

Artık burası bana yorgun ve köhne gelmiyordu. Eskimiş koltuklar ve uyumsuz sandalyeler bile dikkatimi çekmiyordu. Bu barın, topluluğun kalbi olduğunu fark ettim. Burada kutlama yapıp bir araya geliyorlardı. Ve burada onun adını öğrenmiştim. Ona ilk kez burada dokunmuştum. Ortamın kokusu bile nostaljik hissetmeme sebep oldu.

Daniel artık bir bardaki sıradan bir adam değildi.

Hayatımın en parlak ışığı, her gün haber almak için sabırsızlandığım kişi olmuştu. Bana kusursuz taşı bulmak için nehrin kenarında iki saatini geçiren adamdı.

Daniel beni *anlıyordu*. Boğulmama izin vermeyeceğini söylediğinde, ona inanmıştım.

Yüreğim burkuldu.

Yarın sabah arabamla bu kasabadan gidecek ve bir daha geri gelmeyecektim. Onu bir daha görmeyecektim. Hiçbirini görmeyecektim.

Daniel dönüp bana bakındı ve göz göze geldiğimizde yüzü aydınlandı. O sevimli, gamzeli gülümsemelerinden birini takınırken, ela gözlerinin kenarları kırıştı.

Kalbim tam ortadan çatladı âdeta.

Bardan ayrılıp aramızdaki mesafeyi kapattı ve kollarını belime doladı. Bu gece onunla birlikte burada olan kadın olmaktan çok gurur duyuyordum. Flörtü, seçtiği kişi olmaktan. Bu bir onurdu. Belediye başkanı ya da bardaki en yakışıklı adam olduğu için değil, buradaki *en iyi insan* olduğu için.

"Eve dönmeye hazır mısın?" diye sordu.

Boğazımdaki yumruyu yutkunmak zorunda kaldım.

Hayır. Eve dönmeye hazır değildim. Ama mecburdum.

Herkese veda edip eve yürümeye başladık.

Gitmeden önce Daniel beni VFW'nin etrafından dolaştırıp ailesinin kasabaya katkılarından bahseden, duvarlardaki sararmış çerçeveli makaleleri gösterdi. Bana çoktan anlattığı İspanyol Gribi ve İçki Yasağı makaleleri vardı. 1940'taki ölümcül Ateşkes Günü kar fırtınasında çocukları güvenli bir şekilde okuldan çıkarmak için insan zinciri başlatan Daniel'ın büyük büyükbabası John'la ilgili *Wakan Gazetesi*'nden kopartılmış bir kupür de vardı. Eşi Helen Grant, Grant Evi'nin geniş odun ateşi fırınında pişirdiği yüz somun ekmeği tıbbi malzemeler ve yakılacak odunlarla birlikte kocasına verip onları kasabadaki her eve bir kızakla dağıtmaya göndermiş. Üç gün boyunca hiçbiri uyumamış. John yardım paketiyle gelince, hayatta kalanlar sevinçten ağlamışlar. Wakan'da bir kişi bile ölmemiş.

1975'te hızla ilerleyen bir orman yangını kasabayı yakıp kül etmek üzereyken yardıma koşan Daniel'ın büyükbabası William'la ilgili bir makale de vardı. Bir yardım ekibi oluşturup alevler Wakan'a ulaşmadan önce yangına kasabayı kurtaran bir kontrol şeridi açmak için gece boyunca çalışmışlar. Daniel'ın büyükannesi Linda tahliye çabalarından sorumluymuş ve herkesin güvenli bir yere ulaşmasını sağlamış. Kasabadan en son Grantlar ayrılmışlar.

1991'deki Fujita skalasında ikinci seviyede olan kasırganın ardından, William ve Linda Grant bir jeneratör çalıştırıp VFW'de çorba mutfağı kurmuşlar ve temizlik esnasında herkesin karnının doymasını sağlamışlar. Daha sonra, ilçe yönetimi yaz turizmini baltalayacak şekilde otoyolu taşımak istediğinde, herkesin sözcülüğünü yapıp kazanmışlar. Kasabayı temiz, gururlu ve güvenli tutmuşlar. Her açıdan Wakan'ın ilk ve son savunma hattı olmuşlar.

Hikâyeler bitmek bilmiyordu.

Grantların kasabanın bekçileri, koruyucuları olduklarını fark ettim. Mütevazı asillerdi onlar. Daniel'ın bahçesine ve evine gösterdiği özenin aynısını, Wakan'a ve halkına göstermişlerdi. Bana tıbbın işlemiş olması gibi tüm bu özellikler de Daniel'a işlemişti. Krallığı daha küçüktü ve mirası farklıydı ama o da doğuştan gelen özelliklerine benim kadar bağlıydı.

Son yüz yirmi beş senedir ailelerimizin aynı anda var olduğunu ve şu anda yaptıkları şeyi yaptıklarını düşünmek tuhaftı. Grantlar Wakan'a hayatlarını vermişlerdi, Montgomeryler de Royaume'a hayatlarını adamışlardı.

Bahse girerim, sorumluluklarını terk etmek bir kez bile Daniel'ın aklından geçmemiştir.

Olduğum kişi olmamayı istediğim için kendimi suçlu hissettim. Montgomery mirasının öneminin farkındaydım. Onunla neler yapabileceğimi, kaç kişiyi kurtarabileceğimi ve bu mirasın hizmet ettiği kişilerin hayatında ne büyük

farklar yarattığını biliyordum. Ama bunun bana kalan miras olmamasını tercih ederdim. Onu nasıl kullanacağını bilen birine ait olmasını isterdim. Ben nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum ve bu yüzden onu olması gerektiği gibi onurlandırmayı beceremiyordum.

Herkes sıradışı, kocaman, iz bırakan bir şey yapmamı bekleyecekti. Benimse bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

İçimden bir ses de asla olmayacağını söylüyordu.

"Hey, bir şey görmek ister misin?" diye sordu Daniel, düşüncelerimi bölerek.

"Elbette."

Nehrin kenarındaki parkın içinden geçip meydanın ortasındaki bir adamın heykelinin önünde durduk. Daniel başıyla heykeli işaret etti. "Bu benim büyük büyük büyükbabam. Kasabayı o kurdu."

Soylu, bronz figüre baktım. Altındaki levhada JOSEPH GRANT yazıyordu.

Daniel'a olan benzerliği ürkütücü derecede güçlüydü. Aynı gözler ve istikrarlı bakışlar vardı ikisinde de.

Daniel durup ona bakarken, profilini inceledim.

Kasabanın ona ihtiyacı olduğunda, Daniel'ın burada olması gerekiyordu. Tıpkı ondan önceki Grantlara olduğu gibi eninde sonunda ona ihtiyaçları olacaktı. Çünkü zorluklar kaçınılmazdı ve kimse Wakan'ı bu aile kadar önemsemiyordu. Bu yüzden her zaman gerekeni yapmışlardı. Bu yüzden burada daima bir Grant olmalıydı.

Daniel burada *olmalıydı*. Burada ve o evde olmalıydı.

Ruhumun derinliklerinde, evin ona yapması gereken şeyi yapabilecek gücü kısmen verdiğini biliyordum. Bir başka hastanede çalışan bir Mongomery de hâlâ bir Montgomery olurdu ama bu bizi zayıflatır, etkimizi azaltırdı. Benim Royaume'da olmam, Daniel'ın da Grant Evi'nde olması gerekiyordu.

Söylemek üzere olduğum şeyi düşünme fırsatım olmadan konuşmaya başladım. "Paraya ihtiyacın varsa, sana borç verebilirim," dedim.

Bana dönüp kaşlarını çattı. "Ne?"

"Elli bin dolar. Borç verebilirim."

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "O kadar paran var mı?" diye sordu.

Başımı onaylar anlamda salladım. "Evet, var."

Tabii bu borç falan olmayacaktı. Hediye olacaktı. Ayrılık hediyesi.

Parayı geri istemediğimi bilirse kabul etmezdi. Fazla gururluydu. Ama onun için bunu yapmak istiyordum.

Belki de haftalar önce bu kasabadan geçmemin sebebi *buydu*. Bir rakunun arabamı yoldan çıkarması ve yakışıklı bir yabancının imdadıma yetişmesinin sebebi buydu. Belki de kasabanın ihtiyacı olan şeyi aldığını söyleyen Temel Reis haklıydı. Ve kasabanın Daniel'a ihtiyacı vardı. Kalesini kaybettiğini görmeye dayanamazdım, bu yüzden de kaybetmediğinden emin olacaktım. Burada bunu yapabilecek belki de tek kişiydim.

Ama Daniel başını iki yana salladı. "Alexis, teklifin için minnettarım. Gerçekten. Fakat kabul edemem."

"Neden? Çok çalışıyorsun. Benim de param var. Bırak sana yardım edeyim işte."

Derin bir nefes verip gözlerini kaçırdı. Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, bakışları istikrarlıydı. "Sen banka değilsin, Alexis." Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarını belime doladı. "Ama teklifin için teşekkürler. Düşünmen çok önemli."

Başımı iki yana salladım. "Bulunduğum yere gelmeme yardım eden insanlar oldu, şimdi de ben sana yardım ediyorum. Keşke sana yardım etmeme izin versen."

Ama ifadesi kararlıydı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Gereken parayı toparlayamazsan, sana yardım etmeme izin vereceğine söz ver. Evini kaybetme."

Kabullenmiş gibi nefesini verdi. Sonra başıyla onayladı. "Pekâlâ. Söz veriyorum."

Ama bunu yapmayacağını biliyordum. Birlikte olmazsak, benden hiçbir şey almayacaktı.

Bugünden sonra da birlikte olmayacaktık.

Daniel bana sarıldı. Sonra hafifçe gülmeye başladı.

Geri çekildim. "Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Sadece sana bir taş verdim ve bana elli bin dolar teklif ettin."

Kahkaha attım.

"Hadi gel." Kıkırdadı.

Parmaklarını benimkilere doladı ve parktan çıkıp ay ışığının aydınlattığı patikada Grant Evi'ne doğru yürüdük.

Güzel bir geceydi. Yürüyüş yolunun her iki tarafında da tamamen meyve vermiş elma ağaçları diziliydi. Patika üzerinde tepemizde açmış binlerce beyaz çiçeğin hoş kokusu etrafımızı sarıyordu. Muhteşem ve gerçeküstüydü. El ele tutuşup yukarı bakarak yavaşça ilerledik.

Daniel duraksadı. "Hey, şuna bak."

Ağaçların arasındaki boşlukta gölge yapan elma dallarının çerçevelediği dolunayı işaret etti. Her zamankinden daha büyük görünüyordu. Daha yakındı. Ona bakarken, dalların arasından sıcak bir esinti geldi ve çiçeklerin taçyaprakları kar fırtınası gibi etrafımızda süzüldü.

Sanki evren bir kar küresini sallamıştı. Ama taçyaprakla r düşmemişti. Toz zerrecikleri gibi uçuşuyorlardı. Ay ışığında parlayan çiçek perileri gibi.

"Görüyor musun?" dedim şaşkınlıkla.

Daniel ağzı açık bir şekilde etrafımıza bakıyordu. "Bu... sihir gibi."

Nazik, uhrevi ve yumuşak bir şekilde etrafımızda ağır çekimde süzüldü yapraklar. Daniel birine dokunmak için parmağını kaldırınca, bozulan hava akımı yaprakları kar taneleri gibi yağdırdı.

"Hiç bu kadar güzel bir şey görmüş müydün?" dedim hayretle.

Ona döndüm. Ama artık taçyapraklara bakmıyordu. Bana bakıyordu. "Evet..." dedi kısık bir sesle, gözlerimin içine bakarak. "Seni gördüm."

Sonra sıcacık ellerini yanaklarıma koyup ayın ve gökyüzünün karşısında, etrafımızda uçuşan sihrin ortasında beni öptü.

Dünya dönmeyi bıraktı.

Donmuş bir animasyonda asılı kaldık. Gerçek olamayacak kadar kusursuz bir andı.

İşte o zaman artık çok geç olduğunu anladım.

Kendimi iyice kaptırmıştım. Çekip gitme vakti geçmişti. Sanırım başladığı anda bitmişti.

Wakan ve Daniel içime işlemişti, orada yeşeren bir bahçe gibi büyüyorlardı. Kökler beni tutup sabitliyordu, topraktan çıkan sarmaşıklar ve çiçekler ruhumda çiçek açıp beni dolduruyordu.

Buradan kesinlikle gitmek istemiyordum.

İlişkiyi bitirme isteğimi unuttum. Yarın arabama binip eve döndüğümü bile hayal edemiyordum. Burası olmayan her şey boş ve anlamsızdı. Bu ilişkiyi bitiren kişi ben olamazdım.

Bu o olmalıydı.

Daniel'a çıkmaz sokakta olduğumuzu söylemeli ve bu yolda ilerlemek isteyip istemediğine karar vermesine izin vermeliydim. Tüm bunlara Daniel'ın dudaklarının dudaklarımda olduğu bir saniyede karar verdim, *her şey* bir anda değişti.

Nefes nefese öpücüğü sonlandırıp ela gözleriyle bana baktı. Dudaklarını ıslattı, bir şey söylemek üzereymiş gibi

ağzı aralandı, sonra ani fren sesi bizi o andan kopardı. Bir polis arabası karşı çaprazımızdaki bloğun sonunda kayarak durdu.

Taçyapraklar taşa dönüp düştü.

Liz yolcu koltuğundaydı. Jake, başının arkasından saçını sıkıca tutmuştu.

Midem altüst oldu.

Jake onu ensesinden tutup yana ittikten sonra kendi kapısını açıp aracın yolcu tarafına dolaşırken, olanları dehşet içinde izledik. Liz'i kolundan tutup dışarı çekince, kadın dizlerinin üzerine düştü. "Eve yürüyerek git, kahrolası," diye hırlayıp onu zorla ayağa kaldırdı ve yolun kenarına sürükledi.

Liz'i kaldırıma ittikten sonra da orada bıraktı.

Otuz saniyeden kısa bir süre içinde bitti her şey ve Jake arabayla uzaklaşırken, biz çoktan koşmaya başlamıştık.

Daniel yanına koştu. "Liz!" Asfalttaki teker sesleri uzaklaşırken onu kollarına aldı.

Liz kontrolsüzce titrerken hıçkırıklara boğuldu.

"Dur bakayım sana," dedim ve önünde diz çöktüm.

Daniel başını iki yana salladı. "Tanrı aşkına, Liz. Bir gün seni öldürecek." Sesi çatladı.

"Bunu daha önce de mi yaptı?" diye sordum.

Liz yanıt veremedi. Nefes almaya çalışıyordu. Ama Daniel benimle göz teması kurup bana bilmem gereken her şeyi söyleyen bir bakış attı.

Elbette Jake bunu daha önce de yapmıştı.

Neil'dan önce, bir insanın fısıltılarla istismar edilebileceğini bilmiyordum. Ama *bunu* biliyordum.

Bunu sürekli görüyordum. Her gün. Acil servise fiziksel şiddete uğramış kadınlar sürekli gelip gidiyordu. Bazen de ambulans hasta getirmezdi. Ceset getirirdi.

Liz'i hızla gözden geçirdim. Dizleri çizilmişti ve avuçlarında çakıl taşlarının izleri vardı. Bir yeri acıyor mu diye bakmak için bileklerini esnettim. Ağrısı yoktu. Yaralarını temizlemek için onu eve götürmeliydim.

"Daniel, onu senin evine götürmeliyiz. Arabasını almalı mıyız?"

"Arabası yok." Daniel doğrulup elini saçının arasında gezdirdi. "Rochester'daki polisi arayacağım."

Liz bir anda isterisinden sıyrıldı. "Hayır! Daniel, bunu yapamazsın!"

Daniel ona bakıp başını iki yana salladı. "Liz, *yeter.* Jake asla durmayacak, bir şeyler yapmalıyız."

Liz paniğe kapılmıştı. "Sadece eve gitmeliyim. Jake bir şey yapmadı. Delirdi ama bir şey yapmadı."

Gözlerinin içine bakmak için başımı eğdim. "Liz, kanaman var. Olay boyunca buradaydık. Onlara gördüklerimizi anlatabiliriz."

Liz kocaman gözlerle bana baktı. "Düştüm. Arabadan inerken düştüm. Hepsi bu. Jake bana vurmadı. İnmeme yardım ederken arabadan düştüm."

Yüzümü ellerimin arasına almak istedim.

"Gidebileceğin başka bir yer var mı?" diye fısıldadım.

İsteri krizinin eşiğindeymiş gibi göğsü hızla yükselip alçalıyordu. "Hayır," dedi. "Beni bulur."

Liz'le yürüyerek Grant Evi'ne döndük. Yaralarını temizleyip onu daha dikkatle inceledim. Sol kolunda el izi şeklinde, geçmeye başlamış bir morluk vardı. Muhtemelen bir haftalık bir izdi. Boynunda iyileşmeye başlamış bir kesik vardı. Doug'ın olta iğnesiyle attığı dikişlerden biri miydi? Lidokain olmadan böyle hassas bir yere dikiş atmasına izin verdiğine göre, çok çaresiz hissetmiş olmalıydı. Acil servi-

se gitmek, sorular ve resmi kayıtlara geçen izler anlamına gelirdi.

Neler olduğunu görmek için röntgenine bakmama gerek bile yoktu. İyileşmiş çatlaklar. Acil servise gitmeye korktuğu için yanlış kaynamış ya da hiç kaynamamış kemikler. Veya belki de korkan Jake'ti. Kanıt olmasını istemezdi sonuçta.

Biraz Advil içirip onu oturma odasına yerleştirdikten sonra dizlerine koyması için buz torbası verdim. Sonra ona çay demlemeye gittik.

Mutfakta yalnız kaldığımız anda, Daniel eliyle ağzını sildi. "Polisi aramalıyız."

"Sokağın o köşesinde kameralar var mı?" diye fısıldadım. "Jake vücut kamerası takıyor mu?"

Daniel başını iki yana salladı. "Hayır..."

Dudaklarımı birbirlerine bastırdım. "İşbirliği yapmayacak, Daniel. Polisi ararsan, onlara ne söyleyecek biliyor musun? *Düştüğünü*, Jake'in ona elini sürmediğini söyleyecek. Onunkine karşı bizim sözümüz olacak."

Yüzündeki o mağlup ifadeden, haklı olduğumu bildiğini görebiliyordum. Başını iki yana salladı. "Jake onu öldürecek. Bu yıllardır devam ediyor. Giderek kötüleşiyor. Liz ona yardım etmemize izin vermiyor, polise gitmeyi reddediyor. Sanki bunu hak ediyormuş gibi Jake'i savunuyor," diye fısıldadı. "Neden böyle?"

"Şiddete uğramış kadın sendromu. Bu istismar döngüsü ve özellikle de içinde bulunduğu şartlar düşünüldüğünde, bunu kırması çok zor olacak. Tüm güç Jake'te," dedim kısık bir sesle. "Böyle olmasını sağlıyor. Liz'in bir arabası ya da gidebileceği bir yer yok. Muhtemelen Jake tüm parayı elinde tutuyordur. Jake şerif olduğu için de Liz polisin hiçbir şey yapmayacağını düşünüyor olabilir. Ve bu konuda haklı bile olabilir."

Daniel'ın gözlerinin içine baktım. "İnan bana, Liz hazır olmadığı sürece, onu o ilişkiyi bitirmeye ikna etmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Onu gitmeye zorlarsan, geri döner ve geri döndüğünde de durum daha kötü olur. Jake onu kaçarken yakalarsa..." Başımı iki yana salladım. "İstismar olan bir ilişkinin en tehlikeli ânı kaçmaya çalışılan andır çünkü o zaman istismarcı kontrolü kaybettiğini anlar."

Daniel dikkatle bana baktı. "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Ona kaçmanın bir yolunu sun. Para, araba, gidebileceği bir yer. Böylece gitmeye hazır olduğunda, gerçekten gidebilir."

Başıyla onayladı. "Pekâlâ. Tamam, bunu yapabilirim."

"Ona bir cep telefonu bulmalıyız. Jake'in o telefondan haberi olmamalı, böylece Google'dan bir şeyler bulabilir, bir ev ya da avukat arayabilir. İşyerindeki kasada saklayabilir telefonu. Jake ona yardım ettiğimizi bilmemeli. Başka birinin bu işe bulaştığını düşünürse, Liz'i o kişilerle bağını koparmaya zorlar. Onu iyice izole etmek, arkadaşlarından uzaklaştırmak için işini bırakmaya bile zorlayabilir. Liz'e yardım edebiliriz, Daniel. Ona gereken şeyleri sağlayıp tüm araçları sunabiliriz. Ama o kendisini kurtarmaya hazır olmadığı sürece onu kurtaramayız."

Liz'in gözlerindeki bakıştan henüz kendisini kurtarmaya hazır olmadığını görebiliyordum.

Daha sonra hazır olup olmayacağını da bilmiyordum.

Liz'i arabayla evine götürdüm. Aslında ikimiz de onu götürmek istememiştik ama arabayla bırakmayı reddedince, Liz yürümeye başladı ve ağrıları vardı. Konuşmaya ihtiyacı olduğunu ve Daniel'dan ziyade benimle daha rahat konuşabileceğini düşündüğümden, Daniel'ın gelmesine izin vermedim.

Liz ve ben küçük evinin önünde durduk. Işıklar kapalıydı ve şerif aracı garaj yolunda değildi. Jake'in gece yarısına kadar çalıştığını söylediği için gelmesini beklemiyorduk.

"Biraz park edip durabilir miyiz?" diye sordu. "Henüz içeri girmeye hazır değilim. Birkaç dakikaya daha ihtiyacım var."

Artık daha sakindi. Yüzünü yıkamıştı, ağlaması da bitmişti ama sarsıldığı aşikârdı. "Sigara içmeye ihtiyacım var."

Arabadan inip kaldırımın kenarına oturduk.

Jake'in gelmeyeceğini biliyordum, gelse bile muhtemelen karşımda iyi adam rolünü oynayacaktı ama yine de polis arabası olup olmadığını görmek için sokağı kontrol ettim. Hayatımda ilk kez bir polis arabasının ışıklarını görmekten korkuyordum.

Liz ceketinin cebinden ezilmiş bir Marlboro paketi çıkardı. Üzerine düşmüş olmalıydı. Paketi açınca, etrafa tütün saçıldı. En az hasar gören sigarayı bulana kadar paketi karıştırdı, sonra sigarayı dudaklarının arasına koyup titreyen elleriyle yaktı. "Normalde sigara içmem," dedi. "Carl bara bırakmıştı. Ama şimdi içmeden duramıyorum."

İstismarla baş etmek için sağlıksız alışkanlıklar edinmek sıradışı bir şey değildi. Bunu ben de yapmıştım. Makyaj yapmak için Neil'dan önce her uyandığımda bunu yapıyordum. O gerçeklikten kaçmamış olsaydım, başka neler yapacağımı hayal bile edemiyordum.

Liz karanlığa dikti gözlerini. "Beni VFW otoparkından sürükleyerek çıkardı," dedi.

"Ne oldu?"

Sigarasının dumanını üflerken, eliyle dirseğini tuttu. "Aptalca bir şeydi. Her zaman aptalca bir sebebi oluyor zaten." Burnunu çekti. "Brian'la ilgiliydi."

"Brian mı?"

"Jake'in... Brian'a karşı takıntısı var. Aptalca bir şey ve unutamıyor."

"Ne gibi?"

Liz sigarasından uzun bir nefes çekip dumanını titrek bir şekilde verdi. "On beş yaşındayken bir kere öpüşmüş-

tük. Ben ve Brian." Bana bakarken, başparmağının kenarını gergin bir şekilde kemirdi. "Şişe çevirmece oynuyorduk. Ama Jake ateşli bir ilişkimiz varmış gibi davranıyor." Sigarasının külünü döktü. "Siz gittikten sonra, Brian'ın gelirine katkıda bulunmak için açık hava sinemasını açmasının akıllıca olduğunu söyledim ve tartışma oradan çıktı."

Dudaklarımı ıslattım. "Liz, sana bir şey söylemek istiyorum. Zamanında insanların bana söylemiş olmasını isteyeceğim bir şey."

Bana bakıp bekledi.

Gözlerinin içine baktım. "Sana inanıyorum. Bana anlatabileceğin her şeyin üstesinden gelebilirim. Beni gerçekten korumana gerek yok, sana elimden geldiğince yardım etmek için buradayım. Bu senin suçun değil ve bunu *hak etmiyorsun.*"

Kelimelerin onu sarstığını gördüm. Çenesi titredi.

Bu kelimelerin çok etkili olduğunu anladım. Duymaya ihtiyacım olduğunda biri bana bu sözleri söyleseydi ve onlara inansaydım, gidecek gücü kendimde ne kadar çabuk bulacağımı merak ettim.

Konuşmaya devam ettim. "Gitmeye hazır olduğunda, sana yardım edeceğiz."

Liz bir süre sessizce oturdu. "Yapamam," diye fısıldadı. "Mümkün değil."

"Öyle hissettirdiğini biliyorum. İnan bana, biliyorum. Ama yapabilirsin ve yapacaksın. Şimdiden o adımları atmaya başla."

Ona bakabilmek için başımı eğdim. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Jake onu tuzağa düşürmek için hamile bırakabilirdi. Liz'i kendisine daha çok bağımlı hâle getirebilirdi. Ve hamileyken, Liz daha büyük bir fiziksel tehdit altında olurdu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. İzin vermiyor." Burnunu çekti. "Hal'e bana hap verip veremeyeceğini sordum ama reçetesiz veremeyeceğini söyledi. Jake bunu öğrenirse, lisansını kaybedermiş. Rochester'da bir doktora görünmek için üç saatliğine buradan ayrılamıyorum. Jake hep benimle birlikte geliyor ve içeri tek başıma girmeme izin vermiyor. Her ay regl olmak için dua ediyorum..."

"Ben sana bir şey yazabilirim."

Burnundan titrek bir nefes verdi. "Teşekkür ederim."

"Liz, polise ihbar etmek için iznini istiyorum."

İrkilip geri çekildi. "Ne? Hayır!"

"Evet. Bazı şeyler kayda geçmeli. Bu konuda herhangi bir şey yapmana gerek yok. Haberin olmadığını söyleyebilirsin."

Liz kulaklarına inanamıyormuş gibi başını iki yana sallayarak bana baktı. "Peki bununla ne elde edeceğini sanıyorsun?"

"Soruştururlar..."

"Peki ya sonra?" diye çıkıştı. "Kovulur, yirmi dört saat nezarethanede kaldıktan sonra onu serbest bırakırlar. Sonra da şu anda olduğumdan daha beter hâlde olurum. *Beni* suçlar. Zaten iki işte çalışıyorum, faturaları zar zor ödüyoruz ve en azından o işteyken rahat edebiliyorum. *Yapma.*"

Gözleriyle yalvarıyordu bana.

"Lütfen," dedi. "Özür dileyeceğini biliyorum. Kötü hissettiğini biliyorum. Jake her zaman pişman olur. Polise ihbar etmeyeceğine söz ver, Alexis."

Gözlerimde hüzünle ona baktım.

Rızası olmadan durumu polise rapor edersem, yaralandığında bir daha bana gelmezdi. Kimseye de gidecek kadar güvenmezdi. Haklıydı. Polis ihbarıyla ilgisi olmasa bile, Jake soruşturma yüzünden onu suçlardı.

Jake, Neil gibiydi. Davranışlarının sorumluluğunu üstlenemiyordu. İhbar etmem, durumu Liz için daha da kötüleştirirdi ve işbirliği yapmazsa, zaten herhangi bir çözüm de olmazdı. Fakat polise haber vermeme düşüncesi Jake'in suçuna ortak oluyormuşum gibi hissetmeme yol açıyordu. Buna seyirci kalmak istemiyordum ama ne yapacağımı da bilmiyordum.

"Pekâlâ," dedim. "Polisi aramayacağım. Ama gördüğüm her şeyi belgelemem için iznini istiyorum. Yaralarının fotoğraflarını çekmeme izin ver. Ve sana neler yaptığını not almak istiyorum."

"Hayır..."

Elimi havaya kaldırdım. "Onları kimseye vermeyeceğim. Söz veriyorum. Ama en azından elinde kanıt olsun. Bir gün ihtiyacın olabilir. Bu gece belgeleyeceğiz ve bu noktadan itibaren Jake'in yaptığı her şeyin bir günlüğünü tutmanı istiyorum. *Her şeyin*. Duvarı yumruklar ya da herhangi bir şeyi kırıp dökerse, telefonun güvenliyse fotoğrafını çekip bana yolla. Sonra da sil. Tehdit ederse ya da seni incitirse not al. Hatırlayabildiğin kadarıyla her şeyi yaz. Daniel'ın evine bırakabilirsin, yazdıklarını güvende tutarız. Mahkemede işine yarayabilir."

Bana güvenip güvenmeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bir süre dikkatle baktı.

"Pekâlâ," dedi istemeye istemeye. "Yapacağım."

O sigarasını içerken bir süre sessizce oturduk. Sonra sigarasını söndürüp çenesini dizlerine yasladı.

"Peki ya ailen?" diye sordum. "Haberleri var mı?"

Keyifsizce güldü. "Onlara söylesem bile inanmazlar. Jake'e bayılıyorlar. Eve her gittiğimizde, anneme çiçek götürüyor. Babamla birlikte yarış arabasını tamir ediyor." Bir süre duraksayıp çenesini sildi. "Hep böyle değildim

ben. Bunu görerek büyümedim. İstismara şahit olanların bunu kabul etmesinin daha olası olduğunu söylediklerini biliyorum ama annemle babam birbirlerine âşıklardı. Babam bize fiske bile atmadı. Tüm kız kardeşlerimin mutlu evlilikleri var. Erkek kardeşim bu tür şeyler yapmaz. Çok utanç verici. Kendimi başarısız hissediyorum." Son cümlesini söylerken tıkandı. "Ailem bunu bilirse, buna benim sebep olduğumu düşünürler çünkü Jake neden bana karşı kontrolünü kaybetsin ki?"

"Evet. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedim kısık sesle.

Liz bana baktı. "Erkek arkadaşın seni dövüyor muydu?"

"Duygusal olarak istismarcıydı. Hâlâ öyle."

Liz başını iki yana salladı. "Ama... sen çok *zekisin*..."

Alaycı bir şekilde güldüm. Sanki zekânın bununla bir ilgisi varmış gibi.

Parmağımla yanağıma düşen saç tutamını kenara itip caddeye baktım. "Bir keresinde tsunamiyle ilgili bir belgesel izlemiştim," dedim. "Gelirken, sahildeki tüm suyu çekiyor. Okyanus zemini görülecek şekilde deniz seviyesinin altına geliyor. Tüm kum, deniz kabukları, mercanlar ortaya çıkıyor, o yüzden insanlar onlara bakmaya gidiyorlar. Sonra dev dalga gelince, kaçmak için çok geç oluyor. İnsanları ele geçiriyor."

Liz'in gözlerinin içine baktım. "Seni cezbediyorlar. Başlarına gelmiş en güzel şeymişsin, dünyadaki en özel kadınmışsın... nadir bir şeymişsin gibi hissettiriyorlar. Ama bu bir tuzak. Bu şekilde kurbanlarını boğacak kadar yakınlaşabiliyorlar. Ne diyeceğim, biliyor musun, Liz? Kendini kurtarmaya hazır olana kadar kimse seni kurtaramaz."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
DANIEL

Verandada onu bekliyordum. Farları garaj yoluna doğru dönünce, onu karşılamak için hızla basamaklardan indim.

Projektörün ışığında arabadan inerken bitkin görünüyordu.

"Liz evde," dedi, arabasının önünde benimle birlikte dururken. Motor tıkırdadı ve ızgaradan yayılan sıcaklık bacaklarıma vurdu. "Kaldırımda oturup içeri girecek kadar sakinleşmesini bekledik. Yaralarının fotoğraflarını çekmeme izin verdi ama polisi aramama müsaade etmedi."

Uzanıp elimi Alexis'in koluna koydum. "İyi misin?"

"İyiyim." Kollarını etrafına doladı. "Daniel, konuşmalıyız."

Telaşa kapıldım.

"Pekâlâ. Ne hakkında?"

"İçeri girelim. Odanda konuşuruz."

Çatı katıma çıkan spiral merdivende peşinden ilerlerken kalbim küt küt atıyordu. Bu iyiye işaret olamazdı. İyi olmadığını biliyordum. "Konuşmalıyız" lafından asla iyi bir şey çıkmazdı.

İçeri girince Alexis yatağa oturdu, ben de yanına yerleştim. "Sorun ne?" diye sordum.

Söze başlaması biraz zaman aldı. "Daniel, bu ilişkiye başladığımızda, benim için sadece seksten ibaretti bu."

Bekledim. Konuşmakta zorlanıyor gibiydi.

"Ama artık öyle değil."

Bu kadar ciddi görünmeseydi, söyledikleri karşısında gülümseyebilirdim.

Dudaklarını ıslattı. "Peki senin için sadece seksten mi ibaret?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Kesinlikle değil."

Gözlerimin içine baktı ama gülümsemiyordu. Ağzım kurudu. Bu konuşmanın gittiği yerden hiç hoşlanmamıştım.

"Daniel, bugün buraya sana seninle artık görüşmeyeceğimi söylemeyi planlayarak geldim."

Kalbim duracak gibi oldu. *Hayır...*

"Ama bunu yapamam. O yüzden, sana karşı dürüst olmak zorundayım, böylece neler olacağına dair son sözü söyleyebilirsin."

Başımla onayladım. "Tamam."

"Yeni bir işe başvurdum. İşi alırsam, haftada seksen saat çalışacağım. Zaten herhangi bir ilişkiye başlamak için pek iyi bir durumda değilim. Bu işi alırsam, daha da kötü olacak. İşi almazsam bile görüşmeye devam etmemizin ikimiz için de iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim."

Başımı iki yana salladım. "Neden?"

Alexis gözlerini kaçırdı. "Birlikte bir gelecek göremiyorum." Sonra bana baktı.

Yüreğim parçalanmıştı.

"Üzgünüm," dedi. "Ama bu konuda sana karşı dürüst olmak zorundayım. Ve bu bir sorun çünkü sana karşı duygular beslemeye başladım. O yüzden içgüdülerim ilişkiyi bitirmekten yana çünkü senin için adil olan bu..."

"Benim için neyin adil olduğuna *benim* karar vermeme neden izin vermiyorsun?" diye sordum.

Dudaklarını büzüştürdü. "Daniel, görüşmeye devam edersek, aramızdaki şey geçici olacak. Hiçbir yere varmayacak ve uzun sürmeyecek."

"Umurumda değil."

Bunu düşünmeden söyledim. Ama doğruydu. Umurumda değildi. Eğer bu gece hayatımdan çekip gitmesi ve onu bir daha görmemek ile ne kadar kısa süreli olursa olsun onunla daha fazla vakit geçirmek arasında bir seçim yapmam gerekseydi, onunla vakit geçirmeyi seçerdim. Buna *ihtiyacım* vardı.

Alexis yüzümü incelerken, bana tercih şansı vermesine rağmen benim için karar verdiğini anladım.

"Dinle," dedim. "Ben yetişkin bir adamım. Bana söylediğin her şeyi anlıyorum ve takdir ediyorum. Ama seninle görüşmeye devam etmek istiyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sanki bu her iki yöne gidebilirmiş gibi bocaladığını hissettim. Nefesimi tuttum.

"Pekâlâ," dedi en sonunda.

"Neden?" diye sordum.

"Ne neden?"

"Neden benimle bir gelecek görmüyorsun?"

Yanıtını aslında duymak istemediğiniz sorulardan biriydi bu. Bana karşı son derece dürüst davranıyordu ve bunu da yumuşatmayacağının farkındaydım. Ama bilmek zorundaydım.

"Hayatlarımız uyuşmuyor," dedi kısaca. "Hepsi bu."

Detaylandırmasına gerek yoktu. Ne kastettiğini biliyordum. Birbirimize çok uzak yaşıyorduk. O burada çalışamazdı, ben de oraya taşınamazdım. Onun için çok da küçüktüm...

Bu noktada asıl sorunun yaş meselesi olduğundan bile emin değildim. Bir süredir bunun onun için bir sorun olduğunu da sanmıyordum. Ama henüz hayatımı çözecek kadar uzun süre yaşamamış olmamdı sorun belki de.

Hayata benden neredeyse on sene önce başlamıştı ve bunun haricinde, onun mesleki ve maddi olarak başardığı şeyleri asla başaramayacaktım ben. Ama yaşça daha büyük olsaydım, belki aradaki uçurumu biraz kapatabilirdik.

Parmaklarımı şaklatıp on ya da yirmi sene ileri gidebilseydim bunu hiç düşünmeden yapardım. Fark yaratacaksa, o kadar vakti kaybetmeye razıydım.

Belki de yirmi sene sonra başarılı bir marangoz olabilirdim. Mülkün sahibi olabilirdim ve ahşap eserlerimi satarak para kazanabilirdim. Müşterilerle ilgilenecek bir otelci işe alabilirdim. Ya da benimle birlikte uyumak zorunda kaldığı tozlu garaj yerine evde yaşıyor olabilirdim.

Ama şu anda mı? Onu bir tatile götürecek ya da ona güzel bir şey satın alacak param bile yoktu. Arkadaşlarıyla tanışmıştım. Kocaları bir yana, onlarla bile vakit geçirdiğimi düşünemiyordum. O insanlarla hiçbir ortak noktam yoktu.

Ama işin ilginç yanı, onun hayatına uygun olmasam da Alexis *benim* hayatıma uyuyordu.

Wakan'dayken kız arkadaşımdı. Bu unvanı istemiyordu ama önemi yoktu. Öyleydi.

Kendi dünyasına döndüğünde, *ben* onun erkek arkadaşı değildim. Burası dışında onun için var olduğumu bile sanmıyordum. Ve bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyordum, o da bilmiyordu.

Birdenbire çaresizliğe kapıldım. Sanki bir geri sayım başlamıştı. Aramızdaki ilişkinin son kullanma tarihi belirlenmişti. Haklıydı; bu sadece seksten ibaret değildi. Alakası bile yoktu. Öyle olduğunu hiç sanmıyordum.

Küçük bir yanım fikrini değiştirebilmeyi umuyordu. Onun için yeterince iyi olursam, onu yeterince mutlu edersem, belki yeniden gözden geçirirdi. Belki o işi alırsa, bir yolunu bulurduk. Bunu yürütebilirdik.

Fakat gerçekçi yanım bunların hiçbirinin olmayacağını biliyordu. Bir kurtuluş olmayacaktı.

Tek yapabileceğim ona elimden geleni vermekti. Ama bu yeterli değildi. Bambaşka bir dünyada, çok farklı bir hayatı vardı ve buraya sadece ziyarete gelmişti. İşin aslı buydu. Onunla geçirdiğim vakitler sayılı gündü. Sanırım bunun hep farkındaydım.

Bu ilişkide gözlerim apaçık olmalıydı. Bitme vakti geldiğinde, incinmeye hazırlıklı olmalıydım. Çünkü eninde sonunda *bitecekti.* Alexis bunu açıkça belirtmişti.

"Varım," dedim. "Bittiğinde biter."

Ama o zaman bile bitmeyeceğini anladım. Asla bitmeyeceğinden şüpheleniyordum.

En azından benim için.

Ayışığı Kitaplığı

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

ALEXIS

Daniel'la dört ay geçirdim. Dört muhteşem, inanılmaz ay.

Artık ağustos gelmişti ve o konuşmanın üzerinden on iki hafta geçmişti. Turistler tekrar Wakan'daydı ve Daniel'ın kasabasını canlandırmalarına tanık olmuştum.

Dondurma ve şekerleme dükkânları açılmış, pizzacı ve Meksika restoranı geri dönmüştü ve her gece bir saat bekleme sırası vardı, karavan parkı da tıka basa doluydu. Grant Evi haftanın yedi günü rezerve edilmişti, ben de oradayken Daniel'a evde yardım ediyordum. Genellikle kahve yapmak için kalkmama izin vermiyordu. Ama günün geri kalanını o ne yapıyorsa yaparak geçiriyordum. Yatakları topluyor, müşterilerin kayıtlarını yapıyor ve kahvaltıyı hazırlamasına yardım ediyordum.

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama Daniel'a yardım etmeye başladığımdan beri, Neil'ın nasıl ev idare edileceğini bilmediğimi söylerken ne demek istediğini anlamıştım. Çok iş vardı. Tadilatlar, bakım, peyzaj, temizlik. Tüm bu şeyler için birileri görevlendirilse bile çok fazla sorumluluk vardı.

Çok korunaklı ve ayrıcalıklı bir şekilde büyütülmüştüm. Her şeyle ilgilenen bir mülk yöneticimiz vardı, sonra Neil'la

birlikte yaşamaya başladığımda her şeyle o ilgilenmişti. Acil serviste bile benim için tüm pis işleri hemşirelerim yapıyordu. Ama öğreniyordum. Bu da etrafımdaki dünyayı nasıl gördüğümü ve nasıl görülmek istediğimi değiştiriyordu.

Başkalarının benimle ilgilenmek zorunda kalması hoşuma gitmiyordu. Kendi başımın çaresine bakmayı bilmek istiyordum. Üzerime düşeni yapmak ve kendi kendime yetmeyi öğrenmek istiyordum, böylece birine bağlı kaldığımda bu mecburiyetten değil tercihen olacaktı. Bana bunların nasıl yapıldığını öğreten de Daniel'dı.

Beni yoksun bırakmak yerine güçlendiriyordu o. Beni aşağıda tutmak yerine yüceltiyordu.

Daniel bana bildiği her şeyi öğretiyordu. Neil'ın aksine, hiçbir şeyi kendisine saklamıyordu. Üzerimde sahip olacağı avantajı azaltsa bile bildiklerini seve seve, rahatça benimle paylaşıyordu ve yaptığı tek şey yapmam gerekeni yapabileceğimi bana göstermek olsa da bunu yaparken Neil'ın üzerimdeki hâkimiyetini iyice hafifletiyordu.

Salı günüydü ve evdeydim. Genellikle hafta içi çalışıyordum ama geçen gece Bri'nin vardiyasını almıştım ve gece yarısına kadar eve dönememiştim. Sabahın ikisinde Wakan'a gitmek istemediğim için de burada uyuyup ertesi sabah yola çıkmaya karar verdim.

Grant Evi'nde olmaya *bayılıyordum.*

İçten ve samimiydi. Nasıl oluyorsa canlı gibiydi. O duvarların ardındaki her şeyin bir hikâyesi vardı. Renk, derinlik, ateşin çıtırdadığı şömineler ve sessiz köşeler vardı. Gıcırdayan bir basamak ayaklarımın altında hafifçe iç çeker gibiydi. Antik eğreltiotları ve elle şekillendirilmiş kartonpiyer, sahanlıktaki vitrayı süsleyen yüzlerce narin kelebek, artık tanıdık gelen yabancıların siyah beyaz fotoğrafları.

Wakan'da tansiyonum daha düşüktü. Sanki uzun bir şişşş der gibi biri dudaklarıma parmağını bastırıyordu.

Daniel da hafifçe sallanan hoş bir hamaktı. Onlara dair her şey dengeli ve sakindi.

İkisine de âşık olmuştum.

Keşke onunla hiç tanışmasaydım.

Daniel'dan vazgeçmek hayatta yapacağım en zor şey olacaktı.

Onunla birlikte denize açıldığımı ve kıyıdan giderek uzaklaştığımızı, geri dönmek için yeterince enerjim olmadığını hissediyordum.

Neil'dan kaçınmayı âdeta olimpik bir spora dönüştürmüştüm. Evimde yaşamıyormuş gibi davranmak neredeyse mümkündü. Bana bunu hatırlatan tek şey arada habersizce gelen babamdı; beni görmek için gelmiyordu tabii. Eski erkek arkadaşımla içki içmek, golf oynamak ve tekne gezisine çıkmak için geliyordu. Neil'la vakit geçirmekte sakınca görmediğim sürece, ben de davetliydim.

Ama bunu istemiyordum.

Bahaneler yaratıyordum ve Neil üstelemiyordu, o yüzden babam onlarla gitmememi umursamıyordu. Bunun dışında, babam son birkaç aydır oldukça iyiydi. Şef pozisyonuna başvurduğum ve Neil'la çift terapisine gittiğimi sandığı için yine küçük prensesi olmuştum. Annemin göğsünden bin kilo kalkmış gibiydi, bunun sebebi de muhtemelen babamın yine daha iyi hâline dönmesiydi.

İstediği şeyi yaptığınızda bu kadar sevimli ve uyumlu olması inanılmazdı.

Gelgelelim, *benim* istediğim Wakan'da olmaktı.

Son birkaç aydır iş dışında Minneapolis'te sadece annemle hastanenin yüz yirmi beşinci yılı etkinliğinde yapacağım konuşmaya hazırlanmak için vakit geçirmiştim. Konuşmayı o yazmıştı. Tek kelimesi bile bana ait değildi; benim için mahsuru yoktu, ne de olsa ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Terapiye gitmeyi tamamen bırakmıştım, o süreyi Daniel'a ayırıyordum. Çok fazla vaktim olmuyordu. İzin günlerimin çoğunu onunla fazladan vakit geçirmek için kullanmıştım. Hatta temmuzda on gün boyunca orada kalıp bir kez bile eve gitmemiştim. Annemlere yoga inzivasında olduğumu söylemiştim.

Wakan daha yakın olsaydı, sırf geceyi geçirmek için oraya giderdim. Öğle arasında da oraya giderdim. Ama son birkaç ayda, turistler akın ettiği anda trafiğin tıkandığını görmüştüm. Bakım çalışmaları, hafif kazalar; en ufak şey yolları tıkıyordu. Bir keresinde Daniel'ın evine ulaşmam *dört saat* sürmüştü.

Sanki evren tüm bunların ne kadar sürdürülemez olduğunu vurgulamak istiyordu.

Yine de elimden geldiğince sık oraya gidiyordum. Kasaba bundan epey memnun gibiydi çünkü son on iki haftada Daniel'ın garajı küçük bir kliniğe dönüşmüştü.

Kulak enfeksiyonları, idrar yolu enfeksiyonları, zehirli sarmaşık, ayak bileği burkulması, yanıklar. Gereken şeyler yanımdaysa tedavi ediyordum. Şimdilik sadece bir kişiyi Rochester'a göndermem gerekmişti. Doug'a bazı şeyleri nasıl yapacağını öğretiyordum. Zaten her türlü o tedavi edecekti. En azından, ona bazı talimatlar verirsem, sonuç daha iyi olurdu. Çok iyi bir öğrenciydi. Doug'a dair bildiğim diğer şeylere tamamen ters olarak, hastalara yaklaşımı oldukça iyiydi. Hatta geçen hafta hemşirelik okuluna gitmesini önermiştim.

Her neyse, ben gittiğimde meşaleyi devralacak birinin olması iyiydi. Çünkü birkaç gün içinde gidecektim. Yönetim kurulu yarın şef pozisyonu için oylama yapacaktı ve sonrasında eğitimim başlayacaktı. Birkaç hafta sonra da evin sahibinin kim olduğuna dair nihai mahkeme kararı açıklanacaktı.

Ve Daniel'dan ayrılmam gerekecekti.

Bunu düşünmemek için elimden geleni yapmaya çalışsam da başarılı olamıyordum. Oylama sonun başlangıcı, düşen ilk domino taşı olacaktı.

Her şey değişmek üzereydi.

Saat sabahın sekiziydi. Neil içeri girdiğinde, lavabonun altındaydım ve çöp öğütücüyü tamir ediyordum.

"Ah. Buradasın," dedi şaşırmış gibi.

Şaşırması *gerekirdi* de. Haftalardır onunla evde karşılaşmamıştım.

Karşılık vermedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Başımdaki feneri düzelttim. "Çöp öğütücünün altındaki devre kesici yuvasına altıgen başlı bir Allen tornavidası sokuyorum. Sıkışan hareketli kanadı kurtarmak için çarkı döndürmeliyim." Tornavidayı çevirdim. "*Veeee* bitti."

Lavabonun altından çıkıp doğruldum ve çöp öğütücüyü açtım. Çalıştı. Başımı ona doğru eğdim.

Neil gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Bunu yapmayı nereden biliyorsun?"

Bu soru bana ona aynı şeyi sorduğum sayısız ânı, onun da bana açıklamak için vaktinin ya da renkli kalemlerinin olmadığına dair küçümseyici sözlerini hatırlattı.

Başımdaki feneri çıkardım. "Yapabileceğim şeyler seni şok edebilir, Neil."

Fırının zili çalınca, eldivenleri takıp pişirdiğim şeyi çıkardım. Daniel için bir sürprizdi. Kişi soğuması için ocağın üzerine bıraktım. "Ispanak ve brokolili. En sevdiğim."

Neil'ın ağzı açık kaldı.

Daniel geçen ay bana çöp öğütücüyü nasıl tamir edeceğimi göstermişti. Ayrıca lastik ve araba aküsü değiştirmeyi, duvarı macunlamayı da öğretmişti. Ahşap bir masadaki hafif beyaz lekeleri çıkarmak için ütüyü nasıl kullanmam

gerektiğini ve halıdan balmumunu nasıl çıkartacağımı da göstermişti. Tavuk kızartmayı, çilek reçeli yapmayı ve bahçeyi gübrelemeyi biliyordum. Beyaz sirkenin giysilerdeki kokuyu çıkardığını, kamp ateşi yakmayı ve zehirli sarmaşık bitkilerinin neye benzediğini öğrenmiştim. Kapı tokmağı değiştirebilir ve kilit sürgüsü takabilirdim; bunu ben evde yokken Neil'ın ortalığı karıştırmaması için yatak odamın kapısına yapmıştım.

Neil üzerimdeki gücünün duş buharı gibi yok olmasını izliyordu. Bunun beynini patlatmasını umuyordum.

Boğazını temizledi. "Seni yakaladığıma sevindim. Seninle bir konuda konuşmak istiyordum."

"Hayır. Seninle terapi seanslarımıza başladığımızda konuşurum. Bu fazlasıyla yeterli." Mutfaktan çıkmaya koyuldum.

Arkamdan seslendi: "Maria'yı tekrar işe mi aldın?"

Kapının girişinde durup içimden homurdandım. Geçen hafta ev idarecimizi kovmuştu. "Evet," dedim, kollarımı göğsümde kavuşturarak ona dönerken.

"Neden? Kahve kupalarının yarısını kırdı."

"Odandan bir tepsi dolusu kupayı taşırken ayağı takıldı. Bu bir kazaydı ve kendisini incitti. Kavalkemiğinde limon büyüklüğünde bir çürük var. Onu kovarak yaraya tuz basmış oldun."

"Oradakilerden biri en sevdiğim kupaydı," dedi, incinmiş gibi bir ifadeyle.

Gözlerimi sımsıkı yumup tekrar açmadan önce sabrımı topladım. "Neil, nezaket göstermek hiçbir şeye mal olmaz ve Tanrı biliyor ki yıllar boyunca *sana* yeterince nezaket gösterdim."

Odama gitmek için arkamı döndüm. "Onu istemiyorsan, evdeki kendi katın için farklı birini tutarsın. Maria kalacak."

"Ali..."

"Ne?!"

"İstediğin gibi terapiye gidiyorum." Sesi umutluydu.

Gittiğini biliyordum. Bana haftalık faturaları e-postayla gönderiyordu. Ona verdiğim on altı haftalık ültimatomun on ikinci haftasındaydı. Geçen ay da dört günlük yoğun bir terapi inzivasına çekilmişti ki bu çok tuhaftı. Bu yüzden Philip'in doğum gününü kaçırmıştı. Ayrıca annemle babama onunla birlikte terapiye gitmediğimi söylememişti. Verdiği tüm sözleri tutması sadece şaşırtıcı değil, aynı zamanda sinir bozucuydu da çünkü bu benim de sözümde durmam gerekeceği anlamına geliyordu.

"Sadece dört seansım kaldı," dedi. "Sonra birlikte gidebiliriz."

"Evet. Pekâlâ. Her neyse." Merdivenden odama çıkıp kapımı kilitledim.

Resmen şeytanla anlaşma yapmıştım ve bedelini ödeme vakti gelmişti. Neredeyse hepsini ödemenin zamanı gelmişti.

Önümüzdeki ay muhtemelen acil servis şefi olacaktım. Ya bu evin tek sahibi olacak ya da taşınacaktım, Daniel'la ilişkim bitecekti ve Neil'la birlikte çift terapisine başlayacaktım. Tüm bunların tek iyi yanı, evin sahibi olma ihtimalimdi. Bunun dışında, sabırsızlıkla beklemek yerine korkuyla beklediğim daha çok şey vardı.

Duş alıp kişimi arabaya koydum ve Wakan'a doğru yola çıktım. Daniel'a ev işlerinde yardım etmek için oraya tam zamanında vardım.

Grant Evi'nden çıkışlar sabah on birdeydi. Odaları yeterince hızlı temizlersek, öğlene kadar işimiz bitmiş olurdu. Yeni müşteriler saat üçte geleceklerdi, o yüzden bir şeyler yapmak için saatlerimiz olacaktı. Öğle yemeğine çıkabilir, bisiklete binebilir ya da etrafta dolaşabilirdik. Bazen dört mevsimlik verandaya kıvrılıp kitap okuyorduk.

Bugün Doug, Brian ve Liz'le birlikte nehirde lastiklerle dolaşacaktık.

Bir soğutucuya içeceklerimizi koyduk, küçük bir Bluetooth radyo açıp lastiklerimizi birbirlerine bağladıktan sonra nehre açılmaya gittik.

Brian, Liz ve Doug ayrılıp akıntıya karşı birkaç metre arkamızda kalmışlardı. Daniel ve ben yalnızdık, el ele tutuşuyorduk.

"Burası çok güzel," dedim, başımı geriye atıp nehrin üzerine eğilen dallara bakarken.

"Sonbaharda görmelisin bir de. Bütün güzellik etrafına dökülür insanın."

"Daha önce böyle bir şey yapmamıştım," dedim kısık sesle. "Çok rahatlatıcı."

"Hiç açık hava sinemasına gitmedin, nehirde gezinmedin," dedi Daniel gülümseyerek. "Çocukken ne tür şeyler yapardın?"

Omuzlarımı silktim. "Yazları genellikle New England'da geçirirdik."

Daniel güldü. "Nedense şaşırmadım."

Gülümsedim. "Hey, benimle dalga geçme."

"Dadın da var mıydı?"

Ona su sıçrattım. "Aslına bakarsan, bir *au pair** vardı; kulağa olduğundan daha havalı geliyor."

"Hıı hı."

"Hey, ben senin çocukluğunu sana karşı kullanmıyorum," diye ona takıldım.

"Belki de denemelisin. Bir şeyleri bana karşı kullanmak hoşuna gidiyor."

Eğilip saçımın arkasını parmaklarıyla kavrayarak beni öpünce, etrafımızdaki bütün dünya kayboluverdi. Hep böyle oluyordu; Daniel'a tamamen ve eksiksiz bir şekilde kendimi kaptırıyordum. Her defasında beni etkiliyordu.

---

* Konaklama, yemek masrafları ve küçük bir ücret karşılığı ailenin yanında kalıp ev işleri ve çocuk bakımına yardım eden yabancı bakıcı. (ç.n.)

Doug arkamızdan sert bir ıslık çaldı. "Hey! Uslu durun!"

Gülüp lastiklerimize yeniden yerleştik.

Daniel'a baktım. Çok yakışıklıydı. Üzerinde koyu mavi bir mayo ve güneş gözlüğü vardı, dövmeli kolları siyah lastiğin üzerinde göz alıyordu. Vücudu biçimli ve kaslıydı, ıslak saçını geriye yatırmıştı.

Sürekli birileri ona asılıyordu. *Hem de sürekli.*

Sık sık kızların onu süzdüğünü görüyordum. Müşterilerin kaydını yaparken bile, dostça olmaktan öte olduğunu fark ettiğim gülümsemeler yakalıyordum.

Ben gittikten sonra hayatına kaldığı yerden devam etmesinin ne kadar süreceğini merak ettim. Birkaç hafta mı? Bir ay mı?

Sanki zihnimi okuyordu.

"Hastane oylaması yarın, değil mi?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet. Altıda."

"Sonra ne olacak?"

Ayağımı sudan çıkardım ve su damlalarının parmaklarımdan nehre dökülmesine izin verdim. "Seçilirsem, birkaç gün sonra yeni işime başlayacağım."

Daniel bir süre sessizleşti. "Haftada seksen saat demiştin, değil mi?"

"Belki daha fazla."

Güneş gözlüğüne rağmen gözlerindeki ışığın söndüğünü görebiliyordum. Belki de benim gözlerimdeki ışıktı sönen.

Sona yaklaşıyorduk.

Bunu yapmamızın iki yolu vardı. Temiz bir şekilde kesip atmak ve konuşmayı bırakmak ya da yavaş ve acı verici bir şekilde ölmesine izin vermek.

İlişkimizi yaşam destek ünitesine bağlamıştık ve hayatta tutmaya çalışıyorduk ama bu sadece kaçınılmazı erteliyordu. Yanıt veremeyecek kadar meşgul olacağım için mesajları cevapsız kalacaktı. Ayda bir iki kez onu görmeye gitmek için

plan yapacaktım ama hastaneye çağrılınca iptal etmek zorunda kalacaktım. Konuşmaya çalışacaktık ama çok yorgun olacaktım. Onu kabul etmeyen annem ve babamla tatillere, kutlamalara davet edilecektim, o yüzden gelemeyecekti.

Belki başka bir kadınla tanışır, bana bunu söylerdi. O *zaman* biterdi.

Eninde sonunda, sahip olduğumuz her güzel şey tükenip solacaktı. Vaktini daha çok boşa harcamış olacaktım. O yüzden hızlı ve temiz bir ayrılık planlıyordum. Ne de olsa, o tür ayrılıklar daha çabuk iyileşirdi, değil mi?

Nehre baktım. Yusufçuklar uçuşuyordu. Yeni biçilmiş çimenlerin ve bir çiçeğin kokusunu alabiliyordum. Ağustosböcekleri vızıldıyordu. İsfendanların yaprakları koyu yeşildi, günler uzun, ılık ve aydınlıktı. Buranın sonbahar ve kışta nasıl göründüğünü merak ettim.

Daniel'ın da o mevsimlerde nasıl göründüğünü merak ediyordum. Ama burada olup onu göremeyecektim.

Lola'nın alkolü bırakıp prodüktörlük yapmaya başlamadan önce kaydettiği on birinci ve son albümünü tekrar tekrar dinliyordum. Bu albümdeki şarkıları yazdığında benimle benzer bir dönemden geçmiş olmalıydı çünkü tamamen kaybedilen aşkla ilgiliydi. Paramparça ve üzgün olmakla ilgili şarkılardı. En sonda bir bonus şarkı vardı. The Cure'un "Love Song" adlı şarkısını yeniden yorumlamıştı. Mırıldanarak söylenmiş, üzgün ve yavaş bu versiyon kalbim ağlıyormuş gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Lola'yı müziği aracılığıyla hissetmek mümkündü, sanki sesi duygularını etrafa saçıyordu. Son derece ham ve kırılgandı, onunla tanışmamış olmama rağmen ne kadar sıradışı olduğunu anlayabiliyordum. Derek'in neden ona âşık olduğunu anlıyordum.

"Neden onunla evlenmedin?" diye sordu Daniel birdenbire, düşüncelerimi bölerek.

"Ha?" Ona döndüm. Lastiğinden bana bakıyordu.

"Eski erkek arkadaşınla. Cerrahla."

Uzunca bir nefes verdim. "Önce o evlenmek istemedi. Daha önce evlenmişti ve bunu tekrar yapmak istemiyordu. Sonra bu konuda konuşmaya başladı ama bu sefer de ben onunla evlenmek istemedim."

"Neden?"

Omuzlarımı silktim. "İlişkimiz o noktada iyi değildi. Sanırım beni elinde tutmak için evlenmek istemişti. Mutsuz olduğumu görebiliyordu."

Daniel'a Neil'dan çok fazla bahsetmemiştim. Neil'ın bodrumumda yaşadığını bilmiyordu. Bu konuya girmenin anlamı yoktu. Zaten bu ilişki geçiciydi. Daniel erkek arkadaşım değildi ve bana kalırsa, Neil bir ev arkadaşından ziyade aynı binanın farklı dairesinde yaşayan bir gecekonducuydu.

"Evlenmek istiyor musun peki?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet."

"Çocuk yapmak?"

"Çocuklarımın olmasını isterim. Ya sen? Evlenip çoluk çocuğa karışmak istiyor musun?"

"Evet."

Daniel güneş gözlüğünün ardından bana baktığı için ifadesini tam olarak göremiyordum.

Günün birinde başka birileriyle yapmak istediğimiz şeylerden bahsediyorduk sanki. Babamın nefret etmeyeceği, uygun bir adam bulabilirsem, her şeyi çok hızlı bir şekilde yapmak zorundaydım. Bir an önce evlenip çocuk yapmalıydım. Biyolojik saatim işliyordu. Şimdi, bugün başlasam bile hamile kalmakta zorlanabilirdim. Otuz yedi yaşında, şimdiden "ileri annelik yaşında" kabul ediliyordum. Bunları düşünmek bile kendimi çok yaşlı hissettirdi.

Daniel evlenip çocuk yapacağı birini bulmakta zorlanmazdı. Önünde koca bir hayat vardı. Yavaş yavaş tanıyacağı, yirmi beş yaşında birini bulabilirdi. Birkaç sene bekledikten sonra da aile kurabilirdi.

El ele tutuşup sessizce birbirimize bakarak oturduk.

Daniel.

Nasıl da harika bir baba ve iyi bir koca olacaktı. Hem de çok iyi. Oldukça yetenekliydi de.

Son üç aydır o ahşap eserleri tamamlamasını izlerken, ona büyük bir saygı duymaya başlamıştım. Elleri sihirliydi resmen. Bulduğu bir parça ahşabı öyle bir şeye dönüştürebiliyordu ki sanki zaten olması gereken şey başından beri oydu. Eşsiz karyola başlıkları ve ortasını oyduktan sonra kenarlarını ateşe tutup çatlak düz ve temiz olana dek ortasını reçineyle doldurduğu, şimşekten esinlendiği muhteşem bir masa yüzeyi yaratmasını izlemiştim. Doug'ın ona verdiği, en fazla yakılacak odun olabileceğini düşündüğüm bükümlü ve boğumlu bir ağaç kütüğü vardı; onu mozaik deseni oluşturmak için farklı ahşaplarla işlediği bir sehpanın temeli olarak kullanmıştı. Ona etiketleri nasıl kullanacağını öğrettiğim için Instagram'da da fark edilmeye başlamıştı. Son paylaşımı binin üzerinde beğeni almıştı.

Daniel'ın ileride nasıl biri olacağını göremeyeceğimi bildiğim için acı-tatlı bir duygu hissediyordum. Olması gereken adama dönüşüyordu yavaş yavaş ve yanında olup onu görmek isterdim. Ona yardım etmek, destek olmak isterdim.

Ama bunu yapamayacaktım.

Bu duruma dair her şey başımı ağrıtıyordu.

İçimden Daniel'ın lastiğine çıkıp bana sarılmasına izin vermek geldi. Ama fazla ağır olurduk. Lastik batardı. Suyun altını boylardık.

Liz arkamızdan tiz bir sesle bağırdı, Doug da kocaman bir kahkaha attı. Dönüp baktığımızda, Brian'ın onlara su sıçrattığını gördük. Daniel üçlüye gülümsedi.

"Ne zamandır burada yaşıyorlar?" diye sordum, başımla arkadaşlarını işaret ederek.

Serbest elinin parmakları suda gezinip küçük dalgalar oluşturdu. "Tüm hayatım boyunca. Liz, Güney Dakota'da büyüdü ama kuzenimiz Josh ve onun kız kardeşleriyle birlikte her yaz buraya gelirdi. Çocuklar burada doğdular. Birlikte büyüdük. Kelimenin tam anlamıyla. Hatta büyükannem ve büyükbabamın öldüğü gün yanımdaydılar."

"Nasıl öldüler?"

Daniel nehre baktı. "Büyükbabam kalp krizi geçirdi, büyükannem de o gün daha sonra öldü."

"Aynı gün mü?"

"Evet. Kimse şaşırmadı. Hep o şekilde olacağını biliyordum. Ayrılmazlardı onlar." Bana baktı. "İkisi de diğeri olmadan yaşayamazdı."

Bakışlarımı ondan kaçırıp yavaşça geçip giden kıyıya baktım.

"Biliyor musun, kalp kırıklığından ölmek mümkün," dedim biraz dalgın bir şekilde. "Bunu sık sık görüyorum. Stresin sebep olduğu kardiyomiyopati. Bu gerçek bir şey."

Daniel uzun bir süre duraksadı. "Biliyorum."

Nehirde bir kıvrımı geride bıraktık, güneş bir bulutun arkasına saklandı. Bir anda hava kararadı. Sert bir rüzgâr ağaçları hışırdatırken hafifçe ürperdim. "Bugün yağmur yağmaması gerekiyor, değil mi?"

Daniel gökyüzüne bakıp başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ama yağacakmış gibi görünüyor..."

Birdenbire kocaman bir fırtına bulutu belirdi. Sonra yamaçta birinin durduğunu gördük.

Jake.

Altı metre kadar yüksekte, dört buçuk-beş metre ileride, devriye arabasının kaputunun önünde kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Sadece... izliyordu. Tüylerim ürperdi.

Liz'e baktım; tamamen donmuştu. Sebebini hemen anladım. Çünkü *Brian*'ın lastiğine bağlıydı.

Daniel da fark etmiş gibiydi. Ciddi bir ifadeyle bana baktı.

Liz ışıl ışıl bir gülümseme takınıp kocasına el salladı. Onunla tanıştığım gün, Jake kazağını ona geri vermek için VFW'ye geldiğinde takındığı gülümsemenin aynısıydı bu ama şimdi ne anlama geldiğini biliyordum.

Jake sırf ona dilediği zaman gelebileceğini hatırlatmak için işyerine uğramıştı o gün. Tıpkı şu anda yaptığı gibi ona gözünün üzerinde olduğunu hatırlatıyordu. Liz de başkalarının yanındayken taktığı maskeyi takıyordu.

Neil için taktığım maskeye çok benziyordu bu...

"Selam, bebeğim!" diye seslendi Liz ona el sallayarak, ama zoraki neşesini fark edebiliyordum.

Bildiğim kadarıyla, Jake son seferin ardından ona şiddet uygulamamıştı.

Neredeyse Liz'i her gördüğümde ona sormuştum. Aralarının iyi olduğunu söylemişti. Ama kötü olsa bile söyleyeceğini sanmıyordum. En azından bana ihtiyacı olacak kadar yaralanmadığı sürece.

Son birkaç aydır, muhtemelen istismar döngülerinin iyileşme evresindeydiler. Kötü bir durumun hemen ardından gelen balayı evresi gibi Jake en iyi davranışlarını sergileyip Liz'i hediyeler ve şefkate boğuyor olmalıydı. Fakat şu anki ifadesine bakılırsa, o dönem sona ermek üzereydi.

Yavaşça ve savunmasızca Jake'in önünden süzüldük.

Kolay hedef gibiydik.

Jake'in omzundaki telsizden bir cızırtı duyuldu. Mikrofona eğilip bir şey söyledi. Sonra dönüp devriye arabasına bindi ve uzaklaştı.

Bulutlar ayrıldı ve güneş tekrar nehri aydınlattı. Aniden tekrar belirdiklerinde, yusufçukların da hepsinin az önce ortadan kaybolduklarını fark ettim.

Liz'e baktım ve yüzünün bembeyaz olduğunu gördüm.

"Onunla konuşacağım," dedim.

Daniel başıyla onaylayıp elimi bıraktı ve neler olduğunu biliyormuş gibi beşimizin lastiği de ayrılıp yeniden şekillendi; Liz ve ben baş başa kalırken, erkekler nehrin biraz ilerisinde süzüldüler.

Ellerimi kullanarak yanına doğru ilerledim. "Liz?"

Sarsılmış görünüyordu.

"Liz? İyi misin?"

Yanıt vermedi.

"Seni bir yere götürmemi ister misin..."

Liz başını iki yana salladı. "Hayır. Sorun değil," dedi hemen.

"Liz..."

"Bir şey yok. Jake sakinleşir. Gece yarısına kadar çalışıyorum. İşten çıkana kadar sakinleşmiş olur."

Onu süzdüm. "Seni bir yere götürebilirim, Liz. Herhangi birimiz bunu yapabiliriz."

Liz dizine konan yusufçuğa yorgun gözlerle baktı.

"Şanslıysam, belki benden sıkılır," dedi alçak sesle. "Başka birini bulur ve beni bırakır, böylece işim biter." Uzun bir süre duraksadı. "Gidersem, bir daha asla buraya dönemem. Beni öldürür. Hayatımın geri kalanını saklanarak geçiririm ve Wakan'ı bir daha göremem."

Bunu söylerken neredeyse belli belirsizce Brian'a göz attı.

Onun için yüreğim burkuldu.

Ne yaparsa yapsın Jake kazanacaktı. Neil da birçok açıdan hâlâ kazanıyordu.

Bazen öyle geliyordu ki kötü adamlar hayatta hep kazanıyorlardı sanki.

OTUZUNCU BÖLÜM
DANIEL

Kamyonetimle Grant Evi'nin önünde durduk, nehirdeki gezimiz yüzünden hâlâ ıslaktık. Ve Hunter dışarıdaydı.

"Onu dışarıda mı bıraktın?" diye sordu Alexis, ıslak kızıl saçını omzunun üzerinden örerken.

Ona, ne kadar güzel olduğunu düşünerek, olması gerekenden biraz daha uzun süre baktım. Ona her baktığımda bunu düşünmeden edemiyordum. Bana onunla birlikte olma ayrıcalığını elde ettiğim için geçmiş hayatımda bir şeyi doğru yapmış olmalıymışım gibi hissettiriyordu.

Sadece şimdilik olsa bile.

"Hayır," dedim, ön camdan serseri köpeğime bakarak. "Harika. Artık kapıları açabiliyor."

Alexis gülüp kamyonetten inince, Hunter her zamanki gibi onu karşılamak için yanına koştu. Ona üzerine atlamamayı öğretmiştik, en azından bu iyi bir şeydi ama hâlâ Alexis'i bana tercih ediyordu.

Motoru kapatıp indim. Sonra kokuyu aldım.

"Ahhh... Daniel?" dedi Alexis, suratını ekşiterek. "Sanırım kokarca saldırısına uğramış."

Hunter *kesinlikle* kokarca saldırısına uğramıştı.

Başından yükselen yeşil koku dalgasını neredeyse görebiliyordum. Oturup gülümseyerek ikimize bakarken oldukça gururlu görünüyordu.

"Tanrım, Hunter." Dirseğime doğru nefesimi verdim.

"Oksijenli su, karbonat ve bulaşık deterjanına ihtiyacımız var," dedi Alexis ona bakıp başını iki yana sallayarak.

"Nereden biliyorsun?" Öğürdüm.

"Acil servise kokarca saldırısına uğramış hastalar geliyor."

"Kokarca saldırısına uğramış hastaları mı yıkıyorsun?"

Alexis başını iki yana salladı. "Hayır, hemşirelerim yıkıyor." Hunter'ın gözkapaklarını kaldırdı. "Yüzüne geldiyse gözleri şişebilir. İyi görünüyor. Onu yıkayabilirim. Çoktan ellerime bulaştı zaten."

Hafifçe gülümsememe engel olamadım. Birkaç ay öncesine kadar bu kadın süpürge kullanmayı bile bilmiyordu. Ne tuvalet ovalıyor ne de mutfak siliyordu. Şimdi kokarca saldırısına uğramış köpeğimi mi yıkayacaktı? Nedense onunla tuhaf bir şekilde gurur duydum.

"Yardım ederim," dedim.

Hunter'ı tasmasından kavradı. "Emin misin? İkimizin de batmasına gerek yok."

"Eminim."

Onunla geçireceğim hiçbir vakti kaybetmek istemiyordum. Böylesini bile.

Kum saatimizdeki kumlar tükeniyordu.

Yarın yeni işi için oylama yapacaklardı. İşi alırsa, ki alacağını düşünüyordu, her şey buraya kadar demekti.

Bana üç ay vermişti. Buna minnettardım. Ama aynı zamanda, spagetti yemeğinden sonraki gün gitmesine izin verip onu tekrar görmemenin daha kolay olacağını biliyordum. Çünkü beni üzecek olsa da öldürmezdi.

Ama şimdi öldürecekti.

Ona âşık olmuştum.

Bu ilişkinin bitmesini düşünmek bile nefes almamı zorlaştırıyordu. Beni geceleri uykumdan uyandırıyordu ve hâlâ yanımda olduğundan emin olmak için onu yokluyordum. Kalmasını o kadar istiyordum ki ne yapacağımı bilmiyordum. Çaresizdim. Keşke sihirli bir lambadan çıkan bir cin ya da yardımıma koşan bir peri dileğimi yerine getirseydi. *Tek* dileğimi.

Ama şu durumda, yapacak hiçbir şey yoktu.

Son üç ayda çok şey değişmişti. Amber para istemek ya da anlaşmanın iptal olduğunu söylemek için beni aramamıştı. Geçen hafta kontrol etmek için onu aradığımda, sesi iyi geliyordu. Birkaç ay önce kendisine zarar veren her neyle meşgulse, ondan kurtulduğunu ve şimdilik iyi durumda olduğunu tahmin ediyordum.

Garajda birikmiş ahşap parçaların çoğunu çıkarıp bitpazarında satmıştım. Sekiz bin dolar kazanmıştım, fena değildi. Daha ziyade, serbest çalışmalarıma odaklanıyordum. Alexis onlara bayılıyordu.

Benim için bir Instagram ve Etsy dükkânı açmıştı, onları kullanıyordum. Geçen hafta Maine'deki bir dekoratöre bir karyola başlığı göndermiş ve sadece o parçadan iki bin dolar kazanmıştım. Parayı zamanında toparlayabilecekmişim gibi görünüyordu. Hedefi neredeyse yarılamıştım ve yarım düzine projeyle meşguldüm ama nihayetinde Alexis'le olacaklar belirleyecekti her şeyi.

Kararımı vermiştim. Beni kabul ederse, buradaki hayatımdan vazgeçip o neredeyse orada yaşayacaktım. Evimden, bu kasabadan ve burada yaşayan herkesten vazgeçecektim. Haftada seksen saati hastanede geçirecekse, işten çıkıp eve geldiğinde orada olabilirdim. Ona kahvaltı hazırlayabilir, onu öğle yemeğine ya da akşam yemeğine çıkarabilirdim. Boşluğu doldurabilirdim. Onun hiçbir şey yapmasına gerek

yoktu, bu kez ben çaba gösterir ve ona giderdim. Bitmek zorunda değildi.

Son üç aydır çok ilerleme kaydetmiştik. Artık birbirimizin yanında epey rahattık. Odamda çırılçıplak dolaşıp penceremin kenarındaki küçük ahşap oymalarına bakıyor ya da kitaplarımdan birine göz gezdiriyordu. Banyonun kapısı açıkken çişini yapıyordu. Artık prezervatif kullanmıyorduk. Spirali vardı ama aramızdaki o bariyerin kalktığını ve birbirimize daha fazla güvendiğimizi bilmek...

Tüm bu ufak tefek detaylar her şey demekti. En azından benim için.

Ama hâlâ son nihai olacakmış gibi konuşuyordu. Sürekli beklentilerimi idare etmek ister gibi bana bunun yaklaştığını hatırlatmaya çalışıyordu. Burada hiçbir şeyini bırakmıyordu. Diş fırçasını bile. Ona teklif ettiğim çekmeceyi ya da ona vermeye çalıştığım anahtarı almamıştı. Her gittiğinde tamamen gidiyordu. Her defasında bana gidişinin son gidişi olduğunu düşündürüyordu çünkü onun için burada dönebileceği hiçbir şey yoktu.

Birlikteyken, onu mutlu ettiğimi bildiğim anlar vardı ve kendi kendime bunun bir şansım olabileceği anlamına geldiğini söylüyordum. Sonra da bana Alexis'in ne kadar sıradışı olduğunu ve gidip yaşaması gereken farklı bir hayatı olduğunu hatırlatan bir şey oluyordu, ben de umutsuzluğa kapılıyordum.

Telefonda bir başka doktorla konuştuğunu ve hiç anlamadığım şeyler söylediğini duyuyordum bazen. Çok da akıllıydı. Her şeyi kolayca öğreniyordu. Ona bir yemek tarifi gösterdiğimde, sadece bir kez görse bile tüm ölçüleri ve malzemeleri hatırlayıp ezberinden yapabiliyordu aynısını. Bir keresinde, yakınlardaki bir çiftlikten derisi enfekte olmuş gündelikçi bir işçi onu görmeye geldiğinde, Alexis İspanyolca konuşmaya başlamıştı. Bir anda konuştuğunu

bile bilmediğim bir dile geçiş yapmıştı. Ona sorunca, işaret dilini de akıcı bir şekilde bildiğini söylemişti. Buna inanamamış ve ona bakakalmıştım.

Bazen farklı bir dünyaya ait olduğunu hissediyordum. Gerçekten. Sanki geldiği yer öylesine sıradışıydı ki hayal bile edemiyordum.

Rochester'dan daha uzağa hiç gitmemiştim; bir keresinde kuzenim Josh hâlâ Güney Dakota'da yaşarken oraya gitmiştim ama hepsi buydu. Onun kasabası da benimkinden daha büyük değildi zaten. Daha önce uçağa binmemiştim. Büyük bir şehirde yaşamanın nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Alexis bazen bana yaşadığı yerdeki mekânlardan aldığı yiyeceklerden getiriyordu.

Çocukken büyükbabam hırdavatçıya ya da dişçiye uğramak için Rochester'a her gittiğimizde bana Happy Meal alırdı. Birçok insan bu tür şeyleri kanıksar, önemsiz bulurdu ama McDonald's burada bizim için özeldi, büyük bir meseleydi. Aslına bakılırsa hâlâ öyleydi.

Fakat Alexis'in bana getirdiği şeyler farklıydı. Her nereden geliyorsa, hiçbir şey ortalama değildi sanki. Minneapolis'teki Fransız pastanesinden kenarları varaklı, kırmızı kurdele sarılı bir pakette gökkuşağı renkli makaronlar getirmişti. İçlerinde kayısı olan, usta bir çikolatacının elyapımı çikolatalarından getirmişti. Üzerlerinde domuz pastırması olan süslü çörekler ve Nadia Cakes'ten yumuşak, rengârenk kapkekler getirmişti. Çoğu yemeye kıyılamayacak kadar güzel görünüyordu. Dokunmak bile istememiştim. Büyükannemin alt katın banyosunda bir kâsede sakladığı ve kimsenin onlarla ellerini yıkamasına izin vermediği küçük gül şeklindeki sabunlar gibiydi.

Bu tür şeylerin hepsi –Mercedes'i, tasarımcı giysileri, acil servisteki opera şarkıcıları– bana başka bir yere, be-

mümkinden milyonlarca kilometre uzak bir evrene ait olduğunu hatırlatıyordu.

Bana hangi hastanede çalıştığını söylemişti. Google'da aratmıştım. Mayo Clinic'ten sonra Minnesota'daki en büyük hastaneydi. Ülkenin en iyi üçüncü üniversite hastanesi ve birinci seviye travma merkeziydi. Ailesi hakkında bir belgesel bulmuştum, History Channel'da iki saatlik bir programdı. Babası dünyaca ünlü bir kalp damar cerrahıydı. Kalp ameliyatı yapmanın etkili bir yöntemi olan Montgomery Metodu'nu o geliştirmişti. Annesi büyük bir hayırsever ve omurga cerrahıydı, erkek kardeşi de ünlü bir plastik cerrahtı.

Alexis anlam veremediğim elit bir tıbbi mirasın parçasıydı. Ama buraya her geldiğinde, sanki buraya aitmiş gibi hayatıma rahatça uyum sağlıyordu. Her defasında geldiği yere dönmesine izin vermek zorlaşıyordu. Gittiğinde de umutsuzluğa kapılıyordum çünkü ben ve burası, dışarıda sahip olduklarıyla nasıl rekabet edebilirdik ki?

Bir geleceğimiz olmadığını ve hayatlarımızın uyumsuz olduğunu söylemişti. Ona asla veremeyeceğim şeyler olduğunu biliyordum. Ona en fazla kahrolası köpeğim kadar şey sunabilirdim: dostluk ve eğlence. Onunla muhtemelen eski erkek arkadaşının konuştuğu konuları konuşamazdım, onun kadar para kazanamaz, ona pahalı hediyeler alamaz ya da onu tatile çıkaramazdım.

Ama onu hayatının geri kalanı boyunca herkesten daha çok sevebilirdim. *Bundan* emindim. Bunun yeterli olacağına dair en ufak bir ihtimal varsa da bunu değerlendirecektim.

Sakin davranacak ya da her şeyin yavaşça gerçekleşmesin izin verecek kadar vaktim yoktu. Düşüncelerimi şimdiden ifade etmeliydim. Onunla hislerim hakkında konuşacaktım, bunu yürütmek için denememe izin vermesini isteyecektim.

Hunter'ı garajın arkasına götürüp sonraki yarım saati aptal köpeğimi yıkayarak geçirdik. Onu kuruması için kulübesine kapattıktan sonra da duş almaya gittik.

Alexis banyoda soyundu, ben de yanında soyunurken onu izledim.

"Umarım Hunter dersini almıştır," dedi suyun altına girerken.

"Almadığını biliyorsun."

Güldü.

Geçen hafta burnuna kirpi iğneleri batmıştı. Alexis ona sakinleştirici vermek ve penseyle iğneleri çıkarmak zorunda kalmıştı. Bu pek önemli bir şey sayılmazdı belki ama bir önceki hafta da tam olarak aynı şeyi yapmış ve belli ki kirpileri koklamaya dair hiçbir şey öğrenmemişti.

Hunter'ı ona zarar verebilecek şeylerin peşine düştüğü için suçladığımı söyleyemezdim. Ben de aynı konuda kendime engel olamıyordum.

Hunter'ı temizlerken kullandığımız karışımla kendimizi hortumla yıkamıştık, o yüzden şimdi sadece saçımızı yıkayacağımız hızlı bir duş alıyorduk.

Alexis suyun altında durup saçındaki şampuanı durularken, arkasından kollarımı ona dolayıp boynunun yan tarafını öptüm.

Vücudum ona tepki gösterdi. İçimdeki her şey ona sürekli tepki gösteriyordu.

Beni aradığında ruh hâlim düzeliyordu. Garaj yoluma girdiğini gördüğümde, kalbim gümbürdüyordu. O buradayken daha iyi uyuyordum. Gittiğinde de üzülüyordum. Güneş gibiydi âdeta. Sanki her şeyin sebebi oydu. Sani hep yaklaşmasını ve beni canlandırmasını bekliyordum.

Ereksiyonumu ona bastırırken, ağırlığını göğsüme verdi. "Duştan çıkana kadar beklemek istemiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Gülüp beni öpmek için döndü. "Durulanıp yatağa geçelim," diye fısıldadı. "Müşteri kayıtlarına kadar bir saatimiz daha var."

Havlularla kurulanıp kendimizi zar zor yatağa attık. Üzerine uzandığımda, ikimiz de hâlâ ıslaktık.

Battaniyeleri üzerimize çekip onu altıma hapsederek ısıttım. Burnunu âdemelmama yaklaştırıp kollarını boynuma dolayınca, tüm evrenim bu yataktaymış gibi hissettim; sanki benim için önemli olan her şey, hiçliğin ortasındaki bu küçük kasabada, bu tozlu garajdaydı.

Hiçbir şey bu kadının onu sevmem için yaratılmadığına beni ikna edemezdi. Sanırım onu gördüğüm anda ruhum onunkini tanımıştı. Vücutlarımız ilk bakışta bunu anlamıştı.

Üzerimdeki etkisi korkutucuydu. Ama aynı zamanda bana netlik kazandırıyordu.

Bir şey olmadan yaşayamayacağınızı bilmenin verdiği bir huzur vardı. Her şeyi basitleştiriyordu bu. Bir yanda Alexis, diğer yanda da geri kalan her şey ve herkes vardı. Gerçekten önemli olan da sadece oydu. Bunu bilmek kolaydı.

Keşke o da bilseydi.

Üzerinde kalıp onu hafifçe öptüm. Islak saçını alnından ittim ve o güzel kahverengi gözleriyle gülümseyerek bana bakarken, söylemeden duramadım. Sanki hep oradaydı ve bir nefes gibi ağzımdan çıkmıştı ama nihayet adını koyuyor, onu evrene bırakıp varlığını kabul ediyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Sonra *her şey* değişti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
ALEXIS

Sözcükleri karşısında ruhum çekildi sanki.

Kıpırdanarak ondan uzaklaşıp karyola başlığına yaslandım. "Neden öyle söyledin?"

Daniel yatağa oturdu. "Ne?"

"Beni sevdiğini. Neden öyle söyledin?"

"Çünkü öyle hissediyorum?"

"Öyle *hissedemezsin.*"

Eğleniyor gibiydi. "Ama hissediyorum. Önemli bir mesele değil. Henüz o noktada değilsen, sorun değil."

Ama sorundu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bunu yapmayacağız."

"Neyi yapmayacağız?"

"Bunu!" Aramızı işaret ettim.

"Alexis..."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bu konuyu konuştuk. Bunun bir ilişki olmayacağını biliyordun. Sürmeyeceğini biliyordun. Yarın o işi alacağım. Sonra bitecek, öyleyse neden o lafı ortaya atıyorsun? Ne anlamı var?"

Daniel gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Anlamı şu: Sana âşığım."

Çenem kasıldı. "Hayır."

Yataktan kalkıp giyinmeye başladım.

"Gidiyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet."

"Sana seni sevdiğimi söylediğim için mi..."

"Hayır. Beni sevdiğini *sandığın* için. Sevmemelisin." Taytımı giydim. "Bu ilişkiyi aylar önce bitirmem gerekirdi. İçgüdülerimi dinlemeliydim." Birbirine dolaşmış ıslak saçımın üzerinden tişörtümü geçirdim.

Daniel yataktan kalkıp kot pantolonunu giymeye koyuldu. "Alexis..."

Çantamı alıp odadan çıktım.

"Alexis!"

Ona aldırmadım.

Gün ışığına adımımı atıp arabama doğru ilerlerken, Daniel beni takip etti. "Hey!"

"Daniel, bu tartışma bitti."

"Henüz bir tartışma bile yapmadık. Nasıl bitebilir?" dedi arkamdan.

Alarmımı kapattım.

"Dur!" Bileğimden kavradı.

Hızla ona dönüp kolumu çektim. "Hayır! Bunun geçici bir şey olduğunu biliyordun. Mutlu bir son olmayacağını *biliyordun.*"

Elini saçının arasında gezdirdi. "Dinle, ben de bunu planlamadım ama oldu ve olmamış gibi davranamam."

"*Olmadı.* Hayatlarımız *uyumsuz*," dedim. "Birlikte yürümeleri imkânsız."

Başını iki yana salladı. "Nereden biliyorsun? Yürütmeye çalışmadın bile. Arkadaşlarınla ya da ailenle tanışmama izin vermiyorsun. Nerede yaşadığını bilmiyorum. Bana bir şans ver. Denememe izin ver. Sana gelebilirim. Her şeyi yaparım."

Başımı iki yana salladım. "Peki bu evi işletmek için *burada* olman gerekirken her şeyi nasıl yapacaksın, Daniel?"

"Evi satın almayacağım. Sana yakın olmak için Minneapolis'e taşınırım."

Kalbim paramparça oldu. Söyledikleri nefesimi kesti.

"Benimle birlikte yaşamak istemiyorsan bir apartman dairesine taşınırım," dedi. "Orada bir iş bulurum."

Derin bir nefes verdim. "Daniel, Wakan'dan ayrılamazsın. Sana ihtiyaçları var. Burayı seviyorsun..."

"Seni daha çok seviyorum. Sen olmadan tüm bunları istediğimi sanıyorsan, hakkımda *hiçbir şey* öğrenmemişsin demektir." Altınımsı yeşil gözlerini gözlerime dikti. "Seni kaybedemem. Kaybetmeyeceğim. İşin ilişkimizi bitirmek zorunda değil. Buna izin vermeyeceğim."

Kederli bir şekilde öylece durdum. "İşle ilgisi yok, Daniel. O sadece meselenin lojistik kısmı. Asıl konu hayatım. Hayatım seninkiyle uyumlu değil."

Daniel ellerini havaya kaldırdı. "Sorun ne? Anlamama yardımcı ol. Birlikte harikayız. Üstesinden gelemeyeceğimi ya da halledemeyeceğimizi sandığın bu kocaman, korkunç şey ne? Kahrolası erkek arkadaşınım ben senin, konuş benimle."

"Erkek arkadaşım değilsin."

Kelimelerimin bir tokat gibi suratına inmesini izledim.

"Erkek arkadaşın değilsem neyim, Alexis?"

Yanıt vermedim.

"Neyim? Bir hiç mi? Seks için birlikte olduğun biri miyim? Gerçekten mi? Öyleymiş gibi mi davranmak istiyorsun?"

Gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başladı. "Bu asla yürümez, Daniel. İstediğin şekilde olmaz..."

"Neden?"

"Hayatlarımız çok farklı. Uyumsuzuz. Nereden geldiğimi, etrafımdaki insanları, benden neler beklediklerini, *nasıl* olduklarını bilmiyorsun. Seni dünyama nasıl dahil edeceğimi bilmiyorum," dedim umutsuzca. "Dahil etmemek bana daha merhametlice geliyor."

Daniel ellerini kollarıma koydu. "Gözlerimin içine bak ve beni sevmediğini söyle. Beni sevmediğini duymak istiyorum. Bunu söylersen, seni rahat bırakırım."

Çenem titredi. "Bunu söyleyemem. Çünkü seni seviyorum. Ve lanet olasıca sorun da *bu*." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Daniel'ın gözleri benimkilerde gezinip duruyordu. "Bir şeyi yeterince çok istersen, diğer hiçbir şeyin önemi yoktur, Alexis."

Başımı iki yana salladım. "Bu doğru değil," diye fısıldadım. "Her şeyin önemi var. Her zaman."

Hüzünlü gözlerini gözlerime diktiğinde, ufalanıp toza dönüşeceğimi sandım.

"Bitti, Daniel."

Bu sözlerim titrek bir nefes vermesine sebep oldu.

Arabaya dönünce, ellerini üzerimden çekti.

Sonra aniden bir şimşek çaktı.

Daniel bir anda beni tutup kendisine çekti ve sırtını girişin yanındaki meşe ağacına isabet eden yıldırıma döndü. Kocaman bir dal kopup garaj yoluna düştü.

Yanağımı Daniel'ın gümbürdeyen göğsüne dayamış hâlde, öylece durdum.

"Gördün mü?" diye sordu nefes nefese.

Yanıt bile veremedim. Sanki elektroşokla canlandırılmıştım. Ânında kendime geldim.

"Gök gürültüsü yok," dedi Daniel. "*Bulut* bile yok."

Daniel'ın arkasına baktım.

Dalın düştüğü garaj yolunda duman tütüyordu. Gökyüzüne baktım. Masmaviydi. "Bu da neydi?" diye fısıldadım.

Sonra ondan uzaklaştım. "Testereni alıp şunu kenara çek. Ne olursa olsun gideceğim."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Mümkün değil."

"Mümkün değil de ne demek? Gitmeliyim."

Gözleri kocaman oldu. "Buna karışamam. Tanrı'nın işiydi bu."

"Bunun..." Sakinleşmek için burnumdan nefesimi verdim. "Daniel, Tanrı'nın bugün beni garaj yoluna hapsetmekten daha iyi işleri olduğunu düşünüyorum. Kozmik müdahalelere inanmıyorum, sihre inanmıyorum; bu tamamen açıklanabilir bir hava olayıydı. Gidebilmem için o dalı yoldan çekmen gerekiyor."

Sonra şiddetli bir şekilde gök gürledi, gökyüzü yarıldı ve üzerimize yağmur hücum etti. Bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Yağmur. Bulut olmadan.

Orada durmuş sırılsıklam olurken, Daniel sağanağın altında keyifle kollarını kavuşturdu. "Evren gitmeni istemiyor," dedi. "Aslına bakarsan, evren içeri dönmeni istiyor."

"Aaaah!" Çamurun içinde hışımla garaja doğru gittim.

Kapıdan içeri girdiğim anda, şiddetli yağmurun kesildiğini duydum. Daniel peşimden içeri girip arkamdan kollarını etrafıma doladı. Bir anda kapatılmış bir robot gibi sakinleştim. Onunla mücadele edecek enerjim yoktu.

Öylece durup bana sarıldı, vücudu benimkine uyacak şekilde yaratılmış bir parça gibi bedenime kıvrıldı ve öteki yarıma yaslandığımı hissettim. Ama benim öteki yarım *olamazdı* o, çünkü eğer öyleyse, bu aynı şeyden yaratıldığımız anlamına gelmez miydi? Birbirimiz için kusursuzken, neden farklı olacaktık ki?

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "*Birlikteyiz.* Bu ilişki bitmez. Gitsen bile bitmeyecek çünkü aşkı da yanında götüreceksin ve o seni geri getirecek."

Beni kendisine doğru çevirince, tamamen çaresizce ona baktım. Ama çaresiz olmamda hiçbir sakınca yoktu çünkü

Daniel, Neil gibi beni incitmeyecekti. Hayatındaki tüm insanlar için yaptığı şeyler dışında hiçbir şey yapmayacaktı. Kendisini bana adayacak, bana değer verecek ve benimle ilgilenecekti.

Haklıydı. Bundan kaçamazdım.

Aşk sizi takip eder. Nereye giderseniz gidin, o da sizinle gelir. Sosyal farklılıklar, mesafe ya da sağduyudan anlamaz. Sevdiğiniz kişi öldüğünde bile bitmez. Ne istiyorsa onu yapar.

Âşık olmayı istemeseniz bile.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM
ALEXIS

O erkek arkadaşımdı.

Birbirimize âşıktık.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Tam olarak değiştirmiyordu en azından.

Onu hâlâ annem ve babamla ya da arkadaşlarımla tanıştıramazdım. İşim hâlâ beni ondan uzaklaştıracaktı. Daniel'ın hâlâ Wakan'da yaşaması ve benim de Minneapolis'te yaşamam gerekiyordu. Taşınmasına izin vermeyi kesinlikle reddediyordum. Dün gece saatlerce bu konuyu konuşmuştuk ve sonunda pes etmişti.

Zaten yürümeyecek bir şeyi kurtarmak adına hayatını feda etmesine izin vermeyecektim. Haftanın altı günü evde olmayacaksam, Daniel'ın Minneapolis'te yaşamasının ne anlamı vardı?

Wakan'da kalmalıydı. Daniel'ın mirası da benimki kadar önemliydi. Hatta belki de daha önemliydi.

Orada bir Grant olmadığı takdirde Wakan yok olurmuş gibi geliyordu bana. Sanki ânında seyrelip incelecekti de Daniel orada olarak kasabayı bir şekilde bir arada tutuyordu.

Her şeyi benim için geride bırakmaya razı olmasının ne kadar önemli olduğunu ifade etmeye kelimeler yetmezdi.

Ama bunu yapmasına izin veremezdim. Bizimki kadar bitmeye mahkûm bir ilişki için.

Böylece, temiz bir şekilde kesip atmak yerine ilişkiyi yaşam destek ünitesine bağlamayı seçmiş olduk.

Ama Daniel ilişkimizi kurtarıp kurtaramayacağımızı görmek istiyordu, ben de onu doğru şeyi yapamayacak, ona tamamen hayır diyemeyecek kadar çok seviyordum. O yüzden demedim.

Diyemedim.

Daniel sabah erken kalktı ve işe gidebilmem için garaj yoluna düşen dalı kaldırdı. Vardiyam için tam zamanında Twin Cities'e döndüğümde, zihinsel ve duygusal olarak tükenmiş hâldeydim.

Oylama bugündü. Sonucu akşam altıda açıklayacaklardı.

Sabah vardiyasında çalıştıktan sonra oy kullanmak için üst kata çıktım, ardından beklemek için acil servisteki hemşire istasyonuna gittim. Bri oradaydı, hastalarının bilgilerini bilgisayara gidiyordu. Benim gibi saat altıda çıkacaktı ama duyuruyu bekliyordu. Altıyı beş geçe annem ve babam, Neil, Gabby ve Jessica'yla birlikte geldiler. Otomatik kapılardan girdiklerinde, koridorun daha yarısındaydılar ama sonuç babamın yüzünden okunuyordu.

İşi almıştım.

"Tebrikler," dedi Bri, bana sarılmak için eğilerek. "Sana iki kez oy verdim."

Güldüm ama Bri beni bırakmadı. "Kutlamaya hazır olduğunda haber ver. Seni şimdilik vahşi ekibe bırakıyorum," dedi, başıyla ailemi işaret ederek. Sonra kalkıp gitti.

Babam hemşire istasyonuna yaklaştı. "Başardın! Artık ailede bir şef daha var. Aferin."

Nedense tuhaf bir şekilde heyecansızdım. Sanki tüm bunlar başka birinin başına geliyordu.

Zoraki bir şekilde gülümsedim ve Gabby, Jessica ve annemin bana sarılabilmeleri için hemşire istasyonunun etrafından dolaştım. Neil onaylar bir tavırla başını salladı bana. "Tebrik ederim."

"Ne zaman çıkıyorsun, prenses?" diye sordu babam. "Akşam yemeğine gidebiliriz."

"Aslına bakılırsa, şimdi..."

Gabby yanımda nefesini tuttu. "Aman *Tanrım*..."

Kaşlarımı çattım ve kime baktığını görmek için arkamı dönünce, büyük bir telaşa kapıldım.

Daniel elinde çiçeklerle bana doğru yürüyordu.

Nutkum tutuldu. Ağzım açılıp kapandı ama tek kelime edemedim.

"Bu sincap adam değil mi?" diye sordu Gabby arkamdan.

Jessica'nın durumu anlaması çok sürmedi. "Ah, Ali..."

Kulaklarım çınlamaya başladı. Hayır. Hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır, bu olamazdı.

Daniel gülümseyerek aramızdaki mesafeyi kapattı. "Selam."

Onu saniyelik korku videoları hâlinde algılıyordum. Sakalını kısaltmıştı ve her nasılsa bu onu olduğundan daha genç göstermişti. Üzerinde rengi solmuş bir tişört vardı ve dövmeleri görünüyordu. Hepsi. Kot pantolon giymiş ve deri bileklik takmıştı, botları çamurluydu. Normalde bunların hiçbiri beni rahatsız etmezdi. Hatta görünümü *hoşuma gidiyordu*. Üzerindeki, en sevdiğim tişörtlerinden biriydi; muhtemelen bu yüzden giymişti. Ama içinde bulunduğum durum düşünüldüğünde, hiçbiri hoşuma gitmemişti. Bu bağlamda, şu an en kötü kâbusumdu.

Daniel annemle babama ve Neil'a baktı. Sonra Gabby ve Jessica'yı başıyla selamladı. "Merhaba. Sizi tekrar görmek ne güzel." Onları burada gördüğü için biraz şaşırmış gibiydi, benimle çalıştıklarını ona söylemediğim için şaşırması mantıklıydı da.

"Burada ne arıyorsun?" dedim nefes nefese.

Daniel gülümsedi. "Sana sürpriz yapmak ve seni akşam yemeğine götürmek istedim."

Babam onu tepeden tırnağa süzdü. "Alexis, bu kim?"

Yutkundum. "Ben..."

Daniel elini uzattı. "Daniel Grant."

Babam elini sıkmadı. Eline kirliymiş gibi baktı.

Sonra, tuhaf bir alternatif evren hamlesiyle, Neil araya girdi. "Neil. Tanıştığımıza memnun oldum."

Neil, Daniel'ın elini sıkarken içimde saf panik dolaştı.

"Pardon, kim o tam olarak?" diye sordu annem şaşkınlıkla.

"Şey," Dudaklarımı ıslattım. "O benim..."

Daniel bana baktı, gözleri odayı doğru okumaya başladığını ima ediyordu ve bir an için ciddi ciddi yalan söylemeyi düşündüm. Gerçek dışında *herhangi* bir şey söylemeyi aklımdan geçirdim. Spor hocam. Arkadaşım. Beni akşam yemeğine götürmek için çiçeklerle gelen eski bir dostum. Sonra bu durumda onu en çok koruyacak yanıtı bulmaya çalıştım. Erkek arkadaşım olduğunu söylemenin onu korumayacağını biliyordum ama Daniel'ın gözleri gözlerimi taramaya başladı ve anlamayacağını fark ettim. Jessica ve Gabby'yle Wakan'a gittiğimde yaptığım gibi yalan söylersem, bu kez beni affetmeyecekti. O yüzden söyledim. Mecburdum.

"O erkek arkadaşım."

Kimse tek kelime etmedi. Sonra babam gülmeye başladı. Bir Disney kötü karakterinin manyakça kahkahasına benziyordu gülüşü ve tüm duvarların üzerime geldiğini hissettim.

"Erkek arkadaşın mı?" dedi babam, gülerek bir bana bir ona bakarken. Başıyla eski erkek arkadaşımı işaret etti. "Sana Neil'la yaşadığını söyledi mi?"

Daniel'ın şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırmasını izledim.

"Cecil, gerçekten öyle bir şey değil..." dedi Neil, şaşırtıcı bir şekilde sabırlı bir tonla.

Babam güldü. "Üç aydır çift terapisine gidiyorsunuz, bana kalırsa tam da öyle bir şey, değil mi?"

Neil dudaklarını birbirine bastırdı ama başka bir şey söylemedi.

Babam başını iki yana sallarken, son derece keyifli görünüyordu. "Önce erkek kardeşin Lola Simone'la evleniyor ve şimdi de *bu* mu?" Neredeyse uluyordu.

Daniel gözlerine yansımayan bir gülümsemeyle baktı bana. "İşten çıkınca beni ararsın." Çiçekleri bana verip yanağımdan öptükten sonra gitti.

Panik atak geçirecektim. Nefes almakta zorlanmaya başladığımı hissedebiliyordum.

Tüm gözler üzerimdeydi.

"Ali, ciddi olamazsın..." dedi Jessica.

Gabby neredeyse kıvranıyor, Philip'e söylemek için sabırsızlanıyormuş gibi gülümsüyordu. Annem elini ağzına götürdü, muhtemelen babam her şeyi sindirdiğinde bu olayın yansımasının ikimiz için de ne kadar kötü olacağını fark ediyor olmalıydı. Fakat şu an babam kızgın bile görünmüyordu. *Eğleniyor* gibiydi.

Daniel babam için o kadar gülünçtü ki onu bir tehdit olarak bile görmemişti sanırım. Bu onun için bir şakaydı, her şey ciddiye alamayacağı kadar saçmaydı.

"Eee, hiç para istedi mi senden?" diye sordu babam kıkırdayarak.

"Ne?" dedim.

"*Para*," dedi. "Senden para istedi mi?"

"Hayır!"

"Dur tahmin edeyim. Sen teklif ettin, değil mi? Senin fikrinmiş gibi geldi?" Babam hâlâ neşeli görünüyordu.

Ona yanıt veremeyecek kadar zor nefes alıyordum. Sessizliğimi evet olarak kabul etti. Ona para vermeyi *teklif etmiştim* de ama sandığı gibi değildi.

Annem sarsılmış görünüyordu. "Alexis..."

Jessica başını iki yana sallıyordu. Gabby telefonunda dakikada binlerce kelimelik mesajlar gönderiyordu ve Neil nedense benim için neredeyse üzgün görünüyordu. Buna dayanamadım.

Çiçekleri hemşire istasyonuna bırakıp Daniel'ın peşinden koştum.

Ona yetiştiğimde, otoparkı yarılamıştı. "Daniel!"

Yürümeye devam etti.

Son birkaç metreyi koşup kolunu tuttum. "Daniel, *lütfen*!"

Kıpkırmızı gözlerle bana döndü. "Onunla mı *yaşıyorsun*? Çift terapisine mi gidiyorsunuz? Bunca zamandır?"

"Sandığın gibi değil," dedim nefes nefese. "Neil evden gitmeyi reddetti. Bodrumda yatıyor. Çift terapisine gitmiyoruz, o konuda yalan söyledik..."

Başını iki yana salladı. "Bana hiç söylemedin. Hazırlıksız yakalanmama göz yumdun..."

İsteri krizinin eşiğindeydim. "Senden gelmeni istemedim! Neden aramadın?"

"Bugün oylama vardı. Seni desteklemek, yanında olmak istedim, bir *erkek arkadaşın* yapması gerektiği gibi. Denemek istediğimi söylediğimde ne kastettiğimi sanıyordun? Deniyorum işte, bunu *kabul ettin*..."

"Haber vermeden gelmemeliydin..."

"Neden?" Ellerini havaya kaldırdı. "Sen sürekli habersizce geliyorsun. Herkes seninle birlikte olduğumu biliyor; tüm arkadaşlarım, tüm ailem. Beni sevdiğini söylüyorsun ama oradaki insanların *varlığımdan* haberleri bile yok."

"Daniel..."

"Gabby ve Jessica'nın bizden hâlâ haberleri yok demek? Dört ayın ardından?"

"Sana söyledim, biriyle görüştüğümü biliyorlar..."

"Ama onun *ben* olduğumu bilmiyorlar."

Daniel bana bakıp başını iki yana sallarken, ifadesi yüreğimin burkulmasına sebep oldu. "Senin için gerçekten bu kadar utanç verici miyim?"

Yanıt vermeyince, arkasını dönüp kamyonetine gitti. Peşinden gitmedim. Gidemezdim.

Boğuluyor, nefes alamıyordum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DANIEL

Kamyonetime binip öylece oturdum, süremeyecek kadar sarsılmıştım.

Alexis başka biriyle birlikte yaşıyordu. Bunca zamandır. Elimi sıkan o George Clooney tipli adam? Şu cerrah olan? Eski erkek arkadaşı?

Eski erkek arkadaşı o muydu?

Hayatlarımızın uyumsuz olduğunu söylerken neyi kastettiğini şimdi çok iyi anlıyordum. Çünkü etrafındaki insanlar o tür bir adama alışıklarsa benim hiç şansım yoktu.

Peki neden elimi sıkmıştı?

Alexis'in beni aldattığını düşünmüyordum ama o adamın evinde yaşadığını bana nasıl söylemezdi? Erkek kardeşi Lola Simone'la mı evlenmişti? Kardeşinin eşinin gezegendeki en büyük rock yıldızlarından biri olduğundan bir kez bile bahsetmek aklına gelmemiş miydi yani? Bana söylemediği *başka* ne vardı? Neil denen adam Alexis'in nereye gittiğini sanıyordu? Onlara yalan söylemesi gerektiyse tamam ama *bana* yalan söylemesine gerek yoktu.

Daha fazlası olduğunu biliyordum fakat beynim bunu çözemiyordu. Düşüncelerim Gabby ve Jessica'nın boş ifadeleri ile kahkaha atıp duran adam arasında, o tuhaf ve

korkunç karşılaşmaya gidip geliyordu. En kötüsü de sanırım babasıydı. Onu History Channel'daki belgeselden tanımıştım.

Ailesi ve arkadaşlarıyla tanışmak için oraya gitmemiştim. Ondan izin almadan bunu yapmazdım. Sadece söylediklerimde ciddi olduğumu ona kanıtlamaya çalışıyordum. Bu ilişkiyi sürdürmek için çaba harcıyordum. Herkesin aynı şeyi düşünüp onu tebrik etmek için orada olacağı aklıma gelmemişti. Gabby, Jessica ve eski erkek arkadaşıyla birlikte çalıştığını bilmiyordum çünkü bana hiç söylememişti. Anlaşılan Alexis bana *hiçbir şey* söylememişti.

İhanete uğramış hissediyordum ama bu mantıklı bile değildi çünkü ne bekliyordum ki? Alexis birlikte bir geleceğimiz olduğunu görmediğini söylemişti. Bu konuda bana karşı son derece netti. Dün geceye kadar ilişkiyi sonlandırmayı planlıyordu, o yüzden buna neden şaşırdığımı bilmiyordum. Ama kendi gözlerimle görmek bambaşkaydı.

Onun dünyasından kimse kim olduğumu bile bilmezken, nasıl âşık olabilir ve birbirimize çok şey ifade edebilirdik?

Tüm bunlar zaten bildiğim şeyleri somutlaştırmıştı. Wakan dışında onun için aslında *yoktum*. Alexis'in hiç alakamın olmadığı bambaşka bir hayatı vardı ve beni oraya dahil etmek gibi bir niyeti yoktu.

Araba süremeyecek kadar titrediğim için oturup sakinleşmeye çalıştım.

Sonra birinin camıma vurduğunu duydum. Siyah önlüklü, kahverengi saçlı bir kadın orada durmuş beni süzüyordu.

"Sen Daniel mısın?" diye camın öteki tarafından.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Sonra penceremi indirdim. "Beni tanıyor musun?"

"Evet, Adım Bri. Alexis'in en yakın arkadaşıyım. Sen olduğunu düşündüm. Bugün geleceğini söylemedi."

"Ben..." Boğazımı temizleyip tekrar söze başladım. "Ona sürpriz yaptım."

Gözleri kocaman oldu. "Ah. Nasıl gitti?"

Başımı iki yana salladım. "İyi değil."

"Hayır. Değildir tabii. Oturabilir miyim?" Başıyla yolcu koltuğunu işaret etti.

"Elbette."

Kamyonetin arkasından dolaşıp bindi. Kapıyı sertçe kapatıp bana bakmak için döndü. "Neler olduğunu anlatsana."

Elimi sakalımdan geçirdim. "Ona çiçek getirmiştim. Bugün şef oylaması vardı. Adamın tekiyle birlikte yaşadığını öğrendim..."

"Neil mı?" Bri alaycı bir şekilde güldü. "O herif pisliğin teki. Öncelikle, Alexis'in Neil'la birlikte yaşaması, insanın hamamböcekleriyle birlikte yaşaması gibi bir şey. Bundan nefret ediyor, tiksiniyor ve utanç verici olduğu için kimseye söylemiyor. İkisi de mülkün ortak sahibi. Neil gitmeyi reddediyor. Evi istiyor, o yüzden Alexis'in rızası olmadan serseri gibi orada oturuyor. Birkaç hafta içinde mahkemeye çıkacaklar, sonra ikisinden biri taşınacak. Sırada ne var?"

Yutkundum. Pekâlâ. Bu iyi bir şey sayılırdı.

"Gabby ve Jessica da oradaydılar..."

"Kötü kalpli üvey kız kardeşler. O sürtüklerden nefret ediyorum. Ali aylardır onlarla takılmıyor. O hafta sonu sana davranış biçimlerinden hiç hoşlanmadı. Önemsizler. Sıradaki."

"Yaşlı bir kadın ve yaşlı bir adam vardı. Gri saçlı. Ciddi görünümlü. Elimi sıkmadı."

Bri dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. "Onlar Alexis'in anne ve babası. Vay canına, cehennemin yedinci katına çıkan bir portaldan geçmişsin."

Komik olmamasına rağmen güldüm.

"Dinle, oraya gittiğinde neler konuşulduğunu ya da ne olduğunu biliyorum ama sana şu kadarını söyleyeceğim.

Hiçbiri Alexis'in suçu değil. Erkek kardeşi Derek, eşini o insanlarla tanıştırmaktan kaçınmak için ülkeyi terk etti. Bunun seninle ilgisi yok, onlarla ilgisi var. Ali'yi tanıyorsam, şu anda kafayı yiyordur."

Gerginliğimin azaldığını hissettim. "Pekâlâ." Başımı eğdim. "Erkek kardeşi gerçekten Lola Simone'la mı evli?"

"Evet. Derek'ten hiç bahsetmedi mi?"

"Bahsetti. Bana onunla ilgili her şeyi anlattı ve evli olduğunu söyledi. Sadece eşinin kim olduğunu söylemedi, ondan Nikki diye bahsetmişti."

"Magazin dergilerinde görene kadar *bana* bile söylemedi, üstelik onu ve Derek'i on seneden uzun süredir tanıyorum. Alexis güvenilirdir, sözünde durur ve özel hayatlarına saygı gösterir, sana karşı bile. O böyle iyi biridir işte."

Yanaklarımı şişirdim. Sanırım doğru şeyi yaptığı için ona kızamazdım.

Bri gözlerimin içine baktı. "Bak, ben senin hakkında her şeyi biliyorum. Bana anlatıyor. Penis fotoğrafları hariç her şeyi gördüm. Onun için önemli olan tek kişi benim. İnan bana."

Titrek bir nefes verdim. "Pekâlâ." Başımla onayladım. "Tamam."

Sonra cep telefonum çaldı. Çıkardım. Alexis'ti.

"O mu?" diye sordu Bri.

"Evet. Bana bir adres yollamış."

"Chateau de Chambord Caddesi mi?"

Başımla onayladım. "Evet."

"Evinin adresi." Bri elini kapıya koydu. "Oraya gitsen iyi olur. Endişelenme, Neil dokuza kadar çalışıyor. Programını hep kontrol ediyorum. Vardiyasındayken dolabına biraz sirke sıkmak hoşuma gidiyor. Eve salata gibi kokarak gitsin."

Güldüm. "Teşekkür ederim."

Bri başını iki yana salladı. "Bana teşekkür etme. İyi şanslar, Daniel. Bence şansa ihtiyacın olacak."

Alexis'in bana yolladığı adrese on dakikada ulaştım. Sokakları geçerken, evler giderek büyüdü ve araları açıldı.

Park ettiğimde, gözlerime inanamadım.

Evi bir malikâneydi. Grant Evi gibi bir malikâne değildi. Burası ünlülerle ilgili programları izlerken televizyonda gördüğünüz türden bir yerdi. Wakan'ın anacaddesinin yarısını çimenliğine sığdırabilirdiniz.

Alexis burada mı yaşıyordu?

Yani, zengin olduğunu biliyordum tabii. Bana onun için önemsizmiş gibi elli bin dolar teklif etmişti. Ama *bu kadar* zengin olduğunu düşünmemiştim. Böyle bir yerin su faturasını bile ödeyemezdim ben.

Kamyonetten inerken, garaj yoluna park etmemin uygun olup olmadığından bile emin değildim. Beyaz keten masa örtüsüne bir parça toprak dökülmüş gibi görünüyordu orada.

Ben daha kapıyı çalmadan Alexis açtı. Üzerinde hâlâ önlüğü vardı ve ağlıyordu. Tek kelime etmeden kenara çekilip içeri girmeme izin verdi ve sessizce etrafa baktım.

Devasaydı. Ve *soğuktu*.

Her şey üzerinde bir filtre varmış gibi griydi. Zeminin beyaz mermer ve tavanların kubbeli olması ortamın iyice boş görünmesine sebep oluyordu. Buzdan bir mağara gibiydi.

Alexis burnunu çekti. "Burada yaşıyorum." Bunu özür diler gibi söyledi.

Sessizce bana evi dolaştırdı. Beyaz kanepelerin, parlak siyah bir piyanonun, soluk Doğu halılarının ve pahalı tabloların olduğu kocaman oturma odasından geçerken ayak seslerimiz yankılandı. Yemek odasında yirmi kişilik bir masa, masanın tepesinde de kocaman kristal bir avize vardı. Sonra birkaç ay öncesine kadar kullanmayı bile bilmediği devasa mutfağa geçtik.

Elektriği kesildiğinde beni aradığını ve ocağının gazlı olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Şu anda ona bakar-

ken güldüm. Dokuz bölmeli, çift fırınlı ve üzerinde duvara monte edilmiş musluğun olduğu *kocaman* bir Viking Range markaydı. Ben de sıradan bir ocaktan bahsettiğini sanmıştım ama böyle bir şeymiş. Neredeyse komikti.

Sayamayacağım kadar çok banyo vardı. Köpeğim kadar büyük taze çiçek aranjmanlarıyla süslü mermer masaların olduğu koridorlar çatı katımdan daha genişti. Altı metre yüksekliğinde kitaplıklar ve sürgülü bir merdivenin olduğu kütüphane vardı. Bir ara bir hizmetkâr gördük. Kadın kafası karışmış gibi bana baktı, belki de yeni bir çalışan olduğumu sanmıştı.

Arka taraftaki göle bakan bir ofisin içinden geçtik. Çok fazla ödül ve asılı diploma vardı. Onun ve Neil'ın. O kadar fazlaydılar ki duvarın yarısı kaplanmıştı. Neil doktorasını Yale'de yapmıştı, Alexis de Stanford ve Berkeley'de tıp eğitimi almıştı. Fransız kapıların açıldığı şelaleli bir havuz vardı, Alexis'in burada oturup benimle sohbet ettiği anları düşündüm. Ben onu uyumaya zorladığım tozlu ve berbat garajımda otururken, o bu saray gibi evdeydi.

Âdeta kandırılmış gibi hissettim. Saçmaydı ama öyle hissettim işte. Sanki kim olduğu hakkında bana karşı tamamen dürüst olmamıştı. Ama aslında dürüst olmuştu. Sadece hayal gücüm beni kandırmıştı.

Boşlukları dolduruyordu insan işte. Size verilen bilgileri alıp zihninizdeki resmi tamamlamak için varsayımlarda bulunurdunuz. Tüm resimlerimin ne kadar yanlış olduğunu fark ettim. Alexis hayal etmeme izin verdiğimden yüz kat daha yüksekteydi. Bu tür bir serveti aklım almıyordu.

Onu daha önce hastanede gördüğümde, o an dahi küçük bir gerçeklikle yüzleşmeydi. Doktor olduğunu biliyordum. Hastaları tedavi ettiğini görmüştüm. Ama onu gerçekten orada, cebinden yaka kartının sallandığı önlüğüyle acil ser-

viste dururken görmek farklıydı. O âna kadar olan her şeye rağmen buna bile tam olarak hazır değildim ve şimdi gördüklerime hazır olmadığım *kesindi.*

Neden temizlik ya da yemek yapmayı bilmediğini şimdi anlıyordum; gerçekten anlıyordum. Çünkü bu şekilde yaşayan birinin etrafında hayatını onun için idare eden insanlar olurdu. *Benim* gibi insanlar.

Şimdi arkadaşları ve ailesine nasıl göründüğümü, neden o şekilde tepki gösterdiklerini daha iyi anlıyordum. Özellikle de eski erkek arkadaşını gördükten sonra. O adamın tam tersiydim. Benim gibi biri Alexis'in hayatına nasıl uyum sağlayabilirdi ki? Onunla birlikte burada olduğumu, o mutfakta yemek yaptığımı, hatta o oturma odasında oturduğumu bile hayal edemiyordum. Garaj yoluna park etmiş kamyonet gibi hissediyordum. Ortama aykırı ve buraya ait değilmiş gibi.

Benim evdekini küçük gösteren, geniş, sarmal merdivenden üst kata çıktık. Üç misafir odası ve daha fazla banyo vardı, nihayet kapıda bir kilidin asılı olduğu bir odaya geldik. Alexis kilidi açtı ve ben içeri girerken kenara çekildi.

Ebeveyn yatak odasıydı.

Hiçbir şey söylemeden etrafa bakındım. Evin geri kalanının bir parçası değilmiş gibi aydınlık ve samimiydi burası. Ortasında büyük bir yatak duruyordu. Lüks sandalyeler ve gül rengi bir yatak örtüsü vardı. Bir kızın gelincik tarlasında çekilmiş çerçeveli fotoğrafı asılıydı. Duvara yaslanmış küçük bir buzdolabının üzerinde bir mikrodalga ve Keurig vardı. Wakan'daki kadını andıran tek odaydı.

Nihayet *bizi* gördüğüm tek oda olmuştu burası.

Alexis'in komodininde biblolar vardı. Ufak tefek eşyalar. Ona yaptığım ufak şeyler, ahşaptan oyduğum bir rakun ve bir saatte bitirdiğim komik bir şey. Birkaç hafta önce

hazırladığımız çilek reçelinden bir kavanoz vardı, kapüşonlularımdan birini sandalyenin üzerine koymuştu.

Kalp şeklindeki taş.

Hatıralar.

Bu yüzden evini görmemi istemişti. Binlerce kelimelik açıklamaya değerdi.

İlk kez benim için bir bütün oluşturdu. Nihayet onu anlayabildim. Parçaları eksik bir yapboz gibi birleşmişti. Sanki iki farklı insandı.

O anda, gerçekten öyle olduğunu *anladım.*

Benimleyken, tatildeki hâliydi. Wakan'dayken olduğu kişi gerçek hayatı değildi.

Gerçek hayatı *buydu.*

Alexis'in bir şey söylemesine gerek kalmadan, benden hayatının bir parçası olmamı istemeyeceğini anlamıştım.

Burnunu çekti, tekrar ağlamaya başlayabilir gibiydi. "Babam Neil'la tekrar bir araya gelmemi istiyor," dedi. "Onu seviyor ve ayrılığımızı kabul etmiyor. Neil beni onunla birlikte yaşamaya zorluyor çünkü ayrılık durumunda evin sahibi olmak istiyor... ve beni geri istiyor," diye ekledi. "Seninle birlikte olmak için işimi bırakamam çünkü bunu yaparsam yüz yirmi beş senelik aile mirasını bozmuş olurum. Sen benimle birlikte olmak için buraya gelirsen de evini kaybedersin ve ailem benimle bir daha asla konuşmaz."

Hıçkırmamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Durum bu işte. Özür dilerim, Daniel..."

Boğazımın sıkıştığını hissettim ve kendimi yanıtını çoktan bildiğim soruyu sormaya zorladım. "Benden ayrılıyor musun?" diye sordum boğuk bir sesle.

Alexis kederli görünüyordu. "Yürümeyeceğini biliyorduk. Umduğumdan daha fazla vaktimiz oldu ve buna minnettarım." Son kelimeyi söylerken sesi çatladı.

Kalbimin göğsümde ezildiğini hissettim. Söyleyecek bir şeyim de yoktu çünkü bu benimle ilgili değildi. İstediği buysa, burada onunla birlikte olmak için hayatımı geride bırakırdım. Tüm... *bunlara* alışmaya çalışırdım. Üstesinden gelirdim de çünkü alternatifi onsuz olmaktı ve bunu asla tercih etmezdim. Ama bu *benim* tercihim değildi. Evlatlıktan reddedilmesini ya da anne babasının ona yapmasını söylediği şey her neyse onu yapmamasını söylemek bana düşmezdi.

Birini bunlara zorlamak çok berbat bir şeydi. Bunlar ne tür insanlardı böyle?

Ama bunu zaten biliyordum.

Bana bu ilişkinin her yürümeyeceğini söylediğinde, beni anlamaya zorladığı şeyin ne olduğunu ilk kez *tam olarak* görmüştüm.

Aramızdaki şey sadece maddi varlık, yaş ya da sosyal uçurum değildi. Her şeydi. Tüm ailesi bize karşı cephe almıştı. Arkadaşları. Lojistik. Kader. Asla sahip olmayacağım binlerce nitelik, şu anda bana yardımcı olmaları için doğum ânında, nesiller önce olması gereken şeyler. Çevresi geniş bir aile, daha iyi bir eğitim, Wakan'dan daha önemli bir yer.

Birbirimiz için sahip olduğumuz tek şey sevgiydi. Hepsi buydu.

Diğer parçaların hiçbiri işe yaramıyordu, hepsi uyumsuz ve mantıksızdı.

Ama mantıklı olmasına gerek de yoktu çünkü benim için aşk her şey, ihtiyacım olan tek şeydi.

Ama Alexis için yeterli *değildi.*

İnsanlar Wakan'da kalmazdı. Gelip sihirli bir vakit geçirdikten sonra gerçek hayatlarına dönerlerdi. Bir turiste âşık olmuştum ben. Alexis buydu işte.

Ve tatil bitmişti.

Gözlerim doldu. "Alexis, lütfen. Benimle eve gel. Ya da kalmama izin ver. Benden seni bırakmamı isteme..."

Alexis'in çenesi titredi ve gözlerini kaçırdı.

"Lütfen bunu yapma," diye fısıldadım.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Bir gün yaptığın hatayı fark edeceksin. Lütfen, Alexis. Şimdi fark et."

Fark etmeyecekti. Etmedi de. Beş dakika sonra gitmemi istedi.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ALEXIS

Bir ay önce Daniel'dan ayrıldığımdan beri her günü robot gibi geçirdim.

Kalkıp duş aldıktan sonra işe gidiyordum. Nadir izin günlerimde de uyuyordum. Bütün gün. Ve rüyalarım gerçek hayattan daha kötüydü.

Rüyalarımda çoğunlukla Daniel'ı görüyordum. Wakan'ı ve Grant Evi'ni, bir odadan diğerine koşarak onu aradığımı. Uyanınca, onu bulmak için bir an yatağı yokluyordum ama orada olmadığını ve bir daha asla olmayacağını hatırlıyordum.

Artık sürekli yorgundum. Beynim tutukluk yapıyordu.

Sahanlıktaki vitray camı hatırlayamıyordum. Tuhaf bir şeydi. Sanki ben oradan ayrılırken Wakan onu almaya karar vermiş gibi hafızamdan uçup gitmişti. Bahçe miydi? Yoksa çayırda bir geyik mi resmedilmişti? Bir mozaik miydi? O kadar aklıma takıldı ki herhangi birinin bir fotoğraf paylaşıp paylaşmadığını görmek için TripAdvisor'ı kontrol ettim ama bir tane bile yoktu. Kimse evdeki en güzel şeylerden birinin fotoğrafını çekmemiş miydi yani? Ona dair bulduğum tek şey tarihi Minnesota evleriyle ilgili bir internet sitesindeki siyah beyaz merdiven fotoğrafıydı. Evin

inşa edildiği sene çekilmişti. Ama pencere simsiyahtı. Sanki fotoğraf makinesi bozulmuş gibi.

Zihnim işe yaramaz bir şekilde hafızama başvurdu ve en sonunda pes etti. O sadece Wakan'a ait bir şeydi. Ve giderken yanınızda götüremezdiniz.

Rüyalarınıza bile girmezdi.

Daniel meselesi yüzünden babam beni öylesine duygusuzca azarlamıştı ki bir noktada ilgisini yitirip bana nutuk atmaktan vazgeçmişti. Katatonik bir hasta gibiydim. Zombiye dönmüştüm.

Gabby ve Jessica'nın mesajlarına yanıt vermedim. Bri'nin akşam yemeği ya da yanıma gelme tekliflerini kabul etmedim. Kendimi işime verdim ve olup bitenlerin hiçbirinin bana yetişip de beni olduğum yere çakmaması için hareket etmeye devam ettim.

Annem hastanedeki olaydan birkaç gün sonra uğradı. Ona Daniel'dan bahsetmediğim için kırılmıştı. Sonra Neil'la ilişkimizi yürütmeye çalıştığımız hakkında yalan söylediğim için babamdan özür dilemem için bana yalvardı.

Babamın neden bir özre ihtiyacı olduğunu anlayamıyordum. İstediği her şeyi elde eden tek kişi oydu.

Anneme bakarken, Neil'ın bana yaptığı gibi zamanında babamın da onu tuzağına çekip çekmediğini merak ettim. Acaba ona kendisini dünyadaki en özel kadın gibi hissettirmiş miydi, bambaşka biri gibi davranmış mıydı, annemin çok değer verdiği Montgomery mirasını ona sunmuş muydu ve aslında nasıl biri olduğunu gösterdiğinde, artık çok mu geç olmuştu? Böyle olduğunu bilmek için anneme sormama gerek yoktu.

Ertesi gün hastanenin kuruluşunun yüz yirmi beşinci yıldönümüydü. Yönetim kurulu ve önemli yatırımcılarla bağlantı kurma şansımdı bu. Resmi kapasitede ilk kez bir Montgomery olarak çalışacak ve annemin tüm hayatım boyunca oynadığını gördüğüm rolü üstlenecektim.

Bunun için sabırsızlanıyor olmam gerekirdi. Parti ya da boş ve anlamsız konuşmalar kısmı için değil ama fark yaratma becerimin başlangıcı için. Gelgelelim, bunu umursayacak kadar enerjiyi bile toplayamadım. Tamamen anlamsız geliyordu. Her şey öyle geliyordu.

Depresyon *böyle* bir şeydi işte.

Neil'la olduğum zaman kötü olduğunu sanıyordum. Ama bu daha önce tecrübe etmediğim bir karanlıktı. Vücudum öylesine körelmişti ki ayağa kalkmak gibi basit bir hareket bile çaba gerektiriyordu.

Hiçbir şey beni gülümsetmiyordu. Normalde sevdiğim hiçbir şey bana cazip gelmiyordu. Boğulduğumu fark ettim. Kendimi kurtarmamıştım. Şimdi de içim ölmüş, ağırlıksız bir şekilde süzülüyordum öylece.

Ne zaman iyiye gideceğini, doğru şeyi yapmış olmanın ne zaman doğru gibi geleceğini merak ediyordum. İlişkiyi sadece kendim için değil, Daniel için de bitirmiştim. Böylece hayatını geride bırakmak zorunda kalmayacaktı. Burada olduğu takdirde onu ne kadar korumaya çalışırsam çalışayım arkadaşlarım ve ailemin ona yaşatacakları şeye maruz kalmayacaktı böylece.

Ama ikimiz için de en iyisi buysa, neden bu kadar zordu?

Hastaneden her zamankinden daha geç çıktım. Çok sayıda yaralı getirilmişti; birden fazla araç birbirine girmişti. Yedi yaşında bir çocuk ölmüştü ve ailesine söylemem gerekmişti.

Daniel'la birlikte olabilmek için Wakan'a gidebilmeyi her şeyden çok dilediğim günlerden biriydi. Onunla yatakta uzanıp karanlıkta fısıldayarak konuşabilir, alnıma düşen saçımı geriye itmesine ve beni öpmesine izin verebilirdim. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylerken, göğsünün gürüldemesini hissedebilirdim. İstemesem bile yemek yediğim-

den emin olurdu. Bana bir şeyler pişirirken, tişörtlerinden birini bana giydirirdi ve Hunter çenesini kucağıma koyardı.

Ama bir daha asla o kadar güvende ve iyi bakılmış hissetmeyecektim. O tür bir aşkı ikinci kez bulamayacaktım. Bulmaya çalışmayacaktım bile. Bir kez olsun bunu tecrübe ettiğim için ne kadar şanslı olduğumu biliyordum.

Hayatımın geri kalanı boyunca bekâr kalacaktım. Çocuklarım olmayacaktı, evlenmeyecektim. Başka biriyle bunları yapmak istemiyordum. Bundan sonra kariyerimden ibarettim. En sonunda babamın istediği olacaktı. Bir Montgomery olmaktan başka bir şey olmayacaktım ve bu konuda oldukça iyi iş çıkaracaktım. Dikkatini dağıtan hiçbir şey olmayan bir Montgomery.

Aile mirası da benimle birlikte ölecekti.

Derek geri dönmeyecekti, ben de bir vâris bırakmayacaktım. Öngörüsüzlükleriyle, annem ve babam en çok önemsedikleri şeyin yıkımını başlatmışlardı.

Sanırım hâlâ Neil'la bir araya geleceğimi düşünüyorlardı. Onunla evleneceğimi, kendi çocukluğumdaki gibi narsist ve kontrolcü bir baba ile onları koruyamayacak kadar yıpranmış bir anne dinamiğiyle büyüyecek çocuklarım olacağını sanıyorlardı.

Bu asla olmayacaktı.

Önyargılarının bedeli *buydu*.

Nezaket göstermeleri onlara hiçbir şeye mal olmazdı.

Karanlık odama girip çantamı yere bıraktım. Yorgun bir şekilde etrafa göz gezdirdim.

Daniel'ın eşyalarını kaldırmamıştım. Kalp şeklindeki taş bıraktığım yerdeydi. Ondan çaldığım son kapüşonlu hâlâ sandalyemin üzerindeydi. Orada durup ona baktım.

Hâlâ onun gibi kokuyor olmalıydı. Onu üzerime geçirip yatağa girebilir ve bana sarıldığını hayal edebilirdim.

Sonra başka birine sarılıp sarılmadığını merak ettim. Şimdiden başkalarıyla görüşüp görüşmediğini. Olması gerektiği gibi hayatına devam edip etmediğini. Doug'ın onu barlara sürüklediğini, onu bir flört uygulaması kullanmaya zorladığını hayal ettim.

Belki de şu anda kapüşonlularını başka bir kız giyiyordu.

Bacaklarım ağırlığımı taşıyamadı.

Çoğunlukla güçlüydüm. Verdiğim kararlarla yaşayabiliyordum. Vermek zorunda kaldığım kararlarla. Onu arayıp sesini duyma arzumla mücadele edebilirdim. Uzak durabilirdim.

Ama bugün değil.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM
DANIEL

Farklı biri gibi hissediyordum.

Onu en son gördüğümden beri sanki bir asır yaşlanmıştım. Kendimden ziyade Temel Reis gibi hissediyordum. Her şeyden bıkmıştım. Her gün daha iyiye değil daha kötüye gidiyordum.

Alexis'i kaybetmek beni sonsuza dek değiştirecekti. Bir ağacın halkaları gibi elli sene sonra içimi açtığınızda ne olduğunu ve hasarı görebilirdiniz. Mahvolmuştum. Bir daha asla eskisi kadar iyi olamayacaktım.

Artık gülmüyordum. Kimseyi görmek istemiyordum. Doug ve Brian sürekli uğruyorlardı ama benimle vakit geçirmek onlara iyi geliyor olamazdı. Kendimi kötü hissettiğim için bana uğradıklarında kapıyı açmayı bıraktım.

Alexis gittiğinden beri olan tek iyi şey, ev için gereken parayı toplamış olmamdı. Satış iki gün önce kesinlik kazanmıştı.

Son özel parçalarımı, Alexis'in arkadaşlarına söylediği fiyatın iki katına satışa sunmuştum. Üç kat, dört kat daha fazlasına. Çünkü umurumda değildi. İnsanların onları satın alıp almamaları umurumda değildi. Evi kurtarmak bile umurumda değildi. Ama tuhaftır ki fiyatı ne kadar yükseltirsem, o kadar çok insan onların peşine düşüyordu. Parayı

ödüyorlardı. O yüzden fiyatı yükselttim ve bir anda hem başarılı bir marangoz hem de ev sahibi oldum. Zafer o kadar boştu ki bunu yapmam umurumda bile değildi, çünkü Alexis olmadan hiçbirini istemiyordum.

O doğru kişiydi. Bunu ona anlatmak için dört ayım vardı ve başarısız olmuştum. Şimdi hayatımın geri kalanı boyunca bu başarısızlıkla yaşamak zorundaydım.

Marangozlukla yeterince para kazandığım için artık Grant Evi'ni pansiyon olarak işletmeme gerek yoktu. Bu iyi bir şeydi çünkü Alexis olmadan eve girmeye dayanamıyordum. Sahanlıktaki vitray camdaki karla kaplı manzaraya, tırabzandaki güllere ya da şöminenin etrafındaki mozaiklere bakamıyordum, çünkü ona orada âşık olmuştum ve şimdi benim için o kadar acı vericiydi ki onlara bakamıyordum bile. O yüzden evi kapatıp boş bıraktım.

Çöplüğe birkaç şey bıraktıktan sonra Hunter'la birlikte Doug'ın evinin önünden geçerken ona uğramaya karar verdim. En azından arada sırada ortaya çıkmazsam, beni asla rahat bırakmayacaklarını biliyordum. Ona geleceğimi haber vermedim. Kamyonetimi dışarıda görene kadar verandasında oturdum.

Sineklikli kapının kapandığını duydum ve bir saniye sonra Doug bana bir kutu kola verdi.

"Teşekkürler," diye mırıldanıp aldım.

Nem o kadar yoğundu ki havayı bir bıçakla kesebilirdiniz.

Doug yanımdaki sallanan sandalyeye oturup kutu içeceğini *pıst* diye açtı. "Şu bulutlar hiç hoşuma gitmiyor."

Yanıt vermedim.

Alexis gittiğinden beri her gün yağmur yağıyordu. Hava o kadar berbattı ki turistler neredeyse tamamen kaybolmuşlardı. Bisiklet patikasını kullanamıyor, nehre giremiyor ya da ortalıkta dolaşamıyorlardı. Hafta sonu gezginlerinin

hepsi rezervasyonlarını iptal etmişlerdi. Yağmur kesildiğinde bile tam anlamıyla durmuyordu. Güneş asla çıkmıyordu, hiçbir şey kurumuyordu. Sonra gökyüzünden dökülebilecek suyun sonu yokmuş gibi tekrar yağmaya başlıyordu.

Hunter başını patilerine yaslayıp ayaklarımın dibinde oturdu. Alexis gittiğinden beri köpeğim usluydu. Sanki şu anda onun yaramazlıklarıyla uğraşamayacağımı biliyordu ya da bana sorun çıkaramayacak kadar üzgündü. Evde garaj yoluna bakarak bekliyordu. Onu içeri her götürmeye çalıştığımda, tasmasıyla mücadele ediyordu. O yüzden onu dışarıda bırakıyordum.

"Bugün bir şeyler yedin mi?" diye sordu Doug.

Kilo veriyordum. İştahsızdım. Alışık olduğu gibi beni her gün görmediği için muhtemelen o da fark etmişti.

Bir süre geçtikten sonra yavaşça başımı iki yana salladım.

"Bir şeyler yemelisin, dostum. Acıkırsan, kendini daha kötü hissedersin."

"Şu anda hiçbir şey bana kendimi daha kötü hissettiremez," dedim boğuk bir sesle. Ölümcül bir şekilde yaralanmıştım. Bir sandviç beni kurtarmayacaktı.

Doug karşılık vermedi. Bir yerden çıkardığı granola barı bana uzattı. Yavaşça alıp elime baktım.

"Canım çok yanıyor," dedim. "Onsuz nefes alamıyorum. Bitsin istiyorum artık."

Doug bahçeye göz gezdirdi. "Belki de bitmemelidir. Belki seni güçlendirmesi gerekiyordur."

"Beni güçlendirmiyor. Öldürüyor."

Çayırlara baktı. Bir süre sessiz kaldık.

"Gideceğim ben," dedim.

Dönüp bana baktı. "Ne?"

"Bir süredir bunu düşünüyorum. Onsuz burada yaşayamam. Burada nefes alamıyorum."

Gök gürledi.

"Ama... gidemezsin, dostum. Başka bir yerde ne halt edeceksin ki?"

Omuzlarımı silktim. Burada yaptığım şeyi yapacaktım. Onu özleyecektim. Yapacağım şey buydu. En azından her saniye bana onu hatırlatmayan bir yerde onu özleyecektim.

Biriyle geçirdiğiniz tek bir mevsimin tüm hayatınızı etkilemesi inanılmazdı. Burası artık büyüdüğüm yer değildi. Evim değildi. *Onunla* en son birlikte olduğum yerdi. Neden bunu hatırlamak isteyeyim ki?

Sert bir rüzgâr araziyi etkisi altına alırken, bahçede bir kova yuvarlandı. Beyaz bir çalı topağı gibi sektikten sonra ahırın arkasında gözden kaybolmasını izledik.

"İhtiyacı olan şey ben değildim," dedim, sesim o kadar kısıktı ki beni duyduğunu sanmıyordum.

"Evet, sendin," dedi Doug. "Sadece hayatında başka şeyler oluyor, seninle ilgisi olmayan şeyler."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, benimle ilgisi var. Benden utanıyordu. Yeterince iyi değildim. Beni seçmesine değmezdim."

"Ne diyeceğim, biliyor musun?" dedi Doug yanımdan. "Seni seviyordu. Ne düşündüğün umurumda değil. Bunu gördüm. Herkes gördü."

Sessiz kaldım. Beni seviyordu. Bunu biliyordum. Buna *inanıyordum*. Ama diğer şeylere ağır basmadığı sürece sevginin ne önemi vardı ki?

Yağmur yağmaya başladı. Öylesine yoğun katmanlar hâlinde yağıyordu ki çimenlerin arasında küçük dereler oluştu. Yağmurun altında yusufçuklar uçuşuyordu.

Doug gözlerini kısarak bahçeye baktı. "Bu havanın nesi var böyle? Büyükannen ve büyükbaban öldüğü aydan beri burayı böyle görmedim. Saçmalık."

Karşılık vermedim. Çünkü yanıtın önemi yoktu.

Hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Gidiyorum," dedim kalkarken. Hunter kemikleri sızlıyormuş gibi yavaşça kalkıp peşimden geldi.

"Ne zaman gideceksin?"

"Bilmiyorum. Belki yarın. Ertesi gün. Aletlerimi toplamalıyım."

"Gitme," dedi Doug. "Akşam yemeğine kal. Ya da birlikte çıkıp eğlenceli bir şey yapalım. Jane'in restoranına gidebiliriz."

Doug'ın *benim* için endişelenmesine bakılırsa, ruh hâlim pek de iyi görünmüyordu belli ki.

Başımı iki yana salladım. "Bir yere varınca seni ararım." Duraksayıp arkadaşıma baktım. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Başka bir şey söylemek ister gibi bir hâli vardı ama söylemedi. Arkamı döndüm ve Hunter'la birlikte yağmurun altında kamyonetime ilerledim. Sırılsıklam bir şekilde araca bindim.

Araziden ayrılırken bulutlara baktım ve ıslak tişörtüm üzerime yapışmış hâlde nehri takip ederek eve doğru ilerledim.

Nereye gideceğimi bilmiyordum Güney. Tek seçeneğim buydu. Güney. Benzinim bitene kadar ya da yağmurdan kaçana kadar ilerleyecektim. Bir plan yapma düşüncesi çok yorucu olduğu için bunu göz önünde bile bulundurmamıştım.

Belki buradan ve ondan uzaklaştıkça durumum iyiye giderdi. Belki bir sis gibi üzerimden kalkardı ve yeniden işlev görecek kadar nefes alabilir, düşünebilirdim.

Eve varınca ıslak giysilerimi çıkarıp yatağa girdim. Henüz saat sadece altıydı ve yorgun olmaktan ziyade bitkindim ama artık uyanık olmak istemiyordum.

İnsanın kalbi kırıkken daldığı uykulardan birine daldım. Nefes alıp veriyordum, burada ama değildim. Rüyanızda o

kişiyi görmek ister ama gördüğünüz anda da pişman olursunuz çünkü uyanmak çok acı vericidir. O yüzden kapkara boşluk dışında hiçbir şey ummazsınız. O kişinin olmadığı varoluştan geçici bir mola.

Telefonum çaldığında dışarısı karanlıktı. Yağmur çatıda patırdıyordu.

Neredeyse yanıt vermeyecektim. Ama verdiğime sevindim. Çünkü arayan *oydu*.

"Alo?" dedim karanlığa.

Uzun bir sessizliğin ardından kısık sesle, "Selam," dedi.

Kalbim ondan beklenmedik bir telefon aldığımda olacağını düşüneceğim gibi gümbürdemedi. Sesini son duymamın üzerinden bir ay geçmişti. Ama bu gerçekten oluyormuş gibi gelmedi. Rüyaydı sanki. Tam olarak uyanmamış gibiydim. Sonra *uyanık* olduğumu, kalbimin göğsümde paramparça olduğu ve artık çalışmadığı için gümbürdemediğini fark ettim.

Sessizce durduk. Sanki tek kelime etmeden telefonda olmak başlı başına bir iletişim biçimiymiş gibi.

Öyleydi de.

O sessizlikte binlerce kelime geçti.

Alexis beni özlemişti.

Beni düşünüyordu.

Beni seviyordu.

İlişkimizi bitirdiğinde bunların hiçbiri geçerliliğini yitirmemişti. En trajik yanı da buydu.

"Nasılsın?" diye sordu sessizliğe.

"İyiyim," diye yalan söyledim.

Uzun bir sessizlik oldu tekrar.

"Ev için yeterince para biriktirebildin mi?"

Nefesimi verdim. "Evet. Biriktirdim."

"Öyle mi?" Benim adıma gerçekten sevinmiş gibiydi. "Harika."

"Evet, Etsy dükkânı ve Instagram sayfasının çok faydası oldu. Teşekkür ederim."

Başıyla onayladığını gözümde canlandırabiliyordum.

"Nasıl yaptığımı bilmek ister misin?" diye sordum.

"Evet."

"Fiyatlarımı artırdım. Hem de çok. O şimşek desenli masa için on iki bin dolar istedim."

"Öyle mi?"

"Evet. Hiçbir şeyi umursamamaya başlayınca, pazarlığın başladığını fark ettim."

"Bu ne anlama geliyor?" Alexis'in sesinde hafif bir tebessüm vardı.

"Satılıp satılmayacakları umurumda değildi. Umursamadığında, her şey senin şartlarına göredir. İster alırlar ister almazlar. Öyle olunca da dilediğin fiyatı istiyorsun işte."

"Ahhh. Eserlerini hep ucuza sattığını düşünüyordum. Masalarından biri için o ücreti öderdim ben de."

"Eh, sen bir Kardashian'sın, o yüzden..."

Alexis nefesini tuttu. "Kardashian falan *değilim*."

Hafifçe gülümsedim. "Evini *gördün* mü?"

İçerlemiş gibi neşeli bir ses çıkardı.

"Hatta bodrumunda bir cerrah bile var."

Küçük bir kahkaha attı. Bu ses beni haftalardır olmadığım kadar mutlu etti.

Bu kadar kolay bir şekilde yeniden başlamamıza şaşırdım. Gerçi şaşırtıcı değildi. Onu yirmi sene görmesem de böyle olurdu. Onunla tanıştığım andan beri aramız böyleydi ve hep böyle olacaktı. Bir parçası da buydu işte. İlişkimizi kolaylaştıran buydu.

Aynı zamanda zorlaştıran da.

"Neredesin?" diye sordum.

"Odamda. Yatağımda."

Bunun üzerine hissettiğim sızıya neredeyse dayanamadım.

Şu anda o odayı gözlerimin önüne getirebiliyordum. Nerede uzandığını, altına girdiği battaniyeyi. Orada olabilirdim. Ya da o *burada* olabilirdi. Birlikte olduğumuz sürece herhangi bir yerde olabilirdik ve her şey yine yolunda olurdu.

"Sen neredesin?" diye sordu.

"Yatağımdayım."

Bu kez sessizleşen oydu ve aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Odan karanlık mı?" diye sordu.

"Evet. Ama banyodaki ışığı söndürmeyi unutmuşum, o yüzden kapının altından biraz ışık giriyor. Seninki karanlık mı?"

"Tamamen."

Gecenin bir yarısı kapkaranlık bir odada birini aramanın samimi bir yanı vardı. Bir fısıltı gibiydi. Özeldi. Bir anlamı vardı.

Ona verdiğim şeylerin hâlâ komodininde olup olmadığını sormak istedim. Ya da kapüşonlu kapüşonlularımdan birini giyip gitmediğini. Ama her halükârda kalbim kırılırdı.

"Herkes nasıl?" diye sordu Alexis.

Alnımı ovuşturdum. "İyiler. Kevin Bacon'ın artık Instagram'da etiketi var. Doug onu kapalı tutmaktan vazgeçti sayılır, o yüzden Kevin şekerleme dükkânında takılıp yiyecek bir şeyler dileniyor ve turistlerle *selfie* çekiliyor."

"Hayat ona güzel."

"Ah, evet."

"Peki Hunter?"

Ona köpeğimin gerçekten nasıl olduğunu söyleyip söylememek arasında kalıp duraksadım. "İyi. Burada, benimle."

Değildi. Evin verandasında uyuyarak onun dönmesini bekliyordu.

"Liz, Jake'i terk etti," dedim konuyu değiştirerek.

"Öyle mi?" Sesi neşelendi.

"Evet. Birkaç hafta önce gözü morarmış bir şekilde Doreen'le birlikte geldi. Onun için sakladığın şeyleri aldı. Rochester'daki polis merkezine götürdü."

"Uzaklaştırma kararı mı çıkarttı?"

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Ama Jake karara uymadı. Onu bulmak için buraya geldi. Temel Reis ona silah çekti."

"*Ne?*"

"Anacaddenin ortasında, herkesin önünde. Jake'e tekrar gelirse onu hayalarından vuracağını söyledi." Hafifçe güldüm. "Jake saldırı suçlamasından bulundu ama kimse bir şey görmediğini söyledi."

Alexis alaycı bir şekilde güldü. "Elbette görmediler."

"Her neyse, Liz uzaklaştırma kararına uymadığı için onu tutuklattı. Sanırım elinde Jake'in işlediği başka suçlara dair kanıtlar da vardı. Şeriflikten kovuldu. En az iki sene hapiste olacak. Geri dönmeyecek."

"Güzel. Brian ne dedi?"

"Mutluydu. Aslına bakarsan, dün gece randevuya çıktılar."

Alexis'in gülümsediğini telefondan bile hissedebiliyordum.

"Liz'in arabasının bu sabah hâlâ Brian'ın evinin önünde olduğuna dair en yüksek otoriteden duyumlar aldım," dedim.

"En yüksek otorite mi?"

"Doug."

Alexis güldü.

"Buraya kadar öyleyse?" dedi. "Artık Wakan'da polis olmayacak?"

"Hayır, en az bir tane olmalı. Wade adında yeni birini gönderdiler. Yürüyüş yolunun kenarına devriye arabasını park edip telefonuyla oynuyor. Sanırım sıkıntıdan patlamak üzere."

"Genç suç dalgasını önleme konusunda belki Jake'ten daha başarılı olur," dedi Alexis.

"Belki."

Yine sessizleştik.

"Yeni işin nasıl?" diye sordum.

Omuzlarını silktiğini hayal ettim. "Yoğun. Günde on dört saat çalışıyorum. Ayaklarım sürekli ağrıyor."

Yanında olsaydım her gece ayaklarına masaj yapacağımı söylemek istemedim. Eve döndüğünde, onun için banyoyu hazırlamış olurdum ve ertesi gün giyeceği önlüğü yıkanıp ütülenmiş bir şekilde serili, akşam yemeği de hazır olurdu. Onunla ilgilenirdim.

Boğazımda bir yumru hissettim.

Kimse onunla ilgilenmiyordu. Neredeyse başka bir adamın bunu yapması fikri kadar can yakıcıydı bu.

Neredeyse.

Alexis hattın öteki ucunda sessizleşti. O kadar uzun süre sessiz kaldık ki arada sırada gelen hışırtı olmasaydı telefonun kapandığını düşünebilirdim. Penceremin dışındaki yağmur uzun sessizliği dolduruyordu ve Alexis'in yanımda olmasını istiyordum. Yanımda uzanmasını, saçını koklayabilmeyi ve uyanıp ona kahvaltı hazırlamayı çok istiyordum. Konuştuğumuz her şeyin birlikteyken yaşandığı için zaten bildiğimiz şeyler olmasını istiyordum.

Göğsüm sıkıştı ve elimi kalbime koyup sıktım.

Onu o kadar özlüyordum ki fiziksel olarak canım yanıyordu. Bir tür yastı bu. Bir yoksunluktu. Açlıktı.

Doğal değildi. Çünkü onsuz olmamam gerekiyordu. Gözlerim dolmaya başladı.

Sonsuzdan daha nihai bir şey vardı. Asla. Aslaydı sonsuz olan.

Onu bir daha asla görmeyecektim. Ona bir daha asla dokunamayacaktım. Ona bir daha asla öğle yemeği hazırlayamayacak ve uyurken nefes alışını asla dinleyemeyecektim. Asla evlenip çocuk sahibi olmayacak, aynı gün ölme-

yecektik. Tüm bunları bir başkasıyla da yapmayacaktım çünkü onunla sahip olduğum şeyin yetersiz bir versiyonu olurdu ancak ve bunun her zaman farkında olurdum.

"Daniel..."

Yanıt vermek için yutkunmam gerekti. "Evet?"

Karanlıkta burnunu çektiğini duydum.

"Hâlâ benim için gelir misin?" diye sordu kısık sesle.

"Ne?" dedim nazikçe.

"Zombi felaketi olursa. Söylediğin gibi benim için gelir misin?"

Telefonu ağzımdan uzaklaştırmam gerekti. Gözyaşlarım gözlerimi sızlattı. "Dünya sona ererse ve tüm bunların bir anlamı kalmazsa mı demek istiyorsun?" dedim boğuk bir sesle.

"Evet," diye fısıldadı Alexis.

Sıcak yaşlar yanaklarımdan süzüldü.

"Dünya *sona eriyor*, Alexis. Bana öyle geliyor. O yüzden sen şimdi benimle gel."

Arka planda hıçkırmaya başlayınca, ağladığımı duymaması için mikrofonumun sesini kapattım.

İçimdeki boşluk öylesine derindi ki ondan başka hiçbir şey yoktu. Alexis olmadan hayatımın geri kalanını nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Ve o anda Wakan'dan ayrılmamın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini kesinkes anladım. Başka bir yerde durumum daha iyi olmayacaktı. Çünkü aşkı gittiğiniz yere götürürdünüz. Bundan kaçamayacağımı anlamak o kadar yıkıcı ve bunaltıcıydı ki nefes alamadım.

"Kapatmalıyım," dedi Alexis.

Sonra da kapattı.

Bebek gibi yastığıma ağladım. Ağlamam bitince, bana bunu bir daha asla yapmaması için numarasını engelledim.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM
ALEXIS

Bütün gece ağladım.

Onu aramak durumu iyice kötüleştirmişti. Bunu asla yapmamalıydım. Yarayı deşmiştim ve yine kanıyordu. Kanamayı durduramıyordum.

Yarınki galada giymeyi planladığım şeyi bulmak için kıpkırmızı ve şişmiş gözlerle giysi dolabımı karıştırdım. Kolsuz, yere kadar uzanan, tül eteği kabarık, gümüş rengi bir balo elbisesiydi. Geçen sene Jessica ve Gabby'yle kız kıza New York'a yaptığımız bir gezi sırasında Naiman Marcus'tan almıştım. Sırf eğlencesine dört bin dolarlık bir elbise almıştım. Planlı bir etkinlik yoktu, giyip gidebileceğim bir yer yoktu.

Bunun ne kadar havai ve gülünç bir şey olduğunu fark ettim.

O zaman olduğum kadın değildim ben artık.

Elbiseyi kabaca yatağa attım ve yanına istediğim gümüş, topuklu ayakkabıları koydum, takacağım mücevherleri de seçip onlardan küçük bir yığın oluşturdum.

Makyajım yapılacaktı, saçım da annemin takmamda ısrar ettiği küçük elmas bir taçla dramatik bir şekilde tepemde toplanacaktı. Büyük büyük büyükannemden kalma

bir aile yadigârıydı o taç. Onu Royaume-Northwestern'ın ellinci yıldönümünde takmıştı, o yüzden annem şimdi benim takmamın uygun olduğunu düşünüyordu.

Tüm bunları takıp takıştıracak ve partide isteksizce dolanacaktım. Ama o süre boyunca içim bomboş olacaktı ve kimse bilmeyecekti bunu. Kimse koca bir kasabayı, sevdiğim adamı ve benliğimin büyük bir kısmını kaybettiğimi bilmeyecekti.

Biri yatak odamın kapısını tıklatınca, açmak için ayaklarımı sürterek gittim. Neil karşımda duruyordu.

"Ne," dedim ruhsuzca.

"Briana geldi," dedi.

"Peki..."

"Sana mutfakta içecek bir şeyler hazırlıyor. Ben de seninle konuşup konuşamayacağımı merak ediyordum. Bir dakikalığına."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp boyun eğerek kapıyı açtım. "Gel."

Neil içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Ellerini ceplerine soktu. "Yarın annenle baban beni onlarla birlikte baş masaya oturtuyorlar."

Bu bizi birlikte oturttukları anlamına geliyordu. Aman ne güzel.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sevgilinmiş gibi yanında oturmayacağım. Ben annemin yanma otururum, sen de babamın yanına oturur."

"Pekâlâ."

Onu süzdüm. "Pekâlâ mı? Benimle kavga etmeyecek misin? Beni zorlamayacak mısın?"

"Ali, üzgünüm."

Başımı iki yana sallayıp sinirle ona baktım. "Ne?"

"Sana yaşattığım her şey için özür dilerim."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ne gibi?"

Bu güzel bir şey olmalıydı.

Söyleyecekleri konusunda zorlanıyor gibiydi. "Ali, hayatım... iyi değil. Ve bunun kendi suçum olduğunu anlamaya başlıyorum. Yaptığım şeylerin bazılarını neden yaptığımı gerçekten anlamaya çalışıyorum ve sanırım terapiye gitmemi istemen, benden isteyebileceğin en iyi şeydi."

Dudak büktüm ama Neil'ın bakışları sabitti. "Biliyor musun, Rebecca'yı da kaybetmiştim. Bu zorlandığım tek ilişki değildi."

Rebecca eski eşiydi. Cam'in annesi.

"Ali, sen hayatımdaki en önemli insandın, hâlâ öylesin. Sana bunu düzgün bir şekilde gösteremediğimin farkındayım ama ben..." Duraksadı. "Çocukluğumda şahit olduğum annem ve babamın ilişkisi sağlıklı değildi. Babam sana yaptığım şeylerin bazılarını anneme yapardı. Sanırım seni kaybetmekten çok korktuğum için ben de aynı şeyleri yaptım." Elini uzattı. "Bunun mantıksız olduğunu biliyorum. Ama özgüvenini sarstıysam, bunu beni asla terk etmemen için yaptım. Bunun doğru olmadığını biliyorum. Bir mazeret değil. Ama *sebebi* bu. Hiçbirini seni sevmediğim için yapmadım. Sevdiğim için *yaptım*. Bununla nasıl baş edeceğimi bilemedim."

Başımı iki yana sallayarak ona baktım. "Beni *aldattın*."

Neil'ın gözlerinde hüzün vardı. "Biliyorum. Bu ilişkiyi tamamen berbat ettiğimi biliyorum. Sorunlarım var, Ali. Terk edilme ve özgüven sorunlarım var. Sanırım beni terk etmeye hazırlandığını görebildiğim için o şekilde davrandım; ilişkiyi sabote edersem, gidişatın kontrolünün bende olacağını düşündüm. Rebecca'ya da aynı şeyi yapmıştım. Sorunlarım... var. Ve bu konuda hâlâ yapmam gereken çok

şey var. Yapmazsam, asla mutlu olmayacağım ve başkalarını da mutlu edemeyeceğim." Duraksadı. "Evi sana vereceğim."

Kollarımı indirdim.

"Senin olabilir," dedi. "Ne istersen senin olsun."

Dudaklarımı ıslattım. "Taşınacak mısın?"

Başıyla onayladı. "İstediğin buysa, evet."

Gözlerimi kıstım. "Peki *sen* ne istiyorsun? Çünkü bu cömertliğin bir bedeli olmadığını hiç sanmıyorum."

Bakışlarını yere dikti. "Tek istediğim benden nefret etmemeye açık olman." Gözlerini tekrar benimkilere doğrulttu. "Belki birkaç ay içinde, hayatımı biraz daha çözdükten sonra, benimle birlikte birkaç çift terapisine gelmeye razı olursun. Anlaşmanın kendi üzerime düşen kısmını yaptığım için değil. İstediğin için. Sırf görmek için. Çünkü bir zamanlar beni sevdiğini ve daha iyi olabileceğimi biliyorum. Seni kaybetmekten çok korkuyorum."

O anda yüzündeki ifadeyi bildiğimi fark ettim. Sadece onun yüzünde daha önce hiç görmemiştim. İçtendi.

Sert ifademin biraz yumuşamasına izin verdim. "Düşüneceğim."

Neil nazikçe gülümsedi. "Pekâlâ. Teşekkür ederim."

Bir an duraksadım. "O gün Daniel'a karşı kibar olduğun için teşekkür ederim."

Gözlerini kaçırdı. "Biriyle görüştüğünü biliyordum. Aptal değilim." Gözlerini bana dikti. "Ama nezaket hiçbir şeye mal olmaz. Böyle söylemiştin, değil mi? Benden de bunu görmek isteyeceğini düşündüm."

Sözlerine dair bir şey gözlerimin dolmasına sebep oldu. Neil bir anda kendini aşmış falan değildi. Dolaylı olarak buna yol açan Daniel'dı.

Daniel sudaki bir dalgalanma gibiydi. Herkese dokunuyordu. Tanışmadığı insanlara bile.

Neil bana son bir bakış attı. Sonra dışarı çıktı. Kapıyı açtığında, Bri kapıyı tıklatmak için elini kaldırmış orada duruyordu. "Neil," dedi şaşkınlıkla. "Yanlış odada mısın? Alt katta birkaç yetim çocuk var. Acele edip onları yakalarsan, onlara Noel Baba'nın gerçek olmadığını söyleyebilirsin."

Neil, Bri'nin sözlerine ve pis bakışlarına aldırmadan gitti.

Bri kenarları tuzla kaplı iki kadeh ve saf tekila gibi kokan bir sürahiyle içeri girdi.

"Margaritalar!" dedi ahenkli bir sesle. "Çok sert. Patrón'u kalbimle ölçtüm." Kapıyı tekmeleyerek arkasından kapattı. "Şeytan ne istiyormuş?"

"Özür dilemek istedi."

Kadehleri komodine bıraktı. "Sahiden mi?"

"Sanırım." Yatağa oturdum. "Evi bana veriyor."

"Gerçekten mi?"

"Öyle dedi. Ayrıca, yarınki akşam yemeğinde babam beni onun yanına oturtacakmış."

"Elbette öyle yapar." Öğürüyormuş gibi parmağını ağzına soktu.

İçkilerimizi doldurmaya başladı. "Ben olsam o özre çok fazla anlam yüklemezdim. Bilmen için söylüyorum, o tür insanların onda dokuzu gerçekten değişmezler. Sadece daha iyi manipüle etmeyi öğrenirler, böylece değiştiklerini sanırsın, sonra aynı boku tekrar yerler."

Başımla onayladım. "Biliyorum. Her zaman değişmezler." Duraksadım. "Ama değişmek istediğine *inanıyorum*."

Bri bir süre düşündükten sonra başını eğdi. "Pekâlâ. Bu kadarı doğru olabilir."

Pembe karışımı bana uzattı ve kendi kadehiyle yatakta yanıma oturdu. "Kadeh kaldıralım," dedi. "Yakında eski olacak kocama. Umarım klamidyanın antibiyotiğe dayanıklı versiyonu ona bulaşır."

Kahkaha attım ve kadehlerimizi tokuşturduk. Sonra birer yudum alınca, suratımızı ekşittik.

"Aman Tanrım," diye öksürdüm.

"Vay canına!" Bri başını iki yana sallayıp öksürdü. "Off. Karaciğer kontrolü alarmım yandı."

Suratımı ekşiterek güldüm.

"Sanırım şimdiden yeterince içtik." Kadehimi benden alıp komodinde kendisininkinin yanına koyduktan sonra tekrar oturdu.

Elbisemin eteğinin üzerine doğru yatağa uzanınca, Bri de benimle birlikte uzandı. İkimiz de tül bulutu içinde tavana baktık.

"Onu özlüyorum..." diye fısıldadım.

Bri uzun bir süre duraksadı. "Biliyorum."

Bri süre sessiz kaldık.

"Dün gece onu aradım. Kendime engel olamadım. İmkânsız geliyor, Bri. Bunu nasıl atlatacağım?"

Başını çevirip bana baktı. "Derek ve eşinin en iyi yanı ne, biliyor musun? Bir süredir bunu düşünüyordum."

"Ne."

"Lola *dışında* Derek'in bu ilişkide hiçbir çıkarı yok. Annenle baban kadından nefret ediyorlar. Derek'in arkadaşları onu anlamıyorlar. Lola'yla birlikte olmak için Kamboçya'ya taşınmak zorunda kaldı. Bu yüzden onu gerçekten sevdiği için onunla birlikte olduğunu anlıyoruz. Başka bir açıklaması yok." Tavanımdaki vantilatöre baktı. "Keşke böyle bir şeye sahip olsaydım."

"Daniel'ı herkesten çok seviyorum ama bu diğer her şeyi ortadan kaldırmıyor."

"Ortadan kaldırması gerekmiyor. Sadece bazı şeylere öncelik veriyor."

Başımı iki yana salladım. "Şu anda mutlu olmam gerekir," diye fısıldadım. "Evimi aldım. İstediğim işi aldım. Annemle babam yakamdan düştüler. Royaume'a karşı sorumluluklarımı yerine getiriyorum. Neil nihayet hayatım-

dan çıkacak. Binlerce insana yardım edebileceğim, hayat kurtaracağım, bir fark yaratacağım. Ama yüzde yüz *perişanım*. O kadar mutsuzum ki buna dayanamıyorum, Bri. Tüm bu şeyler o kadar muhteşem, önemli ve anlamlıysa, o zaman neden böyle hissediyorum?"

"Çünkü nefes alamıyorsun."

Ona bakmak için başımı çevirdim. "Ne?"

"İçin ölü. Sana hayat veren şeyi kaybettin."

Sessizce onu izledim. "Nick gittiğinde böyle mi hissettin?"

Bri dudak büktü. "Sikerler, hayır. Sen benden daha kötü durumdasın."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Ciddiyim, o pisliğe bu zevki tattırmazdım ben. Ama sen. Sen perişansın."

Hafifçe güldüm.

Dönüp bana baktı. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Evet..."

"Bütün hayatını silip en baştan inşa edebilseydin ve kimse hayatını nasıl yaşayacağını sorgulamasaydı, sıralaman nasıl olurdu? Royaume her şeyden önce mi gelirdi? Sonra ailen? Sonra Daniel mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır..."

"Ne peki?"

Bir süre duraksayıp düşündüm. "Daniel. Sonra Wakan. Sonra Royaume ve sonra diğer her şey gelirdi."

Bri parmağını bana doğrulttu. "*Bu yüzden* berbat hissediyorsun, Ali. Düzenin şaşmış."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Tüm hayatını başkalarına göre, senden beklenilenleri yapacak ve körü körüne hizmet edecek şekilde şartlandırdığını söylemeye çalışıyorum. Daha *doğmadan* önce Royaume Northwestern'e söz

verildin. Bu çok önemli bir şey, öyle olmadığını söylemiyorum ama yapmak zorunda olduğun anlamına da gelmiyor. Kendine öncelik vermeye *karar verebilirsin*, seçim yapma hakkın var. Kolay bir seçim değil. Sonuçları olacak. Ama bir seçim şansın *var*.

"Daniel olmadan hayatın bu kadar kötüyse, belki de önceliklerini yeniden değerlendirmelisin. Derek öyle yaptı. Demek istediğim, Kamboçya'ya taşınmayı göze aldığına göre, o da şu anda senin hissettiğin gibi hissetmiş olmalı, değil mi? Royaume'u, seni ya da anne babasını önemsemediğini sanmıyorum. Sadece günün sonunda, hiçbirini *Lola* kadar önemsemediğini düşünüyorum." Omuzlarını silkti. "O Derek için tartışmaya kapalıydı."

"Onun için tartışmaya kapalıydı..."

"Evet. Yanında olmadan yaşayamayacağı tek şey oydu. Diğer her şey ikinci planda kalıyordu."

Başımı iki yana salladım. "Ama... ama Royaume'dan ayrılamam..."

"Ayrılamaz mısın? Nerede olursan ol insanlara yardım edeceksin, Ali. Evet, Royaume'da olduğun seviyede olmayacaksın. Ama yine de hayat kurtaracaksın. Derek öyle yapıyor. Bir yolunu buldu. Şahsi fikrimi sorarsan, yüz yirmi beş güzel, yuvarlak bir sayı."

Doğrulup şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne? Ciddiyim. Şimdi gidersen, şu anda hissettiğinden daha kötü mü hissedeceksin?" diye sordu. "'Sikerler' deyip kenara çekilirsen, bugün olduğun kadar mutsuz olacak mısın?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Çünkü yanıt şaşırtıcı derecede basitti. "Hayır."

"Bu şekilde hissetmene gerek yok. Gerçekten yok. İşi bırak. Git. Onu seç. *Kendini* seç."

Uzun bir süre ona baktım. Sonra güçlükle nefes almaya başladım.

Gitmeyi düşünme iznim yoktu. Bunu öneren kişi olamazdım çünkü fazla bencilce olurdu bu. Yasaklanmış bir hayaldi, aklımdan geçiremeyeceğim kadar hainceydi. Ama bunu Bri evrene söylediği anda, kalbim buna tutunup koştu âdeta.

Ya bunu yaparsam?

Ya bırakıp gidersem?

Bir kez olsun *kendi* istediğim şeyi yaparsam ne olurdu? Annemle babamı, aile mirasını ya da bulunduğum yerde kalırsam günün birinde benden yararlanacak, hiç tanımadığım bir sürü insanı düşünmeyi bırakırsam?

Zihnim bir anda buna odaklandı ve hızlı çekimde ilerleyen bir film gibi istifayı zihnimde oynattı.

Zihnimde, arabamla Wakan'a gidiyor, Daniel'ın kollarına atlıyor, boynunda hıçkırarak ondan beni affetmesini istiyordum.

Bunu sadece *düşünmenin* bile getirdiği rahatlık elle tutulur cinstendi.

Perişanlığımı, çektiğim acıyı sonlandırma düşüncesi, omuzlarımdan kalkan öylesine ağır bir yüktü ki içimden yataktan kalkıp odadan dışarı fırlamak geldi. Fikrin dile getirildiğinden beri birkaç dakika içinde büyüyüp canlandığını hissedebiliyordum; artık onu içinde tuttuğum küçük imkânsız şeyler kutusuna sığmıyordu.

Ya bunu *yaparsam*...

Ama *yapamazdım*. Değil mi?

O suçluluk duygusuyla nasıl yaşayabilirdim? O utançla?

Annemle babam olmadan...

Çünkü tüm hatalarına rağmen onlardan başka kimsem yoktu. Bunu yaparsam, benimle bir daha asla konuşmazlardı. Derek'in yaptığından daha kötü olurdu. Mirası sonlandırmış olacaktım. Bu asla affedilmezdi. *Asla*. Onları sonsuza dek kaybederdim.

Ama Daniel'ı sonsuza dek kaybedersem nasıl yaşardım?

Bunu yapmak zorunda olmadığımı, bunun bir seçim, aldığım bir karar olduğunu bilerek, önümdeki elli sene boyunca her sabah kalkıp nasıl devam edebilirdim? Bunun kendim *ve* onun için seçtiğim şey olduğunu bilerek nasıl yaşardım?

En önemli kısmı da buydu.

Rızası dışında zorlandığı bu ayrılığın Daniel'a nasıl hissettirdiği. Bu konuda hiç söz hakkının olmaması. Bu geri kalan her şeyden daha kötü değil miydi? Tek suçu beni karşılıksız sevmek olan, sevdiğim birini incitmek?

Annemle babam beni asla karşılıksız sevmemişlerdi. Asla. O zaman *ben* neden onları bu şekilde seviyordum? Neden bunu hak ediyorlardı? Neden çocuklarının verdiği kararlar hakkında açık görüşlü, toleranslı ve *sessiz* olmayı öğrenmeleri yerine ruhumu satmam gerektiğini düşünmüştüm?

Ama onlara neden bunu vermem gerektiğini düşündüğümü biliyordum...

Terapistimi zihnimde duyabiliyordum, hâlâ onunla görüşüyor olsaydım, haftalardır yaptığı gibi bunu da ayrıntılı bir şekilde açıklardı.

Babam istismarcımdı.

Neil'dan farksızdı.

Annem de onun destekçisiydi.

Tüm hayatımı babamın sevgisi ve onayının peşinde koşarak, kırıcı sözlerini kabul ederek ve tüm bunların yanına kâr kalmasına izin vererek geçirmiştim. Annemin de hep kurban olduğunu, bu işte birlikte olduğumuzu düşünmüştüm; belki bir bakıma öyleydik. Ama belki de ilk kez bunu farklı bir gözle görüyordum.

Çünkü annem bizi hiç korumamıştı.

Annem bu istismarı normalleştirmişti. Buna teslim olmuştu. Beni de bir katılımcı yapmış, babama bu şekilde davrandığında istediğini vererek davranışını pekiştirmişti. Hayatımdaki en nüfuz sahibi kadın, doğduğum günden beri bunu benim için modelleştirmiş ve bana da kabullenmemi söylemişti. Bana bunu aşılayarak beni Neil'la ilişkime hazırlamıştı. Beni aşkın böyle bir şey olduğuna inandırmıştı.

Bri haklıydı. Bana pislikleri yüceltmek öğretilmişti.

Bana bunu *annem* öğretmişti.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

İşlev bozukluğunun tüm katmanları ve var oluşlarının sonuçlarını ortaya dökmek şu an için çok fazlaydı. Bu aileye doğmasaydım, karşılıksız sevgi görseydim ya da hiç koyamadığı sınırları koyacak kadar güçlü bir annem olsaydı nasıl biri olacağımı düşünemiyordum. Geri dönemezdim. Bunu istemiyordum bile.

Tek istediğim *kurtulmaktı*.

Toksik ebeveynimi şımartmak istemiyordum. Her ne kadar onurlu bir davranış olacaksa da Royaume Northwestern'ın odun yığınında bir şehit olarak ölmek istemiyordum. Haftada seksen saat çalışmamı gerektiren işi istemiyordum çünkü beni tatmin etmesi gerekse de etmiyordu. Bu evi de bu hayatı da istemiyordum.

Tek istediğim Daniel'dı.

Daniel'sız olmak, tecrübe ettiğim her şeyden daha kötüydü. Ve bunu yaşayana kadar bilemezdim. Başıma gelene kadar en gerçekdışı hayallerimde bile onsuz bir hayatın ne kadar yaşanmaz olacağını düşünemezdim.

Ama Daniel bunu biliyordu.

Haftalar, *aylar* önce bunun nasıl bir şey olacağını anlamıştı. Bu yüzden benim için Wakan'dan ayrılmaya razıydı. O biliyordu ama *ben* anlamamıştım.

Önce boğulmam gerekiyordu.

Ve nihayet, nihayet kendimi kurtarmaya hazırdım.

Beynimde bir ışık yanmıştı.

İçimde sıkışmış kocaman bir çark dönmeye başladı ve varlığımın taşınmaz yapıtaşı kaydı. Daniel en tepeye yükselirken, diğer her şey tüm benliğimde yankılanan ağır, metalik bir tıngırtıyla yeniden yerleşti. Hayatımda ilk kez annemle babam ve Royaume bir başka şeyden sonra geldi ve bu olduğu anda, yeni bir düşünce seli ortaya döküldü. Daha önce hiç düşünmediğim fikirler fokurdayıp çalkalandı ve zihnime doldu. Zihinsel bir tıkanma son buldu ve alternatif yollar oluşmaya başladı.

Sonra ne yapacağımı anladım. Bunu o kadar net bir şekilde görebiliyordum ki gülmeye başladım.

Kalkıp telefonumu almak için odanın öteki tarafına koştum.

Bri beni izlemek için döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Hastane yönetim kuruluyla acil bir toplantı isteyeceğim," dedim, e-postamı açarken.

Bri başını iki yana salladı. "Ama bugün *cuma*. Seninle konuşmak için bu akşam gelmezler..."

"Yarın bu saatte hastane personelinde hâlâ bir Montgomery olsun istiyorlarsa gelirler."

Aceleyle bir e-posta yazıp gönderdim.

Daniel'ın dün gece söylediği şeyi yaşıyordum. Umursamadığınızda, her şey sizin şartlarınıza bağlıdır. Ya kabul ederler ya da etmezler. Sizin için önemi olmadığından, dilediğinizi isteyebilirsiniz.

Royaume'u umursamadığımı söyleyemezdim. Sadece onu Daniel'dan daha fazla umursamıyordum.

Öyleyse, pazarlık başlasın...

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM
ALEXIS

Dün geceden beri Daniel'ı arıyordum. Telefonu doğruca sesli mesaja yönlendiriyordu ve mesajlarıma yanıt vermemişti.

Çok yorgundum. Doğru düzgün uyumamıştım. Hastane yönetim kuruluyla toplantım neredeyse gece yarısına kadar sürmüştü, sonra iki saat boyunca erkek kardeşim ve eşiyle uydu telefon görüşmesi yapmıştım. Konuşmamı yeniden yazmam gerekmişti, Daniel'a gala için bir bilet ve Minneapolis'teki bir mağazadan smokin ayırtmıştım. Sonra ona bir mesaj bırakıp gelmesi için yalvarmıştım. Beni aramayınca ve mesajlarıma yanıt vermeyince, VFW'yi arayıp ona ulaşmaya çalışmıştım. Hannah haftalardır orada olmadığını söyleyince de Doug'ı aramıştım.

Dough bana Daniel'ın Wakan'dan taşınacağını, artık orada olamayacağını söyledi. Muhtemelen çoktan gitmişti.

Benim yüzümden.

Kalbini kırmıştım.

Ondan vazgeçmenin yapabileceğim en merhametlice şey olduğunu sanıyordum. Ama en merhametlice olan, kalmasına izin vermekti.

Daniel bütün dünyasını benim için bırakmaya hazırdı. O neyin önce geldiğinin her zaman farkındaydı. Sırf bu sığ,

düşmanca yerde benimle olmak için Wakan'ı, Grant Evi'ni ve mirasını bırakmaya hazırdı çünkü bensiz bir hayat onun için kabul edilemezdi.

Önemi olduğu anda, aynı şekilde hissetmemiştim.

Ondan utandığımı, ne kadar büyük olursa olsun fedakârlığa değmeyeceğini düşünmesine göz yummuştum. Ben onun her şeyiyken, onun benim her şeyim olmadığını düşünmesine izin vermiştim. En başından beri bir ayağım dışarıdaydı, ona her şeyi vermemiş, onu mahrum bırakmış, ondan saklanmıştım. Sonra da onu terk etmiştim.

Ona *ihanet etmiştim.*

Benimle bir daha konuşmak istemiyorsa, onu suçlayabilir miydim?

Bunun üstesinden gelmek zorundaydım. Yapmak zorunda olduğum şeyi yapmama yardımcı olmayacaktı. Daniel gelsin ya da gelmesin, bunu yapacaktım.

Saat akşam altıydı ve hastanenin yüz yirmi beşinci yıldönümü galasındaydım. El sıkışamaz ya da telefon tutamazdım. Elbisemin cebi yoktu, o yüzden cep telefonum onu kontrol edemeyeceğim bir el çantasında, masada duruyordu. Bri'ye Daniel'ın numarasını vermiş ve onunla iletişime geçmeye çalışmasını istemiştim. Bunun nasıl gittiğini bilmiyordum çünkü Bri kırk beş dakika önce ortadan kaybolmuştu ve o zamandan beri onu görmemiştim.

Etkinlik çoktan başlamıştı. Özenle oluşturulmuş davetli listesinde beş yüzden fazla katılımcı vardı. Bir kırmızı halı, misafirleri *Bir Yaz Gecesi Rüyası* temalı mekâna karşılıyordu.

Tavan ışıldayan yıldızların olduğu bir gece göğüne dönüştürülmüştü. Duvarlardan çiçekler sarkıyordu. Aralarında rengârenk yusufçukların olduğu kocaman çiçeklerle süslü ve keten örtülerle kaplı masalarda mumlar titreşiyordu. Ağaçlar bile getirmişlerdi. Beyaz eldivenli garsonlar

mezeler ve şampanyaların olduğu tepsileri ortalıkta dolaştırıyordu. Her barda buzdan heykeller vardı. Bir grup canlı müzik yapıyordu. Stil dergileri ve diğer medya mensupları buradaydı. Bu geceden yüzyılın partisi diye bahsediyorlardı. Şimdiden annem memnun bir şekilde bakarken, düzinelerce fotoğraf için poz vermiştim.

Annem ve babam, tebaalarının doluştuğu odadaki kral ve kraliçe gibi görünüyorlardı. Herkes ışıl ışıldı. Jessica ve Gabby seçkin kocalarıyla birlikte barın yanında, Neil ve babamlaydılar.

Kırk seneyi aşkın süredir büyük bir Royaume etkinliğinde annem ya da babam ilk kez konuşmacı değillerdi. Bunu benim üstlenmem törensel bir şekilde meşaleyi devralmaya benziyordu; Derek gitmeseydi, hiç şüphesiz bunu o yapacaktı.

Bu gala bir sene önce gerçekleşseydi, nasıl olacağını gözlerimin önüne getirebiliyordum. O alternatif gerçekliği. Yakışıklı ve karizmatik kardeşim hiç şüphesiz kendisi kadar çekici ve ilham verici konuşması esnasında herkesi güldürürdü. Ben yine burada olurdum ama büyük ölçüde göz ardı edilirdim. Benden çok daha önemli olan Neil'ın özgüvensiz kız arkadaşı olurdum. Efsanevi babam sadece ona yeterince yakın duruyorsam ve mecbur kalırsa, istemeye istemeye beni tanıtırdı insanlara.

Çok şey değişmişti.

Ve daha fazlası değişecekti.

İnsanlar gelirken, kocaman mermer merdivenden masaların olduğu balo salonuna inmeleri gerekiyordu. Bu her girişi görkemli kılıyordu ve eğlencenin bir kısmı da herkesi izlemekti. Annem ve ben merdivenin dibinde durup gelenleri selamlıyorduk.

Annem herkesin adını biliyordu. Merdivenin sonuna gelmelerinden önce isimlerini bana fısıldıyordu. Yabancı

prensler ve yüksek mevki sahipleri, emlak imparatorları, politikacılar ve aktörler. Hatta Royaume'un yaptığı ALS klinik deneylerinin büyük bir bağışçısı olan ünlü bir *vlogger* bile buradaydı.

Bu odada milyarlarca dolar vardı. Dipsiz cepler. Ve ilk kez o parayla ne yapmak istediğimi çok iyi biliyordum. Montgomery mirası için kim olacağımı, Royaume'un beni nasıl hatırlayacağını, tarih kitaplarının ne yazacağını ve hayatımın geri kalanını nasıl geçireceğimi biliyordum.

Son yirmi dört saat içinde asla mümkün olmadığını düşündüğüm bir netlik kazanmıştım.

Hayatım boyunca hep biraz kırık ve dağılmış gibi hissetmiştim. Muhtemelen sürekli başka birileri kim olmam gerektiğine karar vermeye çalıştığı içindi. Parçaların hiçbirinin doğru yere koyulmadığı, başka birinin tasarımının mozaiğiydim. Şimdi nihayet kendimi bir araya getirmiştim ve ilk kez kendimi tanıyordum.

Yönetim kuruluyla bazı düzenlemelere gitmiştim. Erkek kardeşim ve eşiyle işbirliği yapmıştım. Her şey yerli yerindeydi. Sadece Daniel'ın gelip bunu görmesini umuyordum.

Misafirlerin gelişi hızlanırken, annem bana doğru eğildi. "Çok etkilendim, Alexis. Genelde bu tür şeyler konusunda kendini rahat hissetmediğini biliyorum ama çok iyi idare ediyorsun."

Gelen bir sonraki kişinin Daniel olmasını umarak gözlerimi basamakların tepesinden ayırmadım.

"Ne kadar motive olduğumu bilseydin şaşırırdın," dedim.

Gabby ve Jessica kocalarını barda Neil'la bırakıp yanımıza geldiler. Annem geldiklerini görünce, eski bir meslektaşıyla sohbet etmek için iznimi isteyip beni onlarla bıraktı. Daniel'ın acil servise geldiği günden beri ikisiyle de ilk kez konuşuyordum.

Onları duyabileceğim mesafeye gelir gelmez, Jessica işitilebilir şekilde içini çekti. "Akşam yemeği için daha ne kadar bekleyeceğiz? Kişi başı beş yüz dolar alınan bir gecede, bizi makul bir saatte doyuracaklarını sanıyordum."

Gabby karşımda durup pipetiyle mojitosundaki buzları dürttü. "Elbisen güzelmiş."

"Teşekkürler," diye mırıldanıp basamakların tepesine baktım.

Pipetini ağzına soktu. "Philip bir apartman dairesi bulmak için Neil'ın ondan yardım istediğini söyledi."

Ben karşılık vermeyince devam etti: "Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Öyle," dedim tekdüze bir sesle.

"Buraya kadar demek?" dedi, pipetinin üstünden konuşarak. "İlişkiniz tamamen bitti mi?"

"İlişkimiz çoktan bitmişti," diye hatırlattım.

"Biliyorum. Seni geri kazanmak için bu kadar çabalaması çok romantikti sadece. Sona doğru onu destekliyordum bir bakıma."

İçimden dudak büktüm. Hangi kısmı romantikti tam olarak? Kendi evimde beni rehin alması mı? Yoksa birlikte olmaya yarı değer bir insan olabilmek için ihtiyacı olan terapiyi almayı nihayet kabul etmesi mi?

Karşılık vermeye gerek duymadım.

O sadece dedikodu peşindeydi. Gecenin sonuna doğru yeterince dedikodu olacaktı zaten ama hiçbiri Neil hakkında olmayacaktı.

Sessizliğim onu sabırsızlandırıyormuş gibi Gabby ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "O adamla konuştun mu?" diye sordu.

Bunun üzerine ona bakıp başımı yana eğdim. "Sincap adamı mı diyorsun?"

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ben..."

"Onunla tanıştın. Evinde üç gün kaldın. Adını biliyorsun," dedim. "Belki de Grant Evi'ne bıraktığın tek yıldızlı yorumu kontrol edip öyle yanıma gelmelisin."

Gabby ağzı açık bir şekilde bana baktı.

Jessica bile şaşırmış görünüyordu.

O sırada bir trompet sesi duyuldu. Herkese masalara geçmeleri gerektiğini hatırlatan sinematik bir dokunuştu bu. Jessica boğazını temizledi. "Nihayet. Hadi gidelim." Yerini almak için arkasını dönerken, Gabby de onu takip etti.

Babam elinde viskisi ve üzerinde smokiniyle yanıma geldi, annem de sohbetini bitirip basamakların dibinde bize katıldı. "Neil sana bir kadeh şarap getiriyor," dedi babam, bardaki sıraya başıyla işaret ederek.

İnsanlar oturmaya başlamışlardı ama annem ve babam kımıldamadılar.

Annem muhtemelen geride kalanları selamlamak istiyordu, babam da ya Neil'ı bekliyor ya da salondaki etkileyici pozisyonunu koruyordu. Her halükârda, bu bir sorundu.

El çantamı alıp cep telefonumu kontrol etmek istedim. Ama Daniel'ın bir anda gelip ben yokken annem ve babamla karşılaşmasından çok korkuyordum. O yüzden olduğum yerde kalıp dudağımı kemirdim ve gergin bir şekilde merdivenin tepesine baktım.

Daniel'ın gelmediği her saniye biraz daha geriliyordum. Gala saat beş buçukta başlamıştı. Bir saatten fazla gecikmişti.

Gelmeyeceğine dair umutsuzluğa kapılmaya başladım.

Beni özlediğini biliyordum. Beni hâlâ sevdiğini biliyordum. O gece onunla telefonda konuşurken bunu hissetmiştim.

Ama bu beni affedeceği anlamına gelmezdi.

Garsonlar misafirlerin önüne salataları koyarken, hastanenin son yüz yirmi beş yılının bir fotomontajı gösterilmeye başlandı. Hemen ardından sahneye çıkacaktım.

Babam içkisinden bir yudum aldı. "Konuşman hazırdır diye düşünüyorum," dedi kısık sesle. "Bu tarihi bir etkinlik. Umarım gerektiği şekilde hazırlanmışsındır."

Sakinleşmek için burnumdan yavaşça nefes vermem gerekti.

Bu gelişigüzel, umursamaz sözlerin benim için artık bu kadar aşikâr olması çok tuhaftı. Çocukluğumda bunlara o kadar alışmıştım ki fark etmiyordum bile. Neil'dan görmeyi kabul ettiğim her şeyin yapıtaşlarıydı bunlar.

Beş yüz kişinin karşısına çıkmadan önce beni cesaretlendirecek bir şeyler söylemek yerine, babam bana ne kadar az güvendiğini hatırlatmayı seçmişti. Bu galanın önemini anlamadığımı ve hazırlanmaya tenezzül etmediğimi düşündüğünü bilmemi istemişti. Ama en çok annemi hafife aldığı için beni sinirlendirmişti.

Son birkaç aydır bu gece için beni hazırlayan oydu ve anlaşılan babam son kırk senedir profesyonel bir konuşmacı olan annemin Royaume'daki hiç şüphesiz hayatının en önemli etkinliğinde beni vahşi doğaya salmadan önce üzerine düşeni yaptığına inanmıyordu. Bu onur kırıcıydı. Annem her zamanki gibi imasına aldırmadı çünkü o tartışmayı asla tercih etmezdi. Ne kendisi *ne de* benim için. Ama sorun değildi. Çünkü ben hayatım boyunca ilk kez kendim için mücadele etmeye hazırdım.

Konuşmamı yapmaya *hazırdım*. Gerçi yapmak üzere olduğum, çalıştığımız konuşma değildi. Annemle babamın neler olacağına dair hiçbir fikirleri yoktu. Yönetim kurulundan görüşmemizi gizli tutmalarını istemiştim, onlar da kabul etmişlerdi.

Bu gece sürprizlerle dolu olacaktı.

Dev ekranlarda hastanenin inşaatının siyah beyaz fotoğrafları gösterildi. Sonra renkli fotoğraflar belirdi. 1950'ler.

60'lar. Neredeyse her slaytta ailem vardı. Montaj 2000'li yılların ortasındayken, Neil şarap kadehimle bardan yanıma yaklaşmaya başladı. Babam bana doğru eğildi. "Neil ikinizin cesaretlendirici bir konuşma yaptığınızı söyledi."

"Terapinin işe yaradığını duymak güzel," dedim umursamazca, tekrar merdivenin tepesine dönerek.

"Aklının başına gelmesine sevindim," diye devam etti babam. "Burada o oğlanla birlikte olduğunu düşünüyordum da." Kadehine doğru kıkırdadı.

Tepem attı.

Başımı o kadar hızlı çevirdim ki tacım düştü. "Sakın bir daha karşımda Daniel hakkında öyle konuşma. Nikki hakkında da."

Annemin ağzı açık kaldı ve babam kadehini indirip bana uyarı dolu bir bakış attı. "Ses tonuna dikkat etsen iyi olur, genç hanım," dedi alçak sesle.

Omuzlarımı dikleştirdim. "*Hayır.*"

Annem rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Tatlım, sanırım seni çağırmak üzereler," dedi kısık sesle, elini koluma koyarak. "Belki de gidip sahnenin yanında beklemelisin. İçkinin masaya götürüldüğünden emin olurum..."

"Sizinle oturmayacağım," dedim sertçe.

Annem gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Bizimle oturmayacak mısın? Neden?"

"Farklı bir yer aldım."

"Neil'la oturmayacak mısın?" diye sordu babam şaşkınlıkla.

"Hayır, oturmayacağım. Daniel'ı davet ettim, şanslıysam gelir, böylece ona o şekilde davranmana izin verdiğim için beni affetmesini *isteyebilirim.*"

Ve *kendi* davranışım için.

Fotoğraf gösterimi bitti ve yönetim kurulu başkanı podyuma çıktı. İki dakika içinde sahnede olacaktım.

Başımı iki yana sallayarak şaşkın görünen anneme ve babama baktım. "Anne, umarım kendi sesini bulursun. İçinde bir yerlerde olduğunu biliyorum. Kendi iyiliğin için Tanrı'dan tek dileğim onu bulmaya çalışman."

Babama döndüm.

"Baba, yapayalnız, yaşlı bir adam olacaksın. Dünyan zihnin kadar küçülmek üzere. Çocukların yanında olmayacaklar. Onların sevdiği insanları tanıma ayrıcalığına sahip olmayacaksın. Torunlarını kucağına alamayacak, büyüdüklerini göremeyeceksin." Başımı iki yana salladım. "Ama en azından *Neil* yanında olacak."

Dönüp sahneye doğru ilerledim. Sonra durup tekrar onlara baktım. "Ayrıca, yarından itibaren şeflikten istifa edeceğimi bilmenizi istiyorum."

Annemin yüzü düştü, babam da kıpkırmızı kesildi.

"Bana bir iyilik yapın ve Neil'a evin onun olabileceğini söyleyin. Hafta sonuna kadar taşınmış olacağım. Seni zahmete sokmamak için ben reddimiras yaparım. Şimdi izninizle. Gidip bir konuşma yapmam gerekiyor."

Elbisemin eteklerini toplayıp masaların arasında ilerledim ve takdim edilirken sahneye çıktım.

Arkamda iki geniş ekran süzülürken, alkışlar arasında kürsüye geçtim. Yönetim kurulu başkanına teşekkür ettim ve mikrofonumu düzeltirken seyircilere göz gezdirdim.

Annemin gözetimi altında aylarca çalıştığım konuşmayı yapmayacak olsam da bir telepromptera ya da notlara ihtiyacım yoktu. Hazırdım. Son derece sakindim. Sanki bunu yapmak için doğmuştum; aslına bakılırsa, öyleydi.

Babam hiçbir zaman benden bir şey olacağını beklememişti. Bir süre ben de beklememiştim. Hayatım boyunca babam bana kendimi en zayıf halka, en işe yaramaz prenses gibi hissettirmişti. Aile DNA'mı boşa harcadığımı.

Ama bugün tam bir *Montgomery*'ydim.

Damarlarımda dolaşıyor, içimden taşıyordu. Soyumun can attığı her şeyin son biçimi gibi hissediyordum. Bir Montgomery olma konusunda Derek'ten daha iyiydim çünkü beni aile mirasıma bağlayan çağrıya nihayet kulak vermiştim. İçimde bir ateş yakmıştı. Bir şeye inanan birinin yorulmak bilmeyen azmi ve bıçak gibi keskin odağına sahiptim.

Başlamak için sabırsızlanıyordum.

Bri ve Daniel'ı görmek için son kez kalabalığa göz gezdirdim ve Bri'nin salonun arka tarafında belirdiğini gördüm. Bana el sallayıp başparmaklarını havaya kaldırdı.

İyi şanslar mı demek istiyordu? Yoksa Daniel'ı buldum mu demek istiyordu? Daniel yanında değildi...

Bir kez daha insanlara bakındım ama onu göremedim. Başlamak için daha fazla bekleyemezdim. O yüzden başladım.

"Royaume Northwestern'ın tarihindeki bu önemli dönüm noktasında bize katıldığınız için teşekkür ederim." Sesim istikrarlı ve kendinden emindi. "1897'de bugün kapıları ilk kez açıldı ve büyük büyük büyükbabam Dr. Charles Edward Montgomery işine başladı. Yüz yirmi beş sene sonra bugün ailemin inanılmaz bir şekilde gurur duyduğu mirası devam ettiriyorum ve dünyanın en iyi hastanelerinden birinin koridorlarında dolaşıyorum.

"Cömert bağışlarınız sayesinde tıpta çığır açan gelişmelere imza attık, dünyanın önde gelen eğitim ve araştırma hastanelerinden biri olduk, sayısız hayat kurtardık. Royaume en iyi tıp doktorlarından bazılarına ev sahipliği yapıyor. Eşsiz yeteneklerin buluştuğu bir noktayız ve tıbbi gelişmeler konusunda endüstrimize önderlik ediyoruz. Bu temelin gücüyle bu gece size Montgomery Mirası'nın ve ailemin Royaume Northwestern'la ilişkisinin izleyeceği yeni yönü duyurmaktan mutluluk duyuyoruz."

Bu noktada annem hazırladığımız konuşmadan saptığımı anladı.

Son kelimelerimi idrak ederken yüzünün aldığı ifadeyi izledim, sonra da eğilip telaşla babama bir şey söyledi.

"Bildiğiniz gibi Royaume'da acil servis şefiyim," diye devam ettim. "İşimde öğrendiğim bir şey varsa, hastaların uygun fiyatlı rutin tıbbi bakıma erişimleri olsaydı birçok açıdan acil durumların acil olmayacağıdır.

"Fahiş fiyatlar insan hayatına mal oluyor.

"Tedavi edilmemiş kesiklerin sepsise dönüştüğünü gördüm. Hastalar antibiyotik almak için basit bir doktor ziyaretini maddi olarak karşılayamadıkları için sinüs enfeksiyonları zatürreeye dönüşüyor. İnsülini idareli kullandıkları için uzuvlarını kaybeden diyabet hastaları, doğru düzgün yıllık görüntülemeye erişimleri olsaydı daha erken teşhis edilip tedavi edilebilecek dördüncü evre kanser hataları gördüm." Sözlerimin etkili olması için duraksayıp bir kaşımı kaldırarak seyircilere baktım. "Acil servise gitmeye maddi imkânları el vermediği için olta iğnesi ve cinle dikiş atılan hastalar gördüm."

Salondakilere kıkırdamaları için bir saniye verdim.

"Bir binaya ekleyebileceğimiz kanat sayısının sınırı var. O yüzden Royaume Western'in iyileştirici gücünün yeni bir şekilde genişlemesinin vakti geldi.

"Önümüzdeki haftadan itibaren Royaume'un ilk komşu klinik merkezlerinin temelini atmaya başlayacağız. Bu kliniklerin ilki Wakan kasabasının Grant Bölgesi'nde, ikincisi erkek kardeşim Doktor Derek Montgomery ve eşi Nikki'nin çoktan hizmet ettikleri Kamboçya'daki ıssız bir merkezde olmak üzere düşük gelirli, muhtaç topluluklara ücretsiz tıbbi yardım sağlayacak.

"Wakan bölgesiyle ilgilenmek üzere bizzat görev yerimi değiştireceğim.

"Önümüzdeki on sene boyunca, amacımız dünyanın her yerindeki imkânları kısıtlı topluluklara bu progra-

mı ulaştırmak olacak." Duraksadım. "Bugünden itibaren Royaume Northwestern sadece burada olmayacak. Bize en çok nerede ihtiyaç duyuluyorsa, orada olacağız.

"Royaume Northwestern ailesinde bir Montgomery olarak büyümek benim için büyük bir ayrıcalıktı. Royaume Northwestern lütfunu atalarımın inşa ettiği duvarların ötesine taşıyarak üstünlük geleneğimizi sürdürmekten heyecan ve onur duyuyorum.

"Bugün cömert olun. Yüksek tekliflerde bulunun. Yeni bir başlangıç inşa ediyoruz.

"Teşekkür ederim."

Büyük bir alkış tufanı koptu.

Gabby ve Jessica'nın tezahürat edip başlarıyla onayladıklarını gördüm. Neil alkışlıyordu. Beni ayakta alkışlayan Bri'nin yüzünde o kadar büyük bir gülümseme vardı ki patlayacak gibi görünüyordu. İşin ilginç yanı, annemle babam da öyle görünüyorlardı. Annem gülümserken, onu hiç görmediğim kadar gururlu görünüyordu. Babam bile sırıtıp alkışlıyordu.

İronik bir şekilde muhtemelen onu ilk kez etkilemiştim. Çığır açıcı ve yenilikçi bir şeydi yaptığım. Enstütü için ileriye dönük bir hamleydi, hastanenin daha önce hiç yapmadığı bir şey Derek'i saflara döndürmüş ve imtiyazın belki de nesiller boyunca devam etmesini garanti altına almıştı. Önceliklerimi sıraya koyar koymaz bu fikri bulmakta hiç zorlanmamıştım çünkü en çok önemsediğim şeye hizmet ediyordu.

Daniel, Wakan, Royaume ve diğer her şey. Bu sıralamayla.

Kabul etmezlerse, istifa etmeye hazır bir şekilde o toplantıya girmiştim. Ama yönetim kurulu buna bayılmıştı. Yıldönümü galaları için büyük bir duyuruları, heyecan verici yeni bir girişimleri olmuştu, üstelik personelde iki genç ve hevesli Montgomery olmaya devam edecekti. Nikki de dahil olduğu için üç hatta.

Nikki erkek kardeşimin yapacağı şeylere ortak olacaktı ve babamın gelini hakkındaki öngörüsüz fikirlerine rağmen Lola Simone güçlü bir müttefikti. Şöhreti sayesinde küresel ölçekte erişimi ve yüzlerce önemli bağlantısı vardı, ayrıca hayırseverlik işleri sebebiyle çok saygı görüyordu. Nikki Montgomery, Royaume Northwestern'a annem kadar çok bağışçı çekecekti. Etkisi ölçülemez boyutlarda olacaktı ve bu programın başarısını garanti altına alacaktı. Yönetim kurulu bunun farkında olduğu için oybirliğiyle teklifimi desteklemişti ve bu kısmen *onun* sayesindeydi.

Belki günün birinde babam tüm bunlara yol açanların Daniel ve Nikki olduğunu kabul ederdi. Belki bir gün babam özür diler ve Derek ile benim kendimiz için seçtiğimiz hayatları kabullenir, bu hayatların bir parçası olmaya çalışırdı. Nezaket göstermeyi öğrenirdi. Öğrenmesini umuyordum. Babam öğrenmese bile, annemin en sonunda ayak direyip bunu yapmayı seçmesini umuyordum.

Bazen uyandırma ikazı yeterince güçlü olduğunda kişinin gerçekten uyandığını tecrübelerime dayanarak söyleyebilirdim.

Her halükârda aldığım karardan memnundum. Derek de ben de memnunduk.

Gelgelelim, Daniel'ı hâlâ göremiyordum. Şimdiye kadar burada olması gerekirdi. Gelecek olsa burada olurdu.

Ümitsizliğe kapıldım.

Ona ulaşmaya çalıştığımı bilmediğini sanmıyordum. Bri ve ben ona ulaşamadıysak, yazılı ve sesli mesajlarımın hiçbiri ona ulaşmadıysa bile, Doug şimdiye kadar onu aramış olmalıydı. Biliyordu.

Yanıtını almış oldum. Hayırdı.

Onu birçok kez ve çok fazla incitmiştim. Gelmediği için onu suçlayamazdım.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Çünkü yine de Wakan'a taşınacaktım.

Bir Montgomery'den ziyade biraz Grant olduğumu fark etmiştim. Dünyayı değiştirmek istiyordum. Ama buna *oradan* başlamak istiyordum. Bunu yapacaktım da.

Belediye başkanları benimle bir daha konuşmasa bile.

Alkışlar arasında kürsüden uzaklaştım. Sahneden indiğim anda heyecanlı birkaç bağışçı tarafından durduruldum. Herkes bir binaya isimlerinin verilmesini istiyordu ve şimdiden müsait iki kliniğimiz vardı. Hevesleri beni mutlu etti ama gerçekten gidip telefonumu kontrol etmek ve Bri'yle konuşmak istiyordum. İnsanlarla el sıkışıp onlardan ayrılmaya çalışırken, mermer merdivenin tepesinde birinin belirdiğini gördüm. Görüş alanıma girdiği sırada nefesimi tuttum.

Daniel...

Onu görünce âdeta kalbim durdu.

Siyah smokin giymişti. Bir eli tırabzandaydı ve salondaki tüm kadınlar ona bakıyorlardı ama o sadece *bana* bakıyordu. Onu hiç bu kadar yakışıklı ve mutlu görmemiştim.

"Affedersiniz," dedim nefes nefese.

Elbisemin eteklerini tutup kalabalığın arasında güçlükle ilerledikten sonra koşmaya başladım. Ona yaklaştığımı görünce sırıttı ve basamaklardan hızla inmeye koyuldu.

Onu gördüğüme o kadar sevinmiştim ki gülüyor muydum, ağlıyor muydum yoksa her ikisinden de biraz mı oluyordu emin değildim.

Dans pistinin ortasında buluştuk. Herkesin gözünün önünde dünyalarımız çarpıştı.

"Geldin," dedim, kollarımı ona dolayarak.

"Elbette geldim," diye fısıldadı.

"Daniel, çok üzgünüm," dedim güçlükle. "Lütfen, *lütfen* beni affet."

Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı.

Gözlerim yaşlı bir şekilde ona baktım. "Seni çok seviyorum. Çok büyük bir hata yaptım..."

"Şişşş..."

"Hayır. Evime geldiğin gün oracıkta çantamı toplayıp seninle birlikte yola çıkmam gerekirdi. Aylar önce burayı terk etmeliydim. Her şeyi berbat ettiğimi sandım. Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum."

"Sana kızgın kalacak kadar güçlü olduğumu söylemek isterdim," dedi Daniel biraz boğuk bir sesle. "Ama değilim. Mesajını aldığım anda geldim. Sonra smokin mağazasının önünde kamyonetim bozuldu ve Bri gelip beni almak zorunda kaldı. Uber kullanmayı bilmiyordum."

Gözyaşlarım gözlerimi yakarken güldüm.

"Konuşmamı dinledin mi?" diye sordum, yanaklarımı silerken.

"Dinledim. Merdivenin tepesinden izledim. Beni görmeni, seni heyecanlanmayı istemedim."

"İstifa edecektim, Daniel. Şartlarımı kabul etmeselerdi bile seninle birlikte olmak için gidecektim. Royaume olsun ya da olmasın, Wakan'a gelecektim."

Nazikçe bana gülümsedi. "Tanrım, çok güzel görünüyorsun," dedi nefes nefese.

Gözyaşlarımın arasından ona gülümsedim ve orada öylece durduk.

Böylesine tamamlanmış hissetmek inanılmazdı. Mozaiğimdeki son parçayı o tamamlamıştı. Onsuz asla doğru düzgün bir bütün olmazdım. Onunla hiç tanışmasaydım ya da kim olduğunu bilmeseydim bile.

Müzik grubu Spandu Ballet'in "True" adlı şarkısını çalmaya başladı. Daniel tek kaşını kaldırdı. "Benimle dans etmek ister misin?"

Gülümsedim. "Evet." Başımla onayladım. "Elbette seninle dans etmek isterim."

Kolumu boynuna doladım. O da kalbine koyduğum elimin üzerine avucunu koydu ve çiçeklerle, ışıldayan yıldızlarla dolu bu sihirli odada beni döndürmeye başladı.

Bir peri masalı gibiydi. Büyülü bir ormandaki bir prense benziyordu.

Gerçi o her zaman bir prensti. Sadece diğer insanlar onu ilk kez böyle görüyorlardı.

Dans pistinde bizden başka kimse yoktu. Daniel beni döndürürken, elbisemin kocaman tülü etrafı süpürdü ve bir spot ışığı yanıp bizi takip etmeye başladı.

Tüm salon bizi izliyordu. Öyle yapmalarını istedim de.

Herkesin beni sevdiğim adamla birlikte görmesini istedim. Çünkü kendi dünyamın önünde onu sevmekle *gurur* duyuyordum. Üzerinde bir kot pantolon ve tişört, ayaklarında çamurlu botları ve kollarında dövmeleriyle gelse bile gurur duyardım. İçeri Kevin Bacon'la girse bile gülümseyerek kollarının arasına koşardım.

"Bu yeni iş ne anlama geliyor?" diye sordu bana dönerek. "Açıldıklarında diğer kliniklere seyahat etmen mi gerekecek? Göçebe mi olacağız?" diye takıldı.

Hafifçe güldüm. "Hayır. İşim kliniklerin maddi anlamda desteklendiğinden emin olmak. Aslına bakarsan, *birçok* partiye gitmem gerekecek. Muhtemelen bu smokini satın almalıyız," dedim klapasını çekiştirerek.

Daniel yakasını çekti. "Gerçekten çok rahatsız. Daha önce hiç smokin giymemiştim."

"Sen bir de korse dene."

Güldü.

"Sanırım seni büyük eve taşımam gerekecek. Tüm balo elbiselerin için giysi dolabına ihtiyacın olacak."

Gülümsedim. "Damask odasına taşınabilir miyiz?" diye sordum.

"Elbette. Ama..." dedi, bana sert bir bakış atarak. "Evli olmadığımız sürece seninle orada yaşayamam."

Neşeli bir şekilde nefesimi tuttum. "Ne? Nedenmiş?"

"Orası büyükannem ve büyükbabamın odası. Eşim olmadığın sürece orada sana yapmak istediğim şeyleri yapamam. Doğru olmaz."

Bunu düşünür gibi yaptım. "Hımm. Bir de hayaletli. Orada yalnız kalabileceğimden emin değilim. Bence bir an önce evlenmeliyiz. Hastanenin yönetim kuruluna soyadımdan vazgeçmeyeceğime söz verdim ama sanırım Dr. Alexis Montgomery Grant kulağa güzel geliyor, değil mi?"

Daniel gözlerini kıstı. "Hiçliğin ortasındaki küçük bir kasabada yaşayan bir marangozla evlenmenin senin için mahsuru yok mu yani?"

"Önümüzdeki elli yılı geçirmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum. Ayrıca, buna mecburuz. Doug mutlu son olmayacağına dair benimle yüz dolarına bahse girdi."

Daniel gülerken tüm yüzü aydınlandı.

Dr. Alexis Montgomery Grant.

Günün birinde Daniel ve benim bizden önce gelen Grantlar gibi VFW'nin duvarlarında sararmış ve çerçevelenmiş gazete makaleleriyle hatırlanacağımız aklıma geldi ve bu fikir öylesine gururlu ve eksiksiz hissetmemi sağladı ki bunu kelimelerle ifade edemezdim. Hastane koridorlarında asılı gösterişli tablolar, *Forbes*'ta çıkan makaleler ya da History Channel belgesellerinden daha iyiydi; gerçi muhtemelen onlar da olacaktı.

Her iki tarafın da en iyi özelliklerine sahip olacaktık. Onunla şaşalı bir baloda dans edebilir, sonra beni kasabamız ve halkımızla *–ailemizle–* ilgilenmek için eve götürme-

sine izin verebilirdim. Çünkü bazen gerçek ailemiz içine doğduğumuz aile değildir. Bazen ailemizi kendimiz buluruz.

Ve ben ailemi Wakan'da bulmuştum.

Daniel'da bulmuştum.

Yine gözlerim dolmaya başladı.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu Daniel nazikçe.

"Çünkü çok mutluyum." Islak kirpiklerimin arasından ona baktım. "Buradan asla ayrılmayalım. Sonsuza kadar bu anda kalalım."

Etrafına göz gezdirip başıyla onayladı. "Yani buraya bir yazlık ev yapacağımı söyleyemem. Ama aslına bakarsan, ağaçlar çok güzel."

O kadar güldüm ki beni belimden tutup kendisine çekti ve alnını benimkine yasladı.

Gülümsedim. "Öp beni, Daniel Grant."

Şok olmuş gibiydi. "Burada mı? Herkesin önünde mi?"

"Burada. *Herkesin* önünde."

Beni döndürmeyi bıraktı ve tüm gala bizi izlerken, tüm gözler üzerimizdeyken, salonun ortasındaki kocaman avizenin altında durduk. Daniel'ın dudaklarıyla dudaklarım arasında birkaç santim vardı.

"Nasıl istersen."

SONSÖZ
DANIEL

Yedi Ay Sonra

Doug VFW'nin öteki ucundan başıyla eşimi işaret etti. "Onu pazartesi günü bana izin vermeye ikna edebilirsen, sana yüz dolar veririm."

Gülerek bilardo toplarına vurdum. "Bu patronunla senin aranda."

"Hadi, dostum. Ateşli bir randevum var."

Duraksayıp omzumun üzerinden ona baktım. "Kadın senin fotoğraflarını görmesine rağmen gelecek mi?"

Brian güldü.

Doug klinikte yarı zamanlı çalışıyordu. İlkyardım teknisyeni sertifikasını almıştı ve Royaume-Wakan kliniğinin tayin edilmiş ambulans şoförüydü. Son derece yarı zamanlı bir işti ve genellikle teçhizatı ve yakıtı kontrol etmekten, gerektiğinde birini Rochester'daki hastaneye götürmesinden ibaretti. Pazartesi de envanter günüydü.

Brian başını ona doğru salladı. "Onu işe götür. Ambulansı göster. Havalı görünürsün."

"Alexis bana izin vermez. Ayrıca bu pislik bana bir günlük izin çıkartmıyor. Dostum, ikinizi de desteklememin karşılığında bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

Saatime baktım. "Desteklemekten kastın ikimizi de sana kıyasla daha iyi göstermekse, evet, bizi destekledin."

Brian alaycı bir şekilde güldü.

Doug, Fanta'sından bir yudum aldı. "Ben olmasaydım, ortalıkta uçuşacak berbat penis fotoğraflarını *düşünmek* bile istemiyorum. Tüm evliliğini benim uzmanlığıma borçlusun. Ne diyeceğim, biliyor musun? Canın cehenneme. Bir daha aptal köpeğine göz kulak olmamı isteme. Bunu yapmayacağım."

Kahkaha attım.

Alexis müzik kutusunun yanında Doreen'le sohbet etmeyi bitirmişti ve bardan bana doğru geliyordu. Gelişini izlerken gülümsedim.

Henüz kimseye söylememiştik. Önce on ikinci haftayı geride bırakana kadar beklemek istiyordu. Karnını fark etmek için çok erkendi ve üzerinde kamuflaj desenli kapüşonlum olduğu için karnı belli olsa bile anlaşılmazdı. Ama bunu bilmek ağzımın kulaklarıma varmasına yol açıyordu ve aynı şey Alexis için de geçerliydi.

Şimdiden çocuklarımızın Montgomery-Grant olmalarına karar vermiştik. Böylece istedikleri aile mirasını seçebilirlerdi.

Eşimi ilk görüşümün üzerinden neredeyse bir sene geçmişti. Şık arabasıyla hendeğe saplanmış ve benimle sadece iki santim açtığı penceresinin ardından konuşan güzel bir kadındı.

Şu anda hayatım çok farklıydı. O tesadüfi karşılaşmanın tüm bunlara yol açabileceği hiç aklımdan geçmezdi. O kahrolası rakun yüzünden bu kadar mutlu olabileceğimi tahmin edemezdim.

Galadan üç ay sonra evlenmiştik. Alexis kliniğin inşaatı tamamlanmadan önce evlenmek istemişti, aksi takdirde balayına çıkamayacak kadar meşgul olacaktı. Tüm kasaba bunun için kapanmıştı.

Alyanslarımızı evdeki tırabzanın ahşabından yapmıştım. Onları birbiriyle uyumlu olacak şekilde oyup su geçirmez hâle getirmiştim. Alexis'in bir elmas yüzük isteyebileceğini düşünmüştüm, işlerim de çok iyi gittiği için bir tane alabilirdim ama yüzükleri benim yapma fikrim hoşuna gitmişti.

Doug'ın çiftliğinde evlendik. Yemekleri Jane hazırladı, Alexis tanışma biçimimizin anısına Nadia Cakes'ten bana rakun şeklinde bir damat keki sipariş etti.

Alexis'in erkek kardeşi ve meşhur eşi geldi, o yüzden üç yüz elli tane gizlilik sözleşmesi imzalatmak zorunda kaldık.

Derek ve Nikki'yi çok sevmiştim. Kamboçya'dan gelip iki hafta bizimle kaldılar.

Alexis'in babası düğüne gelmedi.

Gelmeyeceğini biliyorduk. Ama annesi geldi ve ikimiz de çaba göstermesini takdir ettik. Kocasına karşı çıkmanın onun için kolay olmadığını biliyorduk. Fakat onun yüzünden çocuklarını kaybetmeye razı değildi. Alexis annesinin terapiye gittiğini ve bu yüzden çok mutlu olduğunu söyledi.

Dr. Jennifer Montgomery iyi bir kadındı. Bana kalırsa gelini Nikki'yi de sevmişti. İkisi de hayırsever oldukları için birçok ortak noktaları vardı.

Alexis'in annesi bizimle bir hafta kaldı. Giderken de bize bir aylık bir balayı hediye etti. Birçok açıdan düşünceli bir hediyeydi. Ama en çok da *benim* için anlamlıydı. Alexis annesine hiçbir yere gitmediğimi söylemişti. O yüzden bizi İtalya, Paris, Yunanistan, Londra ve İrlanda'ya gönderdi. Hepsi birinci sınıf uçuşlar ve beş yıldızlı otellerdi. Hayatım boyunca unutmayacağım bir yolculuktu. Çok eğlendik.

Daha önce uçağa binmediğim için Alexis uçakta hep pencere tarafına oturmama izin verdi. Dünyanın en iyi restoranlarının bazılarında yemek yedik. Hangi çatalı kullanmam gerektiğini öğrendim, Uber'i ve otel kapılarını açan o anahtar kartları kullanmakta ustalaştım. Antik harabeler

ve şatolar gördük, günlerimizi beyaz kumla kaplı sahillerde geçirdik. Hayal etmesi bile zor olsa da eşime daha âşık bir şekilde geri döndüm.

Ama eve döndüğümüze mutluyduk; Doug da mutluydu çünkü yokluğumuzda Hunter'a göz kulak olurken, şapşal köpeğimiz evine sürekli canlı kemirgenler getirip durmuştu.

Alexis aramızdaki mesafeyi kapattı ve elimi beline doladım. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordum.

"Evet. Biraz midem bulanıyor," dedi kısık sesle.

"Pekâlâ." Arkadaşlarıma baktım. "Hey, biz gidiyoruz."

"Görüşürüz," dedi Brian, hâlâ kız arkadaşına gülümsüyordu.

Doug başıyla eşimi işaret etti. "Briana ne zaman tekrar uğrayacak? Hâlâ bekâr mı?" Kaşlarını oynattı.

Alexis güldü. "Doug, nerede yaşadığını bilseydi, evini yakıp kül ederdi."

"Ne?" Bir bana bir Alexis'e baktı. "Benden kesinlikle hoşlandı!"

Herkes gülmeye başladı.

Doug düğünümüzde gitarıyla Briana'yı takip edip durmuştu. Briana da suyla dolu bir sprey şişesi bulmuş ve gecenin geri kalanı boyunca Doug fazla yaklaştığında üzerine püskürtmüştü. En azından Nikki buradayken ona gitarını nasıl akort edeceğini göstermişti...

"Yarın görüşürüz," dedim kıkırdayarak. Ceketimi bar taburesinin arkasından alıp eşimin omuzlarına koydum ve onu dışarı çıkardım.

Nisan ayının taze akşam havasına çıktık.

Egzersiz olması için buraya kadar yürümüştük, o yüzden eve de yürüyerek dönecektik. Alexis'in elini tutarken, koluma sarılıp başını omzuma yasladı.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Sadece yorgunum."

"Bence daha az parti yapmalısın."

Güldü. "Ha. Bugün aşı kliniğindeydim. İki yüz aşı yapmışımdır. Üstelik eğlenceli de değildi."

Başının tepesini öptüm. "Eve döndüğümüzde senin için banyoyu hazırlarım."

Sonra o banyo yaparken, yatak odasındaki şömineyi yakacaktım. Banyodan çıktığında, birer kitap alıp yatağa kıvrılacaktık. Sabah ondan önce uyanacaktım ve Alexis kliniğe, ben de son siparişlerim üzerinde çalışmak için garaja gitmeden önce ona kahvaltı hazırlayacaktım.

Öğle yemeğinde onunla Jane'in restoranında buluşacaktım ya da mola veremeyecek kadar yoğunsa, ona yiyecek bir şeyler götürecektim. Sonra akşam yemeğini birlikte hazırlayacak, belki bir film seyredecektik.

Ev, orada olduğumuz için çok huzurlu görünüyordu. Etrafımızda içini çekiyordu sanki. Wakan da mutluydu. *Sağlıklıydı.* Kasabanın tarihi boyunca ilk kez gerçek bir doktorumuz vardı. Arabayla Rochester'a gitmek zorunda değildik. Alexis, Temel Reis'i kontrol etmek için evine uğruyordu. Doug'ın depresyon ilaçlarını gözlemleyebiliyordu, o yüzden Doug onları tekrar kullanmaya başladı ve her zamankinden daha iyi hissediyordu. Lily senelik kontrolüne gelmişti. Klinik, turistlere de yardımcı oluyordu. Onlar da tedavi görmek için kırk beş dakikalık mesafeye gitmekten hoşlanmıyorlardı.

Klinik o kadar yoğundu ki son yüz yirmi beş senedir böyle bir yer olmadan idare ettiğimizi düşünmek zordu. Tüm bunları arada bir birkaç yardım etkinliğine katılmamız karşılığında sağlıyorduk. Golf kulübünde bir öğle yemeği, yılda bir katıldığımız gala, arada sırada büyük bağışçılarla çıktığımız özel akşam yemekleri. Hep Alexis'le birlikte gidiyordum. Eğlenceliydiler. Geçen ay Melinda Gates'le tanışmıştım.

Eşime hep hayret ediyordum. Nazik ve sofistike bir kadındı, gelir seviyesi düşük toplulukların istatistiklerini ve bağışların önemini detaylı bir şekilde ifade ediyordu. Sonra benimle birlikte eve dönüp çamurlu botlarını giyiyor ve Doug'ın çiftliğine gidip bir keçiyi doğurtmasına ya da o tür bir şeye yardım ediyordu. Alexis'in tam anlamıyla bir Montgomery *ve* Grant olmasına bayılıyordum.

Kevin Bacon, üzerinde Doreen'in onun için yaptığı uyarı yeleğiyle caddede önümüzde yürüyordu. "İşte gidiyor," dedi Alexis.

Kevin artık kasabanın resmi maskotuydu ve Wakan'da ceza almadan dolaşmasına izin veriliyordu. Turistler ünlü domuzla fotoğraf çekinme karşılığında Kevin'ın yeleğinin yan tarafındaki Venmo aracılığıyla Doug'a para yollayarak kaçışlarının masrafını üstleniyorlardı. Bu Doug'ın en kazançlı ek işiydi. Pazartesi günü izin almasını sağlayabilirsem, bana muhtemelen yüz dolar verebilirdi.

Köprüyü geçtik ve elma ağaçlarının altında ayın aydınlattığı bisiklet yolunda yürümeye başladık.

"Hah," dedi Alexis koluma sarılarak.

"Ne?"

"Bara yürürken o ağaçların henüz çiçek açmadığına yemin edebilirim."

Yukarı baktım. Alexis haklıydı. Ağaçlar tamamen açmıştı. Fark etmem gereken bir şey olmasına rağmen ben de hatırlayamıyordum.

"O geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu Alexis. "Yürürken çiçeklerin taçyapraklarının döküldüğü geceyi?"

Başımla onayladım. "Evet. Liz ve Jake'i gördüğümüz gece. O gece bana artık görüşemeyeceğimizi söyleyecektin."

Çok geride kalmış olmasına rağmen bunu düşünmek hâlâ göğsümü hafifçe sıkıştırıyordu.

"Sanırım o gece sana âşık olduğumu fark etmiştim," dedi.

"Bana neden elli bin dolar vermeye çalıştığını açıklıyor bu. Bu arada, onu şimdi kabul edebilirim."

Güldü.

"Kalp şeklindeki taşı bana o gece vermiştin," dedi, biraz dalgın bir şekilde. "Spagetti yediğimiz, sevildiğimi ve takdir edildiğimi hissettiğim gece. Sanırım o zaman bile burada olmam gerektiğini biliyordum."

Biz yürürken birkaç taçyaprak süzülmeye başladı. Sanki ilkbaharda yağan nazik bir kar gibiydi.

"Henüz bir ay olmuştu ama o zaman bile sana her şeyi verirdim," dedim, nasıl hissettiğimi hatırlayarak. "Şimdi sonsuza dek yanımdasın ve bunun gerçek olduğuna bile inanamıyorum."

Alexis başını iki yana salladı. "Evrenin, belediye başkanıyla evlenebilmem için bir rakun ve sis gönderip beni hendeğe düşürdüğüne inanamıyorum."

Ona keyifli bir bakış attım. "Bir bilim kadını olarak, Tanrı'nın seni Wakan'a hapsetmekten daha iyi bir işi olmadığına inandığını mı söylüyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Belki de yoktu. Ayrıca, kasaba isteğini alır, öyle değil mi?"

"Kasaba *gerçekten de* istediğini alır..."

Alexis yürümeyi bıraktı ve dönüp kollarını bana doladı. "O geceyi düşündüğünde seni terk etmeyi düşündüğümü hatırlamandan hoşlanmıyorum. O gece benim için sihirliydi. Çoğunlukla."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Önümüzde sihirli gecelerle dolu koca bir hayat var. O geceye ihtiyacımız yok."

Alexis gülümserken gözlerinin içine baktım ve her şeyi gördüm. Hayatımın geri kalanını. Çocuklar, torunlar, evin nehre bakan arka verandasında sallanan sandalyeler ve dünya biri olmadan diğerinin yaşamasına izin verecek kadar acımasız olmadığı için aynı gün ölen iki yaşlı insan gördüm.

Ağaçlar rüzgârda hışırdadı ve etrafımıza taçyapraklar yağdı. Bir süre ağır çekimde havada süzüldüler. Evren bizim için yine kar küresini sallamıştı.

Ne olduğunu çok iyi bilerek sihrin içinde durduk.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

TEŞEKKÜRLER

Beta okurlar Jeanette Theisen Jett, Kim Kao, Terri Puffer Burrell, Amy Edwards Norman, Dawn Cooper, Trish Grigorian, Lynn Fialkow ve hassasiyet okuru Leigh Kramer'a teşekkür ederim.

George ve Yasmin Eapen'a teşekkürler. Acil servis hemşiresi Terri Saenz Martinez, acil servis doktoru Brian Lovig ve acil servisle ilgili tuhaf sorularımı kocasına aktaran eşi Mackenzie'ya teşekkür ederim. İtfaiye acil tıp teknikeri Suzanna Hales Keeran, Dr. Pam Voelker ve Dr. Christine Muffoletto'ya, her an göreve çağırılacakmış gibi yaşamak ve hastanede çalışmakla ilgili sorularımı yanıtladıkları için teşekkür ederim. Doğum hemşiresi Liesl Burnes ve kadın hastalıkları ve doğum uzmanı Susan Tran'a, doğum sahnesini doğru tasvir etmeme yardım ettikleri için teşekkür ederim. Aile içi şiddeti hassasiyet ve anlayışla yazmama yardımcı olan avukatlar Ashlee Anderson ve DVSAS'ın eski bir yönetim kurulu üyesi olan Virginia Gonzalez'e teşekkür ederim. Travma konusunda uzmanlaşmış lisanslı klinik danışman Sue Lammert'a, istismar döngüsünün psikolojik etkisini anlamama yardımcı olduğu için teşekkür ederim.

Bu kitapta herhangi bir hata varsa, uzmanlıklarını paylaşan profesyonellerden değil, tamamen benden kaynaklandığını lütfen unutmayın.

Benimle aile içi şiddet tecrübesini birçok dürüst sohbet eşliğinde paylaşan en iyi dostum Lindsay Van Horn'a özellikle teşekkür ediyorum. Bana kendisini kurtarmaya ha-

zır olana kadar kimsenin onu kurtarmayacağını söyleyen oydu. O kendisini kurtardı ve şu anda harika bir adamla mutlu bir evliliği vardı.

Bir diğer teşekkürü de sözlerini kullanmama izin veren Ashley Spivey hak ediyor: Sana inanıyorum, bu senin suçun değil ve bunu hak etmiyorsun. Ashley cesur ve lafını esirgemeyen bir aile içi şiddet mağduru. Öylesine güçlü bir sözdü ki bu, kitapta kullanıp kullanamayacağımı sordum. Bu mesajı duymaya ihtiyacı olan kişilere ulaşabilmesi için kullanmama izin verdiğin için teşekkürler.

Ortalama bir istismar kurbanı, tamamen kurtulana kadar istismarcısını yedi kez terk etmeye çalışmaktadır. Birçoğu bu esnada hayatlarını kaybetmektedir. Siz ya da tanıdığınız birinin yardıma ihtiyacı varsa, aşağıdaki organizasyonlarla iletişime geçmekten çekinmeyin. Müsait kaynaklar ve anlayışlı insanlar var.

ABBY'YLE SORU & CEVAP

Bu hikâyeyi anlatmayı istemene sebep olan neydi?

En yakın arkadaşımla tanışmadan önce, son derece istismar edildiği bir evliliği varmış. Canını zor kurtarmış. O zamandan beri aile içi şiddete maruz kalanların sözcülüğünü yapıyor ve yaşadıklarını açıkça anlatmaktan çekinmiyor.

Lindsay'le tanışmadan önce istismar döngüsünü anlamamıştım. Bir kadının neden ilişkiyi bitirmediğini bir türlü anlayamıyordum. Birçok insan istismar içeren bir ilişkideki güç dinamiğinin ve ona katlanan birine nasıl yardımcı olabileceğinin farkında değil. Lindsay benimle bu konu hakkında konuşmaya başlayınca, durumun ne kadar karmaşık ve ilişkiden çıkmanın ne kadar zor olduğunu anlayabildim. Kendisini berbat bir evliliğin içinde bulan zeki, yetenekli ve güçlü bir kadın kaçamayacak kadar güçsüz olduğunu düşünüyor. Böyle bir şeyin kimlere ve neden olduğuna dair tüm yerleşmiş fikirlerimi yerle bir etti bu. Çok aydınlatıcıydı.

Okuru bu tür bir ilişki yaşayan birinin zihnine yerleştirmekten daha iyi bir eğitici yöntem düşünemiyorum. Alexis'in Liz'e verdiği tavsiyenin doğru olması için bunu yazarken gereken özeni gösterdim. Bu tür ilişkileri görmüş ya da atlatmış olan kişiler için bir yol haritası görevi görmesini umuyorum.

Alexis ve Daniel'la hangi açılardan bağ kurabiliyorsun?

İkisiyle de benzerlik gösteriyorum. Parasız büyüdüm. Koleje gitmedim. On altı yaşındayken çalışmaya başlamak zorunda kaldım, böylece kendimi ileri seviyede eğitimim olmadan bir iş bulabileceğim hizmet sektöründe buldum. Birçok soğutucu odasında ağladım; HAHA. Alexis yaşıma daha yakın ve artık maddi güvencem olduğu için daha güzel şeyler satın alabiliyorum. O yüzden ikisinin de zihninde rahatlıkla yaşayabildim. Ama birini seçmem gerekseydi, Daniel'ı kendime daha yakın hissettiğimi söylerdim.

Daniel güvenilir biri. Alexis'in evini Daniel'ın gözünden görmeye bayılıyorum. Alexis kendi yaşam tarzından tamamen bihaberdi. Alexis'in bakış açısındayken, hayatının ne kadar bolluk ve abartı içerisinde olduğunu anlamıyoruz çünkü kendisi de farkında değil. Bunlara o kadar alışmış ki hiçbirini aklından geçirmesi bile gerekmiyor. Sonra Daniel evine gidiyor ve Alexis'in yaşam tarzı karşısında ağzı açık kalıyor. Bir gün ne kadar lükse sahip olursam olayım, bunu takdir etmeden durabileceğimi sanmıyorum. Daniel'ın da onu takdir etmemesinin mümkün olmadığını düşünüyorum. Çok mütevazı bir şekilde yetiştirildiği için o hayatındaki ayrıcalıkları her zaman takdir ediyor. Bununla fazlasıyla bağ kurabiliyorum.

Daniel'ın kasabasına Wakan ismini vermeye nasıl karar verdin?

Daniel'ın kasabası için yerlilerin kullanabileceği bir kelime olmasını istedim, ne de olsa Minnesota'daki yerlerin çoğu hâlâ orijinal isimleriyle anılıyor. Bunun için Amerika'nın Yerli Dilleri'yle iletişime geçip kasabanın adlandırılması için İsim Verme Etkinliği'ne bağışta bulundum. Bu bağış toplama etkinliği yerli dillerini korumayı hedefliyor

ve buna bayılıyorum. Kasabanın isminin sihirli özelliklerine işaret eden bir şey olmasını istedim. Minneapolis'in güneyindeki alan geleneksel Dakota Sioux toprakları. Dakota'da "sihir" kelimesinin en bilinen karşılığı "Wakan." Bu kelime sadece sihir değil manevi, kutsal ve mükemmel anlamına da geliyor.

Alexis'in dünyasının da gizli bir anlamı olmasını istedim. Royaume, Fransızcada "krallık" ya da "hükümdarın yönettiği ülke" anlamına geliyor.

Wakan'da bazı şeyler göründüğü gibi değil; yusufçuklar, Grant Evi'nde değişen vitray pencereler, aniden çıkan fırtınalar var. Bu detayları oluştururken amacın neydi ve kasaba nasıl başlı başına bir karakter oldu?

Bunu en iyi Temel Reis ifade ediyor: Wakan'da olan şeyler açıklanamaz.

Kasabanın biraz sihirli olmasını istedim. Alexis ve Daniel'ın tanışmasının şans ya da kaderden fazlası olması fikri hoşuma gitti; ilahi müdahaleydi bu. Kasabanın ruhu Alexis'in varlığını hissediyor ve oraya ait olduğunu bildiği için arabasıyla ilerlemesine engel oluyor. Kasabayı her yerde her zaman hazır olan hangi varlık koruyorsa, Daniel'a derin bir ilgi duyuyor.

Daniel'ın Wakan'ın iyiliğiyle çok ilgisi var. Geniş bir arazinin bakımından sorumlu kişilerin soyundan geliyor. Sanırım sihrin onun mutluluğuyla bir ilgisi olmalı ve ona yardım etmek için gereken her şeyi yapmalı. Sihir Daniel'ı koruyor ve duygularıyla bağlantılı, gerektiğinde ona destek olmaktan da kaçınmıyor.

Kitaba fark etmeniz için gerçekten dikkat etmeniz gereken birçok küçük nüans koydum. Sahanlıktaki vitray cam onlardan biri. Asla aynı şekilde tasvir edilmiyor çün-

kü sürekli değişiyor ve büyü altında olmayan okur dışında kimse bir önceki hâlini hatırlamıyor. Ayrıca, gördüğünüz şeyi unutturma özelliği var ve fotoğrafının çekilmesine izin vermiyor.

Yusufçuk değişimin yaklaştığı anlamına geliyor. İlk yusufçuğu Daniel, Alexis'i hendekten kamyonetiyle çekip çıkarırken görüyoruz. O ikisi tanıştığında, çarklar çoktan dönmeye başlamış oluyor. Kitap boyunca yusufçukları görmeye devam ediyoruz. Liz'in durumunda hiçbir değişiklik olmadığı için nehirde lastiklerle süzüldükleri sahnede Jake ortaya çıktığında kayboluyorlar çünkü Liz onu terk edebileceğini düşünmüyor ama biri dizine konduktan sonra, bize o fikrin belki de belirdiği ve değişimin mümkün olabileceği umudunu veriyor.

Bu kitapta güçlü bir ayrıcalık unsuru ve biraz da Disney dokunuşu var. Bize bunlardan bahset.

Daniel ve Alexis ayrıcalıklı ailelerden geliyorlar. Daniel soyunun sonuncusu, kalesini kaybetmek üzere olan fakir bir prens. Alexis varlıklı ama son derece büyük ve güçlü bir krallığın gönülsüz prensesi, prestijli bir tahtın vârisi. Kitap boyunca bu dinamiği işlemeye *bayıldım*. Derek'in gidişi, VIII. Edward'ın boşanmış bir Amerikalı olan Wallis Simpson'la evlenmek için İngiltere tahtından çekilmesine çok benziyor. Bu o dönemde büyük bir skandaldı ve magazinde acımasızca yer aldı. Tıpkı Lola'nın Derek için uygun görülmemesi gibi Wallis sosyal ve ahlaki olarak krala uygun görülmedi ve Edward'ın gidişi küçük kardeşi VI. George'un istemeye istemeye tahta çıkmasına sebep oldu.

Tüm Disney unsurlarını kitaba katarken çok eğlendim. Kapıdan çıkarken Alexis ayakkabısının tekini kaybediyor. Kontrolcü bir babası olan, sudan çıkmış balığa benzeyen kızıl bir prenses; *Küçük Denizkızı*'nı hatırlayan var mı?

Ciddi *Aladdin* göndermeleri de var. Alexis'in yaşadığı cadde Chateau de Chambord ismini *Güzel ve Çirkin*'in hem 1991'de yayımlanan çizgi filmine hem de 2017'de çıkan sinema filmine ilham veren şatodan aldı. Alexis bir canavarla şatoda mahsur kalan güzel ve zeki bir kadın olduğu için bunu yaptım. Ve elbette, *Prenses Gelin*'e de selam gönderiyoruz. Bu kitabı yazarken çok eğlendim.

Arkadaş Kalalım'daki Stuntman Mike gibi Hunter'a da köpeklerinden biri mi ilham verdi?

Hunter –oturma odasına kadar ulaşan da dahil– bana birkaç can çekişen hayvan getiren kocamın av köpeği Tess'e biraz benziyor. Çığlık atmaya başladığımda, hep çok şaşırıyor.

Zombi felaketi ekibiniz için karakterlerinizden hangi üçünü seçerdiniz?

Diğer kitaplarımdan seçmem gerekseydi, Jason derdim. Avcılıkla ilgileniyor. Sonra elbette Alexis'i de seçerdim çünkü bir doktora ihtiyacımız var ve Daniel'ı seçerdim çünkü konserve yapmayı, bahçeciliği ve bir geyik standı inşa etmeyi biliyor. Bu karakterleri seçince, eşlerinin de otomatik olarak ekipte olacağını sanıyorum çünkü onları ayırmam mümkün değil!

DANIEL'IN KREP TARİFİ

¾ bardak süt
1 çay kaşığı vanilya özü
½ çay kaşığı badem özü (tercihe bağlı)
¾ bardak su
½ bardak tozşeker
4 yemek kaşığı eritilmiş tereyağı
½ çay kaşığı tuz
3 yumurta
1 ½ bardak çok amaçlı un

Üstü için **malzemeler:**
Tercih ettiğiniz reçel ya da yumuşak meyveler
¼ bardak tozşeker
Kremşanti
Çikolata, karamel sos ya da tercihe göre başka bir sos

1. Adım

Geniş bir karıştırma kâsesinde süt, özler, su, tozşeker, tereyağı, tuz ve yumurtaları karıştırın. Yavaş yavaş unu ekleyip hepsini bir araya getirin. Pürüzsüz olana dek karıştırın.

2. Adım

Hafifçe yağlanmış bir ızgarayı ya da kızartma tavasını orta ateşte ısıtın. Her krep için karışımdan tavaya çeyrek

bardak dökün. Karışımın tavanın yüzeyini eşit olarak kaplaması için dairesel hareketlerle tavayı eğin.

3. Adım

Altı kahverengileşene kadar krepi 1-2 dakika pişirin. Bir ıspatulayla gevşetip ters çevirin ve öteki tarafını pişirin.

4. Adım

Krepleri en sevdiğiniz reçel ya da taze meyvelerle doldurun. *Burrito* katlar gibi önce alt tarafını, sonra yanlarını katlayıp üst kısmını içeri sokun. Pudraşeker serpip bir miktar kremşanti koyabilir, tercihinize göre daha fazla meyve ya da çikolata, karamel ve diğer soslardan ekleyebilirsiniz.

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP